

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARGARET MALLORY

Arzu Sövalyesi

"Tarih ve tutkuyla
harmanlanmış erotik ve
çarpıcı bir hikâye."

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

Arzu Sövalyesi

Savaşla Korkunuz

William FitzAlan, cüppesindeki kanlar kurumadan, kralın kendisine verdiği stratejik sınır bölgelerini almak için geri döner. Kendisini kalenin kapısında başka bir ödül daha beklemektedir: Güzel Leydi Catherine Rayburn.

Yalakla Nazik

Catherine, krala casusluk yapmak için her şeyi tehlikeye atar. Ancak karşılığında topraklarından cayması istenir ve tek bir tercih hakkı sunulur: FitzAlan'la evlenmek ya da Kule'ye kapatılmak. Catherine yeni kocasının vücuduna sahip olmasına izin verirken, sırlarını kendine saklamaya devam eder ve kalbini ona asla vermez.

Tutku ateşli bir hal almaya ve tehlike etraflarını kuşatmaya başladıkça, Catherine ve William'in evliliklerini, topraklarını ve hayatlarını kurtarmak için birbirlerine güvenmeyi öğrenmeleri gerekir.

Teşekkürler

*İ*lk kitap birçok teşekkür gerektirir. Menajerim Kevan Lyon'a nezaketi, bilgeliği ve bana olan sonsuz desteği için son derece müteşekkirim. Grand Central'daki herkese yeni bir yazara şans verdikleri için çok teşekkür ederim. Alex Logan, yayımlama sürecinde bana yaptığı rehberliğinden ötürü bir ödülü hak ediyor. Hem o hem de Amy Pierpont. Bu kitabın çok daha iyi olmasını sağlayan düşünceli yorumları için. Ayrıca Claire Brown'a bu muhteşem kapak için teşekkürler. Diğer aşk romanı yazarlarının rehberliği ve desteği olmasa bu kitabı yayımlayamazdım. Olympia ve Büyük Seattle RWA bölüm üyelerine, gönüllü yarışma hakemlerine, Emerald City Konferans sunucularına ve eleştiri arkadaşlarıma teşekkürler.

Kahramanlar hakkında bana her şeyi öğreten babama minnettarım. Bazı erkekler örnek aldıkları kişiler nedeniyle onurludur. Buna karşın babam ve kitabın kahramanı gibi olan diğerleri ise onurlu olmayı seçerler. Aynı zamanda tüm kadın karakterlerimin bu kadar güçlü olmasına neden olan anneme de çok teşekkür ederim.

Kariyerimi belirsiz yaşamı olan bir yazar olarak değiştirmeye karar verdiğimde, şaşırtıcı bir şekilde destek olan tüm aileme ve arkadaşlarıma teşekkürlerimi bir borç bilirim. Cathy, Sharon, Nancy, Laurie, ve Ginny'ye ne yaptığım

hakkında en ufak bir fikrim yokken yazdığım taslakları okudukları için özel olarak teşekkür ediyorum. En çok da eşime teşekkür ederim. Üniversite harcının ödeneceği zamanda işi bırakıp yazmaya karar verdiğimde “Sen nasıl istersen tatlım,” dedi. Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı.

Ön Söz

Monmouth Kalesi

İngiltere, Galler sınırı yakınları

Ekim 1400

• / hır kapısının gıcirtısıyla uyandı. William'ın eli samanlarda duran bıçağının kabzasına gitti. Bıçağı başına doğru kaldırırken etrafı dinledi. Yumuşak ayak sesleri karşıya geçti. Sessizce ayağa kalktı. Hiç kimse bu saatte ahıra iyi bir niyetle girmezdi.

Başlıklı birinin elinde mumla atların bulunduğu yere doğru ilerleyişi atların homurdanıp kafalarını kaldırmalarına sebep oldu. William, adamı kolonda asılı olan feneri yakmak için uzanana kadar bekledi. Davetsiz gelen misafirin amacı ne olursa olsun ateş daha büyük tehlikeydi. Adamın mumu söndürdüğü anda William üç koşar adımla aralarındaki mesafeyi kapadı.

Fırladığı anda davetsiz misafir arkasını döndü.

William girdap gibi dönen bir etek ve panik dolu gözlerle ona bakan bir kız gördü. Yere düşmeden önce ona yastık olabilmek için refleksle kollarını kızın etrafına dolayarak havada döndürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Lütfen, beni bağışlayın!” dedi, kol ve bacaklarını kızın kilerden çözerek ayağa kalkmaya çabalarken. “Sizi incittim mi?”

Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı, ama kız onun kadar hızlı bir şekilde ayağa fırladı, saçları başlığından serbestçe düşen parlak bir dalga kütlesi gibiydi. Kız, ağırlığını öndeki ayağına vererek dikilmiş dikkatle onu izliyordu.

William gözlerini kıza dikti. Bu kadar hoş ve kırılgan görünümlü bir kıızı erkek zannederek nasıl bir hata yapmıştı? Pelerininin arasından görünen ipek elbiseye bakılırsa saldırdığı kişi soylu bir hanımefendiydi. Yüz hatları ince, dolgun dudakları aralıydı.

Gözlerinin loş ışıktaki hangi renk olduğunu anlayabilmek için gözlerini kıstı. Hiç düşünmeden kızın saçındaki saman parçalarını almak için uzandı. Kızın elindeki bıçağın parıltısını gördüğünde ise geri çekildi. Bıçağı kolayca ondan alabilirdi ama bunun onu korkutacağını bilmesi William’ı rahatsız etti.

“Kimsiniz ve burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu kız. Bıçağı William’ın kalbine doğrultmuş zorlukla nefes alıyordu. “Bana bir cevap ver, yoksa çığlık atıp muhafızları çağırırım.”

“Ben Northumberland Kontu emrindeki bir şövalyeyim,” dedi sakın bir sesle. “Buraya geç geldim. Büyük salon davetlilerle dolu olduğundan ben de burada yatmaya karar verdim.”

Ahırda saklandığını söylemeye hiç niyetli değildi. O gece büyük salonda Northumberland’ın mesajını teslim ettiğinde, mahkemede bir gün daha kalmak istemediği için. Yalnız uyumayı tercih ettiği için hızlıca kaçmıştı.

“Şimdi, burada bulunma amacımı bildiğinize göre aynı soruyu ben de size sorabilir miyim?” dedi başını kaldırarak. “Bu saatte dışarıda yalnız bulunmaması gereken kişinin siz olduğuna inanıyorum.”

Kız cevap vermedi ama o, zayıf ışığa rağmen yanaklarının kızardığını görmüştü.

“Genç bir hanımefendinin bu saatte yalnız ve başıboş dolaşmasının tehlikeli olduğunu eminim ki biliyorsunuzdur. Özellikle de kale erkeklerle doluyken ve şaraplar oluk oluk akarken.”

“Uyku tutmadı,” dedi kız keskin, meydan okuyan bir sesle. “Ben de gezmeye karar verdim.”

“Gecenin bu saatinde dışarıda tek başınıza gezemezsiniz!” Ardından “Gerçekten bu kadar akılsız olamazsınız,” diye ekledi sesini alçaltarak.

Dudaklarını sıkarken kızın gözleri parlamıştı ve bu durum William’ın aklına rahatsız edici bir açıklamayı getirdi.

“Eğer buluşacağınız bir adamsa bu saatte bu şekilde dışarı çıkmayı isteyerek size değer vermiş olmuyor.” Kızın on altı yaşlarında olduğunu varsaymıştı, onun olduğundan yarım düzine yaş daha gençti. En azından bu kadar naif olacak kadar genç olduğunu varsayıyordu.

“Bir adama koşmak mı?” dedi kız gözlerini devirerek “İşte, bu akılsızlık olurdu.”

Bıçağını kemerindeki kınına kaydırıp, görünüşe göre o artık bir tehdit değildi. William daha fazla rahatlamadan önce kız döndü ve yanındaki kolona asılı dizgine uzandı.

“Şimdi gidiyorum,” diye açıkladı elinde dizginle.

“Buna izin veremezsiniz” dedi William https://www.kutubxane.org/ Kütüphane Projesi
 racağını merak ederken. Eğer kızı odasına taşırsa gecenin

bu geç saatinde çılgınlık ve tekmeler ikisinin de başına büyük ölçüde bela olabilirdi.

“Eminim ki bu gezinti sabahı bekleyebilir,” dedi tartışmasına. Kız onun suratına öyle yoğun bir acımasızlıkla baktı ki William, kızın onu atlatabilmek için hangi hileyi deneyeceğini merak etti.

“Eğer size neden bekleyemeyeceğimi söylersem,” dedi sonunda, “gitmeme razı olacak mısınız?”

William başını salladı ancak hâlâ onu durdurma niyetindeydi.

“Yarın evlenmiş olacağım.”

Göğsünde dalga dalga yayılan hayal kırıklığı onu gafil avladı. Kaledeki kalabalığın sebebinin nikâh olduğunu söylemesine rağmen gelinin bu hoş kız olabileceğini düşünmemişti.

William tek kelime etmediğinden kız gidebilmek için açıkça onu ikna edebilmek adına daha fazla açıklama yapması gerektiği sonucuna varmıştı. “Bunun benim için mutlu bir evlilik olacağını bekleyemem,” dedi çenesini yukarıya kaldırarak. “Nişanlım ne sevdiğim ne de hayran olduğum biri.”

“O zaman bunu babanıza söylemelisiniz; belki bu onun fikrini değiştirebilir.” William böyle söylese de nikâh yarın olduğundan bunun için artık çok geç olduğunu biliyordu.

“Ben bu önemli kaleye tek vârisim,” dedi sabırsızlıkla. “Babamın veya kralın, hangi adamla evleneceğimi seçme dileğimi hesaba katmalarını bekleyemem.”

“Bu adama itirazınız nedir peki?” William’ın bunu sormaya hakkı yoktu ama yine de bilmek istiyordu. Bu genç masumun dedesi olacak yaşta bir zamparayla neden evlendiğini merak etti. Aslında bu alışıl gelmiş bir durumdu.

"Onda alçaklık var, bunu gördüm," dedi gözlerini kırpmadan vakur bir bakışla. "Güvenilebilecek bir adam değil."

Tepkisi William'ı bir kez daha şaşırttı. Onun, doğruyu söylediğinden şüphe etmiyordu artık.

"Yarın babamın ve kralın gerekli bulduğu şekilde bu adamla evleneceğim. Bu tarihten itibaren kocam ne dilerse ona her şekilde boyun eğeceğim."

William'ın aklına, tabii ki adamın onu yatağına alacağı geldi ve kızın söylediği her sözü kastederek mi söylediğini merak etti.

"Bu gece özgürlüğümün son saatlerini yaşamama izin vermelisiniz," dedi kararlı bir şekilde. "Çok şey istemiyorum."

William kızın babasının ve kralın onu bu kadar hak etmeyen bir adama kesinlikle vermeyeceklerine güvenmesi gerektiğini söylemeliydi. Ama buna kendini bile inandıramadı.

"Ben de sizinle geleceğim," dedi, "yoksa gidemezsiniz."

Kız gözlerini kısıtı ve uzunca bir süre onu inceledi. Lamba William'ın arkasında olduğundan kız onu, William'ın onu görebildiği kadar iyi göremiyordu. Hem kızı korkutmak da istemiyordu, bu yüzden bu durum onun için çifte avantajdı. William bunun farkındaydı; genç olmasına rağmen ciddi yüzünde ve sert çehresinde, deneyimli savaşçılara bile gözdağı verecek bir şey vardı.

"Sizin için bunu yapmama izin vermelisiniz," dedi dizgini vermesi için elini uzatarak. Kız başını sallayıp dizginin onun eline bıraktığında William yaşadığı rahatlamadan dolayı neredeyse yüksek sesle iç çekti.

Atları eyerlerken ona bunun delilik olduğunu söyleyen kafasının içindeki sesi duymamaya çalıştı. Yüce Tanrım, kralın kendisinin bu evliliğin ayarlanmasında katkısı vardı.

Eğer William, kızı düğün arifesinin gecesinde dışarıya çıkarırken yakalanırsa kral onun canlı canlı derisini yüzerdi.

“Başınızı aşağıda tutun,” diye talimat verdi kalenin avlusundaki kapıya doğru atlarını sürerlerken. “Pelerininizi, elbisenizi ve saçınızın her bir tutamını örttüğünden emin olun.”

Muhafızlar William’ın “yüksek mevki sahibi” Northumberland’dan mesaj taşıdığını bildikleri için sorun çıkartmadılar.

William ve kız atlarını yıldızların aydınlattığı soğuk geceye doğru sürdüler. Nehir boyunca uzanan bir yola çıktılar. Kız rehberlik ediyordu. Şeytan kovalıyormuşçasına sağlam biniyordu ata. Kız dizgini çekip atı durdurduğunda William yanına yetişebilmişti sonunda.

“Bunun için çok teşekkür ederim,” dedi kız William’ın kalbini sıkıştıran bir gülümsemeyle. William kıza bakarken soluğu hızlandı. Mutluktan ışıldayan yüzü ve ay ışığında parlayan sarı saçlarıyla nefes kesiciydi. Yıldızlara bakıp gülerken kollarını savurup başını geriye attığında William nefes almayı tümüyle bıraktı.

William henüz kendini toparlayamadan kız atından atlayıp nehir kenarına doğru koştu. Atları bağladıktan sonra onu takip etti. Burada bulunmalarının onlar için ne kadar tehlikeli olduğu düşüncelerini bir kenara iterken ağaçların altındaki nemli yere kız için pelerininini serdi. Kız sessizce yanında otururken bakışları koyu nehrin hareketli yüzeyindeki mehtabın yansımasına sabitlenmişti. Kız nehri seyrederken William onun yüzünü aklına kazıdı ve kokusunu içine çekti. Nihayet konuşmaya başladığında uzunca bir süre onunla konuşmadığından William kızın, onu unutmuş olabileceğini düşündü.

“Bu geceyi hep hatırlayacağım,” dedi kız onun elini hızlıca sıkarken. “Bu mutlu anıyı ihtiyacım olduğu zaman hatırlamak için kalbimde saklayacağım.”

Kız ona dokunduğunda William kızın elini tuttu ve bırakmadı. Kız yine sustu ve onun düşüncelerinin, kendisinininkilerin aksine, daha uzakta olduğunu hissetti William. Diğer kadınlarla olan deneyimlerine baktığında bu kıza karşı olan yoğun hisleri onu şaşırtmıştı. Onun yakınındayken bütün duyuları canlıydı, neredeyse titreşimini teninde hissediyordu.

Bu soğuk sonbahar gecesinde sadece orada onunla birlikte oturup nehri seyrederken bile derin bir mutluluk hissetti. Oradan hiç ayrılmak istemedi.

Kız soğuktan ürperdiğinde William kendini o anın büyüsunü bozmak için zorladı. “Üşüyorsunuz, kaleden ayrılalı da epey zaman oldu zaten. Eğer birisi sizin kaybolduğunuzu fark ederse...”

Cümlesini bitirmedi. Eğer yakalanırsa büyük bir felaket olacağını kız da en az onun kadar biliyordu. William’a boyun eğdi, ayağa kalkmaya yardım etmesine izin verdi.

Geri dönüş yolunda pek konuşmadan yavaş bir hızda yan yana ilerlediler. William bütün olanları zihnine kazımayaya çalışıyordu: ay ışığı, nehir, atların asil homurtusu. Asla unutamayacağını bildiği kıızı.

Kapıdaki muhafızlar tek kelime etmeden onları içeri aldılar. Ahıra geldiklerinde kıza attan inmesi için yardım etti. William kıızı attan indirirken ellerinin arasındaki ince belin hissi – kız önüne eğildiğinden daha yakındı – başını döndürdü ve kalbini bir yarıştaymışçasına hızlandırdı.

Kıza bakarken nefesini kesen yoğun bir arzu hissetti. Bakışları dudaklarında takıldı. Kız bir adım geriye çekildiği anda onu öpmek üzere olduğunu fark etti. Her açıdan yanlış olmasına rağmen tüm kalbiyle bunu yapmayı istedi. William derin bir iç çekti, kızı kapı girişinde bıraktı ve atlarla ahırın içindeki zifiri karanlığa doğru yürüdü.

William döndüğünde kız fısıldayarak, "Size fazlasıyla minnettarım," dedi.

"Leydim eğer nasıl kurtaracağımı bilsem sizi bu evlilikten kurtarırdım."

Aceleyle konuştu, kalbinden gelen aptalca sözleri söylemeyi beklemiyordu. Kılıç kullanmada her erkek kadar iyiydi ama bu savaşta kullanabileceği hiçbir silah yoktu. Bir gün sahip olduğu toprakları ve gücüyle dikkate alınması gereken bir adam olabilirdi. Ama topraksız bir şövalye olarak, kralın planlarına müdahalesiyle onu sadece riske atmış olurdu.

"Babamın ve kralımın dileklerini yerine getirerek görevimi yapacağım," dedi güçlü bir sesle. "Ama bunun aksinin olmasını dilediğiniz için size teşekkür ederim."

Onu daha iyi bir şekilde görmeyi dilerdi. Birdenbire kıza uzandı, parmaklarıyla çenesinin dış çizgisinin izinden gitti. Ne yaptığını bilmeden elleriyle onun yüzünü kavradı. Kızın ona doğru yaslandığını hissetti. Bu kez kendini durdurmadı.

Dudaklarını onunkilerinin üzerinde yumuşakça gezdirdi. İlk dokunuşta başını döndürüp dizlerinin bağını çözen büyük bir şehvet sardı her yanını. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Belirsiz bir biçimde hiddetli bir arzuyla onun öpüşündeki masumiyeti fark etti.

Ellerinin, kızın vücuduna ulaşması için teşvik ettiği şiddetli dürtüye razı olmayacaktı, iradeli bir şekilde oldukları yerde kalmasını sağladı. Eğer bunu daha önce yaptığına dair en ufak bir işaret göstermiş olsaydı, William ayaklarının altındaki samanların üzerinde ona sahip olurdu.

Öpüşmeyi kesti ve onu kollarına doğru çekti. Gözlerini kapatarak, onu tuttu ve kalbindeki gürlemenin azalmasını bekledi. Tanrım! Ona ne olmuştu? Ona gözü kapalı güvenen, tehlike olarak görmeyen bu kız.

Zorla yutkundü, kollarını açarak onu serbest bıraktı. Söyleyecek hiçbir şey düşünemiyordu, tek kelime bile edemiyordu. Ölçülü bir itinayla kızın başlığını kaldırarak uzun saçlarını içine soktu. Sonra kollarını ağır birer ağırlık gibi iki yanına düşürdü.

“İlk öpücüğümün o adamla olmasını istemedim,” dedi buna neden izin verdiğini açıklaması gerektiği düşüncesiyle. Diğer adamla yaşayacağı ilkleri düşününce midesi büküldü sanki. Kız hızlıca bir adım ilerleyerek parmak uçlarında yükseldi, dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi. Bir anda kız onu saran pelerinin kavrayarak avlunun karşısına doğru koşmaya başlamıştı.

Yıllar boyunca William o gecenin hayaliyle yaşadı. Rüyalarında ay ışığındaki nehrin kenarında, onu kollarındayken düşündü. Rüyalarında onun yüzündeki korku ve endişeyi öpücükleriyle uzaklaştırdı. Rüyalarında onu mutsuz hayatından kurtardı.

Rüyalarında o, William'ındı.

Birinci Bölüm

Ross Kalesi

İngiltere, Galler sınırı yakınları

Haziran 1405

Leydi Mary Catherine Rayburn yatak odasındaki kanepeye oturmuş havadisleri bekliyordu. Eğer prens son gönderdiği mesajı zamanında aldıysa, şimdiye kadar kralın ordusu kocasını isyancılarla birlikte yakalamış olmalıydı.

Tuniğinin gevşek kollarını sıvadı ve dar penceresinden süzülen güneş ışığının altında kolunu inceledi. Morluklarının rengi soluyordu; Rayburn gideli bir iki hafta oluyordu. Tuniğinin kollarını geri indirdi ve başını arkasındaki taş duvara yaslayarak dinlendirdi.

Kocasının, Catherine'in kendisine ihanet ettiğinden şüphelenmesinin ilk seferi değildi. Ama şimdi biliyordu. Gal isyancılarla buluşacağı yeri ve zamanı açıkladığında, onunla gidecek adamları dışında büyük salonda bulunan tek kişi Catherine'di.

Yüzünü titreyen ellerine gömmüş bir hata yapmamış olması için dua ediyordu. Başka ne yapabilirdi ki? Rayburn'ün Galler isyancılarıyla beraber olduğunu ortaya çıkarmak dışındaki hiçbir şey kralı, onun ihanetine kandıramazdı.

Eğer Rayburn kimseye görünmeden kaçtıysa dönüp onu öldürebilirdi. O zaman Jamie'ye ne olurdu? Oğlunu bu dünyada o adamla yalnız bırakması düşünülecek şey değildi. Taş duvarın soğuğu, arkasındaki resimli duvar dokumasına nüfuz ederek ürpermesine sebep oldu. Ateşinin yükselmesi önceki gece kesilmişti. Kaleyi saran hastalığın son kurbanıydı.

Bitkin bir şekilde gözlerini kapattı. Nasıl bu hâle gelmişti? Her şeyin başladığı zamana döndü, Rayburn'ün krala ihanet etmediği, onun Rayburn'e ihanet etmediği zamanları düşündü.

Kral Rayburn'ü ona eş olarak seçtiğinde sadakatin-den oldukça emindi. Henüz on altı yaşındayken, evlilikle mükâfatlandırılarak susturulmuştu. Soylu bir kadında nadir bulunabilecek çekiciliğe sahipti: Hasta olan babasının tek vârisiydi. Daha da önemlisi İngiltere ve Galler sınırı arasındaki stratejik alanda bulunan muazzam kalelerden birinin tek mirasçısıydı. Bu onu kralın uygun bulduğu, önemli biriyle nişanlandırmıştı.

On yaşındayken aileden kendi gibi genç ve Kral Richard'a benzer biriyle nişanlanmıştı. Bu benzerlik Henry Bolingbroke tahta zorla geçtiğinde ihtişamını kaybetmişti. Sonuç olarak genç adam kısa bir süre sonra atından düşüp boynunu kırdığında babası buna memnun olmuştu. Kral, babasma onun için eş seçmeyi "önerdiğinde", babası ona olan bağlılığını kanıtlamak için yeni bir fırsat bulduğuna sevinmişti.

Babası ağır bir şekilde hastalandığında tıpkı Galler ayaklanmasında olduğu gibi her ne olursa olsun kral hızlı hareket etti. Onları savunacak güçlü bir adam olmadan Ross Kalesi'nden ayrılmayı ve sınır çizgisini kuşatmayı göze

alamazdı. Babası hasta yatağında yatarken kralın askerleri, nikâhı için Monmouth yakınlarındaki kalesine kadar ona eşlik ettiler. Anıları gözünde canlanırken kollarını boynuna doladı ve sarsıldı. Rayburn'ün soğuk bir adam olduğunu biliyordu. Ondaki şefkat beklememişti. Yine de evliliğinin ilk gecesi onun için bir şok olmuştu. Rayburn onun sadece bekâretini almayı başarmıştı.

Belki de hayatında ilk kez yaptığı bir acayıplıktı. Ondaki her mumu söndürmesini ve yatakta sessizce beklemesini buyurdu. Bir süre sonra duyduğu seslerin, kendine dokunarak yapacakları işe hazırlanan kocasından geldiğini anladı.

Öpüşme, okşama, sarılma yoktu. En azından insafli bir şekilde kısa sürdü. İşini bitirir bitirmez onu orada bırakıp gitti. Bütün gece ağlayıp hayatının daha kötü olamayacağını düşündü.

Ne kadar toydu.

Rayburn çocuk yapma amacıyla onun yatak odasına haftalık ziyaretler yaptı. Kulağına fısıldadığı iğrenç şeyleri duymamaya, kalçasını ovalayan pürüzlü, sert ellerini hissetmemeye çalıştı. Başarılı olduğunda, domuz gibi homurdanıp ona vurdukça, zihnini uzakta tutmaya zorladı.

Zamanla, görevi Rayburn için giderek zorlaştı. Vazifesini yerine getiremediğinde onu dövdü. Bazen, şiddet sadece bir süreliğine Rayburn'ü heyecanlandırdı. Ona gelmeden önce aşırı derecede içki içmeye başladı. İçki onu sadece daha saldırgan hâle getirdi.

Bir mucize sonucunda hamile kaldı. Hamileliği hayatını kurtardı. Rayburn hâlâ iyi niteliklerden yoksundu ancak yatak odasından önce de bir son vardı!

Sonra birkaç hafta önce, Rayburn “yedek bir mirasçı”nın olması gerektiğine karar verdi. Bu sefer kendini kurtarmak ve tacı Harry’ye saklamak için yapığı şeyden pişman değildi. Harry bir gün İngiltere’nin hak ettiği mükemmel bir kral olabilirdi. Yine de, yaptığı düzenbazlığın verdiği gerginlikle iliklerine kadar yorgundu. Zihni, Harry ile Monmouth’da oynarkenki çocukluk anılarına sürüklenirken bunun getirdiği huzurla göz kapakları ağırlaştı. Bunlar annesi ölmeden ve arkadaşı tahtın vârisi bir prens olmadan önceki mutlu zamanlardı. Sert kanepenin üzerinde kıvrıldı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi.

“Hanımım yatağın dışında ne yapıyorsunuz?” diyen hizmetçi kadının sesi Catherine’i sıkıntılı rüyasından uyandırdı.

“Ne oldu?” dedi oturmak için doğrularak.

“Kaleye zırhlı adamlar yaklaştı,” dedi gerginlikten tizleşmiş yüksek bir sesle.

“Flamaları neydi?” diye sordu.

“Kralınki hanımım.”

İçinde dolup taşan rahatlama dalgası öyle yoğundu ki sabit durmak için kanepenin köşesine sıkıca tutunmak zorunda kaldı.

“Bu ne anlama geliyor hanımım?” diye sordu hizmetçi kadın önlüğünü ellerinde sıkıştırırken.

“Bilmiyorum,” dedi rahatlatıcı bir sesle “ama kralın adamlarından korkacağımız hiçbir şey yok.”

Eğer Rayburn yakalandıysa kral neden buraya, Ross Kalesi’ne adamlarını yollasın? Belki de Rayburn kaçmıştır, o yüzden onu aramak için buradadırlar. Saklanmak için buraya gelir miydi? Boğazından yukarı bir panik yükseldi. Sakin olmak için kendini zorladı. Hayır, Rayburn’ün ihaneti

ortaya çıkmıştı, az bir olasılıkla buraya gelirdi. İdam veya hapis riski ile karşı karşıya gelince Avrupa'ya kaçacaktı. Bundan neredeyse emindi.

"Hanımım kralın adamları neredeyse kapıya geldiler, adamlarımız ne yapmaları gerektiğini söylemenizi bekliyorlar."

"Kralın flamasını taşıdıklarına göre onlara kapımızı açmalıyız," dedi. "Ama adamlara ben gelene kadar beklemelelerini söyle."

"Ama hanımım henüz çok bitkinsiniz. Dinlenmeli---"

Catherine, elini havaya kaldırarak hizmetçisinin itirazını susturdu. "Giyinmeme yardım et. Ne haberler getirdiklerini öğrenmeliyim."

Destek almak için hizmetçisinin kolunu tutuyordu, ayağa kalktı. İlk başta başı döner gibi oldu ama bu his çabuk geçti. Hizmetçinin gösterdiği ilk elbiseye başını sallayarak onay verdi ve onu giydirmesine izin verdi. Akıllı tek bir soruyla meşguldü: Kral neden adamlarını savaş sonrasında buraya göndermek istedi?

"Buna zaman yok," dedi hizmetçi sırmayla özenle işlenmiş ipek başlığını getirirken. "Mücevherli saç filesi yeterli olacaktır."

Hizmetçinin protestosunu görmezden gelirken saçlarını bükülmüş bir rulo hâlinde filenin içine yerleştirdi. Hizmetçi bir çemberle saçını sabitlediği anda, Catherine masayla birlikte onu kale kapısına gönderdi.

Jacob'ı kapısının önünde beklerken bulduğunda rahatladı. Minnetle, yaşlı adamın uzattığı koluna girdi ve buruşmuş yüzüne dönerek gülümsedi.

“Ziyaretçiler için özürlerimi kabul edin,” dedi endişeyle. “Onları karşılamak için çok hasta olduğunuzu söyleyeceğim.”

“Teşekkür ederim Jacob ama bunu yapmak zorundayım,” dedi Catherine. “Onların gerçekten kralın adamları olduğuna ikna olana kadar kale duvarlarından içeriye bir adım bile atamazlar.” *Ve ne istediklerini öğrenene kadar.*

Odasında geçirdiği pek çok karanlık günden sonra dışarıya adım attığında parlak güneş gözlerini acıttı. Kale avlusunda yürürken bitkin hissetti ama temiz hava zihnini temizledi. Kale halkının yarısı dışarıdaki zırhlı adamlardan endişelendiği için kapının yakınında bekliyordu. Oğlu onu gördüğü anda Alys'i atlatıp kollarını annesinin bacaklarına doladı. Catherine onu öpmek için diz çöktü.

“Jamie, ben dışarıdaki adamlarla konuşmaya gittiğimde Alys'le burada bekle,” dedi katı bir şekilde. “Kapıdan dışarıya adımını atma.” Oğlunun başının üstünden, onaylayan bir şekilde kafasını sallayan kâhyaya anlamlı bir bakış attı.

Tekrar ayağa kalktığında gözü karardı. Hayatında hiç bayılmamıştı ve bunun şimdi gerçekleşmesine de izin vermeyecekti. Hanedanını korumak için görevini yerine getirecekti.

Diğerlerini arkada bırakarak tek başına kapının önünde durdu. Başıyla onay verdiğinde adamları asma köprüyü hendeğin üzerine gürültülü bir şekilde bıraktılar.

Kale kapısının demir parmaklıklarından baktığında Catherine, hendeğin diğer tarafında at üzerinde bekleyen adamları görebildi. Çok mücadele görmüş ve daha fazlası için hazırlıklıymış gibi düşündürecek sert bir görünümüne vardı.

Catherine döndü ve emrini verdi. "Parmaklıkları kaldırın ama işaretimle geri indirmeye hazırlıklı olun."

Adamlar kolu çevirip parmaklıkları yavaşça kaldırdıklarında demir zincirler gıcırdarak sallandı.

Parmaklıklar, altından geçebileceği yüksekliğe gelir gelmez Catherine, asma köprüye adımını attı. Bekleyen insanların şaşırıldığını hissetti. Gözlerini ona diktiler ancak tıpkı onun düşündüğü gibi oldukları yerde kaldılar.

Onlar atlarını Ross Kalesi'ne doğru sürerken, William Neville FitzAlan'ın düşünceleri hainin karısına takıldı. Hainin karısı artık dul kalmıştı. Leydi Rayburn'ün prense yoladığı son mesaj kocasının yakalanıp idam edilmesine sebep oldu. Rayburn ölümü hak etmişti. Ama nasıl bir kadın senelerce aynı yatağı paylaştığı adama ihanet edebilir? William, ya başka yönlerden de eşine sadık değilse diye şiddetle merak etti. Bu olasılık çok yüksekti. Tecrübelerine göre sadakat, onun sınıfından kadınlar arasında nadir bulunurdu. Şövalyeye ait olan onur ve bağlılık duygusu, kadının davranışlarına kesinlikle rehberlik etmiyordu. Belki de Lancaster'a olan bağlılığından ziyade başka bir adama olan arzusu kocasının ihanetini açık etmesine sebep oldu. Sebebi ne olursa olsun onun da kralın da minnettar olmak için bir nedeni vardı. Yine de Leydi Rayburn krala siyasi bir sorun sunmuş oldu.

Krallıktaki belirsizliğe dayanarak Kral Henry, hainler ve onların ailelerinin ağır bir şekilde cezalandırılacağına dair güçlü bir mesaj vermeye gerek duydu. En önemlisi de güç sahibi ailelerin bu mesaja ihtiyacı vardı. Krala karşı olan bir

İngiliz sınır* lordunun karısı olarak leydi Rayburn kuleye – “kazara” ölüm riskinin yaygın olduğu bir yere – gönderilmeliydi.

Buna karşın prens Harry isyancılar hakkında ona isim-siz mesaj gönderenin Leydi Rayburn olduğu konusunda ısrarcıydı. Kralın birkaç adamı buna inandı. Yine de mesajı teslim eden adam ortalıkta yoktu.

Kral neye inanacağı ile ilgili olarak şahsi danışmanını yanında tutuyordu. İşin aslı ilgili ilgisiz her durumda yanındaydı. Ayaklanmanın ortasındaiken kral sınırdaki bir kaleyi, bir kadının ellerinde bırakamazdı. Sözde sadık sınır lordları neredeyse isyancılar kadar endişe vericiydi. Onlardan biri Ross Kalesi’ni ele geçirdiği takdirde – zorla veya evlilik bağıyla – kral onu geri alabilmek için zorlanacaktı. Kral kalenin, kendi seçtiği bir adamın kontrolünde olmasını istedi.

Kralın seçtiği kişi William’dı. Sadakati, ağır sınavlar sonucunda kanıtlanmıştı. Dahası kral, William’ın toprak sahibi olmaya karşı olan derin açlığını görebiliyordu. Kendine ait bir toprağı olursa orayı ondan kimse asla alamazdı. Ross Kalesi onun ellerinde güvende olacaktı.

Düşmanın hazırlıksız yakalandığı sabahki saldırıya William önderlik etmişti. Muhafızlar kralın emriyle savaş alanında Rayburn’ün idamını gerçekleştirdi. Kral Rayburn’ün topraklarını ve unvanının ondan alıp William’a verdiğini beyan etmeden önce hainin başı omuzlarında güçlkle duruyordu.

* İngiltere ve Galler bölgesi arasındaki sınıra Marcher deniliyor ve İngiliz Kralı bu bölgeye “Marcher Lord” adı verilen güvenilir soyluları atıyor. Kitapta “Marcher” kavramı sınır olarak geçecektir. (ç.n.)

William savaş alanından çıkıp mülkünü güvence altına almak için doğruca yola koyuldu. Düşmanın kanı hâlâ cüppesindeydi. Ancak ödemesi gereken son bir bedel daha vardı.

Kral, hainin dul karısının kaderini onun ellerine vermişti.

Seçim onundu. Onu Londra'ya göndererek kocasının ihanetinden dolayı kuleye hapsedirebilirdi. Ya da onunla evlenerek onu kurtarabilirdi. William'ın, onu bağışlamayı kabul edip evlenmeyi seçmesi durumunda nikâh ilanını göndermesi için başpiskoposu da yanında göndermişti. Kral adamını tanıyordu.

Leydi Rayburn hapsedilirse prens öfkесinden çılgına dönecekti. Kral prensin görüşlerini hiçe sayarken William bunu yapamadı. Genç Harry bir gün onun kralı olacaktı. William ne olursa olsun dul kalmış bu kadınla evlenecekti. Eğer elinde engellemek için bir güç varsa bir kadına ya da bir çocuğa zarar gelmesine izin vermek onun yapabileceği bir şey değildi.

Tepenin zirvesine vardığında düşünceleri kadının sorunlarından saptı. İlk kez sahip olduğu yeni topraklarına bakmak için atının dizginlerini çekerek durdurdu. Coşkuyla akan dolambaçlı nehrin bitişiğindeki yemyeşil tepeler, kalenin etrafını saran yeni ürünlerle dolu tarlara dönüşüyordu. Bu ihtişamlı kale, eski bir meydanın etrafına inşa edilen eş merkezli halka duvarlarla sağlamlaştırılmıştı.

Komutan muavini Edmund Forrester onun yanına yaklaştı. "Nehrin üzerinde olması savunma açısından kolay," dedi onaylar bir şekilde.

William gözlerini kaleden ayırmadan başıyla onu onayladı. Hayatı boyunca hep bunu istemişti. Babasının hanedanı ona sağlamıştı ancak hiçbir hakkı ya da talebi yoktu.

Oradaki konumu her zaman şüpheli ve belirsizdi. Sonunda kendine ait toprakları ve dünyadaki yerini kabul ettiren bir unvanı vardı.

Keşke John da bu önemli günde burada onunla birlikte olabilseydi. Kardeşi öleli dört sene olmuştu ve William onun kaybını hâlâ büyük bir şiddetle hissediyordu. Gerçek bir bağ kurabildiği tek kişi John'du. Yine de yanında Edmund olduğu için memnundu. Kuzeyde uzun yıllar birlikte mücadele etmişlerdi. Güvendiği birkaç adam vardı. Edmund bunlardan biriydi.

William atını mahmuzlayıp kale yoluna doğru dörtlü sürerek adamlarına öncülük etti. Kalp atışları beklentiyle hızlandı. Gözcülerin muhtemelen onlar atlarını sürerken kralın flamasını görmüş olmalarına rağmen, kapı açıldığında kale sakinlerinin huzuru kaçtı. Açılıp kapanan köprünün indirilmesinden uzun süre öncesinden beri William burnundan soluyordu. Kapının parmaklıkları yükseldiğinde narin bir kadın asma köprü üzerinde tek başına dışarı yürüdü.

William onu daha iyi görebilmek için güneşe karşı gözlerini kıstı. Genç kadının duruşunda bir şey vardı. Temkinli bir şekilde gözlerini onlara dikmişti. Kadının bu tavrı William'ın adamlarının huzursuz olmasına neden olmuştu.

William onun bu korkusuz hareketine takdirle gülümsedi. Belli ki muhafızlarına kale kapısını arkasından indirebilmeleri için fırsat vermeyi planlamıştı. O ve adamları düşman olabilirdi. Yine de onun bu planında bir kusur vardı. Kale güvende olabilirdi ancak leydi için kesinlikle aynı şey söz konusu değildi.

İkinci Bölüm

Catherine içlerinden birinin öne çıkmasını beklerken kuru hendeğin diğer tarafındaki askerleri taradı. Hepsi zincir zırhlarla kaplıydı. Atlar ise sert binilmiş gibiydi. Yalnız bir rahip de onlarla birlikte gelmişti. Beyaz kıyafetleri denizin içindeki parlatılmış bir metal gibi göz alıcıydı.

Rahibin, atından inip asma köprüye doğru yürümelerini izledi.

“Peder Whitefield!” Neyse ki babasının eski arkadaşı onun bu haykırışını duymamıştı. Pederin Henry tahta geçtiğinden beri yaşadığı hızlı yükselişi anımsayarak hafifçe reverans yaptı.

“Seni yeniden görmek güzel çocuğum,” dedi başpiskopos onun ellerini tutarak.

“Bütün bunlar ne için başpiskopos?” diye fısıldadı. “Kral neden buraya zırhlı adamlar yolladı?”

“Sana kraldan bir mesaj getirdim,” dedi başpiskopos, sesi kale duvarlarında yankılanacak şekilde.

“Ne tür bir mesaj zırhlı adamlarla bir başpiskoposu gerektirebilirdi ki?”

“Bunu sana söyleyeceğim için çok üzgünüm canım,” dedi elini okşayarak “ancak kocan bugün öldürüldü.”

"Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi Catherine ve ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini sıkıca yumdu ve ellerini yüzünün önünde birleştirdi. "Tanrı'ya şükür! Tanrı'ya şükür!"

"Leydi Catherine!" diye gürlledi onun üzerinde başpiskopos. "Yaptığınız bu günahkârlık için Tanrı'dan af dilemelisiniz."

Catherine kocasının ölümünü istemesinin günah olduğunu biliyordu. Ama Tanrı sonsuz hikmetiyle dualarına cevap verdi ve Rayburn'ü bu dünyadan tamamen sildi.

Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür.

"Bir hanımefendiye yakışmayan utanılacak davranışlar..."

Başpiskoposun hâlâ konuşmaya devam ettiğini doğru düzgün fark edemedi. Onu görmezden gelerek şükretmeye devam etti.

"Mary Catherine!"

Başpiskopos bağırarak onun adını söylediğinde gözlerini açtı.

"Kalk, kalk," dedi başpiskopos onu kolundan tutup kaldırken. "Söylemem gereken daha fazla şey var."

Cüppesinin içinden rulo hâlinde bir parşömen kâğıt çıkardı. Mührü bozdu ve kâğıdı açtı. Başını hafifçe yukarı kaldırarak resmi bir şekilde kâğıdı boynunun hizasına getirdi. Göz ucuyla Catherine'e ciddi bir bakış fırlattıktan sonra kâğıdı okumaya başladı. "Ceza olarak... alınan tüm topraklar... aynı şekilde... sadık hizmete teslim edilecektir..."

Catherine tek bir kelime anlamdı. Başpiskopos durmaksızın tekdüze bir şekilde konuşurken Catherine boynunu büktü.

“Anlaşma koşullarınca,” diye devam etti parşömeni rulo yaparken, “kral ceza olarak Rayburn’ün, unvanını ve Ross Kalesi de dâhil olmak üzere tüm mal varlığını kaybettiğini beyan etti. Tüm bunları da hain kocanı bugünkü savaşta yenilgiye uğratan adama ödül olarak verdi.”

Karnına bir yumruk yemiş gibi nefesi kesildi.

“Kral bana neden böyle bir şey yapmak istesin?” diye sordu fısıldayarak. “Onun için yaptığım tüm şeylerden sonra? Aldığım risklerden sonra?”

Başpiskopos öne doğru eğilerek gözlerini ona dikti. “Kocan krala karşı çıktığında bunun olabileceğini tahmin etmeliydin.”

“Ama krala karşı çıkan *ben* değildim!” dedi karşı çıkar-casına. “Benim Rayburn’le evlenmem gerektiğine karar veren kraldı, ben değil. Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz.”

“Sözlerine dikkat et,” diyerek onu uyardı başpiskopos. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Kralını eleştirmek pek de akıllıca değil.”

“Kral şimdi ne yapacağımı söyledi mi?” diye sordu büyük bir panik içerisinde. “Jamie ve ben nerede yaşayacağız?”

Başpiskopos boğazını temizledi. “Her şeyini kaybetmiş değilsin.” Söylemek üzere olduğu şeyin önemini vurgulayabilmek için durakladı. “Kralın onayıyla Ross Kalesi’nin yeni lordu seni kendisine eş olarak almayı kabul etti.”

“Kral benden tekrar evlenmemi mi istiyor?” dedi yükselen sesine engel olamayarak.

Başpiskoposün kızgın bakışları onu yanlış anlamamasını ima etti.

“Hayır, yapamaz!” dedi Catherine ondan uzaklaşırken kafasını bir sağa bir sola sallayarak. “Bunu benden tekrar isteyemez!”

Başpiskopos onun kolunu kavradı ve acımasız bir şekilde kulağına fısıldadı, “Kralın seni kurtarmak için düşünebildiği tek yol bu.”

Elleriyle yüzünü kapattı. “Bunu yapmayacağım! Yapmayacağım!”

“Catherine!” diye bağırdı başpiskopos. “Hemen kes şunu!”

“Krala beni bundan kurtarmasını söylemelisin,” diye yalvardı onun kollarına sarılarak. “Lütfen ekselansları bunu ondan istemelisiniz!”

“Kendine gel, Catherine,” dedi omuzlarından tutarak. “Seçme şansın yok.”

“Ya reddedersem?” Öfkesinin boynundan yukarıya doğru yükseldiğini hissetti.

“Bu hiç de akıllıca olmaz,” dedi başpiskopos sesi titreyerek.

“Bana söylemelisiniz ekselansları,” diyerek ısrar etti.

“Kral seni hapse mahkûm edecek.”

Catherine’in kanı çekildi. Bunu daha önce neden görememişti? Henry isyancılarla iki sınırdan birden savaşıyordu. Tahtın hâkimiyeti zayıftı. Hızlı davranıp bu mülkü kendi adamlarından birine vermeseydi sınır baronlarından biri alabilirdi.

“FitzAlan’a seni kabul ettiği için minnettar olmalısın,” dedi başpiskopos. “Kral bunu ona zorunlu kılmadı.”

Catherine dişlerini sıkarak cevap verdi: “Belki de kuleye hapsedilmek benim için daha iyi bir seçenek olabilir.”

"Oğlunu düşün. Eğer hapse mahkûm olursan ona ne olacak?"

Başpiskopos hedefi tam yerinden vurdu. Oğlunu kurtarmak için katlanamayacağı hiçbir acı yoktu.

"Cezalar arasında," dedi bitkin bir şekilde, "seçim yapmam için ne kadar zamanım var?"

"Zihnini berraklaştıkça kendini daha az hasta hissetti. Belki de bu durumdan kurtulmak için bir yol bulabilirdi."

Başpiskopos burnundan soluyordu. "Evlilik hemen gerçekleşecek."

"Hemen mi?" diye sordu afallamış bir şekilde. "Hiç gecikmeden bir cehennemden bir başkasına mı geçeceğim?"

Yaşadığı öfke patlaması başını döndürerek onu sersemletti.

"Ne zaman?" diye sordu. Bakışları ayağının altındaki ahşap köprü plaklarına sabitlendi. "O ne zaman gelecek?"

Tanrım lütfen izin ver günler sonra değil haftalar sonra olsun.

"Kendisi şu anda burada."

Catherine başpiskoposun omuzlarının üzerinden onu bulmak için dikkatlice baktı. Üzüntüsünden diğerlerini unutmuştu.

Ön sıradaki askerler siyah muazzam bir savaş atıyla öne çıkan adama yol vermek için kenara çekildiler. Dehşetle ona doğru gelen devasa atı izlerken hareket bile edemedi. Adam atını dizginlemeden önce Catherine hayvanın sıcak nefesini yüzünde hissetti.

Yutkunarak bakışlarını yavaşça adama doğrultmak için kendini zorladı. Bakışları önce adamın kılıcının sapını tutan elinde durakladı. Sanki bir tehlike sezmiş gibi hazırda bekliyordu. Gözlerini yavaşça omuzlarına doğru kaldırırken

bakışları adamın göğsüne geldiğinde midesi kasıldı. Cüppesinde kan lekeleri vardı. Savaşı kaybetmiş olan düşmanlarının kanı.

Gözlerini ayırmadan adamın yüzüne doğru baktı. Yüzündeki kiri, kanı ve keçeleşmiş saçlarını gördü. Daha sonra bakışları o korkunç canavarın gözündeki öfkeyle karşılaştığında ölü gibi bayılarak yere düştü.

Başpiskopos asma köprü üzerindeki cesur genç kadını karşıladığında William onun Leydi Rayburn'ün kendisi olduğunu anladı. Başpiskoposun ona ne söyleyeceğini bildiğinden onun söylediklerine kendini kapayarak kadınınla ilgili beklentilerinde kendini kaybetti.

Onun çekici bir kadın olacağını umuyordu, fakat tabii ki bu onun kararında hiçbir değişiklik yapmayacaktı. Şans onunlaydı. Bir yılanın ruhuna sahip olabilirdi ancak Leydi Rayburn - en azından o mesafeden - genç bir görünüme sahipti ve kıvrımlı düzgün fiziğiyle son derece güzeldi. Dizlerinin üzerine çöküp "Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırmaya başladığında William'ın dikkati dağıldı. Uzun süre onun kocasının ölümü için neden Tanrı'ya teşekkür ettiğini anlamaya çalıştı. Nasıl bir kadın kocasının ölüm haberine sevinçten diz çökerek ağlayabilirdi? Annesi bile onun kadar kalpsiz değildi.

Kadının onunla olacak olan evliliğini bir çeşit mahkûmiyete benzettiğini duyduğunda geçirdiği şok öfkeye döndü. Onun hayatını kurtardığı için William'a minnettar olmalıydı.

O ise bunun yerine onunla alay ediyordu! Edmund onu kolundan tuttu ama William onun elini ittirerek atını asma köprüye doğru sürdü.

William onlara doğru yaklaşırken başpiskopos birkaç adım geri adım attı ancak kadın hareket bile etmedi. William'ın atı onun burnunun dibinde kişnediğinde bile yerinden kımıldamadı. Kadın tereddütle atın ve onun her santimini dikkatle inceleyerek gözlerini yukarıya doğru kaldırdı. Bakışları sonunda onun yüzüne ulaşabildiğinde ikisinin de gözleri birbirine kilitlendi.

O an William'ın kalbi durdu sanki.

Bu, oydu. Bundan neredeyse emindi.

Kadının gözleri odağını kaybetti. Bayılmak üzereydi. Savaşta kazandığı çeviklikle düşerken kafasını yere vurmaması için atından sallanarak ona siper oldu. Sarı saçları başındaki fileden kurtularak ipek bir dalga gibi William'ın kollarına ve köprünün sert plaklarının üzerine döküldü.

Etrafındaki karmaşa tıpkı bir girdap gibi büyüdü. Ama William'ın gördüğü tek şey kollarındaki genç kadındı. Evet oydu. Hep düşlediği kadın.

Onu kaldırmadan önce sırtına bir ağırlık çarptı. Çok tiz bir sez "Bırak annemi! Bırak onu!" derken bir yandan da küçük yumruklarla onu dövmeye çalışıyordu.

"Çocuğu çekin üzerimden!" dedi William en yakınındaki adama. Adam çocuğu William'ın üzerinden aldı ve kollarından tutarak havaya kaldırdı. Küçük çocuk büyük bir öfkeyle havayı tekmeliyordu. Koyu renk saçlı üç ya da dört yaşlarında görünen bir oğlandı.

William, çocuğun gözlerine baktı. "Annene zarar vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Çocuk onun kafasına neredeyse bir tekme indiriyordu.

O sırada pembe ve şişman yüzlü bir kadın önce davranarak çocuğu daha uzağa doğru çekti. "Leydim beş gündür ateşler içinde yatıyordu!"

William onu şiddetle azarlayanın kim olduğunu görmek için geriye doğru kaykıldı. Yaşlı bir kadındı. Belli ki bir çeşit hizmetçiydi.

Kadın elini William'ın kollarındaki Leydi Rayburn'ün solgun yanağına koydu. "Ona ne yaptın?" dedi tiz bir sesle. "Zavallı hanımım! Tanrım kurtar bizi!"

William bir lanete tutulmuştu sanki. Dişlerini sıkarak "Leydiyi kurtarmaya geldim, zarar vermeye değil," dedi.

Sesindeki keskinlik hizmetçinin mesajı anlamasına neden oldu. Tam olmasa bile en azından acı içinde bağırmasını kesti.

"Onu nereye götüreceğimi göster," dedi sakince konuşmaya çalışarak. "Onu burada köprüünün üzerinde bırakamayız."

Kadın gözlerini kırıştıtarak ona baktı sonra da şaşırıcı bir hızla olduğu yerden kalktı. Hanımının eteklerini aceleyle yukarı doğru kaldırarak William'a seslendi "Bu taraf, bu taraf!"

William onu kucaklayarak ayağa kalktı ve artık ona ait olan kalenin kapısına doğru yürüdü. İki üç adımda bir omuzunun üzerinden ona bakan tombul hizmetçiyi takip etti. Kapının yakınındaki mırıldanmaları duydu ve başlarını eğip bir adım geriye çekilen muhafızların önünden geçti.

Ama hiçbirini doğru düzgün göremedi.

Tüm dikkati kucağındaki vücudun sıcaklığındaydı. Ağırılığı yok denecek kadar azdı. Esen bir rüzgârla Leydi Rayburn'ün saçlarından yayılan kır çiçeklerinin kokusu

geldi burnuna. Bu koku onu nehrin kenarında geçirdikleri mehtaplı geceye döndürdü.

Kendine gelmeden önce önündeki basamakları çıkmaya devam etti. O anda küçük çocuk onu zapt eden kişiden kurtulmayı başararak William'ın bacaklarına yapıştı.

"Onun anneni düşürmesini mi istiyorsun akılsız çocuk?" Tombul hizmetçi geri döndü ve William'ın adamlarından önce davranarak çocuğu ensesinden yakaladı.

"Annene görmene izin vereceğim çocuğum," dedi kıvranan çocuğu başka bir hizmetçinin kollarına uzatırken.

"Uslu bir çocuk ol ki Mary seni kurabiye yemen için mutfağa götürsün."

William adamlarına geride kalmalarını işaret etti ve sarmal merdivenden özel odalara çıkan kadını takip etti.

"Ben Alys, buranın kâhyasıyım," diye bilgilendirdi merdivenleri önden çıkarken. "Leydi Catherine'i bekleliğinden beri tanırım."

Kollarındaki kadın uyanır gibi oldu. Her şeyi unutup onu sakinleştirmek için eğildiğinde neredeyse alnından öpecekti. Kollarında taşıdığı bu kırılgan görünümlü kadının başpiskoposla tartıştığını kendine hatırlatmak için şiddetle kafasını sarstı.

Güneş şeklindeki girişte ona tahsis edilmiş odaya göz gezdirmek için durakladı. Koyu ahşap mobilyalar, zengin görünümlü kumaşlar ve nehir manzaralı hoş bir pencere oturağı. Bunların hepsi onundu. Artık başka bir adamın keyfi için yaşamayacaktı o evde. Çocukları nereye ait olduklarını bilerek büyüyeceklerdi.

Kollarındaki kadının o çocukları taşıyacak olan kişi olduğunu fark etti.

Başını eğip ona baktı. Gözleri kapalı olmasına rağmen kirpiklerinin arasından küçük bir aralık gördü. Ne zamandır uyanıktı ki?

"Buradayım lordum," diye seslendi bitişikteki odalardan birinin girişinde duran kâhya kadın.

Leydi Rayburn'ü odasına taşıyarak dikkatlice yerden oldukça yüksekte olan yatağına yatırdı. Bir adım geriye çekildiğinde cüppesinin üzerindeki kan lekelerini gördü. Savaş alanından direkt buraya gelmişti. Kadının bayılmasına şaşmamalıydı.

Alys'i kolundan tuttu. "Yıkanmam gerek," dedi onunla beraber odadan çıkarken. "Adamlarımın da yiyecek ve içecek ihtiyacı var."

"Hemen ilgileniyorum efendim." Alys gitmek için döndü ancak William onun kolunu sıkıca tuttu.

"Hanımına çok değer verdiğinin farkındayım." William'ın bunu görmesi kâhya kadını memnun etmişti. Bunu kadının gözlerindeki ışıltıdan anlayabiliyordu. "Bu yüzden anlamasına yardımcı olmalısın."

Alys ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Neyi anlamasına lordum?"

"Hemen bugün evlenmemiz kralın isteğiydi," dedi ve Alys'in nefesinin kesilmesini görmezden gelerek devam etti: "Eğer bunu yapmazsak güvende olamayacak. İşte, bunu anlamasını sağlamalısın."

Alys dudaklarını ince bir çizgi olacak şekilde sıkıca birleştirdi ve onaylarcasına kafasını salladı.

"Ona bunun nasıl olacağını anlatmak için bir saat içinde döneceğim," dedi. "Siz de banyo yapmaya başlayın."

Üçüncü Bölüm

William kendini savaşın kirlerinden temizledikten sonra aklını toparlamaya çalıştı. Tekrar tekrar kendine evlenmek üzere olduğu kadın hakkında bildiklerini hatırlattı. Kocasına karşı casusluk yaptı, onu ölüme teslim etti. Bir gram pişmanlık ya da acıma duymaksızın çocuğunun babasına, beş sene aynı yatağı paylaştığı adama ihanet etmişti.

Gerçekler bunlardı. Kim bunları hayal edebilirdi ki?

Ya ahırdaki o kız o günden bugüne değişmişti ya da William o zamanlar onun hakkında yanılmıştı. O gece beraber ne kadar zaman geçirmişlerdi? Bir saat? İki saat? Bir adam bu kadar sürede ne öğrenebilirdi ki? Özellikle de ay ışığı altında güzel bir kızın yakınlığı ile dikkati dağılmış genç bir adamken.

Kadınların doğasını annesinin dizindeyken öğrenmişti. Bunu unuttuğu tek sefer de ahırdaki o kızlayken olmuştu.

Her zamanki gibi şimdi de çok güzeldi. Bu yüzden tedbiri elden bırakmamak gerekliydi.

Odasına döndüğünde yönetimi ele almak için hazır olduğunu hissetti. En iyi kıyafetlerini giydi.

Tanrı'ya şükür başpiskopos yola koyulmadan önce en iyi kıyafetleri için büyük beğenilerden alması için ona uğrar etmişti. Kapıyı çalmak için elini havaya kaldırdıktan sonra

kendini durdurdu. Odaya girmek için kimsenin iznine ihtiyacı yoktu.

Kapıyı ittiğinde Leydi Catherine ve Alys'i pencerenin yanında oturuyorken buldu. Alys hızlıca ayağa kalkarken oturduğu tabureyi devirdi. Buna rağmen Leydi Catherine dudaklarında götürdüğü fincandan yükselen dumanlarını arasından sabit bir şekilde William'ı izliyordu. Kılını bile kıpırdatmadı.

Bakışlarını ondan ayırmadan elindeki fincanı sehpanın üzerine bıraktı ve "Alys git ve başpiskopostan bize katılmasını rica et lütfen," dedi berrak bir sesle.

William onun ne planlamaya çalıştığını merak etti ama nasıl olsa yakında öğreneceğini düşündü.

Alys onu burada William'la birlikte yalnız bırakmanın pek akıllıca olmayacağını düşünüyordu, o nedenle Leydi Catherine'in emin olup olmadığını anlamak için ona baktı. Ancak Leydi Catherine onaylarcasına başını sallayınca Alys ona söyleneni yaptı.

İlk defa yalnız kalmışlardı. William ve yakında karısı olacak kadın uzun süre birbirlerini incelediler. William, Leydi Catherine'in parlak mavi gözlerinde onu tanıdığına dair bir titreşim bile görmedi. Belli belirsiz anılar hafızasını kurcalıyordu. Bu olanları, karşısında duran kadına dönüşmeden önceki hâliyle tanıdığı kızla olan kısa ama yoğun anılarıyla bağdaştıramıyordu. Yine de o, o kadar güzeldi ki William'a tüm bunları düşünmek çok zor geldi.

Yumuşak ve porselen gibi olan cildinin rengi biraz yerine gelmişti. "Bir süre önceki kadar solgun görünmediğinize sevindim," dedi William.

“Genelde baygınlık geçirmem,” dedi ikna edici bir sesle.
“Ancak bir süredir hastayım.”

“Umarım kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur. Çünkü aramızdaki meseleleri hemen netleştirmemiz gerekiyor.”

Çenesindeki bir şey onun bir saat boyunca durumunu değerlendirip plan yapmak için kullanıldığını gösteriyordu. Northumberland'daki görevdeyken kazandığı anlaşma becerileri onu memnun etti.

“Benimle evlenmeyi kabul etmeniz büyük nezaket,” diye başladı sözlerine.

Belli ki giriş cümlesi onu sakinleştirme amaçlı bir girişimdi.

“Bunu ilk duyduğunda pek de böyle düşünüyormuş gibi görünmüyordun,” dedi. Eğlence amaçlı söylemesine rağmen sesi bir parça öfkeli çıkmıştı.

Leydi Catherine onun söylediklerini duymazdan gelecek devam etti. “Kralın size böyle bir seçenek tanınmasını anlıyorum.”

Az da olsa *size* kelimesine yaptığı vurgu gözünden kaçmadı.

“Doğru söylemek gerekirse öyle bir seçenek tanımadı,” dedi omuz silkerek. “Bu duruma engel olabilecekken bir kadının haksız yere hapsedtirilmesine vicdanım elvermezdi.”

“Sizin durumunuzdaki pek çok adam aynı şeyi yapmazdı.”

Şayet ona bakmazlarsa. Onun yüzüne bakan hiçbir adam bunu zor bir karar olarak görmezdi. Bu gece yatağında ona sahip olacağı düşüncesi içinin sıcak ve şiddetli bir arzuyla yanmasına neden oldu. İlk kocasına olan ihaneti veya onunla

olacak olan evliliğe iğrenç bir şeymiş gibi bakması içinde yanan ateşi hiçbir şekilde söndürmüyordu.

Onu arzulamak başka, ona güvenmek ise bambaşka bir şeydi.

"Benimle evlenmenin hapsedilmekten daha iyi bir şey olduğunu söyleyerek benim gururumu okşar mısınız, yoksa hâlâ ikisinin aynı şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Sesindeki öfkeyi hâlâ tam olarak kontrol edebilmiş değildi.

Yüzü kızardı. "İtirazım hemen olacak olan başka bir evliliğeydi," diye mırıldandı gözlerini kaçırarak. "Özellikle sizinle olacağı için değil."

"Eh, bu benimle ilgili değil mi?" diye tersledi. Hislerini maskeleyen becerisi daha küçük yaşlardayken gelişmişti. Şimdi niye onu yarı yolda bırakmıştı? Kendine kızmış bir şekilde ayağa kalktı ve sırtını ona dönerek pencereden dışarıyı izledi. Kahretsin! Ne olursa olsun arzuları için onunla evlenecekti. Ama şu an onu istiyordu. Çok. Hem de çok. Onun bunu görmemiş olmasını umdu.

Catherine'in sonraki sözleri onu bir anda sohbete geri döndürdü.

"Sizinle evlenmeyi bir şartla kabul edeceğim."

William döndü ve gözlerine baktı. "Pazarlık yapabilecek durumda olduğunuza mı inanıyorsunuz?"

"Evet"

Ses tonundaki kesinlik, ona olan arzusunu William'ın gözlerinde gördüğünü ve bunun ona verdiği gücün farkında olduğunu anlatıyordu.

"Güvenliğiniz, emniyetiniz, pozisyonunuz... Bunlar sizin için yeterli nedenler değil mi?" diye sordu William.

"Eğer bana bunun da sözünü veremezseniz," dedi kırmıldamadan, "sürgüne gönderilmeyi ya da hapsedilmeyi sizinle evlenmeye tercih ederim."

Kulaklarına inanamıyordu. Hapsedilmeyi onunla evlenmeye tercih ederdi. "Peki nedir bu benden isteyeceğiniz şey?"

Aldığı sarsıcı derin nefesle dışarıdan sakın görünmesine karşın aslında ne kadar gergin olduğunu belli etti. Yine de talepkâr bir şekilde direk olarak William'ın gözlerine baktı.

"Oğlumu güvence altına almalıyım. Ona zarar veremeyeceğinize söz vermelisiniz. Dahası onu ve onun menfaatlerini koruyacaksınız." Hafifçe boğazını temizledi.

"Benim bedelim bu."

William kendi kendine onun kendisini tanımadığını, bu yüzden ona söylediği şeylerin onu ne kadar aşağıladığını bilemeyeceğini söyledi. Derin bir nefes alarak onun karşısına oturdu ve elini onunkinin üzerine koydu. Catherine biraz çekirse de elini geri çekme girişiminde bulunmadı.

"Söylediğiniz şeyleri yapacağım," dedi bakışlarını ondan ayırmayarak. "Hem zaten bunları siz söylemeseydiniz de yapardım."

Bir an duraksadı, sonra belli belirsiz gülümsedi. O anda tartışma konusu bölündü. Leydi Catherine konuşmayı böldüğü için çocuğu azarlamadı. Onun yerine oğlanı kollarında sarmalayarak koyu renkli buklelerinin üzerinden öptü. Anne ve oğlunun arasındaki sevgi ve yakınlık William'ın içini ısıttı. Boğazı düğümlendi. Kendi çocukları için de aynı şeyi istediğini biliyordu.

Başpiskopos yavaşça odaya girdi.

"Gelmenizi ben rica ettim ekselansları," dedi Leydi Catherine. "Zira evlilik sözleşmesine dâhil edilmesi gereken bazı şeyler var"

Onu çağırma amacı da buydu. William'ın onunla baş başa olan konuşmalarında verdiği sözler yeterli değildi.

William buna gücenmedi. Aksine verdiği sözleri resmiyete dökmek için bulduğu yola, kararlılığına - ve zekâsına - hayran kalmıştı. Birlikte sahip olacakları çocukları korumak için de ilk çocuğunda olduğu kadar vahşi olacağını umdu.

"Sözleşme çoktan hazırlandı." Başpiskopos ellerini parmak uçlarında birleştirerek konuşmasına devam ederken gözlerini William'a doğru kaydırды. "Size temin ederim ki tüm önemli meselelerin üzerinden geçildi."

William ellini havaya kaldırarak "Kâtibe gerekli değişiklikleri söyleyeceğim. Kaybedecek vaktimiz kalmadı bu yüzden bununla idare edelim."

Başpiskopos yüzünü ekşitti. "Nasıl isterseniz."

Kapı onun arkasından gürültülü bir şekilde kapadı.

"Haydi, Jamie," dedi Leydi Catherine bitkin bir sesle. "Anne şimdi dinlenmeli."

Oğlan annesinin uzattığı yanağı öptü ve koşarak odadan çıktı. Oğlu odadan çıkar çıkmaz sandalyeye yığıldı.

"Sana daha fazla zaman tanıyamam," dedi William. Onun solgun yüzüne bakarken suçluluk hissetti. "Evlilik bugün gerçekleşmeli."

"Güçlü bir savaşçı ve komutan olarak tanınıyorum. İsmimin koruması altına girdiğin anda güvende olacaksın" diye açıkladı. "Kral bile seni şu anda olduğu gibi tehdit edemeyecek."

Gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Ve intikamımı almak için onları cehenneme kadar takip edeceğimi bildikleri için," dedi acımasız bir şekilde kelimeler ağzından güçlkle çıkarken, "hiç kimse benim çocuğumu taşıdığına sana dokunmaya bile cesaret edemeyecek."

Catherine dumanı tüten küvette otururken Mary onu çorbasından bir yudum daha alması için zorluyordu. Çok daha sağlıklı düşünebildiğini hissetti. FitzAlan odadan çıktığında Catherine inanılmaz derin bir uykuya dalmıştı. Bu yüzden kendini çok daha iyi hissediyordu.

FitzAlan'la yaptıkları görüşmeyi dikkatle yeniden düşündü. Kısa bronz kahve saçları nemliydi ve yeni tıraş olmuş gibi görünüyordu. Üzerinde kan ve kir lekeleri olmadığı zamanlarda yakışıklı bir adamdı. Bal rengi gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve geniş ağzıyla güçlü bir yüze sahipti. Uzun ve yapılı bir vücudu vardı. Sahip olduğu komutan görünümü ise muhtemelen onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

Evet, yakışıklıydı. Gerçekten de çok yakışıklı bir erkekti.

William üzerinde altın işlemeler bulunan orman yeşili dizlerine kadar inen zengin bir asker ceketi giymişti. Belinde ise değerli taşlarla süslenmiş bir kemer vardı. Bu güzel kıyafetler onun altındaki savaşçı kimliği saklamamıştı. Daha önceden de dediği gibi o, diğer adamların korktuğu bir asker ve komutandı.

Catherine'in akıllı bir anlığına onun çocuğunu taşıdığına güvende olacağını açıkça söylediği cümlelere gitti. Sonra bu düşüncelerini hızla bir kenara itti. Oğlunu korumak için bu

yabancıyla evleniyor olabilirdi ama şimdilik onunla aynı yatağı paylaşmayı düşünemiyordu.

Onun köprü üzerindeyken nasıl görüldüğünü hatırladı. Vücudunu saran suyun ılıklığına rağmen ürperdi. Onunla uğraşırken, onu üzerine kan sıçramış öfkeli bir aslan gibi hatırlaması iyi olurdu.

Alys ardından soğuk hava getirerek odaya daldı.

"Siz daha giyinmediniz mi?" dedi Alys şaşkınlık içerisinde. "Mary senin neyin var böyle? FitzAlan aşağıda kafese tıklmış bir ayı gibi volta atıyor."

"Törene hazırlanmak için iki saatimiz var," diye söyledi Mary, Leydi Catherine'e dışarı çıkabilmesi için borozunu uzatırken.

Törene hazırlanmak için iki saatimiz var. Leydi Catherine küvetten dışarı adımını attığında bacaklarından aşağıya sular süzüldü.

"En iyi elbiselerinizi yatağın üzerine serdim," dedi Mary, Leydi Catherine'in saçlarındaki suyu sıkarken.

"Yine de bu hâlâ en iyisi," dedi Alys, dalgın bir şekilde ellerini Catherine'in ilk evliliğinde giydiği elbisenin boncuk işlemeli dikişlerinde gezdiririyordu.

"Üzerinde değişiklik yapacak zamanımız yok," dedi Catherine. Vücudu hâlâ on altı yaşındaki narinliğe ve inceliğe sahipti. "Mavi olan işimizi görür."

"Ah, bu sizin üzerinizde çok güzel durur," dedi elbiseyi kaldırıp altın işlemeli koyu mavi başlıkla olan uyumuna bakarken. "Bunların içindeyken gözleriniz yaban sümbülü renginde parlayacak." Dikiş, dantel işlemler, motifler... İki kadın da çok hızlı çalışmıştı. İşlerini bitirdiklerinde elbiseye bakıp sevinçle cıvıldaştılar. Korsesinden kalçalarına kadar

inen işlemeli kemere sonrasında zemine dökülen yumuşak katlara kadar her şey tam olmuştu.

Hâlâ nemli olan saçları ağır başlığının altındayken onu kaşındırdı. Mary'nin onun için tuttuğu cilalanmış çelik aynaya baktığında safir kolyesini ve küpelerini taktığına memnun oldu. Onlar annesinin en sevdikleriydi. Merdivenlerden aşağıya inerken onu takdim eden adamın haykırışı duyuldu. Catherine boynundaki kolyeye dokundu. Bunu yapabiliirdi. Yapmalıydı.

Büyük salona girdiğinde FitzAlan'ın adamları ona doğru döndü. Koca salon sessizliğe bürünmüştü. Salonun karşıt tarafında duran FitzAlan'ın bal rengi gözleri ona sabitlendi. İfadesi yoğun ve kararlıydı. Catherine donakalmıştı. Ona doğru yürürken kalp atışları hızlandı. Savaşta onunla savaşan adamlara acıdı. Eğer hareket edebilseydi merdivenlerden yukarı koşarak kaçardı.

William eğilip onu selamladıktan sonra koluna girerken Catherine de derin bir nefes almaya çalıştı.

Ne olacağını önceki seferden biliyordu. Evlilik sözleşmesi imzalanmış, yeminler edilmiş ve kale avlusundan Doğu Kulesi'ndeki şapele giden başpiskopos takip edilmişti. Başpiskopos onlara hayır duasını vermiş olmalıydı, fakat ikisinden de tek bir kelime duymadı.

Hissiz bir şekilde yeni kocasının koluna parmaklarını yerleştirdi ve şapelden dışarıya çıktı. Beklenmedik serinlikten dolayı titredi ve başını kaldırarak güneşin kale duvarlarından aşağıya doğru batışını izledi.

Bitmişti. Sadece bir gün içerisinde evlilikten dulluğa geçiş, ardından tekrar evliliğe geçiş yaşamıştı. Bunu henüz oğluna bile söylemediğini fark edince kalbi yerinden oynadı.

Sonrasında ne olacağına dair hiçbir şeyden emin değildi. FitzAlan'a kaçamak bir bakış attı ama yüzündeki sert ifadeden hiçbir şey anlayamadı.

Tekrar büyük salona girdiklerinde Alys yanında belirdi. "Evlilik töreni için hazırlanan ziyafet servise hazır." Ardından, "Hazır gibi," diye ekledi gözlerini devirerek.

"Ya Jamie?" diye fısıldadı. Boğazı düğümlenmişti.

"Endişelenmeyin hanımım. Bakıcısı onu erkenden yatırdı."

Tanrı'ya şükür. Jamie Leydi Rayburn'ün yokluğunda kalede başıboş olmaya alışkın olarak büyümüştü. Onu FitzAlan'ın civarından uzak tutmak kolay olmayacaktı.

Catherine Alys'e yapmacık bir şekilde gülümseyerek FitzAlan'ın masaya kadar kendisine eşlik etmesine izin verdi. Aşçı ve diğer mutfak çalışanları daha önceden hazırlık yapmadan böyle bir ziyafet ortaya çıkararak küçük bir mucize gerçekleştirmişlerdi. Bunu onun için yaptıklarını biliyordu. Yaptıkları bu inceliğe minnettardı ama yemekten bir ısırık bile alamayacak kadar gergindi.

Bir parça ekmek aldı ve boşa donatılmış masaya baktı. Monmouth Kalesi'ndeki nikâhını düşünmeden edemiyordu. Hizmetlilerin çabasına rağmen bunun da ondan çok bir farkı yoktu.

Monmouth çocukluğunun çoğunu arkadaşı Harry ile -şimdiki *Prems* Harry - birlikte geçirdiği yerd. Yani evlenmeden önce orada çok zaman geçirmişti. Yine de orada ipek ve kadifeden yapılmış pahalı şeyleri giyen misafirlerin oluşturduğu bir kalabalığı daha önce hiç görmemişti. Seremoni uzun, ziyafet özenle hazırlanmış, eğlence ise bitmek bilmemişti.

Rolünü ciddiyle sahnelerken çok endişelenmişti. Güçlkle yatak odasında onu neyin beklediğini düşündü. Onu öğüt verecek bir annesi olsaydı belki de her şey daha farklı olabilirdi.

Evlenmeden bir önceki gece yaptığı at yolculuğunu düşündü kısaca. Eğer Rayburn'le nasıl bir hayatının olacağını bilseydi atını sürmeye devam eder miydi?

O gece ona eşlik eden genç adamı düşündü. Ne yazık ki yüzünü hafızasına kazıyamamıştı. Onu yere attığında dehşete düşmüştü. Vücudunun büyüklüğü dışında hiçbir şeyi fark etmemişti. Daha sonra omuz hizasına gelen saçlarını görmüştü ama sakalla kaplı olan yüzünün diğer özellikleri hep gölgedeydi.

Doğrusu ona sadece saç ve sakaldan ibaretmiş gibi görünüyordu.

O gece düşünceleri çok düzensizdi ve onları Rayburn'le evliliğinin ilk gecesinde yaşadığı korkunç anılar takip etmişti. O günden bugüne bunca korkunç anının arasında kaybolmayan o genç adamı hatırlaması şaşırtıcıydı.

Ama onu hatırladı. Nehre karşı otururlarken kendisinin elini tutan o büyük elinin sıcaklığını, kısacık süren öpüşmelerinde teninin gıcıklayan sakallarını, ona sarıldığında hissettiği beklenmedik rahatlığı...

En net hatırladığı ve onu kalbinden yakalayan şey ise genç adamın cesareti ve kibarlığıydı. Hayatı çok kötü durumdayken onu kurtaran şey bu anıydı.

William yemek yerlerken yeni esine kaçamak bir bakış attı, fakat o kadar güzeldi ki bakarken içi sızladı. Büyük salona girdiğinde kalbi duracak sandı. Giydiği elbise kadınsı

kıvrımlarını gösterecek şekilde vücudunu sarmıştı. Ve gözleri nasıl bu kadar mavi görünebilirdi ki? Onu karşılayana kadara ne kadar uzun süre şaşkınlık içerisinde ona baktığına dair en ufak bir fikri yoktu.

Şimdi ise ekmeğini küçük parçalar hâlinde koparıyordu. Kadının ne kadar stresli ve üzgün olduğunu görmek gururunu kırmıştı. Tanrı biliyordu ki bakire bir gelin değildi. Bildiği bir şeyden korkacak hâli yoktu. Yıllarca bir adamla aynı yatağı paylaşmış ve ondan bir çocuk doğurmuştu. Kuşkusuz William onun için bir yabancıydı. Biraz tedirgin hissetmesini kabul edebilirdi. Yine de tepkisi o kadar abartıydı ki bunu kişisel bir hakaret olarak düşünmekten kendini alamıyordu.

Ne düşündü ki? Yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz onu yere atıp zorla ona sahip olacağını mı?

Tanrı biliyor, ona sahip olmayı yeterince istiyordu. Altında çıplak bir şekilde yatarken ona sahip olmanın dışında biraz başka şeyler de düşünebilirdi. Yine de o bunu büyük bir şehvet içerisinde dört gözle beklerken onun fazlasıyla korkması rahatsız ediciydi. Onunla bir kere baş başa kaldığı anda bunu değiştirebileceğine emindi. Bir adamın kendine ait mal varlığı ve gerçek bir itibarı olmadığı zaman kadınlar neden o adamın yatağına gelirler ve neden geri dönerler, biliyordu.

Bir adamın karısını bu kadar çok arzulaması iyi değildi. Elbette, onunla bir iki kez yattığında bu takıntısı sona erecekti. Muhtemelen bu onlarca kez sonra olacaktı. Sadece bunları düşünürken bile avuçları terledi ve nefesi hızlandı.

Yıllar önce birlikte geçirdikleri karanlık geceden sonra Catherine'in onu tanımamasından dolayı uğradığı hayal kırıklığı yüzünden

kendini aptal gibi hissetti. O zamandan beri değiştiği doğ-
ruydu. Artık sakal bile bırakmıyordu. Onun kaprislerine
boyun eğen, sağduyusunu kaybetmiş, göz kamaştırıcı genç
bir adam olarak hatırlamadığı için şans meleğine teşekkür
etmeliydi.

Ona bakmak için tekrar döndü. Bakışlarını boşluğa sabit-
lemiş, dudaklarına yapmacık bir gülümseme kondurmuştu.
Bir arzu dalgasına kapılmıştı William. Tanrı yardımcısı ol-
sun, zamanı geldiğinde Catherine'ın onu düşünerek gülüm-
seyeceğini umuyordu. Zaten o geceki anıların dışında da
Catherine onun üzerinde yeteri kadar güce sahipti.

Ancak William onun nikâh gecelerini unutmadığından
emin olmak istiyordu.

William onun koluna dokundu. İrkilerek ona döndü. Fal
taşı gibi açılmış olan gözleri onun üzerindeydi.

“Herkes bekliyor,” dedi kısık bir sesle. “Yukarıya çıkıp
yatak odasına gitme vaktimiz geldi.” Yüzündeki dehşet ifa-
desine bakılarsa bütün konuklar izlerken önlerindeki masa-
nın üzerinde ona sahip olacağını söylemiş olmalıydı. Onu
kolundan tutup kalkmasına yardım etti. Kale halkı alkış
yapıp naralar atarak onları büyük salondan merdivenlere
kadar takip ettiler.

Aman Tanrım, Leydi Catherine titriyordu! Birkaç saat
önce kale girişinde onu karşılayan cesur kadın neredeydi?

Bu acele evlilikte her zaman uygulanan âdetleri pek
önemsememişlerdi. Bu yüzden onlar yatak odasına ge-
meden önce kalabalığın geri dönüşüyle ilgili hiçbir rahat-
sızlığı yoktu. Odanın girişine geldiklerinde yüzünü geli-
nine döndü.

Başını kaldırıp çenesini öne çıkardığında tıpkı bir tanceri gibi görünüyordu. Ama gözleri onu ele veriyordu. William onun gözlerinde gördüğü bu korkuyu yok etmek için her şeyi yapardı.

Ona karşı nasıl bir yaklaşım sergileyeceğiyle ilgili düşüncelerinde kaybolmuştu. Kısaca etrafa göz gezdirdi. Birinin sağduyusunu kullanarak onlar için odaya ekmek, peynir ve şarap bırakmış olduğunu gördüğünde içi rahatladı. Bu ikramlar yeni evlilerin yatak odalarında harcayacakları efordan sonra onları canlandırmak amacıyla konulmuş olsa da William bunu onun dikkatini başka bir yönde çekmek için kullanabilirdi.

“Haydi, biraz benimle otur ve şarap içerken bana katıl,” dedi pencerenin önündeki küçük masayı göstererek.

Catherine’in omuzları biraz daha rahatlamış gibi görünüyordu. “Teşekkür ederim, Lord FitzAlan.”

“Artık karı koca olduğumuza göre bana William demelisin,” dedi onun iki sandalyeden birine zarif bir şekilde oturmasını seyrederken “Ben de seni Catherine diye çağıracağım.”

Onun arkasında durdu. Ellerini onun omuzlarına koyarak başparmaklarını omuz kıvrımları boyunca gezdirmek istedi. Bütün gece bunu yapmayı arzulamıştı. Catherine omzunun üzerinden ona kaçamak bir bakış fırlattı. Durduğu yerden dolayı onun hareketlerini izleyememekten rahatsız olmuştu.

“Şaraplarımızı neden sen koymayasın?” diye önerdi William.

Catherine ondan istenileni yaptı, sonra da uzun süre içmeye devam ettiler.

“İzin ver başlığını çıkarmana yardımcı olayım.” William ona doğru eğilip “Saçlarını görmek istiyorum, Catherine,” diye fısıldadı.

“Hizmetçim bunu yapabilir,” diyerek William’ın ona dokunmasını engellemek için oturduğu yerden hızla kalktı. “Onu çağıracağım.”

“Yapma.”

Catherine başlığını çözmeye başladı ancak elleri o kadar şiddetli titriyordu ki bu görevi William devraldı. Bütün saç iğneleri çıktığında William başlığı çıkarttı ve onu yakınındaki bir tabureye koydu. Başının etrafına dolanmış olan kalın örgüyü parmaklarıyla gevşetti.

Saçının bazı yerleri hâlâ nemliydi. William gevşettiği örgünün diplerine parmaklarını daldırarak hafifçe salladı. Böylece hem saçlarının hem de kır çiçeği kokusunun serbest kalmasını sağladı. Gözlerini kapayarak yüzünü Catherine’in saçlarına yaklaştırdı ve bu hoş kokuyu başı dönünceye kadar içine çekti.

Boynunun zarif kıvrımını öpmek için saçlarını bir kenara ittirdi. Sonunda. Başka bir kadın olsa derin derin nefes alarak ona doğru geriye yaslanır ya da dönüp onu kendine çekerek ateşli bir şekilde öperdi. Ancak yeni karısı sabit kaldı. William ona dokunmadan önce konuşarak onu sakinleştirmekte oldukça kararlıydı. Derin bir iç çekti. Kendini bu şekilde kaybetmemesi gerektiğini biliyordu. Onun karşısındaki koltuğa oturarak elini tuttu. Az da olsa fiziksel bir temas içinde olmaktan memnundu.

Catherine diğer eliyle gözlerini kapadı. <https://trantey.org> titriyordu. Ağlıyordu! William’a hiç sonu gelmeyecekmiş gibi

gelen bir süreden sonra Catherine kısmen kendini toparlamış gibi görünüyordu.

“Üzgünüm,” dedi titreyen sesiyle. “Amacım sana sıkıntı vermek değil.”

Onunla ne yapacaktı? Kendi avucunun içinde çok küçük görünen elini okşadı ve bekledi. Kendini çaresiz hissetti ama yapacak başka bir şey de düşünemedi. Sonunda nefesi normale döndü ve elini yüzünden çekti. Kızarmış gözlerle dikkatlice ona bakarak gülümsemeye çalıştı.

Bu küçük işaret bile kalbinde bir umut ışığının yanmasına sebep oldu.

“Umarım seni korkutmamışımdır,” dedi William.

“Kendini suçlama.” O kadar kısık sesle konuşuyordu ki William onu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. “Kocam... Lord Rayburn...” Boğazını temizleyerek tekrar denedi. “Nazik bir adam değildi. Bu da ondan korkmama sebep oldu.”

“Eğer ondan gerçekten korktuysan ona ihanet etme riskini nasıl göze alabildin?” Patavatsızlık yaptığını biliyordu ama ona inanmakta güçlük çekiyordu.

“Yapmak zorundaydım.” Dudaklarını birbirine bastırışından anlamıştı ki ona vermeye niyetli olduğu tek yanıt buydu.

“Ne yönden sana karşı nazik değildi?” diye sordu William.

“Bunun hakkında konuşmak bile bana acı verecek.”

Sadece merakını giderebilmek için onu üzmemek istemedi. “Bundan bahsetmemenizi rica ederim.”
PDF Kırıp Arşiv: <https://iaisteey.org>
benden korkmana gerek yok.”

Tekrar onun elini okşadı. Onu rahatlatmak için yapabildiği tek şey bu gibi görünüyordu.

Şimdi ne olacaktı? Catherine onun yanında bu kadar solgun ve perişan dururken bu gecenin sonu pek parlak bitecekmiş gibi görünmüyordu. Bugüne kadar hiçbir kadını zorlamamıştı. Bunu bugün karısına da yapmayacaktı. Gençliğinde askerlerin köylü kadınlara tecavüz ettiklerini görmüştü. Komutan olarak böyle iğrenç davranışları kendi adamlarına yasaklamıştı. Çünkü bunlar bir şövalyede olması gereken her şeye aykırıydı.

Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve derin bir iç çekti. "Belki de hasta yatağından evlilik yatağına bu kadar çabuk geçmemelisin," dedi Catherine'in yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına ittirirken. Ona son iznini vermeden önce itiraz edebilmesi için bir an duraksadı. "Tanrının da rızasıyla önümüzde birlikte geçireceğimiz daha birçok yıl var. Ama bu gece uyumalısın."

Gözlerindeki rahatlama onun gururunu incitmişti.

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok yorgunum," dedi masadan kalkarken.

William onun bileklerini yakaladı. "Catherine, bu gece herkesin bu evliliğin tamamına ermiş olduğuna inanması çok önemli. Kimse birbirimize yeteri kadar bağlı olmadığımızı düşünmemeli."

"Evet, tabii ki," dedi kendini geriye çekerken. Aman Tanrım, ona fikrini değiştirmeden kaçmaya niyetlenmiş gibi bakıyordu. William karşısında durarak sıkıca kollarından tuttu.

“Kocan olarak haklarım *olacak*.” İcini sızlatmak amacıyla gözlerine baktı. “Çocuklarım olsun istiyorum ve onlara sadece karımla sahip olacağım.”

“Ben de daha fazla çocuğum olsun isterim,” dedi Catherine yumuşak bir sesle. Onun bu sözleri William’da yoğun bir arzu dalgalanması meydana getirdi. Onu sertçe kalbine doğru çekmemek için mücadele verdi. William’ın gittikçe azalan kararlılığını hissetmiş olmalıydı.

“Seni yatağımda istiyorum,” dedi. “Ve daha fazla beklemeyeceğim.”

İradesini ele geçirmeye çalışan ihtirasını bastırmaya çalışarak onu hafifçe öptü. Catherine kımıldamadan durdu. Biliyordu ki en ufak bir tepki verirse onu üzerinde bulacaktı. Her yerine dokunmaya başlayacak ve geri dönüşü olmayacaktı.

Ama Catherine hiç müsamaha göstermedi. William öpüşmeyi kesti. Kalbi göğsünü dövüyordu sanki. Tek kelime etmeden odasının kapısına kadar ona eşlik etti. Catherine onun arkasından çabucak kapıyı kapattı.

Onu bunca yıl beklemişti diye düşündü William kendi kendine. Bir gece daha bekleyebilirdi. Ama Catherine bu kadar yakınındayken, vücudu onun arzusuyla yanıp tutuşurken uyumak onun için hiç de kolay olmayacaktı.

Dördüncü Bölüm

Catherine girişte odaya göz gezdirmek için durdu. FitzAlan'ın silahlarını temizlemek için şöminenin başına oturmuş birkaç adamı haricinde büyük salon boştu. Tanrı'ya şükür FitzAlan onların arasında değildi.

Kale halkının geri kalanı da kahvaltısını saatler önce yapmış olmalıydı. Bu kadar geç saate kadar nasıl uyumuştular? FitzAlan bu kadar yakınındayken deliksiz uyuyabilmesi merak konusuydu. Üstelik kendini neredeyse sağlıklı hissederek uyanmıştı. Yine de neredeyse hiçbir şey yemediği günler sonrasında kurt gibi acıkmıştı.

Adamları başıyla selamlayarak kahvaltısını yapmak için hızlıca masaya oturdu. O kadar açtı ki bir süreliğine önündeki yemeklerden başka hiçbir şey düşünemeyecekti.

Aşırı miktarda yemeği mideye indirdikten sonra başını kaldırdı ve birbirlerine kafa sallayıp kaş göz ederek eğlenen adamları yakaladı. Görünüşe göre onun yemek yemesini izlemek için işlerini bir kenara koymuşlardı.

Bu Kuzeylilerin hiç terbiyesi yok muydu? Catherine onlara sert bir bakış fırlattı. Kahkahalarla gülerек işlerine dönmelerine rağmen bunu görmek Catherine'i memnun etmişti. Bir iki tanesi de kahkahalarını bastırmaya çalışmıştı.

"Günaydın hanımım!" dedi Alys aceleyle büyük salona girerken.

Tanrı aşkına, bu sabah herkes neden bu kadar neşeli? Önce bu adamlar çocuk gibi davranıyordu şimdi ise Alys sanki bir çanta dolusu altın bulmuş gibi gülümsüyordu.

"Jamie bu sabah nerede?" diye sordu Catherine.

"Jamie? Ah, Lord FitzAlan'la birlikte gitti."

Catherine ayağa fırladı. "Ne? Jamie'yi mi götürmüş?" Panikten boğazı sıkışıyordu. "Nereye, Alys? Onu nereye götürdü?"

"Rica ediyorum endişelenmeyin hanımım. Sadece onun devasa atına bakabilsin diye Jamie'yi ahıra götürdü. Onu götürmesi için Jamie yalvardı," dedi Catherine'in omuzuna dokunarak "Ters bir şey olsaydı hemen size gelirdim," diye ekledi.

Catherine gözlerini kapayıp sakinleşmeye çalıştı. Jamie iyiydi. Öyle olmak zorundaydı.

Girişten gelen heyecanlı seslerin gürültüsüyle gözlerini açtı. O anda bacaklarını açıp uzun adımlarla ata biner gibi yürüyen FitzAlan'ı gördü. Ağzı kulaklarında olan Jamie ise onun omuzlarındaydı.

Dizlerinin bağını çözen bir rahatlık vücuduna yayıldı. Yarım adım geri giderek destek almak için arkasındaki masaya tutundu.

Jamie çılgınca el sallayarak bağırdı. "Anne! Anne!" FitzAlan onu aşağıya indirirken tiz bir sesle kıkırdadı. Ayakları yere değer değmez annesine koştu. Heyecanı yüzünden okunuyordu. Onu yakalamak için bir dizinin üzerine çöktü ve özlemle boynuna sarıldı. Tanrı'ya şükür hiçbir şeyi yoktu. Onu bırakmak için kendini zorlayarak geriye yaslandı ve ona neşeli görüldüğünü umarak gülümsedi.

"Atına onunla beraber binebileceğimi söyledi," dedi. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Binebilir miyim, *lütfeen*?"

"Tabii ki," dedi Catherine, FitzAlan'a doğru bakarak. "Bunu yaparken seninle gelebileceğimi umuyorum," diye ekledi.

Oğlunu kalenin dışında FitzAlan'la yalnız bırakmaya izin verme niyetinde değildi. Her şey olabilirdi.

"Eğer kendini ata binecek kadar iyi hissediyorsan bana kalenin yakınındaki yerleri gösterebilirsin." FitzAlan onu o kadar yakından inceledi ki yüzünün kızardığını hissetti. Onu tepeden tırnağa süzerek ekledi, "Bugün sağlığın oldukça iyi görünüyor. Oldukça iyi."

Daha da çok kızardı; onun amacını anlamıştı.

"Adamlarımın geri kalanı yeni geldi ve başpiskopos Whitefield'a Londra'ya olan yolculuğuna eşlik edecek birisini ayarlamam gerek," dedi. "Bir saate kadar hazır olabilir misin?"

Catherine oğluna baktı, onun nasıl bu kadar rahat olduğuna şaşırmıştı. Küçük ellerinden biriyle FitzAlan'ın kolunu tutarken diğeriyle ise bir şeyleri işaret ediyordu. Jamie'nin heyecanla durmadan konuşması beklenmedik bir şekilde yolculuklarına olağan bir şeymiş hissi verdi. Yeşil tarlalardan geçerlerken Catherine neredeyse eğleniyordu. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Yaz güneşinin yüzünde hissettirdiği sıcaklık odada geçirdiği onca günden sonra ona iyi gelmişti.

"Alys ve Jacob'dan anladığım kadarıyla babanın yokluğunda mülklerinin idaresi sendeymiş."

Gözleri tokat yemiş gibi açıldı. Demek ki FitzAlan bilgi edinmek için Rayburn'ün işe yaramaz kâhyasındansa Alys ve Jacob'a gitmesi gerektiğini önceden biliyordu. Catherine aklını başına toplamalıydı. O hafife alabileceği türden bir adam değildi.

William'ın çenesindeki kaslar gerildi. "Elbette, Rayburn için de aynısını yaptın," dedi.

"On iki yaşında annem öldüğünden beri Ross Kalesi'nin hanımıyım," diye cevapladı. "Ben sadece diğer kadınların da kocaları savaşa gittiği zaman yaptıkları şeyleri yaptım. Belki de onların çoğundan daha genç yaşta bu görevleri üstlendim."

"O zaman bana bilmem gereken şeyleri söyleyebilirsin."

Mülk sahipleri ve mülklerde en çok nelere dikkat etmesi gerektiği ile ilgili sorularıyla onu soru yağmuruna tutmaya devam etti. İlk başta sadece muhabbet olsun diye sorduğunu düşündü. Ama fikirlerini almak için ısrar edip söylediklerini dikkatle dinlediğinde, Catherine onun ilgisi-nin gerçek olduğunu anladı. Rayburn - ya da babası - hiçbir zaman onun tavsiyesini istememişti.

"Gidebilir miyim?" diye sorarak konuşmalarını böldü Jamie. Yanlarındaki tarlalarda çalışan bir grup adam ve çocuğu işaret ediyordu.

FitzAlan soran bakışlarla ona baktı. Ona saygı göstermesi Catherine'i memnun etmişti, başıyla Jamie'ye onay verdi. FitzAlan onu yere indirir indirmez Jamie toprak sahiplerine selam vermek için koşturdu.

Catherine atından inmek üzereyken onu yanında buldu. William onu kaldırıarak yere indirdi, fakat gitmesine izin vermedi. Belindeki büyük ellere bakınca kendini tuzağa

düşmüş bir tavşan gibi hissetti. Ona kemiklerini ezmek istermiş gibi bakması buna yardımcı olmuyordu.

Kendi etrafında dönerek ondan kurtuldu ve hızlıca Jamie'nin arkasından tarlaya doğru yürüdü. FitzAlan bir anda yanında belirdi. Ona o kadar yakın yürüyordu ki vücudunun ısınısını teninde hissetti. Kollarının birbirine sürttüğü her seferde Catherine vücudunda bir karıncalanma hissediyordu.

"Oradakiler toprak sakinlerimizden Smith ve Jennings. Yanındakiler ise çocuklarından bazıları. Smith her zaman fazla çalışmaya gönüllüdür."

Tanrı aşkına, resmen saçmalyordu. Ama bakışlarını baştan aşağıya onun üzerinde gezdirmeye şekli sinirini bozdu.

"Smith neden fazladan çalışmaya bu kadar istekli?"

"Smith mi?" Ne dememiş olduğunu hatırlamadan önce ona boş boş baktı. Hiç düşünmeden ağzından kaçırdı. "Karısı o kadar cadaloz ki onu kulübesinden uzakta tutacak olan her şeye seviniyor."

FitzAlan ona kulaklarına varan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Tanrı'ya şükür ki espri anlayışına sahip biriydi.

"Peki, ya diğer adam, Jennings?"

"Eğer çok uzakta bir yere ileteceğin bir şey varsa," dedi Catherine, "bu iş için en iyi adam Jennings'tir."

"En güvenilir kişi olduğundan mı?"

"Aslında öyle değil ama yine de yeterince iyi hizmet verir," dedi kabul edercesine.

"Ama diğer adamlardan hiçbiri Jennings'i ardında bırakıp gitmekten hoşlanmaz. Eğer eşlerini yalnız bırakıp

giderlerse bir sonraki çocuklarının Jennings'in yeşil gözlerine sahip olabileceğinden korkarlar."

Tanrı yardımcısı olsun, bunu gerçekten söylemiş miydi?

FitzAlan'ın kahkahası tarlada yankılandı. Çıkan ses onu şaşırttı; bu onun ciddi karakterine çok aykırı görünüyordu. Güldüğünde çok daha genç ve daha az korkutucu göründü. Ve daha bir yakışıklıydı. Bu daha büyük bir sorundu. Bütün hizmetçiler etrafında dönecekti.

FitzAlan başıyla diğerlerinden ayrı çalışan üçüncü adamı işaret etti. "Bu kim?"

"Tyler. Bana yakınmam için sebep veren tek kişi," dedi tarlada çalışan adamı gözlerini kısarak izlerken. "Tyler dü-rüst bir karakterle yaratılmamış"

Toprak sakinlerinin yanına vardıklarında FitzAlan onlarla ekinlerden ve hava şartlarından konuştu. Onlar veda-laşırken Jamie orada kalıp Jennings'in çocuklarının işlerine "yardım etmek" için yalvardı.

"Ben çocuğa göz kulak olurum hanımım, " dedi Jennings kendinden emin bir şekilde. "Akşam yemeğinden önce de kaleye geri getiririm."

Catherine adama teşekkür etti. Bunun onu FitzAlan'la baş başa bırakacağını fark ettiğinde çok geçti. Mükemmel bir gündü. Ata binerken Galler sınırı boyunca uzanan Black Dağlarını görebileceği açık bir hava vardı. Yüzünü okşayan rüzgâr ve güneşin sıcaklığı onu sakinleştirdi. FitzAlan ona civardaki diğer soylu aileleri sorarken önceden hissettiği rahatlık geri geldi.

Bir süre sonra o da soru sormaya teşebbüs etti. "Kuzey-den geldiğini duydum. Northumberland'ı ve oğlu "Hotspur" Percy'i tanıyor musun?"

"Kuzeyde Percy hakkında hiçbir şey bilmeden yaşamak imkânsızdır. Neden onlar hakkında bir şey bilmek istiyorsun?" diye sordu keskin bir bakış atarak.

Belli ki kralı ortadan kaldırmak için iki kere komplo kurmuş güçlü bir aile hakkında soru sorarak hata etmişti. Neden sessiz kalamamıştı ki?

"Sadece merak ettim," diye mırıldandı. "Onlar hakkında birçok hikâye var. Özellikle de Hotspur'la ilgili."

"Hotspur dedikleri kadar cesur ve pervasız," dedi dümdüz bir sesle. Catherine onun konuyu kapatmak için uzun süre sessiz kaldığını düşündü. Bu sıkıntılı sessizliği bozmak için ne söyleyeceğini düşünürken William tekrar konuşmaya başladı.

"Hotspur on altı yaşındayken MacDonald kabilesiyle yaptığı savaştan sonra öfkesinden deliye dönmüştü. Bu yüzden onları tepeliğe kadar tek başına takip etti," dedi kıynayan bir ses tonuyla. "Northumberland ve Kral Richard onun geri dönebilmesi için fidye olarak bir servet ödemek zorunda kaldılar. Hotspur her zaman öfkeli ve sabırsızdı; büyüdükçe de değişmedi."

Verdiği uzun cevap onu cesaretlendirdiği için bir soru daha sormayı göze aldı. Uzun süredir onu rahatsız eden bir soruydu bu. "Sence Percy krala neden karşı geldi?"

Henry Bolingbroke'un, Northumberland'ın desteği olmadan tacı giyemeyeceği daha en baştan bilinen bir şeydi. Percy'nin kralı ortadan kaldırmaya sonradan niye bu kadar niyetlendiğini Catherine hiçbir zaman anlayamamıştı

"Percy desteklerini ödüllendirmediği için Henry'ye içermişti," diye açıkladı FitzAlan. "Diğer yandan Kral Henry

ise onların zaten güce ve varlığa sahip olduklarını düşünmüştü.”

Devam etmeden önce gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini anlamak için ona kısaca baktı.

“İlişkileri gittikçe kötülüyordu. Hotspur’un bir savaşta yakaladığı İskoç esirlerin fidye parasını kimin alacağı hakkında tartıştıklarında ipler koptu. Kral paranın krallığa gitmesinde ısrarcıydı.”

“Genelde uygulanan şey neydi?” diye sordu bunun ne kadar saçma bir soru olduğunu fark etmeden önce.

“Genelde parayı adamları yakalayan kişi toplardı ancak bunda kralın da hakkı olurdu,” diye cevapladı dikkatlice.

“Diyeceğim o ki Hotspur’un özellikle bu esirler için para almayı çok istiyordu. Onlar MacDonald kabilesinden adamlardı - gençliğinde onu esir olarak alan adamların.”

Catherine öne doğru eğildi. “Hotspur küçük düşürülmesinin hesabını onlara ödetmek için yıllarca beklemiş olmalıydı.”

William başını salladı. “Sonunda Hotspur krala açıkça başkaldıran Glyndwr güçlerine katılarak babası Northumberland’a aynı şeyi yapması için çağrıda bulundu.”

Catherine’in ağzı açık kalmıştı. Bu yüzden soru sormaya devam etti. William biraz isteksizce de olsa soruları yanıtladı. Israrla kazandığı savaşla ilgili detayları sorduğunda atını durdurup Catherine’e baktı.

“Prens Harry’ye mesajları yollayan sen miydin?”

Sesi emin olamamanın verdiği şaşkınlıkla doluydu. “Gerçekten prensin casusu olarak mı hizmet verdin?”

"Bir kadının burnunun ucunda olan şeyleri göremeyeceğini mi düşündün?" diye sordu gözlerini kısarak ona bakarken. "Yoksa bir kadının bunu görmesine rağmen yapılması gerekeni yapmayacak kadar cesareten yoksun olduğunu mu düşündün?" Ona karşı saldırgan olmaması gerektiğini biliyordu ama kendine hâkim olamamış gibiydi

"Ne yaptığına karar veremedim." İşin garip yanı William gülümsüyordu. Bu Catherine'in öfkesini azaltmadı.

Dahası bu onun üzerinde aşağılanıyormuş hissi oluşturdu.

"Benim bir hain olduğuma mı inandın?" Sesi kendi kulaklarına bile oldukça tiz gelmişti. William bunu inkâr etmediğinde, "Rayburn'ün krala olan ihanetini desteklemiş olabileceğime inanarak mı benimle evlendin?"

Ne cüretle FitzAlan'la böyle küstahça konuşabiliyordu? Rayburn olsa bunun daha azı için onu atından aşağıya çekip ölesiye döverdi.

"Seni kızdırdığım için özür dilemeliyim," dedi üzgün görünmemesine rağmen.

William'ın gülen gözlerinin altında onu yakan ve boğazının kurumasına neden olan bir ateş yanıyordu. Kafasında onun bir önceki gece söylediği sözleri duydu: *daha fazla beklemeyeceğim.*

Atını çiftleyerek ileriye doğru sürdü. Bir süre sonra William atıyla onun yanına geldi. "Prensin için olan bilgiler nasıl ele geçirdin?" diye sordu kibar bir ses tonuyla.

Derin bir nefes aldı. William onun sorularını cevaplamıştı. Adil davranmak adına o da aynı şeyi yapmalıydı.

"Kocam ne zaman ayaklanma planlarını adamlarıyla görüşecek olsa hizmetçileri uzaklaştırıp onların başında beklemem için beni çağırırdı."

FitzAlan'a diğer bilgi kanyaklarını da söylememek için kendini tuttu.

"Kocan sana güveniyordu."

Kafasını sallayarak devam etti: "Dahası ona karşı geleceğimi hiç düşünmemişti."

"Evlendikten ne kadar sonra prens için casusluk yapmaya başladın?"

"Başta bunu casusluk olarak düşünmemiştim," dedi atını tavşan yumasının etrafından dolanması için yönlendirirken. "Ufak tefek haberlerin duyabildiğim kadarını ona söyleyecektim. Shrewsbury Savaşı'nın hemen öncesine kadar ona gerçekten işe yarar hiçbir bilgi vermemiştim."

"O nedir?"

"Glyndwr'in Hotspur'un birliklerine katılabilmesi için Shrewsbury komutası altındaki bir Galler ordusuna liderlik ettiğini öğrendim. Ben de bu yüzden prence onu uyarmak için acil bir mesaj yolladım."

Hotspur her zamanki aceleci tavrıyla, ordusunu o kadar hızla ilerletti ki ne babası ne de Galler, kral ordusunu Shrewsbury'ye yerleştirmeden Shrewsbury'ye varamadılar. Hotspur'un Shrewsbury Savaşı, Percy'nin savaş alanında ölmesiyle birinci komplo sona ermiş oldu.

"Sence Shrewsbury'den sonra kral neden Northumberland'a daha fazla karşılık vermedi?" diye sordu. O ve Harry bu konuyu daha önce birçok kez tartışmışlardı ama Kuzeyli birinin farklı bir bakış açısı olabilirdi.

Merakı yine onu alt etmişti. Ancak William onu suçlamadı.

"Northumberland çok güçlüydü," dedi. "Hotspur'la olan Shrewsbury Savaşı'ndan beri silahlarına sarılmadıklarından

dolayı kral bekleyebilirdi. Northumberland yaşılanıyordu. Hotspur'un ölümü onun bu hırsına bir son vermiş olmalıydı."

Son vermemişti. Daha bu bahar Northumberland Henry'yi tahttan etmek için ikinci bir komploya dâhil olmuştu. Bu sefer canını kurtarmak için zar zor İskoçya'ya kaçmıştı.

"Prensin aldığı mesajların kimden geldiğini bilmediklerini söylemişlerdi," dedi FitzAlan konuyu tekrar ona döndürmek için.

"Prens yazımı tanır bu yüzden mesajları imzalayarak ya da mühür basarak yollama riskini almadım."

"Rayburn ne zaman isyancıların tarafına geçti?" diye sordu.

"Söylemesi zor," dedi düşünmeye başlayarak. "Uzun süre iki taraflı oynadı. İsyancılara para ve bilgi sağladı ancak onlarla buluşma riskine giremedi."

"Düne kadar," dedi FitzAlan düz bir sesle. "Senin sayende onu yakalayana kadar."

.Daha dün! Yatak odasında Rayburn'ün haberini beklemesinin üzerinden sadece bir gün geçmişti. O zamandan bu zamana ne kadar çok şey yaşandı. Bütün öğleden sonra bunu unutmuştu, oysa hayatı yanında ata binen yabancıya bağlıydı.

Eğer onunla evlenmeye zorlanmasaydı William FitzAlan'dan hoşlanabileceğini düşündü.

Daha şimdiden Rayburn'den hiç görmediği saygı ve nezakete sahip olduğunu ona fazlasıyla göstermişti.

Kadınlık görevini elinden geldiğince ertelemeye çalışacaktı. William onu bir kere yatağına aldığı anda Catherine onu iyi biri olarak göremeyebilirdi.

.Beşinci Bölüm

Catherine'in ketum ifadesi William'ın hayal kırıklığı ile masayı yumruklamak istemesine neden oldu. Gün boyunca olan sohbetleri ne kadar samimi olursa olsun, Catherine her akşam kendini geri çekiyordu. William dört gün – ve dört uzun gece – evlilikleri tamamına ersin diye bekledi.

Buna rağmen Catherine her zamanki gibi ürkekti.

William zamanı olmamasına rağmen her ikindi vakti onunla at sürmeye gidiyordu. Her ne kadar halkın yeni lordlarını kendi topraklarında at sürerken görmesi iyi olsa da önceliği kaleydi. Savaşa tekrar ne zaman çağırılabileceğini bilmediğinden kalenin savunmasını desteklemek için hararetle çalışıyordu.

Ross Kalesi, o ayrılmadan önce güvende olacaktı.

Bu evliliği tamamına erdirmek için de bir o kadar kararlıydı. Şansı yaver giderse, kral onu haftalarca isyancıların peşinden Galler'e göndermeden önce Catherine bir bebeğe gebe kalabilirdi.

Bu nedenle at sürmeye gitti. Kısa süreli ikindi gezmeleri boyunca aralarında oluşan rahatlığın akşam Catherine'in kendisini kocası olarak kabul etmesine ön ayak olmasını umut etti.

Şimdiye kadar bu olmamıştı.

İlk başta, onu memnun etsin diye Jamie'yi gezileri boyunca yanlarına almıştı. Ki çocuğun onlara eşlik etmesinden o da keyif alıyordu. Buraya geldiği ilk gün Jamie'nin sıçrayarak onun sırtını nasıl yumrukladığını hatırladığında yüzüne koca bir gülümseme yerleşti. Şiddetli tanışmalarından sonra Jamie onu çabuk kabul etmişti. Aslında William çocuğun onun koluna tutunarak onunla gevezelik etmesini sevmişti.

Evet, o ve küçük Jamie gayet iyi geçiniyorlardı. Keşke oğlanın güzel annesi de ona bunun yarısı kadar ilgi gösterseydi.

Meşgul olsa da tek düşünebildiği onunla yatağa girmekti. Catherine'in narin parmaklarının belinde gezindiğini, ılık nefesinin kulağını okşadığını ve ellerinin altındaki yumuşak tenini hayal etti. Evleneli dört gün olmasına rağmen William karısının göğüslerini bile görememişti. Tanrım, ne kadar da çok istiyordu. Güçlülkle yutkundu ve tekrar ona baktı.

Kadehini can havliyle kavrayışına bakılırsa William'ın bu gecenin farklı olacağını düşünmek için hiçbir nedeni yoktu.

Ayağa kalktı ve kolunu ona uzattı. Adamların değişen görünümünden hoşnut değildi. Odaya çekilmek için erkendi ama o bunu umursamadı. Beklemekten usanmıştı.

Yatak odalarının olduğu hole vardıklarında Catherine hizmetçisiyle birlikte kaçır gibi odasına yürüdü.

"Hazırlıklarını bitirdikten sonra gel biraz birlikte oturalım," dedi kapı yüzüne kapatılırken onun ardından.

Öfkesi gittikçe artıyordu. Üstünü değiştirmek için ağır adımlarla kendi odasına gitti.

“İyi akşamlar efendim.” Uşağının sesi onu irkiltti Thomas’ın bugün gelmiş olduğu ve ona yardımcı olmak için bekleyeceği aklından çıkmıştı.

“Umuyorum yeni gelininize buna benzer bir şekilde bakmıyorsunuzdur,” diyerek görüşünü bildirdi Thomas, onun çizmelerini çıkartmak için diz çökmüştü.

William ona ezici bir bakış attı. “Bana on iki yaşım-dan beri iyi hizmet ediyor olman benimle istediğin gibi konuşabileceğin anlamına gelmez,” dedi William. İkisi de Thomas’ın kafasından geçenleri çekinmeden söyleyebileceğini biliyordu.

William ceketini çıkartarak Thomas’ın olduğu yöne doğru attı. Thomas hiç istifini bozmadan ceketini havada yakaladı ve gelecek olan gömleği bekledi. Thomas sağduyulu davranarak William’in ropdöşambırını giymesine yardım etti ve tek bir laf etmeden odadan çıktı.

Thomas’ın onun için bıraktığı çanakta ellerini ve yüzünü yıkadı. Islak ellerini saçında dolaştırdı.

Catherine bu zamana kadar hazırlanmış olmalıydı. Bundan emindi. Hol bomboştu, bu yüzden William odasının kapısından ona seslendi. Hiç cevap gelmedi, kapıyı rahatça açtı. Tanrı’dan sabır diledi. Karısı sanki idam edilmeyi beklermişçesine ellerini ovuşturarak yatağın ucundaki sandığının üstüne oturmuştu. William odaya adımını atar atmaz Catherine sarsılarak ciyakladı ve ayağa fırladı. Kalbi kırılmış olmasa gülebilirdi. Köşeye sinmiş hizmetçiyi fark ettiğinde başını kapıya doğru döndürerek ona odadan çıkmasını işaret etti. Onun korkmuş bir fare gibi kaçarak dışarı çıkması William’a bir nebze memnun etmişti.

"Karıcığım sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim," dedi yumuşak bir sesle. "Gel beraber oturup sohbet edelim," diye ekledi kolunu ona uzatarak.

Tereddüt ederek uzattığı kolu tuttu; parmakları buz gibiydi. Pencerenin önündeki sandalyeye kadar ona eşlik etti. Ona bir bardak sıcak şarap verdikten sonra karşısına oturdu.

Onu rahatlatmak için bugün neler yaptığı hakkında konuştu. Sonra da uzun bir kuşatmaya karşı koyabilmek için gerekecek malzemeler hakkında tavsiyesini istedi.

Gerginliğinin azaldığını hissettiğinde ellerini onun kalçalarına dayadı. William onun tekrar gerildiğini gördü ama ellerini çekmedi. İnce yazlık geceliğinin altındaki teninden gelen sıcaklık William'ın içini büyük bir şehvetle doldurdu. William kendi bildiğini okuyup onu kalçalarından tutup kaldırarak kucaklamayı ve ona hemen şuracıkta sahip olmayı istedi.

Bütün dikkatini onun kalçalarını okşamamak için harcadı. Yavaş olacaktı ancak işleri bu gece ilerletmek için kararlıydı.

"Catherine." Ona bakabilmek için çenesini parmağıyla yukarı kaldırdı. "Elbette, sen de biliyorsun ki bu böyle devam edemez."

Bakışları onun ince geceliğinin altında nefesiyle kabaran göğüslerine kaydı. Boğazı kurudu, ereksiyonu acı vericiydi.

William dudaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Korkularını sana nasıl unutturabilirim?" diye fısıldadı kulağına.

"Ne yapabilirim?"

Catherine'in ağır saçlarını arkaya ittirerek onu çenesi boyunca öpmeye başladı. "Bu yardımcı olur mu?"

Dudaklarının onun narin köprücük kemiğinde yaptığı yolculuğunu sürdürürken sorularını tekrarladı. “Bu nasıl? Ya bu? Ya bu?”

Dudaklarının ucundaki teninin kokusunda ve ona altında çıplak yatarken sahip olma beklentisinde kendini kaybetti. Sonunda onun içinde olmak. Bu sefer olacağına emindi. Dilini geceliğinin kenarındaki kabarık göğsünde gezdirdi.

“Belki de bana ailen hakkında bir şeyler söyleyebilirsin?” Catherine’in tizleşen sesi onu irkiltti.

Tamamen erekteydi.

“Catherine, ne yapabilirim diye sorduğumda senden yeni konular önermem beklemedim, bunu sen de biliyorsun.”

Sırtını duvara yasladı. Ama William bu sefer teslim olmayacaktı. Parmağıyla geceliğinin askısını omuzundan düşürdü ve açıkta kalan tenini rahatlıkla öptü.

“Mmm, lavanta,” dedi burnunu boynuna sürterken. Kararlı ve sert bir şekilde askısını geri kaldırdı.

William’ın onu baştan çıkarma çabaları acınası bir şekilde başarısız olduğundan onu teşvik etmeyi denedi.

“Korkaklık ediyorsun, Catherine.”

Gözlerinin içine bakarak elini tekrar onun kalçasına koydu. Bu defa onu diz kapağından kalçasına kadar sıkıca okşadı. Tanrım, çok iyi hissettirmişti. O kadar iyiydi ki kullaklarındaki kanın basıncından onun söylediklerini duyamıyordu.

“Gerçekten, senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Erkek kardeşin var mı? Ya kız kardeşin? Ailen nasıl?” diye sordu ısrarlı bir şekilde. “Kuzeyde bir yerden geldiğini biliyorum ama evinin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum?”

William konuşmayı usanmış bir şekilde kısa kesti. "Kuzeyde bir evim yok."

Eğer ona konuşmak için başka bir şey sormuş olsaydı sabrı bu kadar çabuk tükenmezdi. Ama William'ın da kendine ait sırları vardı ve onları karısıyla paylaşmak için hiçbir neden göremedi. Catherine'e kaba bir şekilde sataşmaya başladı.

"Herhangi bir damadın bekleyeceğinden çok daha uzun süre bekledim," dedi öfkeli bir şekilde. Onu şiddetle sarsmak istiyordu. "Tanrı'dan önce bana verilmiş sözlerin var. Kocan olarak seni yatağında isteyebilirim. Seni tekmeleyerek ve bağırarak buna zorlayabilirim. Bu benim hakkım."

"Biliyorum," dedi fısıldayarak ve utanarak gözlerini yere indirdi.

Öfkesini kontrol altında tutmakta zorlandı. Tanrım, Catherine'e ondan hâlâ korkuyordu.

"Seni zorlamak istemiyorum," dedi kendini savunur bir şekilde. "Senden bana gelmeni rica ediyorum. Ve bunun yakın bir zamanda yap istiyorum."

Onun sıcaklığını kollarında hissetmek istedi. Catherine'i yatağına taşıırken ona sıkıca sarılmasını istedi. Onu sevmekten yorgun düşmüş ve mecali kalmamış bir şekilde görmek istiyordu. Sabah onda buna yeniden başlama isteği görmek istiyordu.

İstedi de istedi.

William'ın onu bırakması için kıınıldamadan bekledi. William üzülerek onu bıraktı. Bu gecenin son olacağını umarak tek başına odasına gitti. Ropdöşambırını çıkarmaya uğraşmadan kendini yüzüstü bir şekilde yatağına attı.

Catherine'in çığlıklarına uyanmadan önce uyuyakalmış olmalıydı. Kalbi hızla çarpıyordu. Karyola direğine asılı olan kılıcını alarak onun odasına koştu. Her yer karanlık olduğundan neredeyse hizmetçi kadına çarpıyordu.

"Leydi Catherine kâbuslarından birini görüyor efendim," dedi hizmetçi kadın nefes nefese. "Gidip Alys'i getireceğim. O ne yapacağını bilir."

"Çabuk git," dedi William durumun aciliyetini belirtir bir şekilde ve Catherine'in yanına gitti.

Yatağı döverek inliyordu, "Hayır, lütfen, hayır!" Onu yatıştırmak için kollarına aldığı anda hareketleri daha da şiddetlendi. William çaresizce geriye çekildi.

Alys aceleyle içeri girdi. Sabahlığının katları da dalgalanarak onu peşinden takip etti. Şimdiye kadar Catherine uyanmıştı. Yine de William'ın ona dokunmasına katlanamayabilirdi.

Kâhya kadın onu sakinleştirmek için kolunu karısına doladı ve küçük bir şişeyi onun dudaklarına götürdü. Catherine şişenin içindekini içti ve kafasını Alys'in omuzuna koydu.

"Tanrı'ya şükür o şeytan Rayburn gitti," diye mırıldandı Catherine sarılırken. "Sana zarar veremez artık."

Bir süre sonra Alys, Catherine'i yatıştırarak dikkatlice yatağına yatırdı.

"İçtiği şey onun rahatça uyumasını sağlayacak efendim," diye fısıldadı Alys odadan çıkarken. "Şimdilik endişeleneceğiniz bir şey yok."

Alys koridora çıktığında William onu kolundan tutarak durdurdu.

"Ama endişeleneceğim bir şey var," dedi William. Başıyla sandalyeyi işaret etti. Alys itaatkâr bir şekilde sandalyeye oturdu. "Bana hemen şimdi Rayburn'un ona ne yaptığını anlat. Her ayrıntıyı."

Alys uzaklara dalarak konuşmaya başladı. "Lord Rayburn onu acımasızca döverdi. Onun çığlıklarını duyabiliydik." Sesi bir nebze özür diler gibi çıkıyordu. "Ona karşı olan bu eğiliminden Leydi Catherine'i kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Sabahlığının kenarıyla gözlerindeki yaşları sildi. "Umarım o adam sonsuza kadar cehennemde yansın."

"Eğer elinden gelseydi onu korurdun," dedi William. "O hem güçlü bir lorddu hem de onun kocasıydı."

"Leydi Catherine'e onun çorbasına zehir katmanın benim için kolay bir şey olacağını söyledim ama o bunu yasakladı," dedi Alys kafasını pişmanlıkla sallayarak. "Ölüm-cül bir günah işleyerek ruhumu kirletmemi istemedi."

Burnunu silmek için durakladı. "Catherine hamile kaldığında ona dayak atmayı kesmişti."

"Bu son muydu?" diye sordu evet demesini ümit ederek. Ama öyle olmayacağını biliyordu.

"Biz de öyle düşündük. Ama sonrasında Jamie neredeyse ölecek kadar ateşlendiğinde, zavallı kuzu..."

William'ın kafası karışmıştı. "Jamie'nin hastalığının Rayburn'ün ona yeniden kötü davranmaya başlamasına neden olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Alys kafasını şiddetle sallayarak. "Rayburn'ün ona bir tane oğlanın yeterli olmadığını ve ona yeni bir çocuk vermesinden başka çaresi

olmadığını bağırarak söylerken duyum. Oğlana bir şey olmayacağına dair ona ağlayarak yalvardı. "

"Onun merdivenden sürüklenirken attığı çıgıkları duydum," dedi Alys burnunu çekerek. "Sabahında ise onunla her zaman olduğu gibi ilgilendim."

William gittikçe artan öfkesine ne yapacağını bilemedi. Kalp atışları hızlandı ve bulanık görmeye başladı. Rayburn'ü öldürebilmek için onun hâlâ yaşıyor olmasını diledi. Catherine onu nasıl oyuna getirmiş olursa olsun böyle bir muameleyi hak etmiyordu. Hiçbir kadının etmediği gibi.

Onun Rayburn'den farklı olduğunu göremeyecek miydi? Ona asla el kaldırmazdı. O onurlu bir adamdı; onu korumak onun göreviydi. Israrcılığı yerini sabırlı olmaya bırakacaktı. Bu sürede de Catherine, William'ın ona zarar vermeyeceğini görecekti. Ona gelecekti.

Üç gün bekledikten sonra William'ın sabrı yavaş yavaş tükenmeye başladı. Uyuyamıyordu ve o kadar öfkeliydi ki adamları ondan kaçınmak zorunda kalıyordu. Edmund - konuşmaya cesaret edebilen tek adam - sonunda onunla yüzleşti.

"Neyin var dostum?" diye sordu William'la arka bahçeye doğru ağır ağır yürürken. "Damatların neşeli olmaları gerektiğini zannederdim ama adamların senden uzaklaşmak için Galler'e gitmeye bile hazır."

William buna cevap olarak homurdandı. "Ne derdin var?" dedi Edmund. "Yatağında bir kadın var, her adam buna sahip olabilmek için ruhunu şeytana satardı."

Edmund'un gözleri parladı. "Ah hayır, William, güzel eşini kızdıracak aptalca bir şey yapmamış olduğunu söyle." Şimdi ise sırtıyordu. Edmund kafasını alaycı bir kuşkuyla

salladı. "Onun seni hizmetçilerden biriyle yakalamasına mı izin verdin? Seni gördüğü her fırsatta üstünü çıkartanla mı?"

"Beni aşağılama," dedi William keskin bir şekilde. "Evleneli sadece bir hafta oldu ve sen şimdiden benim kendimi zinaya adadığımı mı düşünüyorsun?" dedi yürümeye devam ederken.

"Eğer evlilik hayatı sana uymuyorsa," dedi Edmund ona yetişirken, "onu gönderebilirsin."

William onu görmezden gelmeye çalışırken Edmund onu durdurdu ve kolundan tutup kendisine döndürerek yüzüne bakmaya zorladı.

"Seni bu kadar acınası hâle getiren karınsa onu buradan sürdürmek kolay iş. Yapman gereken tek şey krala onun Rayburn'ün ihanetine ortak olduğunu söylemek."

"Karım hakkında bir daha asla böyle konuşma." Sesindeki ölümcül soğukluk Edmund'un bir adım gerilemesine neden oldu. "Şu anda seni öldürmememin tek sebebi kalenin dış zemininden kazıyamayacakları kanlı bedenle yıllarca birlikte savaştığımız için aramızda olan bağdır."

Edmund'a bir adım yaklaşırken vücudu öfkeyle titredi. "Seninle daha fazla vakit kaybetmeyeceğim."

. Altıncı Bölüm

William uzun ve zorlu bir at yolculuğunun ruh hâlini iyileştireceği umuduyla ahıra doğru yürüdü. Oraya varmadan önce trompet sesleri kulağına geldi.

“Kim geliyor?” diye sordu William duvardaki gözcülerden birine.

“Kralın flamasını taşıyorlar lordum.”

William’ın soylu misafirleri karşılamak için üzerine daha uygun bir şey giyecek vakti yoktu. Bu nedenle doğruca kale kapısına yürüdü. Gelen kral olamazdı. Henry kuzeyde isyandan geriye kalan son işleri hallediyordu.

William, zırhlı adamlarının önünde kapıya doğru gelen genç adamın Prens Harry olduğunu fark etti. Prens atından indiğinde William diz çöktü. Gelecekteki kralının ışıretisiyle doğruldu.

“FitzAlan seni burada bulduğuma çok memnun oldum. Kral sana şunları bildirmemi iste—” Prens cümlelerinin ortasında durdu ve dikkatini William’ın arkasındaki başka birine verdi.

“Kate!” diye seslendi Prens, yüzü çocuksu bir gülümsemeyle değişime uğradı.

Bir dakika içinde Catherine, William’ın yanında hafifçe reverans yapıyordu.

Onun iki yanağına birden coşkuyla kondurduğu öpücükten sonra Catherine'i havaya kaldırarak kollarında döndürmeye başladı.

Prensin davranışları yeterince şaşırtıcı olmamasına rağmen Catherine'in tepkisi hayret vericiydi. Kafasını arkaya attı ve kıkırdadı. Sonrada prensin kollarına vurarak bağırdı, "Harry! Harry, beni derhâl yere indir!"

Prens onun dediğini yerine getirdi. "Güzel Catherine'in emrini yerine getirmekten her zaman mutluluk duyarım," dedi abartılı bir şekilde reverans yaparak.

Prens, William'a dönüp sırtarak göz kırptı. "Doğruyu söylemek gerekirse," dedi Catherine'in de duymasını amaçlayarak yüksek sesli bir fısıltıyla, "senin hanım hanımcık karın, çocukken bir zorbaydı."

Prens, William'ın elini kendi kalbine koyarak ona abartılı bir bakış attı. "Yedi yaşında bir delikanlıyken ona âşıktım. Ama ne yazık ki kendisi on yaşlarında yaşlı bir kadın olduğundan beni kabul etmeyecekti."

Etraflarındaki kalabalık buna gülmüştü. Ancak William gülmedi.

Catherine prene oldukça yakın duruyor, elini tutuyor, rahatlıkla sohbet ediyordu. William onun kendisine de bu şekilde bakması için her şeyini verirdi.

Onu başka bir adamı onurlandırırken görmek William'ın göğsünü sıkıştırdı. Birbirlerine olan sevgilerini ve aldıkları hazzı gördüğünde onların konuşmalarını takip etmeyi bıraktı. William göz açıp kapayıncaya kadar kendini onlarla kaleye yürürken buldu. Catherine'in prensin kolunu ne kadar sıkı tuttuğuna odaklandığından Harry'nin onunla konuştuğunu neredeyse fark edemiyordu.

"Bu gecelik beni ve adamlarımı misafir etmeniz güzel olurdu," diyordu prens.

"Bu bizim için bir onurdur." William sesinin bu kadar normal çıkmasına şaşırdı.

"Sadece bir gece mi?" diye sordu Catherine.

"Üzgünüm, sevgili Kate," dedi prens omuzundaki eli okşarken, "ancak biliyorsun ki vaktim bana ait değil."

Sevgili Kate? Prens yine onunla konuşuyordu ancak William dediklerini zar zor anlayabiliyordu. *Sevgili Kate mi?*

"Kral sen Ross Kalesi'ne geldiğinden beri isyancıların bu bölgeye saldırıp saldırmadığını öğrenmek istiyor."

Prens hoşnut görünümüne bakılırsa William isabetli bir şeyler gevelemiş olmalıydı.

William gözlerini kısarak ona baktı. Catherine yürürken zarıfçe dalgalanan ve üstüne tam oturan gül rengi ipek elbisesinin içinde göz kamaştırıyordu. Bugüne özle mi böyle giyinmişti? Prens yapacağı ziyareti önceden haber vermemiştir. En azından William'a.

Kaleden içeriye girdiklerinde Catherine hizmetçileri yemek ve odalar için gereken hazırlıkları yapmaya gönderdi.

William üzerini değiştirmek için izin istediğinde Catherine'in koluna girdi. Onunla özel olarak konuşabileceği bir yere doğru yürüdü.

"Prens buraya geleceğini gayet iyi biliyormuş gibi görünüyorsun," dedi sertçe fısıldayarak.

"Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz," dedi Catherine şaşırmış bir şekilde. "Onunla Monmouth Kalesi'nde ne kadar çok zaman geçirdiğimizi ve ne kadar yakın olduğumuzu biliyor olmalısın. Annelerimiz çok yakın arkadaştı."

"Elbette, biliyorum," dedi William. Kendini aptal gibi hissediyordu.

"Şimdi aşçıyla konuşmalıyım, William," dedi görevlerini yerine getirmeye istekli bir şekilde.

Söyleyecek hiçbir şey bulamadı, bu yüzden gitmesine izin verdi. En azından ona ilk defa William diye seslenmişti.

Prens yemekte William ve karısının arasında oturmayı tercih etti. William da onun asil kışını ittirerek onu yere yapıştırmaktan kaçınmayı tercih etti.

Karısının bu kadar kısa sürede soylu misafirleri için neler yapıldığını söylemesiyle prensin mutfakta yapılan şeyleri görmek istemesi onu daha çok rahatsız etti.

Masadaki herkesin gönünün onun üzerinde olduğunu fark ettiği sırada William tabağını yemekle dolduruyordu.

"Senin fikrin nedir?" diye sordu prens öne eğilip sadece ona bakarak. "Bu yaz gelecekler mi?"

Neyse ki prensin ne sorduğunu tahmin etmek kolaydı. Bu soru herkesin dilindeydi: Fransızlar Galler'i desteklemek için bir ordu yollayacak mıydı?

"Kesin bir şey söyleyemem," dedi William omuzunu silkerek, "ama buna hazırlıklı olmalıyız."

"Hazırlıklı olmalıyız, evet!" Prens durmadan Fransız ordusunun nereden çıkartma yapacağı hakkında tahminlerde bulunmaya başladı. Bunun üstüne de onları Galler'den çıkardıktan sonra İngiltere'nin nasıl olacağı konusunu açtı.

William askeri stratejileri Prens Harry ile tartışma fırsatı bulduğu için memnun olmalıydı. Sonuçta prens Galler'le savaşan tüm İngiliz birliklerin komutanıydı.

Genç adam on altı yaşındayken ordu yönetimine olan inanılmaz becerisini, Parlamento ona bu sorumluluğu bundan iki sene önce verdiğinde göstermişti.

Şu var ki bu gece Fransız istilasını William'ın umurunda değildi.

Bakıcısı Jamie'yi yatağına götürür götürmez William Catherine'e odasına kadar eşlik edeceği saati hesap etmeye başladı. Prens ayağa kalktığı anda bir an ümitlendi.

"Eşinle bahçede yürüyüş yapmak için senden izin isteyebilir miyim?" Prens soruyu sorarken çoktan Catherine'in koluna girmişti.

William tahtın vârisine buna izin vermektense midesine bir hançer saplanması tercih ettiğini söyleyemedi. O buna onay vermese de prens bunu fark edecek gibi görünmüyordu.

Arkadaşlarıyla birlikte kısa süre de olsa vakit geçirmek Catherine'in sıkıntısını oldukça hafifletti. Harry artık otorite sahibi bir vâristi. Ama Catherine hâlâ saçını çeken, elbisesinin arkasından böcekler bırakan çocuğu onun içinde görebiliyordu. Onun bu sinir bozucu şakalarına rağmen birbirlerine hep yakın olmuşlardı.

Babası tahtı gasp etmeden önce Monmouth'da Harry ile birlikte geçirdikleri güzel yıllara sahip olduğu için mutluydu. Tahtın vârisi olmak, özellikle de böyle sıkıntılı zamanlarda, ağır bir yükü.

"İyi bir prens oldun sevgili Harry," dedi Catherine büyük salondan ayrılırken onun kolunu sıkarak. "Bir gün daha da iyi bir kral olacaksın."

"Tanrı babama uzun ömür versin," diye mırıldandı Harry. Konuşmak için bahçedeki bir banka oturdular.

"Daha önce aldığın riskleri almamalısın," dedi Harry kafasını sallayarak.

Bu tartışmayı daha önce pek çok kez yaşamışlardı.

"Artık geçti, şimdi güvendeyim," diye hatırlattı gülümseyerek.

"An meselesiydi. Babamın—" Harry durakladı. Anlatıklarını başka bir şekilde ifade etmek için çaba harcıyor gibi görünüyordu. "Kral Rayburn'ü öğrendiğinde çok öfkeliydi. Karşı çıkmama rağmen seni kuleye göndermeye meyilliydi."

Kral ve vârisi arasındaki gerginlik sır değildi. Küçükken onu çok zayıf davranıyor diye eleştiren kral görünüşe göre bu aralar onu bir tehdit olarak görüyordu.

Kral, Harry'nin askeri başarılarına olan övgülere ve halk arasında popüler olmasına içerlemişti. Harry açısından, onun doğuştan gelen itibarı babasının onu gücünden alıkoymak için yaptığı şeyler tarafından defalarca çiğnenmişti.

"FitzAlan'ın seninle evlenmeyi seçmiş olması iyi bir şey," dedi soğuk bir şekilde bakarak. Yüzü kireç gibiydi. "Eğer kral seni hapsedseydi ya da senin başına gelebilecek kötü bir 'kaza' ya müsaade etseydi..." İç çekerek onun elini sıktı. "Babamın yaptığı pek çok şeyi affettim ama bunu affedemezdim."

Bir süre sessizce oturdular.

"FitzAlan iyi bir adam gibi görünüyor," dedi Harry yumuşak bir sesle. "Onunla mutlu olabilir misin, Kate?"

"Mutlu mu?" dedi onun bu sorusuna şaşırmuş bir şekilde. Bunu değerlendirmek için bir süre durakladı. "William'm

yoluna çıkmak istemezsin. Ancak onun bu sert görünüşünün altında iyilik ve nezaket var.”

Aslında, yeni kocasında hoşlandığı ve saygı duyduğu birçok şey vardı. Gün geçtikçe onun yanında kendini daha rahat hissediyordu. Yakında eğer isterse onun yatak odasına gitmek için ona yeterince güveniyor olacaktı.

William masadaki adamların konuşmalarını yarım yamalak takip edebiliyordu. Her zaman yaptıkları gibi Galler isyancıları ve onların lideri olan Owain Glyndwr hakkında konuşular. Adamların, isyancıların olağanüstü tekniği olan vur kaçtan yakınmalarını yüzüncü kez duyuyordu. Her zamanki gibi Arthur’un efsanevi büyücüsü olan Merlin’in Glyndwr’e yardım etmek için geri dönmüş olduğunu iddia eden rahatsızlık verici şakaları yaptılar. William bunların hepsini önceden duymuştu.

Gözü yine kapıya sabitlendi. Catherine prens ile gideli yarım saatten fazla olmuştu.

Gülen bir kadın sesi duyduğu için ayağa fırladı. Prens Harry ve Catherine kol kola içeri girdiler. Birbirlerinin gözlerine bakarak gülümsüyorlardı. Biri William’ın koluna asıldı. Gözünü onlardan ayırmayarak adamı başından savmak için omuz silkti.

“William!”

“Ne var?” diye tısladı. Döndüğünde adamın Edmund olduğunu gördü.

“Kendini zindanının içinde zincirlenmiş bir şekilde mi bulmak istiyorsun?” dedi Edmund ağzının içinde.

William tekrardan dikkatinin prens ve Catherine çiftine verdi. Bir savaşın eşiğindeymiş gibi kanı damarlarında

durmuyordu. Kalçasında sert bir yumruk hissedince dönüp Edmund'a dik dik baktı.

"Galler Prensi'ne onu öldürmek istemiş gibi bakıyorsun." Olayın önemini anlatabilmek için sessiz bir şekilde üsteledi: "Onun adamlarından bazıları bunun farkına vardı."

William bu sefer onun uyarısını dikkate aldı. Etrafına şöyle bir göz attığında iki şövalyenin elleri kılıçlarına onu izlediğini gördü. William duruşunu rahatlatıp mimiklerini yumuşatınca şövalyeler de aynısını yaptılar.

Bir daha bu hataya düşmeyecekti. Yüzündeki hafif sıkılmış ifadeyi korudu — Prens Harry karısını satranç oynamak için uzaktaki duvarın önündeki küçük masaya sürüklerken bile.

Göz ucuyla onların gülüşerek konuşmalarını izledi. Kendini daha berbat hissedemeyeceğine emin olduğunda gülüşmeleri kesildi. Oyunlarını unutup masaya doğru eğilerek kısık sesle konuşmaya başladılar.

Söylediklerini duyamamaktan usanmış bir şekilde yanlarına yaklaştı. Catherine prensin Shrewsbury Savaş'ında aldığı ok yarasına dokunmak için elini onun göğzünün altına doğru uzattığında William'ın kalbi tekledi. Yaralanmasına rağmen Hotspur'a yapılan saldırının iki kanadına da orduya liderlik etmişti.

Prens somurtarak geriye yaslandı. "Lütfen, Kate ona bakmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum."

"Hayır, değil. O yara Tanrı'nın seni koruyacak kadar özel bir kişi olduğunun göstergesi," dedi Catherine ciddiyetle. "Eğer öteki türlü olsaydı ok seni kesinlikle öldürürdü"

Konuşmaları William'ın yanlarına gelip Catherine'e sahip çıkarcasına onun omuzuna koyduğu eliyle sona erdi. Elini

koyduğunda Catherine'in vücudunun gerildiğini hissetti. William çenesini o kadar çok sıkmıştı ki acımaya başlamıştı.

Prens başka bir adamın karısıyla yaptığı samimi sohbetin tam ortasında yakalanmış olmaktan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

"Prens olmak beni daha iyi bir satranç oyuncusu yapmış olmalıydı," dedi ironi içeren bir ses tonuyla. "Leydi Catherine beni yenme becerisine sahip olan tek kişi."

William satranç taşlarını incelemeyi daha önceden umursamamıştı. Bakışlarını satranç tahtasına çevirdiğinde Harry'nin şahının, Catherine'in veziri ve fili arasında sıkışmış olduğunu gördü.

"Bu seferlik kazandın," dedi prens parmağıyla şahını Catherine'e doğru devirerek. "Şansın vardı," diye de ekledi kollarını gererken.

"Bu seferki çok daha kolaydı," dedi Catherine aşırı sıkılmış bir şekilde etrafına bakarak. "Yakında seni satrançta mat etmeyi çok sıkıcı bulmaya başlayacağım."

William onun prensi açıkça aşağılamasını duyduğunda irkildi. Ortamı yumuşatmak amacıyla söyleyeceği şeyi toparlayamadan prens kahkahâlarla gülerek masaya vurdu.

"Bu sözlerine pişman olacaksın tatlı Catherine," dedi Prens Harry. Gözleri parlıyordu. Satranç taşlarını yeni oyun için dizmeye başladı. "Bu sefer seni mahvedeceğim. Yo, seni kahrından ağlatacağım!"

Prensin yüksek sesle meydan okuması adamların oraya gidip bahis oynamalarına neden oldu. William ikisinin oynadığı olağanüstü oyunu izledi. Catherine oldukça iyi oynamıştı ama bu sefer oyunu kazanan prens oldu.

William deri kesesini çıkararak paralarını ödemeye başladı. Hiçbiri krala karşı bahis oynamaya cesaret edemediklerinden bahsi kazanmış oldular.

Adamlar savaş ve isyancılar hakkında konuşmaya başladıklarında Catherine izin istedi. Karısının onun dikkatini dağıtması dışında William ilgi duyduğu ordu meselelerine geri döndü. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar yapılan konuşmalardan sonra kendini prene karşı sempati duymaktan alıkoyamadı. Çok genç ve ağırbaşlıydı. Dahası güçlüydü de. Diğer adamların onun izinden gidebileceği biriydi.

William aşırı tepki gösterdiği için kendine kızdı. Harry saygıdeğer bir insandı. William'ın daha önceden hiç kadın arkadaşı olmadığı için prens ve Catherine'in arkadaş olduklarını yavaş yavaş anlıyordu. Sevgilileri bile arkadaşı değildi. Özellikle de sevgilileri değildi.

Bu hislerini ertesi sabah büyük salona geldiğinde kaybetti. Prens Harry ve Catherine çoktan masaya oturmuş bir şekilde sohbet etmekle meşgullerdi. Catherine onu gördüğünde sessizce selamladı.

Bununla birlikte prens heyecanla önceki gece yaptıkları sohbete geri döndü.

"Galler isyancıları İngiliz ordusu bölünmüş olduğu için Galler'in çoğunu kontrol altına aldılar," dedi prens. "Kuzeydeki isyan bastırıldığına göre bütün dikkatimizi Galler'e vereceğiz."

Prens Harry isyancıların Galler'de almış olduğu kaleleri kuşatmak için olan stratejisini açıkladı. Buna rağmen William'ın bilmek istediği tek şey prens ve karısının o gelmeden önce ne hakkında konuşuyor olduklarıydı.

Kuşatma ile ilgili stratejileri konuşmadıklarından kesinlikle emindi.

Şaşırtıcı ve sinirlerini bozan bir şekilde prens kahvaltıda sonra ayrıldı. Öğle yemeğine de kaldı. Sonra da Ross Kalesi'nin etrafındaki arazilerde gezinmeyi önerdi.

Tanrı aşkına bu adam hiç gitmeyecek miydi?

Prens, Catherine'in yanında ilerlemek için atını yavaşlatıp onun arkasında kaldığında William'ın ruh hâli gittikçe kötüledi. Onların, arkasında sessizce sohbet etiklerini ve ara sıra Catherine'in güldüğünü duyabiliyordu. Buna daha fazla katlanamayacağından atını döndürüp onları kaleye dönüş yoluna doğru yönlendirdi.

William arkasındaki çifti dikkatle dinledi. Prens Catherine'e, "Ne kadar kötü bir kızsın," dediğini duydu. "Benden büyük olmana rağmen kazanmama hiçbir zaman izin vermedin."

"Bu büyüdükçe de değişecek değil," diye cevapladı Catherine.

Bunun hakkında konuşmak da neyin nesi? William onlara bakabilmek için atını geriye doğru döndürdü.

"O zaman yarışalım," dedi prens.

"Harry yapamam!" diye itiraz etti Catherine. "Ben yetişkin bir kadını. Bunu yapmayacağımı sen de biliyorsun."

Artık William da dâhil bunu hepsi biliyordu. Prens Harry söylenmek için William'a döndü. "O—"

Prens arkasını döndüğü anda Catherine atını uzaklara sürmeye başladı.

William buna inanamıyordu. Şaşkınlıktan serseme dönmüştü. Catherine'in atını umarsızca sürmesini izlerken

William onun düşeceğinden korktu. Prens onu peşinden gitmeye başlamadan önce Catherine arayı oldukça açmıştı. Kısa bir süre içinde prens onu geçmeyi başardı.

William onları kale kapısının girişinde yakaladığında Catherine bağırarak prene karşı yıkıyordu. "Atımı eğer bu kabarık elbiseyle sürmüyor olsaydım kazanırdım!" Bu acımasız bir yalandı, Catherine'in gözündeki pırıltı da onun bunu gayet iyi bildiğinin kanıtıydı.

Prens Harry uzaktan William'a seslendi, "Böyle bir karın olduğu için çok şanslı bir adamsın."

William daha Catherine'e atından inmesi için yardıma gidemedi prens onu tutup aşağıya indirdi. Bir süre sonra William, Prens Harry'nin ona sessizce ne söylediğini duy- mak için arkalarından onlara doğru yaklaştı. "Hayatım boyunca senin gibi bir kadın bulabilecek miyim sevgili Kate?"

Vedalaşma anı can sıkıcıydı. William bir an hiç gitmeyecekler sanmıştı. Sonunda prens atına binip kapıya doğru ilerledi. Yine de adam Catherine'e son bir kez daha el sallamak için döndü. William, Catherine'in ona el sallamasını izlerken dişlerini gıcırdattı. Catherine gözündeki yaşları sil- diğinde William ondan uzaklaşmak için herhangi bir yere doğru yürümeye başladı.

Gerçek bir şövalye karısını öldürmezdi.

Catherine, Harry'ye el sallarken William'ın gözündeki ateşin vücudunu yaktığını hissetti. Arkasına döndüğünde onun savaşa gider gibi sert adımlarla yürüdüğünü gördü. Onun geçen geceki satranç oyunundan beri öfkeli olduğunu his- setmişti. Daha fazla çileden çıkarmaktan korktuğu için,

onunla mümkün olduğunca az konuşmak için elinden geleni yapmıştı.

Onun içinde gördüğü kibarlığa ne olmuştu? Tam ona güvenmeye başlamışken adam öfkeli bir savaşçıya dönmüştü.

Onun yatağına girmek için kendini neredeyse ikna etmişti!

Yedinci .Bölüm

Görünüşe göre karısı, prensin gidişine yüzünü akşam yemeğinde gösteremeyecek kadar kederlenmişti. Kendini iyi hissetmediğinden dolayı yemekte onlara katılamayacağı haberini yolladı. Adamları William'ın onlara bakmadığını zannettikleri bir anda şüpheyile birbirlerine baktılar.

William ciddi ciddi içmeye başladı. Yanındaki koltuğun boş olduğunu görmekten rahatsız oldu, masadan dolu bir testi şarap alıp büyük salonun dışına doğru sendeleyerek yürüdü. Edmund onu kalenin dış duvarında dış dış yükselen siperlerin arasına tünemiş bir şekilde bulduğunda oldukça sarhoştu.

Gözünü yaz gecesinde solan köy ışıklarına dikti. "Artık kendime ait bir toprağım var, Edmund," dedi bir yandan da eliyle etrafı gösterirken. "Tanrı aşkına, ne kadar da güzel!"

Edmund, William'ın diğer kolunu kavradı. "Burası içmek için iyi bir yer seçimi olmayabilir."

"Burası iyi," diye karşı çıktı William. "Daha iyisini hiç görmemiştim." Başını arkaya attı ve elindeki testiden büyük bir yudum daha aldı. Çenesinden ve boynundan aşağıya dökülen şarabı görmezden geldi.

Edmund eğilerek, "Paylaşacak mısınız?" diye sordu.

William elindeki boş şişeyi ters çevirdi. "Daha fazla almamız gerekecek. Kendi adıma, henüz yeterince sarhoş olmadım."

Edmund dik dik baktıktan sonra William'ın kafasını salılamaya başladı. "William, William, William. Durumun senin avantajına olduğunu görmüyorsun. Eğer bu durumu doğru düzgün değerlendirirsen daha kârlı çıkacağını göreceksin."

Sarhoş olmasına rağmen William, Edmund'un laflarının nereye doğru gittiğini anladı.

Edmund ellerini kaldırdı. "Bana kızma. Ben sadece senin çıkarlarını gözetiyorum."

Edmund'u hemen şimdi durdurmalıydı. Bunun yerine Edmund'un prens geldiğinden beri kafasını kurcalayan çirkin düşüncelerini duymak için bekledi.

"Genç Harry başka bir adamın karısını yatağına alıp ona sahip olmak için her şeyi göze alan ilk soylu değil," dedi Edmund. "Krallar, bir süreliğine kafasını çevirip haklarından vazgeçen kocalara para ve unvan sağlamalarıyla bilinirler"

Edmund onun müdahale etmemesini devam etmesi için bir izin olarak algıladı.

"Onu yiyecekmiş gibi baktığından prensin ona şimdiye kadar sahip olmamış olduğuna inanamıyorum," dedi Edmund düşünceli bir ses tonuyla. "Kral olduğunda yapılacak anlaşmanın değeri senin için çok daha iyi olacak. Kralın hasta olduğuna ve Harry'nin bu yıl bitmeden tahta geçeceğine dair söylentiler var. Eğer leydi de idare edebilirse en iyisi prensi bekletmek olur ama ben buna güvenmezdim."

Prensin 'ilgisini' kendi avantajına çevirmesi için karısını desteklemeli mi? İçindeki öfkenin şiddeti o kadar büyüktü ki

konusamadı. Aklını kaybedip Edmund'u tam burada öldüreceğinden korktu.

"Ona bir kez sahip oldu mu prensin ilgisinin çok sürmesini bekleyemezsin, özellikle de büyük ailelerin onun burnunun ucundaki kızlarına güvenirken," diye devam etti Edmund tehlike altında olduğunu bilmeden. "Onunla işi bittiğinde onu geri alabilirsin... Ya da alamazsın."

Gamsız bir şekilde ona son tavsiyesini verdi. "Eğer kendi kanından bir vârisin olduğun emin olmak istiyorsan prens onu yatağına almadan onu hamile bıraksan iyi edersin."

William bir anda içinde yükselen öfkeyle onu ceketinden tutarak ayağa kaldırdı ve onu siperlere doğru fırlattı. Onu aşağıya atmadığı için şanslıydı. Arkasına bakmadan merdivenlerden aşağıya birer ikişer hızla inmeye başladı.

Karısını görmeye gidiyordu. Onu hemen şimdi görecekti.

İlk kocasına ihanet etmişti. Neden aynısını ona da yapmayacağını düşünmüştü? Rayburn'ün ona karşı şiddet uyguladığı hikâyesine onu ne inandırmıştı? Kendini sevgilisine saklamak için ona karşı aptalca oynamıştı.

Ona karşı korkmuş, el değmemiş bakireyi oynadı. Ama Harry'ye karşı korkusuzdu. İçkinin verdiği bulanıklığa rağmen prene olan düşkünlüğünün onu en çok rahatsız eden şey olduğunu biliyordu. Onun prene nasıl yakın durduğunu, ona nasıl dokunduğunu ve güldüğünü düşününce içi parçalandı.

Bir adamın ona neler verebileceğini gösterecekti, bu yüzden bir daha asla o çocuğu istemeyecekti.

Odalara doğru çıkarken birkaç basamağın ayağını altından kaydığını hissetti. Koridor boş ve karanlıktı ama onu kapısının altından süzülen loş bir ışık vardı. Kapıyı ittirerek

açtı. Açılan kapı duvara çarptığında onu memnun eden bir çarpa sesi duyuldu.

Catherine ve hizmetçisi yatağın üzerine oturmuş ona bakıyorlardı. Tek bir kelimeyle "Dışarı!" diyerek hizmetçiyi aceleyle dışarı çıkarttı. Onun arkasından kapıyı kilitledi.

Yüzünü tekrar karısına döndürdüğünde onu yatağın yanında dikilirken buldu. Saçları altın dalgalar hâlinde omuzuna düşmüştü. Mum ışığı arkasındayken ince geceliğinin altındaki vücut hatlarını görebiliyordu.

Tanrım, çok güzeldi. Ve onundu.

Catherine yataktan fırladı ama daha uzağa gitmedi. Sarhoş deli adam dev bir kale gibi tehditkâr bir şekilde ona doğru yürüyordu. Boğazını düğümleyen panik artarken nefes almaya çalıştı. Yüzünü kollarıyla kapatarak yatağın karşısında korkudan iki büklüm oldu. Birden onu arkasında belirdi, vücudunun ağırlığı onu yatağa doğru sıkıştırdı. Boynundaki sıcak nefes Rayburn'ün anıları gözünde canlandırdı. Sarhoş adamın homurdandığı iğrenç şeyleri duymamak için kulalarını tıkadı.

Elleri her yerindeydi, aşağıdan yukarıya doğru bütün kıvrımlarını daha sonra da göğüslerini okşadı. Geceliğini kaldırıp ellerini çıplak kalçalarının üzerinde gezdirdiğinde yaşadığı panik onu neredeyse felç ediyordu. Çaresizlik ona kendini yatağa doğru çekip yastığının altındaki bıçağa uzanacak gücü verdi. Hareket ettiğinde William yatağın kenarına doğru düştü. Daha sonra yavaşça yere doğru kaydı.

Catherine onun üzerinde durdu, güçlkle nefes alırken bıçağı ona doğru tuttu. William kendini yukarıya doğru çekmeye çalıştığında Catherine bıçağı ona saplamak için

kendini hazırladı. William cılız bir ayağa kalkma teşebbüsünden sonra yere yığıldı. Ara sıra çıkarttığı domuz homurtuları dışında yerde yatmaya devam etti.

Catherine'in tek düşüncesi o uyanmadan buradan uzaklaşmaktı. Kapıda bekleyen hizmetçisini gördü. "Hemen git Alys ve Jacob'ı getir," dedi onun kolunu sarsarak. "Ve başka kimseyi uyandırmamaya dikkat et."

Yere yayılmış olan William'ın etrafında dolandı. Geceliğini çıkarıp çizmelerini ve pelerinini giyene kadar odasında kaldı.

Alys ve Jacob onu merdivenlerde bekliyorlardı.

"Jamie'yi getir ve benimle ahırda buluş," diye fısıldadı Jacob'a.

Jacob gider gitmez saçını toplaması için Alys'e sırtını döndü.

"Ne oldu hanımım?" diye fısıldadı Alys sabahlığının önünü bağlarken. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Gel, acele etmeliyim." Catherine onu elinden tutarak merdivenlerden aşağıya sürükledi.

Zifiri karanlık olan kale avlusunu geçene kadar konuşmadı. "Manastıra gideceğim. Başrahibe Talcott'a Tanrı'ya yemin ettikten sonra orada kalmak istediğimi söyleyeceğim."

"Ama bunu yapamazsınız hanımım," diye itiraz etti Alys. "Kocanız var."

"Evliliği feshetmeye çalışacağım."

Jacob kollarında uyku mahmuru Jamie ile hemen onların yanına gelmişti.

"İzin verin Jamie'yi benim atımda götürüyüm hanımım," dedi Jacob.

“Eğer dörtlüye koşarak gideceğimiz bir yolculuk düşünürseniz ona ben daha iyi göz kulak olabilirim.”

Şansına bu gece kapıda duran adamlar Catherine’in ailesine uzun süre hizmet vermişlerdi. Koruma için daha fazla adama ihtiyacının olup olmadığını sordular. Catherine bunu reddettiğinde onun emrine uyarak kapıyı açtılar.

William, en ufak bir harekette başının daha da kötü zonklayacağını bildiğinden gözleri kapalı bir şekilde kımıldamadan yatıyordu. Yüzünün altındaki halı rahatsız edici bir şekilde ıslaktı. Açık olduğunu fark ettiği ağzını kapattı. Dili damağı kurumuştı. Çok tuvaleti gelmiş olduğu için susuzluğunu dindirme isteğine bir süre daha dayanacaktı.

Kollarının ve bacaklarının yardımıyla ayağa kalktıktan sonra gardırobuna gitmeye yeltendi.

Nerede olduğunu anlamak için durduğu yerden odaya bir göz attı. Önünde açık duran bir sandık vardı. İçindeki karmakarışık edilmiş elbiseler dışarıya sarkıyordu. Yatağa ve resimli duvar dokumasına baktı.

Catherine’in odası. William, Catherine’in odasındaydı.

Dün akşama dair bölük pörçük birkaç anı geçti gözünün önünden. Oturup her şeyi hatırlamaya çalıştı. Duvarın üstünde içtiğini ve Edmund’un konuştuğunu hatırladı. Edmund’un prens karısına sahip olurken William’in bunu görmezden gelmesi gerektiği ile ilgili tavsiyelerini hatırladığında içinde yükselen öfke kafasını patlatacak gibi oldu.

Kapının çarpmasını ve yatağın üzerindeki iki kadının korku dolu anlarını hatırladığında az önce hissettiği öfke, kendini küçük düşürmüştüğü gerçeğiyle yer değiştirdi.

Zar zor yürüyecek kadar sarhoşken onun yanına mı gitmişti? Bunu gerçekten yapmış mıydı?

Catherine'in yumuşak tenini, yatağından gelen sıcaklığı anımsadığında her tarafını bir arzu dalgası sardı. Sonra ona ne kadar sert davrandığını hatırladı. Catherine sonunda kendini buna hazır hissettiğinde ona kibar davranacaktı. Bunun yerine sanki o bir fahişeymiş gibi ellerini sertçe onun üzerinde gezdirdi, kaba bir şekilde geceliğini kaldırdı ve ona o anda oracıkta sahip olacaktı gibi onu yatağa attı.

Elleriyle yüzü kapattı. Tanrım, istese bile bundan daha kötü davranamazdı.

Yavaş yavaş kendi odasına girdiğinde Thomas'ın düşünceli bir şekilde ona yiyecek ve içecek bir şeyler bırakmış olduğunu gördü.

Su dolu çanakta ellerindeki ve boynundaki kirleri temizledi. Nasıl özür dileyeceği hakkında uzun uzun düşündü. Catherine ona nasıl davranmış olursa olsun yaptıkları için hiçbir bahanesi yoktu. Sakin kafayla düşündüğünde onun Prens Harry'ye karşı uygunsuz hiçbir şey yapmamış olduğunu kabul etti.

Kendine şöyle bir baktı. En azından dağılmış bir ayyaş-tansa bir lord gibi görünmeyi deneyebilirdi. Her zamanki gibi uşağı tam zamanında kapıda belirdi. Ama nedense Thomas onun gözlerine bakamıyordu. Lanet olsun, uşağının da onu ayıplamasına gerek yoktu.

Thomas tek kelime bile etmeden koyu kahve bir tunik ve ona uyan bir çift çorap getirdi. Sonra da dizlerine kadar inen bakır rengi pelerinini giymesine yardım etti.

"Kıyafetlerin rengi biraz donuk, değil mi Thomas?" Soylu adamlar genellikle daha renkli giyinirdi.

"Mat renklerin bugün için sizin faydanıza olacağını düşün-
şündüm efendim."

"Thomas—" diye bağrınmaya başladı ama bu ona gö-
zünü karartacak bir acı verdiğinde ürktü.

"Oldukça ağırbaşlı görünmek isteyebilirsiniz."

Thomas dudaklarını büzüp kafasını salladı. "Bir hacı-
nın tövbekâr görünümü iyi olurdu."

"Yeter, Thomas."

Thomas'ın önemsiz bir sarhoşluk üzerine bu kadar tepki
göstereceğini düşünmemişti, gel gör ki onun diğer davranış-
larını nasıl bilebildiğini de idrak edemedi. Daha sonra dün
gece Catherine'in odasındaki hizmetçiyi hatırladı.

Thomas, Northumberland'ın ona verdiği zengin işlemeli
kemerini beline bağlarken William kollarını kaldırdı.

Sonunda bu kemer sayesinde üzerinde şık bir doku-
nuşa kavuşmuştu.

"O nerede?" Bunu Thomas'a sormak gururuna do-
kundu ama Catherine'i ne kadar erken bulup özür dilerse
o kadar iyiydi.

"Kim efendim?"

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorsun." William dişlerini
sıktı ve bu sadece başının daha çok ağrımasına neden oldu.
"Karım nerede?"

"Bilmiyorum efendim," diye cevapladı Thomas sinir bo-
zucu bir sakinlikle. "Beni bilgilendirmeyeceği kesin."

"Çizmelerimi getir ki onu bulmaya gidebileyim," dedi
adamı boğazlamak isterken.

"Bunlara ihtiyacınız olacak," dedi William'ın ata bin-
mek için giydiği çizmeleri getirirken.

“Ne? Kaleden mi ayrıldı?” diye sordu William. “Onun nerede olduğunu bilmediğini sanıyordum.”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı William’a çizmelerini giymesinde yardımcı olurken. “Ama gece geç saatlerde atıyla kaleden ayrıldığını duydum.”

“Ne?” diye bağırdı William. “Ne zaman oldu bu?”

“Anladığımı kadarıyla siz yatağınıza gittikten kısa bir süre sonra efendim,” diye açıkça belirtti Thomas.

William onunla burun buruna gelecek şekilde onu ceketinden tutup kaldırdı. “Nereye gitti?”

Thomas soğukkanlı bir şekilde geriye çekildi. “Kâhyaya sormanızı tavsiye ederim.” “Yaşlı Jacob’ın leydinize eşlik ettiğini duydum,” diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi.

“Yanına başka kimi aldı?” diye sordu William.

“Yalnızca Jamie’yi götürdü.”

Tanrım, gece gece sadece yaşlı bir adam eşliğinde kaleden ayrılmıştı. Bu delilikti.

Alys’i bulmak için merdivenlerden aşağıya fırtına gibi indi.

Catherine’i buna sürükleyen onun yakışsız davranışları mıydı, yoksa bunca zamandır âşığına kaçmak için yaptığı bir plan mıydı?

Prensle ya da prenssiz, onu bulacak ve geri getirecekti.

Alys’i mutfakta aşçıyla konuşurken buldu. Açık kapıyı göstererek “Hemen,” diye talimat verdi.

Alys aşçıyla bakiştikten sonra William’ı takip ederek dışarıya çıktı.

“Alys, hayatına değer veriyorsan bana onun Prens Harry ile nerede buluşacağını söyleyeceksin.”

"Prens Harry mi?" dedi soran bakışlarla. "Neden bahsediyorsunuz lordum?"

"Onunla buluşmak için gittiğini biliyorum." William o kadar öfkeliydi ki kadını tutup sarsabilirdi. "Neredeler?"

"Tüm bu isyan meselelerinin arasında prense zahmet vermek istemedi." Alys öyle bir konuşuyordu ki William sanki Catherine'i zinadan çok kabalıkla suçluyordu. "Hayır, sığınmak için başka bir yer aradı."

Sığınmak.

William onu tehditle ikna etti. Sadece ona Catherine'e zarar vermeyeceğine dair söz verdiğinde Alys karısının nereye gittiğini söyledi. Duyduğu şey karşısında kanı çekildi.

Aman Tanrım, William karısını rahibeliğe sürüklemişti.

Sehişinci Bölüm

Gecein bir yarısında manastırın kapısına vurduklarında başrahibe Talcott sorgusuz sualsiz misafir odalarının hazırlanması talimatını verdi. Sabah olduğunda ise üçü kahvaltılarını etti. Catherine Kahvaltılarını bitirir bitirmez Catherine, Jamie'yi genç kalfayla birlikte hayvanları beslemeye gönderdi. Başrahibenin bir bakışıyla Jacob da odadan çıktı.

Catherine başrahibenin karşısına oturdu. Yaşlı kadın onunla konuşmayı daha fazla ertelemek istemediği açıktı. Rahibe tatlandırılmış şarapları doldurdu. Catherine'in açıklama yapması için beklerken aralarındaki sessizliğin büyümesine izin verdi.

Başrahibe Talcott, Catherine'in annesinin yakın bir arkadaşıydı. Annesi gibi o da varlıklı bir ailenin kızıydı. Sonra da başka bir varlıklı aileye gelin gitmişti. Kocasını öldüğünde çocukları da olmadığı için Tanrı'ya yemin ettikten sonra sakin bir rahibe hayatı sürme niyetinde olduğunu duyurdu. Bu niyetinin ciddi olduğunu topraklarının azımsanamayacak bir bölümünü kiliseye bağışlayarak kanıtladı. Onun, İngiltere-Galler sınırının arasındaki bu güzel manastırın başına geçmesini sağlayan da bu bağıştı.

Geçen iki hafta içinde yaşanan olayları anlattıktan sonra Catherine, FitzAlan'ın önceki gece ona sarhoşken saldırdığını söyledi.

"Gördüğün gibi," dedi Catherine başını dik tutmaya çalışarak "Kaçmaktan başka çarem yoktu."

Başrahibeden anlayış beklerken hayal kırıklığına uğradı.

"Bana söylediklerini değerlendirmeme izin ver, Mary Catherine," dedi başrahibe. Bakışları Catherine'e sabitlenmişti. "FitzAlan seni hapsedilmekten ya da daha kötüsünden kurtarmak için seninle evlenmeyi kabul etti. Bunu, ilk kocanı ispiyonlayarak ölüme göndermen dışında, senin hakkında çok az şey bilerek yaptı."

Başrahibe dudaklarını sıktı ve işaret parmağını hafifçe çenesine vurmaya başladı. "Ya cesur ya da aptal bir adam"

"Kral, seninle evlense de evlenmese de sana ait toprakları FitzAlan'a devretmiş," diyerek sözlerine devam etti. "Gördüğüm kadarıyla adam evliliğinden hiçbir şey elde edememiş. Sadece masum bir kadını - daha doğrusu masum olması muhtemel bir kadını - kuleye hapsedilmekten kurtarma şerefine sahip olabilmiş."

Başrahibe şarabından bir yudum aldı. "Adamın kahramanca bir hareket yapmış olduğunu söylemeliyim. Senden tek beklentisi onunla aynı yatağı paylaşman ve ona bir vâris sağlaman — her kadının kocasına vermesi beklenen şeyler."

Başrahibe durumu böyle ifade ettiğinde Catherine'in davranışları haklı olarak görünmüyordu. Ama Catherine haklı olduğunu biliyordu.

"Ama efendim—" diye söze başladı Catherine ama başrahibe Talcott elini kaldırıp susmasını emrettiğinde durdu.

"Bu kapıdan içeriye evli bir kadın olarak girdin ve hâlâ kocanın yatağına girmeyi reddediyorsun. Canım, artık küçük bir çocuk değilsin. Kendi rızanla bunu kabul etmediğin zaman hakları dâhilinde seni bunu yapmaya zorlayabilir.

Bunun yerine tüm makul beklentilerine rağmen sana sabırlı ve kibar davranmış."

Catherine kendini savunmak için onun sözünü bölmeye bu sefer karşı koyamadı. "Ama geçen gece odama geldiğinde kendinde bile değildi!

Başrahibe gözlerini devirdi. "Sadece birkaç yeni evlenmiş adam alkolün yardımı olmadan bu kadar uzun süre bekleyebilir."

Catherine başını aşağıya doğru eğip elbisesinin üstünde sıkıdığı ellerine baktı. "Bana öyle geldiğinde sadece Rayburn'ü düşünebildim."

Ona bakabilmek için kafasını kaldırdı. "Aynı şeyi tekrar yaşayamam. Yaşamayacağım. Buraya yeminimi edip manastırda kalabilmek için sizden iznin istemeye geldim."

Başrahibe, Catherine'in dizine hafifçe vurdu. Nazik bir ses tonuyla, "FitzAlan sana zarar verdi mi canım?"

Catherine kafasını iki yana salladı. "Ama vereceğinden korkuyorum."

Başrahibe iç geçirdi. "Mary Catherine, ilk kocanın günahları yüzünden FitzAlan'ı cezalandıramazsın," dedi alçak sesle ve "Ona cezasını Tanrı verecektir," diye ekledi.

"FitzAlan'ın senin için ne yapmış olduğunu anlıyor musun?" diye ısrar etti başrahibe. "Sen ve oğlun Jamie kuleye gönderilseydiniz ne olurdu?"

"Bunu bana hatırlatmak zorunda mısınız?" diye sordu Catherine.

"Jamie'yi senden ayırırlardı. Erkek bir akraban olmadığı için büyük ihtimalle bir hainin oğluna bakmayı yük olarak gören hiç tanımadığı birinin vesayeti altına alınırdı."

Catherine bunları duymak istemedi.

"FitzAlan oğlunu başka bir yere gönderebilirdi bunun yerine onun çocuğa karşı kibar ve sevgi dolu olduğunu sen söyledin." Başrahibenin sesi artık bıkkınlığın eşiğindeydi "Bunun, sana verilen büyük bir hediye olduğu gerçeğini anlayamıyorsan aptalsın demektir."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi başrahibe. "Geri dönüp kocandan seni bağışlamasını iste ve Tanrı'dan önce ona verdiğin sözleri yerine getir."

Başrahibe ikisine de biraz daha şarap koydu ve Catherine'in düşünüp ne söyleyeceğine karar vermesi için ona zaman verdi. Dua zamanının geldiğini diğer rahibelere bildiren manastır çanları çaldığında Catherine kovulacağını düşündü. Ama başrahibe onunla olan konuşmasını henüz bitirmemişti.

"Güzel annen sana öğüt vermek için burada olmadığından..." diye söze başladı başrahibe ancak düşüncelerini sözcüklere nasıl aktaracağını düşünürken bir an duraksadı. "Diyeceğim o ki pek çok adam Rayburn'e benzemez."

Başrahibe boğazını temizleyerek konuşmaya devam etti. "Şimdilik buna inanman zor olabilir ama birçok kadın mutluluğu yatakta bulur. Bu... keyif verici olabilir." Catherine'in elini okşarken gözleri yaşardı. "Kendine buna açık olmaya izin vermelisin."

Dışardan gelen at toynaklarının gürültüsü ve birkaç adamın anlaşılmayan sesleri ile manastırın sessizliği bir anda bozuldu. İkisi de bu gürültüye neyin sebep olduğunu görmek için aceleyle pencerenin önüne koştular.

"Bu Lord FitzAlan," dedi nefesi kesilmiş bir şekilde.

Bir düzine atlı adam da FitzAlan'la birlikte geliyordu ama Catherine'in gözü ondan başka hiç kimseyi göremedi. William kafasını savuran atıyla havalı havalı dolanırken avlu onların varlığıyla yankılandı. Şapkasızdı. Kuşluk vakti güneşinin ışıkları yüzünün sert hatlarını ortaya çıkarttı ve bronz kahve saçlarında şeritler hâlinde parladı.

William izleniyor olduğunu hissettiği için sert bir şekilde yukarıya baktığında Catherine destek almak için başrahibenin kolunu sıkıca kavradı. Atından inerken bakışlarını ondan ayırmadı. Dizginleri adamlarından birine atarak kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü.

Catherine'den diz bir ses çıktı. Telaşla odanın içinde bir kaçış yolu aradı.

"Bu taraftan." Başrahibe çabucak karşı duvara doğru yürüdü ve duvarın tahta kaplamasına gizlenmiş dar geçirin kapısını açtı.

"Ben seni çağırmak için haber yollayana kadar şapelde bekle," dedi Catherine'e çabuk olmasını işaret ederken. "Tanrı'ya sana görevlerini yapacak gücü ve onun nimetlerine minnettar olmanı sağlayacak akli vermesi için dua et."

Catherine gizlice odadan kaçtığı anda William diğer kapıdan odaya daldı. Bakışlarını başrahibeye döndürmeden önce odaya hızla bir göz attı.

Başka bir rahibe de William'm peşinden odaya girdi. Onun etrafından dolaşıp olabildiğince uzağında durdu. "Başrahibem, onu durdurup ne için geldiğini sormaya çalıştım ama—"

"Sorun değil, Rahibe Matilde," dedi başrahibe kapının önünde duran uzun yapılı adama bakarak. "Eğer kendileri Lord FitzAlan ise, ben de onun ziyaretini bekliyordum."

Bir süre sonra görgü kurallarını hatırlayan FitzAlan hafif bir reverans yaptı. "Başrahıbem, ben Lord William Neville FitzAlan. İşinizi böldüğüm için umarım beni affedersiniz."

Başrahıbe onu bir süreliğine görmezden gelerek korkudan titreyen bir diğer rahibeyi, daha fazla ballı kek ve tatlı şarap getirmesi için yolladı. Görgü kuralları bir adamla yalnız kalmasına izin vermediğinden Rahıbe Matilde'e konuşmalarına kulak misafiri olamayacağı uzaklıktaki bir sandalyeye oturmasını işaret etti.

Sonra da FitzAlan'a evinden manastıra getirdiği süslü oymaları olan sandalyeye oturmasını işaret etti. Dışarıdan gelen konuklarını ağırladığı şahsi görüşme odasında yapacağı küçük lüksler için kendine izin vermişti.

Üzerine giydiği siyah rahıbe kıyafetinin en güçlü adamların bile gözünü korkutacağını bilmesi onu oldukça memnun etti. FitzAlan da bunların dışında değildi. Rahatsız olduğu belliydi ve bu rahatsızlık sandalyenin onun sığılabileceğinden daha küçük olmasından dolayı değildi.

Gülümsemesini bastırdı. Odadan içeriye fırtına gibi girdiği için FitzAlan'ın şimdi ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı belliydi. Konuşmak üzereymiş gibi ellerini birbirine kenetledi. Onun bu hareketleri başrahıbeyeye tanıdık gelmişti. Kocasını da eyleme geçmeyi sözcüklerden daha kolay bulan bir adamdı.

Başrahıbe onun kıvrınmasına izin verdi. Bunu izlemekten sonradan pişman olacak kadar keyif alıyordu. Hizmetçi ballı kekler ve şarapla geldiğinde başrahıbenin şarapları doldurması vakit aldı.

"Bu sabah zor bir yolculuk geçirdiniz," dedi sonunda. Sesinde sahte bir şefkat vardı. William'a ballı keklerin

bulunduğu tabağı uzattı. "Kahvaltı edecek vaktiniz olmamış olabilir diye düşündüm."

William huzursuzca elini boynunda gezdirdi. Manastırdaki huzuru bozduğu ve kapıdan içeri fırtına gibi girdiği için başrahibe tarafından suçlandığını anlaması, başrahibeyi memnun etti.

"Keklerimiz taze," dedi onu yemeye teşvik edercesine. Başrahibe onun, ya kibarlıktan ya da aşırı açlıktan, iki tanesini mideye indirmesini ve ardından da boğazını şarapla temizlemesini izledi.

"Karınızın, Tanrı'ya yemin edip aramıza daimi olarak katılmak istediği için buraya geldiğini biliyor muydunuz?" diye sordu konuyu daha fazla ertelemek için bir neden görmeyince.

"Kâhyamız da öyle söyledi," dedi William.

William'ın yüzü çok çekici bir şekilde renklendi. Başrahibe onu sevmeye başlamıştı. Elbette ona ilk baktığında ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmişti. Yemin etti diye görme yetisini de kaybedecek değildi ya?

"Şu anda anlaşılacağı üzere evliliğinizin feshi bile düşünülebilir"— kasıtlı olarak bir süre durakladı—"ilişkiler sizin aranızdaki gibi olmamalı."

Genç adam konuşmaya çalışıyormuş gibi göründü ancak başrahibe elini kaldırarak devam etti. "Elbette, Catherine'in sadece yaşlı bir adam eşliğinde gecenin bir vaktinde buraya gelip bana bunları anlatması bile oldukça yeterli."

FitzAlan mahcup oldu. Bu umut verici başka bir işaretti. Şu ana kadar karısının geçen geceki davranışlarının, umduğundan da çok kendi davranışları ile ilişkili olduğunu muhtemelen anlamıştı.

"Onu korkuttuğumu biliyorum," diye itiraf etti çabucak. "Ama size yemin ederim, ona asla zarar vermeyeceğim."

"Sizi utandırmak için bu kadar açık konuşmadım, Lord FitzAlan." Başrahibenin söylediklerinin bir kısmı yalandı. Ancak değerli bir şeye hizmet ettiği için Tanrı onu affedecektir. "Leydi Catherine'î bebekliğinden beri tanırım. Belki onu anlamanız için size yardımcı olabilirim."

"Buna çok memnun olurum efendim," dedi FitzAlan. Biraz çaresiz görüldüğü gözlerinden anlaşılıyordu.

"Anladığım kadarıyla Catherine'e karşı sabırlıymışsınız," dedi ve ona anlamlı bir bakış atıp "Çoğunlukla yani," diye ekledi. Genç adama çok yumuşak davranmak akıllıca olmazdı.

"Rayburn'le olan evliliği hakkında ne bildiğinizden emin değilim." O iğrenç adamın ismini tükürmeden zar zor söyleyebildi. "Eğer Catherine'in annesi hayatta olsaydı Catherine'in babasını ve kralı, onların amaçlarına hizmet edecek daha iyi bir seçim için yönlendirirdi. Onun olumlu etkisi olmayınca onlar da Catherine'e kötü davranan iğrenç bir adam seçtiler."

"Kendi adıma söyleyebilirim ki Rayburn krala karşı geldiğinde hiç şaşırmadım." Sözlerinin, kralın bu kötü seçimi yüzünden çektiği acıyı hak ettiğini düşünüyormuş gibi anlaşılmadığını umdu, fakat öyle anlaşılmıştı.

"Catherine güzelliğini annesinden aldı," dedi iç geçirerek. "Rayburn'den önce daha da fazlası vardı— gözlerindeki ışıkla etrafını aydınlatırdı. O adam bunu ondan aldı."

Bunu daha net bir şekilde ifade edemediği için hayal kırıklığına uğramıştı ancak FitzAlan anlamışçasına kafasını salladı.

"Daha sabırlı olmanızı öneririm. Ona size güvenmesi için zaman tanıyın, sonrasında size iyi bir eş olacaktır."

"Benimle mutlu olsun," dedi FitzAlan. "Bunu benim için olduğu kadar çocuklarımız için de istiyorum."

Başrahibe Talcott onun söyleyiş tarzından, bunu kendisi için değil, sahip olacakları çocuklar için istediğini düşündü. Evet, William onu memnun etmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse oldukça memnun etmişti.

"Eğer onun gözündeki ışığı geri getirebilirseniz, sizi temin ederim ki Catherine, size zevk ve bir sürü çocuk verecek." Başrahibe ona göz kırpmadığını umdu ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmezdi.

"Karım buraya gelerek sizi ve manastırı zor durumda bıraktı," dedi FitzAlan. "Bunun için özür dilerim."

Başrahibe kafasını salladı. "Burada kalmasına izin vermeyecektim. Catherine o telaşla kralın ona sadece iki seçenek sunduğunu unuttu; bunlardan biri rahibeliğe katılmak değildi."

Başrahibenin işaretiyle Rahibe Matilde kapının dışındaki kişiyle konuşmak için hemen yerinden kalktı.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden yukarıya çıkan birinin ayak seslerini duydular. FitzAlan ayağa kalktı ama başrahibe ona olduğu yerde beklemesini işaret etti. Kapının dışına çıkarak Catherine'i merdivenlerin başında karşıladı.

"Söyle bana," dedi kısık bir sesle ve Catherine'in elini tuttu, "evlilik yeminine uyup kocanla gitmeye mi karar verdin?"

Catherine üzgün bir şekilde başıyla onu onayladı.

"Şüphesiz, bu yaptığınla Tanrı'nın buyruğunu gerçekleştiriyorsun."

FitzAlan birkaç adım uzağında olmasına rağmen Catherine onun bulunduğu yöne bile bakmadı.

"Yeni kocan senin mutluluğunu düşünen onurlu birine benziyor. Bir kadın daha fazlasını isteyemez." Yakışıklılığının da bir nimet olduğu kesindi, ama başrahibe bunu yüksek sesle söylemedi.

Catherine'e sarıldığında onun kulağına bir şeyler fısıldama şansı buldu. "Fransız mahkemesindeki temsilcilerin Owain Glyndwr'e ne mesaj getirmiş olduğunu çok yakında öğreneceğim."

"Sahip olacağın bilgileri bana mı göndereceksin?" diye cevapladı fısıldayarak.

"Aynen." Başrahibe yavaşça geriye çekilirken ekledi, "Tanrı ikinizi de korusun."

Başrahibe, Rahibe Matilde'le birlikte aşağıya inerek Catherine'i kocasının karşısında yalnız bıraktı.

Catherine ellerinin titremesini engellemek için onları birbirine kenetleyerek görüşme odasına girdi. Kocasının yüzüne bakmadan gözlerini onun çizmelerine dikip ona doğru yürüdü. Şapeldeyken nasıl özür dileyeceğine dair alıştırma yapmıştı. Ama özür dilemek için ağzını açtığı anda boğazı düğümlendi.

Birden William'ın yüzü görüş alanına girdi. Ondan önce davranıp önünde diz çökmüştü.

Onun bal rengi gözlerindeki yoğun duyguyu anlayamıyordu, istese bile yüzünü başka bir yere çeviremedi.

"Geçen gece seni korkuttuğum için beni affet," dedi William onun elini tutarak. "Senin yanına sarhoş bir şekilde gelmemeliydim... ve... o şekilde davranmamalıydım."

Onun özür dileyeceğini beklemeyi için söyleyecek bir şey bulamadı.

"Ama gitmen gerekmiyordu," dedi kendini zorlayarak. "Sadece bana durmamı söyleseydin." Yüzünde bir huzursuzluk belirdi. "Daha doğrusu bağışlamak zorunda kalabilirdin ama niyetim sana zarar vermek değildi."

William ondan ne beklediğinden emin değildi. Catherine, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Seni geri götürmek için geldim, ama sana söz veriyorum..." Gözlerini ondan ayırmıyordu, son sözlerini ise kasten ağır ağır söyledi. "Mary Catherine FitzAlan, sana asla zarar vermeyeceğime yemin ederim."

Özrünü dilemiş ve sözünü vermişti. "Bu konuda tamamen suçsuz olduğumu da söylemiyorum," dedi ayağa kalktığı anda.

Onun yatağına kendi rızasıyla gitmeyi reddettiğini düşününce Catherine, yüzünün renklendiğini hissetti. "Hatalarım için çok üzgünüm kocacığım," diye kekeledi. "Maksadım içeriye girer girmez sizden özür dilemekti."

"Bana verdiğin sözün tutmadın." Sesi kızgındı, yumruklarını sıktı. "Evliliğimizin tamamına ermediğini kimseye söylemeyeceğin konusunda anlaşmıştık. Şimdi ise bunu, kâhya kadının yanı sıra başrahibe Talcott'a da söylemiş olduğunu öğreniyorum."

"Özür dilerim," dedi Catherine. William'ı en çok kızdıran şeyin bu olduğunu öğrenmek onu şaşırttı. "O korkuyla verdiğim sözün unuttum."

"Aynı zamanda bunu büyük salondakilere de duyurmuş olabilirsin," dedi kollarını ardına kadar açarak. Sesi gittikçe yükseliyordu. "Açıkça söylemediğin herkes, senin

evliliği feshetme talebiyle buraya geldiğini duyduğunda bunu öğrenecek!”

Birkaç dakika sessizliğin sonunda William derin bir nefes alarak ellerini saçlarında gezdirdi.

“Hemen geri dönmeliyiz,” dedi ölümcül bir sakinlikle. “Bir daha benim iznim olmadan Ross Kalesi’ni terk etmeyeceksin.”

Catherine başını sallayarak onayladı. İtaatkâr bir şekilde William’ın ona uzattığı eli tuttu ancak kapıya doğru yürümediler.

“Bundan böyle bana verdiğin sözü tutacaksın,” dedi sert bakışlarını ondan ayırmadan. Sözlere hem emir hem de bir uyarı niteliğindeydi. “Yalancılığa tahammül edemem”

William’la birlikte avluda bekleyen bir düzine adamın önünden geçerlerken Catherine gözlerini başka yöne çevirdi. William doğruca adamların birkaç metre ötesinde dikilen Jacob’a doğru yürüdü.

“Bu saçmalığa ortak olmamalıydın,” dedi William işaret parmağını ona doğru sallayarak. Karım ve Jamie’yle birlikte gecenin bir yarısı tek başına yolculuk yaparak büyük risk aldın. Sen ve ben bir anlaşma yapacağız aksi takdirde benim hizmetimde olmaya daha fazla devam etmeyeceksin. Aynı şekilde sizin gitmenize izin veren muhafızlar da bunun hesabını verecek.”

Catherine, Jacob’ı diğer adamların duyamayacağı bir yerde azarladığı için William’a minnettardı. Bunu neden onun önünde yaptığını da anlamıştı. Koruma olarak sadece yaşlı bir adamla yolculuk yapmış olması düşüncesizce

bir hareketti. Yaşlı Jacob, Catherine'in söylediği her şeyi yaptı ve o bundan yararlanmıştı.

Catherine, Jamie'nin bağırışlarını duyduğunda ona döndü ve kalfanın elini bırakıp avluda onlara doğru koştuğunu gördü. Ona gelmek yerine hızla William'a koştu. William onu yakaladığında neşeyle çığlık atmaya başladı. Başrahibe Talcott'un, Jamie'ye karşı sevecen davrandığı için William'a minnettar olması gerektiği hakkındaki eleştirisini hatırladığında, Catherine kendinden utandı.

William, oğlanı Jacob'un atına oturttu ve ona sert bir şekilde Jamie'ye dikkat etmesini söyledi. Bu, Jacob'ın affedilebileceğine dair bir işaretti. Catherine diğer adamların kim olduğuna bakmak için döndü. Hiçbiri onun gözlerine bakmadı. Affedilmek onun içi çok da kolay olmayacaktı.

Ross Kalesi'ne dönüş yolu uzun ve sessizdi. Bu sessizliği bozan tek şey Jamie'nin ara sıra sorduğu sorular ve Jacob'ın mırıldanarak verdiği cevapları. Bir süre sonra Jamie bile bu ciddi havadan nasibini alarak sustu. Nihayet Ross Kalesi görüş alanlarına girdi. İşkence neredeyse bitmişti.

William, kalenin kapısındaki muhafızları görür görmez diğer adamlarını önden gönderdi.

"Sana sormam gereken bir şey var," dedi William.

Catherine'i atından indirmek için onu tutup kaldırdı. William onu dirseğinden tuttu ve yavaşça yürümeye başladılar. Yol engebeli olduğundan Catherine adımlarına dikkat etmeliydi.

William birden durdu ve yüzüne bakabilmek için onu kendine çekti. "Prensle olan ilişkinizin durumunu bilmek istiyorum."

Catherine'ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı
 “Neyi bilmek istiyorsun?”

“Bunu sana açıkça sormaktan başka bir yol bulamadım”

William uzaklara baktıktan sonra sormak istediği şeyi anlamasını bekler gibi tekrar Catherine baktı.

Catherine ona boş gözlerle bakmaya devam etti. William gergin bir sesle, “Şimdiye kadar onunla seviştiysen bunu bilmek zorundayım.”

Catherine hemen cevap vermedi, daha doğrusu veremedi.

“Eğer öyleyse,” dedi William sert bir sesle, “devam etmemeli.”

Catherine, elini şaşkınlıkla ağzına doğru götürüp ondan bir adım geriye çekildi. “Bana böyle bir şeyi nasıl söylersin!” dedi şaşkınlık ve öfkeyle karışık bir sesle. Böyle bir şey düşünülemezdi. Ondan uzaklaşmak için dönüp yürümeye başladı ama William onun kolunu kavradı.

“Kocanla aynı yatağı paylaşıyorken ona ihanet ettin — bunula bana büyük bir iyilik yapacaktın.” William’ın sesi iğneleyiciydi. “Bana da aynı şekilde ihanet etmeyeceğine neden inanmalıyım?”

Önceden Catherine’e olan arzusunun yoğunluğu, ona olan güvensizliğini algılamasına engel olmuştu. William neden onunla evlenmeyi seçmişti ki?

“Şahsım hakkında ne düşündüğünü görüyorum kocacığım,” dedi Catherine, kocacığım kelimesini tükürür gibi söyleyerek. “Ama böyle bir şeyi Harry’ye nasıl yakıştırdın? O, kendinden başka herkesi düşünen onurlu bir adam.” Catherine, Harry’yi savunmasının kendi durumuna yardım edip etmemesini düşünmeden ateş püskürdü. “Onun, senin evinde misafirken karnla yatabileceğini nasıl düşünebildin.”

William'ın tuttuğu kolunu salladı ama onunla yüzleşmesi, öfkesini ve küstahlığını arttırdı.

"Şimdiye kadar olmadıysa," dedi William öfkeyle, "bundan sonra da olmayacağını söylüyorum."

Catherine ona öyle sert vurdu ki elinin acısı yüzünden gözleri yaşardı. Elinin William'ın yüzündeki izini görmek Rayburn'ün onda bıraktığı tokat izlerini aklına getirmişti.

Catherine kollarıyla yüzünü kapatarak yere çöktü. Hem William'ın suçlamalarından hem de kendisinin kontrol altına alamadığı öfkesinden korkmuştu.

Gerçekten de gelecekleri oldukça karanlık gibiydi.

Sonunda Catherine'in öfkesi yerini yorgunluğa bıraktı. Sanki bütün kemikleri ve kasları ezilmiş gibiydi. William onun yanında diz çöktü ama Catherine onun yüzüne bakmadı. Catherine'in gözleri uzaklara doğru daldı. William'ın söylediği şeyin imkânsız olduğunu ona inandırmak için son bir girişimde bulundu.

"Harry beni o şekilde düşünmez," dedi Catherine. "Ben onu küçük kardeşim gibi görürüm, o da beni ablası gibi görür."

William ellerini onun yüzüne koyarak onu kendisine bakması için zorladı. "Annem sonuçlarını düşünmeden onu mutlu eden kimse kendini ona verdi. Kendi karımda böyle bir davranışa müsamaha göstermeyeceğim."

"Aramızda bir anlaşma yapmalıyız," dedi William gergin bir şekilde onun gözlerine bakarken. "Kral, prens ya da herhangi biri olup olması önemli değil, karımı başka bir adamla paylaşmayacağım. Benim olanı koruyacağım."

Yeniden atlarına binip sessizce kapıya doğru giderlerken, Catherine, dürüstçe cevap veremeyeceği tek soruyu sormadığı için William'a minnettardı. William'ın tehditlerini, veya kendi verdiği sözlere rağmen ondan saklayacağı bir sırrı vardı.

Asla söylemeyeceği bir sır.

Onkuzuncu Bölüm

Asada yoğun bir gerginlik vardı. Catherine'ın firar haberi bütün kaleye yayılmıştı; büyük ihtimalle aşağı köydeki herkese de. William'ın adamları tedirgindi. Şarap sürahillerini ve yemek dolu tepsileri taşıyan hizmetçiler Catherine'e endişeli bakışlar attılar. Hemen yanında oturan William âdeta bir ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Catherine yemeğini biter bitmez masadan kalktı.

"Gel Jamie," dedi Catherine onun elini tutarak. "Uyumadan önce sana Kral Arthur'un hikâyelerini anlatacağım." Bunlar Jamie'nin en çok sevdiği hikâyelerdi. Bu yüzden Catherine'e, onun sorun çıkarmayacağını biliyordu.

Catherine Jamie'nin yatağının kenarına oturdu ve bildiği tüm Camelot hikâyelerini anlattı. Onu daha fazla uyanık tutmak için bir gerekçesi kalmadığında Catherine onu öptü ve ona dualarını ettirdi. Bakıcıya başıyla işaret verdikten sonra sessizce odadan çıktı.

Rayburn'ün beklenmedik bir şekilde odaya girdiği geceye kadar Jamie, Catherine'ın odasında uyurdu. O gece Jamie'nin, Rayburn'ü annesini döverken gördüğü tek seferdi. Bu olay Jamie'yi altüst ettiği için Catherine bu riske bir daha girmedi. Ertesi gün Catherine, Jamie'yi bir üst katteki odaya yerleştirdi.

Catherine'in ayakları merdivenlerden aşağıya inmemek için direndi. Ne yapması gerektiğini bilmesi bunu yapmayı daha da kolaylaştırmadı. Ne zaman bu kadar korkak biri hâline geldi? William, Rayburn gibi değildi. William bugün ona ne kadar kızmış olsa da bir fiske bile vurmamıştı. Onu bir odada kilit altında tutarak cezalandırabilirdi. Ama William'ın sahip olduğu onur, onun Catherine'e fiziksel olarak zarar vermesine izin vermezdi.

Belki onun yatağını paylaşmak çok da fena olmazdı. İngiltere'deki bütün kadınlar kendilerini kocalarına adanmıştır; çoğu da bunu kötü bulmuyor gibi görünüyordu. Evet, Catherine en iyisini umacaktı.

Hizmetçisi onu odasında bekliyordu. Catherine'in geceliğini giymesine yardımcı oldu. "Gidebilirsin, Mary," dedi Catherine kadına. "Sabaha kadar sana ihtiyacım olmayacak."

Mary şaşkınlıkla gülümsedi. "Nasıl isterseniz hanımım."

İnsanın hizmetçisinden saklamak istediği bazı sırları olabilir.

"Thomas'a da bu akşam için ona gerek duyulmayacağını söyle." Utancını elinden geldiğince saklamaya çalışarak "Bu gece hazırlanması için kocama ben yardımcı olacağım," diye ekledi.

Mary'nin yüzündeki onaylama ifadesi Catherine'i daha iyi hissettirmedi.

Yalnız kaldığında William'ın odasına gitti. Tereddütle yatağın önünde durdu. William'ın, onun saçını açık görmesinden hoşlandığını hatırladı. Hizmetçinin az önce yaptığı saç örgüsünü çözdü ve yatağa çıktı.

William merdivenlerden yukarıya çıkarken iç geçirdi. Catherine yemekten bir kedi gibi gergindi. Sonrasında da masayı çabucak terk etmişti. William'ın bu geceki ümitleri de suya düşmüştü. Oysa onu geri dönmesi için zorladığında, Catherine ona verdiği evlilik sözünü yerine getirmeyi kabul etmiş gibi görünüyordu.

Eğer onu, bunun bu gece olacağına inandıracak bir nedeni olsaydı William merdivenleri koşarak çıkardı.

Catherine'i kızdırmanın tabii ki bir faydası olmamıştı. Catherine'in prensle olan ilişkisinin, şuana kadar masum bir şey olduğuna inanmaya meyilliydi. Yine de sadakatsizliği hoş görmeyeceği konusunu netleştirdiği için memnundu. Hayatı boyunca gördüğü şeylerden dolayı pek çok soylu kadının evlilik yeminini umursamadığını biliyordu.

William boş yatağını görmeye hazır olmadığından merdivenleri çıkmaya devam etti. Jamie'nin odasına girdiğinde köşede oturup nakış işleyen korkmuş hizmetçiyi başıyla selamladı.

Çocuğun loş ışık altındaki yüzünü seyretti. Uyanıkken sürekli kıpır kıpır olan Jamie huzurla uyurken melek gibi görünüyordu. Jamie'nin yüzündeki sevimli ifade William'ın, kardeşi John'un o yaşlardaki hâlini düşünmesine neden oldu. William annesinin evine ziyarete çok sık gitmezdi. Ama gittiğinde ise bu sadece John'u görmek için olurdu.

"Tanrı seni korusun," dedi William oğlanın alnına dokunarak.

Odaya gitmesini engelleyecek daha fazla bahanesi kalmadığından merdivenleri ağır ağır inerek Catherine'in ve onun odasının olduğu kata indi. Catherine'in kapısının altında ışık görmeyince yine derin bir iç çekti. O gün içinde

yüz kez başrahibenin tavsiyelerini kendine hatırlattı. Catherine'e ona güvenmesi için zaman vermeliydi.

Thomas neredeydi? Tanrım, adam onun için bir ışık bile yakmamıştı. Önceki günahlarının cezasıydı — uşağı tarafından azarlanmaya gerek varmış gibi. Karanlıkta sarhoş gibi yürüyerek masanın üstündeki lambaya ulaştı.

Yatağa doğru dönerken esnedi ve gerinmek için kollarını havaya kaldırdı.

Catherine. Catherine onun yatağındaydı.

William'ın dilinin tutulması yerini anında nefessizliğe bıraktı. Yastığına dökülen sarı saçları ay ışığındaki bir nehir gibiydi. Baş döndürücü görünüyordu. Kollarını düşürmeden önce uzun bir süre düşündü.

"Bana geldin," dedi pek inanmayarak.

Catherine yatak örtüsünü sıkıca tutarak çenesine kadar örttü ve onaylarcasına başını salladı.

O şimdi burada olduğuna göre William, yatağında korkacağı hiçbir şey olmadığını ona gösterebilirdi.

William onun yatak örtüsündeki elini tuttu ve dudaklarını onun eline bastırdı.

"Burada olman beni çok memnun etti."

Catherine'in ipek gibi parmaklarını onu rahatlatmak için hafifçe sıktı ve onun çenesini öptü. "Bundan pişman olacağın hiçbir şeye sebep vermeyeceğim."

Hızlıca soyundu, kıyafetlerini yerde bırakarak yatak örtüsünü araladı. Catherine'in nefesini tutmasını görmezden gelerek onun yanına uzandı.

Catherine'in üzerinde geceliği vardı ama bu William'ın onu çıkartmaktan zevk alacağı anlamına geliyordu. William

tereddütle ellerini onun düz karnına yerleştirdi. Geceliğın altındaki yumuşacak teni hissedince gözlerini kapattı. Onu korkutmamak için yavaş olmaya kararlıydı. Ama onu o kadar çok istiyordu ki yavaş olmak kolay olmayacaktı.

Onu çok uzun samandır istiyordu.

“Bana doğru dön, yüzüne bakmak istiyorum.”

Catherine ona doğru döndüğünde William'ın eli onun karnından beline doğru inmeye başladı. William ona gü-lümsedi. Gözlerinin sanki yırtıcı bir hayvanmış gibi ışılda-madığını umdu. Ama öyle görünmüş olabileceğini düşündü.

Eli onun baştan çıkarıcı dolgun göğüslerine doğru çı-karken William, gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. Ken-dine yavaş olması gerektiğini hatırlatırken dişlerini sıktı. Di-ğeri ellini önce Catherine'ın belinden kalça kıvrımına daha sonra da bacağına doğru indirdi.

William yay gibi gergindi.

O andaki tek düşüncesi onun tenine dokunması gerekti-ğiydi. Geceliğini çıkarmaya uğraştı ama gecelik Catherine'ın altında sıkışmıştı.

“Yardım et.” Sesi yalvarır gibi çaresiz çıkmıştı ama Wil-liam bunu umursamadı.

Catherine sırtüstü hafifçe yuvarlanarak kalçasını kal-dırdı. William ona dokunmadan geceliğı belinden yuka-rya doğru sıvadı. Kalbi kulaklarında atıyordu. Catherine, William'ın geceliğı daha rahat çıkarabilmesi için kollarını yukarıya doğru kaldırdı. Ona dokunduğunda William'ın elleri titredi. Sonra gözlerini kapayarak sadece onun teni-nin yumuşaklığına odaklandı.

Önceki seyrinde devam ederek elini ağır ağır onun üye-rinde gezdirdi. Eli onun göğsündeki yumuşacak teninde

durakladığında nefesi kesildi. Ona dokunmak için ne kadar da çok beklemişti. Başka hiçbir kadın onun kadar iyi hissettirmemişti.

Şehvetin verdiği sersemlikle Catherine'in yüzünü, saçlarını, boynunu öptü. "Bunu düşünmüştüm," diye mırıldandı kulağına.

Ona tekrar bakmak için geri çekildi. Tanrım, Catherine gözlerini sımsıkı kapatmış ve kollarını göğüslerinin üstünde kenetlemişti. William bir elini serbest bırakarak merakla ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu William.

Catherine ne konuştu ne de hareket etti. Elini onun yanağına bastırdı sonra da onun avucunu öptü.

Catherine gözlerini açtığında William, "Sorun nedir?" diye tekrar sordu.

Gözleri kocaman açılmış, dudakları aralanmıştı. Ses çıkarmakta güçlük çekiyormuş gibi göründü. "Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Hemen hazırlandığında... bunun çabucak biteceğini düşündüm."

William kahkaha attı. Bir anda soyunup çıplak yatağa girerken Catherine ona iyice bir göz atmıştı demek ki. William sırtarak onu kollarına doğru çekti ve yüzünü boynuna gömdü. "Korkmakta haklısın, bu ilk seferde oldukça hızlı olacağım."

Catherine'in çıplak bedeninin karşısında kendini mükemmel hissediyordu. William dudaklarını onun boyun kıvrımından aşağıya doğru götürürken "İkinci seferde daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Üçüncüsü ise çok daha iyi olacak," diye fısıldadı.

William, vücuduna değen göğüslerin ve kalçasını saran bacaklarının hissinde kayboldu. Bir de, ah evet, sertleşmiş penisinin altındaki yumuşacık karnı.

“Buna hasrettim,” diye mırıldandı Catherine’in teninin kokusunu içine çekerken. Bir kadın nasıl bu kadar güzel kokabilirdi?

Artık göğüslerini hissetmek yetmiyordu, onlara dokunmalıydı. Avuçlarının içindeki göğüsleri, William için cennet gibiydi. Dudaklarını Catherine’in boynundan göğüs kafesine doğru gezdirdi. Catherine’in teninin yumuşaklığını yanağında hissedebilmek için yüzünü çevirdi. Tıpkı kendisinininki gibi Catherine’in de kalbi çılgınca atıyordu.

Catherine’in bir göğsünü eliyle kavramışken dilini ise diğer göğsünde gezdirdi. Göğsünün ucuna gelip diliyle hafifçe vurduğunda Catherine tiz bir sesle bağırdı. William gülümsedi.

Vücudunun her bir santimine sahip olabilmek amacıyla aşağı doğru inerken yavaşladı. Dilini göğüslerinin altında gezdirdi ve düz karnına yavaş ıslak öpücükler kondurdu. Daha aşağı inip onu tatma arzusuyla savaştı. Bu düşünce penisini zonklattıysa da Catherine’i korkutmak istemedi. Her şeyin bir zamanı vardı.

Parmak uçlarıyla uyluğunun iç kısmındaki ipeksi tenini okşarken bir yandan da dizinin iç kısmını öpüyordu. Çok yakın. Ne yaptığını bilmeden elleri kalçasını kavramıştı ve ağzı önceden parmaklarının olduğu yerdeydi ve yukarı doğru ilerliyordu.

Şu hayatta tek istediği onu tatmak ve onun çığlıkları kulaklarında çınlayana kadar içine girmektir.

Elleri ve dizleri üzerinde kalktı ve kafasını salladı. Onları görebilmek için ne kadar da çok beklemişti. Onlara dokunabilmek için. Her bir göğüs ucuna hafif birer öpücük kondurduktan sonra daha fazlasını istedi. Birinin ucunu ağzına aldı ve emdi, Catherine'in keskin iç çekişi ödülü olmuştu. William onun vücudunu kendisinininkinin altında hissedebilmek için aşağı kaydı. Catherine, William'ın göğsüne, uyluklarına, penisine yaslanmışken kendini çok iyi hissetti. Bu arada da William kendini heyecana kaptınp onun göğsünü daha da sert emdi.

Onun içine girme dürtüsü neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Belki de Catherine geçen hafta her dakika onu sınırda tutmasaydı kontrolünü kaybetmeye bu kadar yaklaşmayacaktı. Başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Bakışını göğüslerinden yukarı kaldırdığında onun mükemmel ağzını gördü. O ağzı öpmenin nasıl da hasretini çekmişti? Onun içine girmeden önce onu delicesine öpmesi - derin, derin öpmesi - gerekiyordu. Ağzına ulaşabilmek için vücudunu yukarı kaydırırken tenlerinin birbirine sürtünmesi bütün hücrelerinin karıncalanmasına sebep olmuştu.

William hareket ettiğinde Catherine bacaklarını açtı ve kendini beklenmedik bir şekilde onun bacaklarının arasında bulduğunda nefesi kesildi. Tüm varlığıyla Catherine'in içinde daha girene kadar hareket etmeyi sürdürmek istedi. Sertçe sokmak. Bu dürtü onu neredeyse yenmek üzereydi.

"Kate," diye inledi William dudaklarını onunkilere yaklaştırırken.

Vücutları bir olurken Catherine'in dudaklarının ve dilinin de buna sıcak bir şekilde eşlik etmesini bekledi. Ama

o dudaklarını sıkıca kapatmıştı. Bir şeyler ters gidiyordu, hem de oldukça ters. Ama William onun içine doğru kayıyordu. Artık çok geçti. Duramazdı. Arzuları onu yenerek vücudunu ele geçirdi, onu hedefine teşvik ediyordu.

Ona sahip olmalıydı. Ona hemen şu anda sahip olmalıydı. Sonunda. Sonunda. Sonunda.

William şehvet ve özlem, arzu ve açlıkla dolu bir patlamayla geldi. Catherine onundu. Catherine onundu.

William hareket edebilecek duruma geldiğinde Catherine'le beraber yatakta yan döndü. Gençliğinden beri bu kadar hızlı bir performans göstermemişti. Mutlu ama biraz da utanmış bir şekilde onu kucaklayarak yüzünden ve saçından öptü.

"Üzgünüm, Kate," diye fısıldadı onu burnunun ucundan öperken. "Bir dahaki sefere daha yavaş olacağım."

"Daha yavaş mı?" diye sordu Catherine şaşkın bir şekilde. William'ın bu iyi niyetinden pek de memnun olmamış gibi görünüyordu.

William onu daha iyi görebilmek için dirseğini yastığa koyarak başını yasladı ancak loş ışıkta Catherine'in yüzündeki ifadeyi anlayamadı. Onun saçlarını yavaşça geriye çekti.

Bunu sormaktan nefret ediyordu ama bilmeliydi. "Canını yaktım mı?"

Catherine başını sallayarak yumuşak bir sesle cevapladı, "Bu sefer canım hiç acımadı."

"Daha önce acımış mıydı? Rayburn'leyken?" Onun önceden başka bir adama ait olduğunu hatırlamak istemedi ve kendi yatağında bile o adamın adının geçmesi William'ı iğrendirdi.

Catherine başını başka tarafa çevirmek istedi ancak William buna izin vermedi. Alnını Catherine'inkine yaslayarak sordu, "Yatakta sana hiç zevk vermedi mi?"

Catherine kaşlarını çatı.

Bu William'ın düşündüğünden de kötüydü. İç geçirerek Catherine'in yanına uzandı. Belki de bunu beklemeliydi. Ama beklemiyordu. William aşırı bir gururla ona yatağında sahip olurken Catherine'in de zevk alacağından hiç şüphe etmemişti.

William başka kadınların kocalarının yatağına acı çekerek görev icabı gittiklerini, bunu kocalarının müstehcen ihtiyaçlarını karşılamak ve onlara vâris üretmek zorunda oldukları bir yükümlülük olarak gördüklerini duymuştu. Fakat hayatı boyunca görüp geçirdiği şeylere göre kadınlar onun yatağına zevk için gelirdi. Hatta onu arayıp bularak daha fazlası için geri dönerlerdi.

Karısının sesi William'ı aniden bulundukları ana geri döndürdü.

"Artık odama gidebilir miyim?"

"Burada uyumandan memnuniyet duyarım." Catherine'in onunla kalmasını umdu.

"Burada uyuyamayacağımdan eminim," dedi Catherine, kaşları şaşırması gibi havaya kalkmıştı. "Ayrıca Jamie beni nerede bulacağını bilemez. Bazen kötü rüyalar görür de."

"Eğer bu gece burada kalmak istemiyorsan bu konuda ısrar etmeyeceğim," dedi William. Yine de Catherine'in fikrini değiştireceğini ümit ediyordu.

William daha lafını bitirmeden Catherine'in ayakları yere basmıştı bile.

"Catherine," dedi William kaçmasını engellemek için onu kolundan yakalayarak. "Artık seni yatağında isteyen bir kocan var. Jamie'ye seni yatağında bulamadığında bu-
raya gelmesini söyleyebilirsin."

Catherine kapıya vardığında William, "Ama oğlana ka-
pıyı tıklatmayı öğret," diye seslendi arkasından.

Başarılı geçen geceler hemen hemen aynıydı.

Catherine de onu istemediği sürece ona sahip olmaya-
cağını kendine söyleyip duruyordu. Ancak her gece ona sa-
hip oldu. Her gece onun içindeyken gözlerini kapayarak di-
ğer Catherine'i düşündü. Başını geriye atarak kahkahâlarla
gülen o hırslı kızı...

William sormadan her gece onun yatağına geldi Cathe-
rine. Başka bir çocuk sahibi daha olmak için her gün dua
ettiğini söyledi William'a. Yine de ona zorla sahip olmadı,
William yaptıklarından utandı. Her birliktelikleri önceki-
lerden daha fazla boşluk duygusu bırakıyordu onda.

Oysaki Catherine onu hiçbir şekilde reddetmedi, ta-
mamen geri çevirmedi. Her zaman yaptığı gibi onun yata-
ğını terk ettiğinde William, bir sonraki gece bunun olma-
yacağını umdu.

Ama yürekten bildiği bir şey vardı ki eğer Catherine
ona gelmezse, o Catherine'e giderdi. Bir kadından vereme-
yeceği bir şeyi istemenin daha iyi olduğunu biliyordu. Fa-
kat Catherine'den daha fazla şey istemekten de kendini alı-
koyamadı.

Başka adamlar olsa metres tutardı. Onun için bu boş-
luğu dolduracak bir sürü kadın vardı. Güzel kadınlar. Ar-
zulu kadınlar.

Ama o Catherine'den başkasını istemiyordu.

Onuncu Bölüm

Catherine gardını düşürebilmişti, görevlerini yerine getirdiği sürece William'la karşı karşıya gelmeyeceğini biliyordu. William bu sabah erken saatlerde akıncıların sınırı geçtiği ve bir grup adamı saklandıkları yerden çıkardıkları haberini aldı.

William uzakta olmasına sebep olacak bu habere minnettar kalmış gibi görünüyordu.

Catherine her zaman olduğu gibi Alys'le görüştü. Kâhya kadının, adamların çoğu etrafta yokken hanedan hizmetçilerini etraflica bir temizlik yapmaları için girişteki kuleye gönderme planını onayladı. Sonra da aşçı ile konuştu. Adamların dönüşü için akşama doyurucu bir ziyafet hazırlamasını istedi.

Kuşluk vaktinde Jamie'yi bakıcısı ile birlikte odasına gönderdi ve odasında tek başına nakış işlemeye gitti. Kendisini karışık ve endişeli hissetti. William'ın davranışları onu şaşkına döndürmüştü. William'ın kendisine yorgun ve üzgün baktığını gördüğünde onun daha önceki yakıcı bakışlarının geri dönmesini diledi.

Nedense William'ın bu perişanlığının kaynağının kendisi olduğunu hissetti. Ama onu nasıl hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ki? William'ın onu yakında hamile bırakacağını umması için her şeyi yapmıştı. Her gece onun

yatağına gitti. Beklediği kadar kötü de geçmemişti. Aslında William'ın onun yüzünü ve saçını öpüş şeklinden... ve bunlar kadar iyi olduğu diğer bazı şeylerden hoşlanmaya başlamıştı. Yine de çoğu zaman durumu bozan şey Catherine'in sonrasında onunla uyumamakta ısrar etmesiydi.

Keşke bunu konuşabileceği başka bir kadın olsaydı! Annesi, görev ve sabretmeye yönelik üstü kapalı imaları haricinde karı kocanın yatağında neler döndüğünden de biraz bahsetmişti. Catherine'in ne kız kardeşi ne de kadın bir akrabası vardı. Böyle bir konuşmayı yapabileceği tek kişi — düşüncesi bile Catherine'in kızarmasına yetti — başrahibe Talcott'du.

Gel gör ki onun yakın bir zamanda manastırı ziyaret etmesine William'ın izin vermesi pek mümkün değildi.

Tüm bunları düşünürken şiddetle duvara çarpan kapının sesiyle irkildi. Edmund Forrester'ı odasının kapısında dikilirken gördüğünde afalladı.

"İşte, buradasın!" Bunu sanki Catherine'i olmaması gereken bir yerde yakalamış gibi söyledi. "Ben de seni arıyordum."

Catherine odanın öteki ucundayken bile adamdan gelen keskin şarap kokusunu alabiliyordu.

"Hizmetçiler nerede olduğumu bilir," dedi öyle hissetmese de sakın bir sesle. "Onlardan herhangi biri bana mesajınızı iletebilirdi."

Ailenin özel yaşam alanına izinsiz girdiğinden dolayı üstü kapalı bir şekilde azarlandığından Catherine'e cevap vermedi. Bunun yerine aralarında geçen ağır meselede onu memnun edecek şekilde Catherine'e baktı.

"Ne istemiştiniz beyefendi?"

Eğer çılgılık atarsa bütün hizmetçiler temizlik için girişteki kulede olduğundan onu kimse duymayacaktı. Bu düşünceleri uzaklaştıramadığı için kendine kızdı. Edmund'a karşı hiçbir zaman kendini rahat hissetmemişti ama ondan korkması için de bir neden yoktu.

İşlediği nakışı göğsüne doğru götürerek yapmacık bir tavırla sorusunu tekrarladı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Edmund döndü ve kapıyı kapattı. Catherine kapanan kapı sürgüsünün sesiyle yerinden fırladı. Silah olarak kullanılabileceği bir şey bulmak için aklını toplayana kadar Edmund bir tabure çekip karşısına oturdu.

"Benim için yapabileceğin çok sayıda şey var," dedi yüzünde kaba bir gülümsemeyle. "Ama en yakın dostumun karısı olduğundan bunları söylemeyeceğim."

Elinin terini eteğine silmemek için kendiyle savaştı. On-
dan korktuğunu göstererek onu tatmin etmeyecekti.

"Sana isminle hitap etmeye iznimin olduğunu varsayıyorum," dedi sahte bir kibarlıkla.

Catherine ona ters ters baktı. "Hayır, yok."

"*Catherine.*" Parmaklarını bilinçli bir şekilde masanın üzerinde birleştirdi. Catherine, Edmund'un bu hareketinin onun gergin sinirlerine etki edeceğini bildiğinden emindi. "Evliliğinizden tam bir hafta sonra fesih talep etmeye çalışarak William'ı rezil ettin."

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" dedi Catherine sandalyesinin kollarını sıkıca kavrayarak. "Derhâl odamdan çık."

"Herkes William'ın kocalık görevini yerine getirmekten aciz olduğunu düşündü." Edmund öne doğru eğilerek

ona delici bir bakış attı. "Ama biz daha iyi biliriz, değil mi Catherine?"

Catherine öfkeyle kollarını kavuşturdu. Sessizce onun söyleyeceğini söyleyip gitmesini bekledi.

"Onu arayan kadınları görmeliydin!" dedi, arkasına yaslanıp masaya vurarak. "Sana yemin ediyorum dul kadınlar ona hiç rahat vermezlerdi. Zavallı William kocaları hayatta, onları yatağından uzakta tutmaya çalışarak diplomatik becerilerini geliştirdi."

Edmund gülümsemeyi bırakıp parmak ucuyla hafifçe masaya vurmaya başladı. "Kusurun William'da olmadığını kabul edersen hâlâ bir fesih söz konusu olabilir."

Catherine'in yüzünü ateş bastı.

"İlk başta William'ın bir koca olarak haklarından faydalanmamış olduğuna inanmadım," dedi Edmund elini çenesine götürerek. "Her neyse, evlendiğiniz geceden beri aşırı gergin ve sinirli olması pek çok şeyi açıklığa kavuşturdu."

Gözlerini kısarak Catherine'e baktı. "Onu sana dokunmamaya nasıl ikna ettin? Hastalığını mı öne sürdün?"

Catherine ayağa kalktı, öfkeden titriyordu. Destek alabilmek için ellerini masaya koydu ve onu tehdit etmek için öne eğildi. "Benimle nasıl konuştuğunu kocama söyleyeceğim. Sana benimle düzgün konuşmanı tavsiye ediyorum."

Edmund onun bileğini sıkıca kavrayarak havaya kaldırdı. "William'ın kime inanacağını sanıyorsun?" Diğer elinin parmaklarını Catherine'in kolunda yavaşça gezdirmeye başladı. "İlk kocasına ihanet edip onu ölüme gönderen bir kadına mı? Yoksa en yakın dostuna mı?"

Catherine'in bakışlarındaki tereddüdü gördüğünde "Konuşmamızı henüz bitirmedikimiz için oturabilirsin," diye ekledi.

"Eğer üzerimde yara izi bırakırsan," dedi Catherine bakışlarıyla Edmund'un sıkıca kavradığı bileğini işaret ederek. "William bana hemen inanabilir."

Edmund onun bileğini bıraktığında Catherine kollarını sıkıca bağladı ve sandalyesine oturdu.

"Seni artık yatağına aldığını biliyorum."

Kaledeki tüm hizmetçilerin Catherine'in her gece hizmetçisini odadan uzaklaştırması hakkında fısıldaşarak konuşuklarını düşündüğünde yüzünü yine ateş bastı. Aklına koydu mu Edmund'un bunu öğrenmesi hiç de zor değildi.

"William senin bu soytarlıklarına tahammül ediyor gibi gözükse bile bir dahaki sefere adamlarına karşı gülünç duruma düşmeyi göze almayacaktır."

Edmund'un söylediklerini dinlememeye ve onun saldırgan sözlerine karşı kulaklarını tıkamaya çalıştı. Elbette buna daha fazla devam edemeyecekti.

"Öyleyse William nasıl," Edmund'un alaycı ses tonu yerini suçlayıcılığa bıraktı, "öncekinden çok daha acınası bir hâlde?"

Catherine şaşkıındı. Edmund ona böyle rahatsız edici bir soruyu nasıl sorabiliyordu?

Catherine gözlerini onun üzerinden ayırmadan kapıyı işaret etti. "Senin bu küstahlığına daha fazla tahammül etmeyeceğim. Çık dışarı."

Edmund onu tekrar görmezden gelerek konuşmaya devam etti.

“Kocan bugün buradan uzakta olacağı için bir bahanesi olduğuna sevindi,” dedi kaşlarını yukarı kaldırarak. “Öfkeli birkaç adamı sınırı geçtiği dedikoduları William’ın liderlik etmesi gerektiği türden bir şey değil — uzaklaşmak için büyük bir isteği olmadıkça.”

Kelimeleri kırıcıydı ve Edmund bunun farkındaydı.

“William’ın neden böyle mutsuz olduğuna şüphelerim var,” dedi Catherine’i yakından incelerken. “Bahse girerim ona yatakta beton kadar soğuk davranıyorsun.”

Soğuk mu?

“Yüce Tanrım, işte bu!” dedi masaya vurarak. Kafasını sallayarak hafifçe kahkaha attı. “Her adamın arzuladığı güzellikte bir kadına sahip olmak William için yeterli değil. William’ımız onun ateşli ve istekli olmasını istiyor.”

Edmund arkasına yaslandığında mizah anlayışı kayboldu. “Onu asla mutlu edemeyeceksin,” dedi ateş püskürten gözlerle ona bakarak.

“Çok geç olmadan onu terk et, seni hamile bırakmadan. Bu sefer daha iyi bir plana ihtiyacın olacak. Sana yardım edebilirim.”

Catherine şaşır kalmıştı. Edmund samimi görünüyordu. Kendi yöntemleriyle dostunu korumaya çalışıyordu. Ama neden? Kimden?

“William kalmamı istiyor,” dedi kekeleyerek. “Onu tekrar bırakmayacağıma söz verdim.”

“Sanki o söz senin umurunda!” dedi yumruğunu öfkeyle masaya vurduğunda. “William sana güvenen ilk aptal değil. Bir kocayı yok etmek senin için yeterli olmadı mı?”

Sözleri o kadar can yakıcıydı ki Catherine kendini on-
dan tokat yemiş gibi hissetti. Rayburn ne sadakati ne de
dürüstlüğü hak etmişti.

"William'ı alt ederken burada oturup beklemeyeceğim,"
dedi Edmund parmağını ona doğru sallarken. "Şunu bil ki
gözüm üzerinde. Sırlarını ortaya çıkaracağım, seni uyari-
yorum."

"Hiçbir sırrım yok." *En azından senin bulabileceğin bir
şey yok.*

Edmund havlar gibi güldü ve sandalyesinde doğruldu.
Ruh hâli yine değişiyordu. "Belki de bu süre içinde bir
başka kadın onun aklını çeler. Eğer William onu yatakta
mutlu edecek birini istiyorsa, buna minnettar olacak bir
sürü kadın var."

Catherine yüzündeki sorgulayan ifadeyi saklayamaya-
rak ona baktı. "Bağlı olduğu sürece değil," dedi yüzünde
acımasız bir gülüşle. "Eğer seninle evliyken başka bir ka-
dını hamile bırakırsa kendinden nefret eder. William, piç-
leri olsun istemez."

Kafasında ilk gecelerinde gözleri alev alev yanan William'ı
düşündü. *Çocuklarım olsun istiyorum ve onlara sadece karımla
sahip olacağım.*

Başını yukarıya kaldırdı. "Hiçbir adam evlilik dışı ço-
cuğu olsun istemez."

Edmund'un yüzünden geçen şaşkınlık ifadesi sonra-
sında kibirli bir tatmin ifadesiyle yer değiştirdi.

"Bunu bilemezsin, değil mi Catherine?" dedi yüzünde
alaycı bir tebessümle.

Catherine ona dik dik baktı ve ne demek istediğini sor-
mayı reddetti.

"William sana babasının kim olduğunu söylemedi, değil mi?"

"FitzAlan, değil mi?" diye cevaplayıverdi.

"Eğer William sana babasının kim olduğunu söylemediyse sana değer verdiği hiçbir şeyi söylememiş." Edmund kafasını salladı. "Sana olan arzusunun gözünü kör edip sağduyusunu etkilediğinden korkmuştum. Ama yanılmışım. Sana hiç güvenmemiş."

Edmund kapıya doğru yürüdü ve son sözlerini söylemek için ona döndü. "Babasının kim olduğu ile ilgili sırrı herkesçe bilinir," dedi. "Bu diyarda bunu bilmeyen tek kişi sen olmalısın."

Saatler sonra Catherine, Edmund'la olan konuşmalarından dolayı hâlâ kızgın ve üzgündü. Tüm bunları düşünürken mutfak bahçesinde oturmuş Jamie'yi izliyordu. Jamie mutfak hizmetçilerinden birini bitkileri toplarken takip edip, onlar hakkında sorular soruyordu.

Edmund onu sıkıştırıp bu şekilde konuşmaya nasıl cüret etmişti! Catherine onun aslında ne demek istediğini düşünmemeye çalıştı. Pislik herif. William'ın babası kimdi? Eğer bütün İngiltere ve İskoçya bunu biliyorsa neden bunu ondan saklamıştı? Kendini bunları düşünmekten alıkoyamadı.

Jamie bitkilerden sıkılmış tavşan gibi etrafta zıplamaya başlamıştı. Sonrada gelip annesinin kolunu çekiştirdi.

"Yukarıya çıkabilir miyiz?" dedi duvarın tepesini işaret ederek. "Lütfen?"

Catherine'den duvar boyunca tepesinde yürümek için onu yukarıya çıkarmasını istiyordu. Onun bu önerisi üzerine Catherine'in yüreği hop etti. Hava büyüleyiciydi ve

yukarıya çıkıldığında görünen Wye Nehri'nin yeşil tarlaların içinde kıvrımlar yapan manzarası nefes kesiciydi.

"Bu sefer elimi bırakmayacağına söz vermelisin," dedi sert bir şekilde. "Aksi takdirde seni oraya çıkartmam."

Yukarıya çıkan yolda yürürlerken Catherine kendini rahatlamış hissetti. Hafifçe esen rüzgâr ve tenine vuran akşamüstü güneşi onu iyi hissettirdi. Daha güzel bir gün hatırlayamadı.

Kafasındaki başlığı yavaşça çözdü ve dış dış duvarların alçak kısmından aşağıya doğru saldı. Evlilik bir kadının saçlarının açık olmamasını gerektiriyordu ama burada onu görececek kimse yoktu. Duvardaki gözcüler kalenin çok uzağındaki giriş kulesindelerdi. William ve diğer adamlar da hava kararmadan gelmezlerdi.

Rüzgâr saçlarını okşamayalı çok olmuştu. Bu özgürlük hissiyle onun neşeyle şarkı söylemek istemesine neden oldu.

"Saçların çok hoş görünüyor," dedi Jamie sevinçle annesine bakarak.

Catherine onu kucağına aldı ve sesli bir şekilde kocaman öptü.

Güneydeki duvara doğru yürüdüklerinde nehirle yüz yüze geldiler. Kuşlara ve tarlalarda çalışan köylüleri izleyerek epeyce bir zaman geçirdiler. Batıdaki duvara vardıklarında güneş tarlaların üzerinde batmak üzereydi. Kızıl güneş tarlaların ve taş kale duvarlarının aşağısında sıcak görünüyordu.

Jamie'yi manzarayı daha iyi görebilsin diye dış duvarların arasına doğru kaldırdı.

"İşte, oradalar!" diye bağırdı Jamie.

Güneşe karşı gözlerini kısıncı kaleye doğru ilerleyen adamların oluşturduğu sırayı gördü. Sıranın en önündeki William'ı seçebiliyordu.

Adamların yoldan sapıp onların yakınındaki tarlalara doğru gitmelerini izledi.

Jamie onlara el sallayınca birkaç adam da ona karşılık verdi.

Onları bu noktaya sürükleyen ne olabilirdi ki? Adamlar onların altında atlarını geriye çeker çekmez Catherine cesaret edebildiği kadar öne eğildi.

Rüzgârdan yüzüne gelen saçlarını arkaya attı. Sonra gözleri William'ın gözlerine kilitlendi. Bakışlarındaki ateş Catherine'i yaktı.

Saçları! Catherine geriye doğru sıçradı. Saçında başlığı olmadan kendini korunmasız ve yarı çıplak hissetti. Jamie'yi kapıp aşağıya inebileceği en kestirme merdivene koştu. Eğer acele ederse adamlar kale kapısından içeriye girmeden önce kalenin içinde olabilirdi.

William'ın onu kale duvarında görmesinden on beş dakika sonra Catherine onu karşılamak için büyük salona vardı. Koşmaktan nefessiz kalmıştı.

Catherine büyük salon boyunca William'a doğru yürürken adamların gözünü üzerinde hissetti. William adamlarını gözlerini dikip ona baktıkları için cezalandıramayacak kadar büyülenmişti. Adamları gibi onun dar elbisesinden hızla nefes alıp verdiğiğinde taştan göğsüne bakmamaya çalışan biri olarak başarısız oldu.

Özenle hazırlanmış masmavi başlığı gözlerini şaşırtıcı bir şekilde mavi göstermiş ve uzun, zarif boynunu öne

çıkartmıştı. Saçlarını örtmüş olmasına rağmen onun duvarın üzerindeki görüntüsü onun zihnine işlemişti. Uçuşan upuzun saçlarıyla onların gözüne büyüleyici bir peri gibi görünmüştü. Onun yanındaki bütün erkeklerin Catherine'i, açık sarı saçlarının çıplak omuzlarına ve göğüslerine düşmüş bir şekilde hayal ettiklerinden şüphelendi.

Ama onu böyle görecektik tek erkek oydu.

"Senin sağ salım eve dönmene sevindim kocacığım," dedi Catherine selamlarcasına kafasını eğerken.

Onun elini dudaklarına götürürken William'ın yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Ben de evde olduğum için çok mutluyum."

On Birinci Bölüm

William'ın odasına sıcak su gönderdikten sonra mutfığa giden Catherine, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedi. Elbette, aşçının her şeyi en iyi şekilde yapmıştı ama Catherine'in kafasını meşgul etmeye ihtiyacı vardı.

Akşam yemeği için büyük salona döndüğünde başlığını takmış olduğuna emin olmak için başına dokundu. En azından William onu Rayburn gibi adamların önünde cezalandırmadı. William onun elini öperken gözlerinde gördüğü sıcaklığı hatırladığında kendi kendine gülümsedi Catherine. Belki de William ona çok fazla kızmamıştı.

Akşam yemeğinde adamların isyancıları bulmak için düzenledikleri nafile arama harekâtı hakkındaki konuşmalarını Catherine, dikkati dağınık bir şekilde dinledi. Edmund'un ağır sözleri onu rahatsız etmişti. Ya Edmund haklıydıysa? William'ın, yatak odasında onunla yaşadığı olaydan dolayı mutsuz olduğu doğru olabilir miydi?

Catherine'in ona karşı ne yanlışı olmuş olabilirdi ki? Yakında onu hamile bırakacağını umması için her şeyi yapmıştı. William her sefer performansını sergilemeyi başarmıştı. Ve bunu yapmayı o istemişti. Hem de tekrar tekrar.

William eğleniyormuş gibi görünüyordu. Belki de bu bir soruna işaretti. Bu, Catherine'in aklını başka yere

vermesini daha da zorlaştırdı. Ne yapacağını bilemez bir şekilde iç geçirdi.

William yorgun olduğunu ve dinlenmek istediğini duyduğunda tabaklar masadan kaldırılmamıştı bile. Adamlar birbirleriyle bakıştı ve bir iki tanesi de gülmemeye çalıştı. Catherine onlara sert bir şekilde baktığında durdular. Onları bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bakışları Edmund'a doğru kaydı. Edmund, onu izliyor olduğunu hatırlatır gibi parmağını gözünün kenarına hafifçe vurdu. Kötü niyetli herif. Sonra da Catherine'in sinirini bozmak için bakışlarını onun göğüslerine doğru kaydırды ve tek kaşını kaldırdı. Catherine elini göğsünün üzerine koydu ve ona dik dik baktı.

"Catherine?" William elini ona doğru uzatmıştı.

Oradan ayrılmaya can attığı için onun elini tuttu. Saçı açık olduğu için azarlanmayı Edmund ile aynı odada kalmaya tercih ederdi.

William'ın adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu. Az önce aşağıda söylediği kadar yorgun değildi. Odalarına varır varmaz William, hizmetçiye gitmesini söyledi ve Catherine'i odanın içine doğru çekti.

Bir süre sonra Catherine, William'ın onu saçı yüzünden azarlamak için buraya getirmediğini anladı.

William'ı kapıyı sürgülemesi, Catherine'in kendisini endişeli ve kapana kısılmış gibi hissetmesine neden oldu. William ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadığı hâlde Catherine'in kalbi yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu.

"Kale duvarının üzerinde saçların rüzgârda uçuşurken çok güzel görünüyordun," dedi özlemle. "Tıpkı o zamanki—"

William kendini durdurdu ve düşüncesini sesli bir şekilde bitirmedi. Bir dakika sonra "Eve geldiğim zaman beni karşılayacak bir karımın olması çok güzel. Bu benim için yeni bir şey."

William'ın kibar sözleri Catherine'i birazcık rahatlatmıştı. William ona biraz daha yaklaştı ama yine de ona dokunmadı.

İçinde William'ın ondan bir şey yapmasını beklediğine dair rahatsız edici bir his vardı.

"Sana iyi bir eş olmak istiyorum," dedi Catherine kekeleyerek. "Özür dilerim. Küçük bir kız gibi saçlarım açık bir şekilde dışarıda olmamalıydım."

William ellerini onun omuzlarına koydu. William onun kulağına bir şey fısıldamak için eğildiğinde Catherine, onun ılık nefesini boynunda hissetti. "Başlığını şimdi benim için çıkar."

Catherine yutkundu. "Yardım etmesi için hizmetçimi çağırmamı istemiyorsan saç iğnelerini çıkarmamda bana yardım etmek zorunda kalacaksın."

William onun arkasına geçti. İğneleri usta bir şekilde çabucak çıkarması William'ın, Catherine'in düşünmek istemediği türden tecrübelerinin olduğunu gösterdi. William onun saçlarını parmaklarıyla sallayarak gevşetti; onları tekrar açık görmek iyi hissettirdi. William onun başına masaj yaparken Catherine gözlerini kapattı. Hafif bir inleme sesi kaçtı ağzından.

Sıkı elbisesinin arkasında uzun bir sıra hâlinde dizilmiş düğmeleri açmak için yardıma muhtaçtı. Dolayısıyla William buna da yardımcı oldu. Sonrasını kendisinin halledebileceğine onu inandırmasına rağmen William onun soyunmasına yardım etmeye devam etti. Üzerindeki son parçayı

da çıkarttıktan sonra Catherine onun yanından çekilerek yatak örtüsünün altına girdi.

Gizlice William'ın soyunmasını izledi. William cinsel olarak uyarılmış olmadığına — o tarafa bakmamaya çalıştı — oldukça güzel görünüyordu. Catherine, onun güçlü yüz hatlarından ve kocaman becerikli ellere sahip kaslı vücudundan hoşlanıyordu. Lambanın loş ışığında William'ın saçları ve göğüs kılları, kızıl sarı bir renkle parlıyordu.

William yatağa girdiğinde Catherine yanında yatan çıplak bir adamın hissine alışabilmesinin mümkün olup olmadığını merak etti, tenine değen başka bir tenin hissiyle baştan aşağıya hafifçe ürperdi. William onu kucakladı ve onun orada kalmasına izin verdi, Catherine'in başı William'ın göğsündeydi. Catherine bunu seviyordu. Onunla bu şekilde sonsuza kadar yatabilirdi.

Catherine iç geçirdi — ve dakikasında bunu yapmamış olmayı diledi. William bunu başlamak üzere oldukları şey için bir işaret olarak algıladı.

Lanet olası Edmund. Her şey çok kafa karıştırıcıydı! William'ın ona istediği şekilde dokunmasına izin verdi Catherine. Ona hiç karşı koymadı. Oysa Catherine bu gece bir gerilim, bir beklenti seziyordu. William ondan bir şey istiyordu ama o bunun ne olduğunu bilmiyordu.

William onun kendini onun üzerine doğru yuvarladı, ağırlığını dirseklerine verdi ve onu yüzünden boynuna doğru öpmeye başladı. William'ın dudaklarının ve nefesinin tenine değen sıcaklığı onu iyi hissettirdi. Ona söylemeli miydi? Ama Rayburn'ün performansını böldüğünde onun, kendisine yıldızları gösteren şiddette attığı tokadı hatırladı. Bu nedenle sessiz kalmaya devam etti.

"Bunu yapamayacağım!" dedi William yatağı yumruklayarak. Birdenbire Catherine'in üzerinden çekildi.

Catherine'in geçirdiği şok o kadar büyüktü ki ilk başta hiçbir şey yapamadı. Sessiz bir gerginlik içerisinde geçen birkaç dakikanın ardından Catherine ona bakmak için dirseklerinden destek alarak doğruldu. William bir saldırıyı savuşturur gibi kollarını yüzünde çaprazlamış bir şekilde yatıyordu.

"William?" Catherine parmak ucuyla onun koluna dokundu.

William ondan uzaklaşarak tekrar yatağı yumruklamaya başladı.

Tanrım! Catherine onun böyle davranmasına sebep olacak ne yapmış olabilirdi ki?

Oturup William'ın omuzunu sıkıca tutarak onu sarstı. "William, ne oldu? Sana ne yaptım?"

William yine ona cevap veremeyince Catherine onun yüzünü görmek istediğinden tüm gücünü onu sırtüstü çevirmek için harcadı.

"Bana ne olduğunu söylemelisin, lütfen," dedi yalvarırcasına ama William onunla konuşmıyor ya da konuşmak istemiyor gibi kollarını yüzünde tutmaya devam etti.

"Yaptığım şey her ne ise senden tüm kalbimle özür diliyorum."

Catherine parmaklarını onun yüzünde gezdirdi ama William tekrar ondan uzaklaştı. Catherine tüm ağırlığını onun sırtına bastırarak ellerini onun üzerinde gezdirdi ve onu rahatlatmak amacıyla boynunu ve omuzlarını öptü. Buna rağmen William hiçbir tepki vermedi. Çaresizce onun

kolunun altındaki çukurluktan çenesinin yanına ulaşana kadar eğilip büküldü.

Kolunu William'ın beline doladı ve hafifçe sırtına vurdu "Her şey yolunda. Ben yanıdayım," diye mırıldandı, tıpkı Jamie'ye yaptığı gibi.

William titreyerek derin bir nefes aldı. Catherine ellerinin altındaki kasların gerginliğini hissetti.

"Seni ne için bu kadar gücendirdim bilmiyorum," dedi onun çenesine doğru. "Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söylemelisin."

William elini onun çenesine götürdü ve küçük bir gülümsemeyle onun yüreğine su serpti. "Kollarını bana sarmanı istiyorum çünkü bu, hayallerimdeki kadar iyi hissettiriyor."

Catherine gözlerini kırptırdı. "Bu kadarcık mı?"

"Hayır, bu kadar değil ama bu da bir başlangıç." Gülümsemesi bir parça daha genişlemişti.

"Başka?"

"Beni öpmeni istiyorum."

Bu da epey kolay bir görev gibi göründü. Catherine dudaklarını onunkilere değdirdi, sonra da beklenti içerisinde ona baktı.

"Bu hoştu ama tam olarak istediğim gibi değildi. Sana bir âşşğın nasıl öpüştüğünü öğretmeme izin verir misin?" William'ın ağzı kulaklarındaydı ve artık muzip bir şekilde bakıyordu.

Catherine'in kendine güveni sarsıldı. Kendini beceriksiz hissetmişti ama kafasını sallayarak onu onayladı. Gönölünü almak istiyordu.

William'ın dudakları ılık ve yumuşaktı. Dudaklarını uzun süre Catherine'in dudaklarının üzerinde tuttu. Catherine onun nihayet işini bitirdiğini düşündüğü anda William dilini onun alt dudağında gezdirdi. Catherine nefes almakta zorlandığı için dudaklarını araladı. William dilini onun dudaklarının arasındaki boşluktan içeri soktuğunda Catherine'in nefesi kesildi.

Bir sonrakinde artık ne olacağını bildiğinden dudaklarını kendiliğinden araladı. Daha uzun sürmesine rağmen Catherine bu seferki öpüşmelerinden başka bir şey düşünmekte güçlük çekti.

William geriye çekilip onun gözlerine baktı. "Beni bu gece bırakmanı istemiyorum."

Göğsünde artan acının geri dönmesiyle yutkundu Catherine. Bu konuyu neden şimdi açmıştı? Catherine bakışlarını onun göğsüne doğru indirdi ve "Senden bir daha uzaklaşmayacağıma söz verdim," dedi.

"Demek istediğim o değildi." William iç geçirerek Catherine'in yüzüne düşmüş bir tutam saç geriye doğru itti. "Seninle yattığımda, bedenine sahip olmama izin veriyorsun ama aklın ve ruhun başka yerde oluyor."

Parmağıyla Catherine'in çenesini hafifçe yukarıya kaldırdı. "Artık sana bu şekilde sahip olmak istemiyorum, Kate. Benimle ol istiyorum. Tamamen."

Catherine'in nefesi kesildi, sonunda onun ne istediğini anlamıştı. Catherine onun istediği şeyi yapabileceğinden pek emin değildi.

"Rayburn'le birlikteyken öyle yapmak zorundaydım," diye karşı çıktı. "Mecburdum. Yoksa benden geriye bir şey

kalmayacaktı.” Catherine’in gözünden akan bir damla yaşı başparmağıyla sildi.

“Biliyorum,” dedi Catherine’i alnından öperek. “Ama kendini benden korumana gerek yok. Bana güvenebilirsin.”

William ona doğruyu söylediğine inanıyordu. Catherine de buna inandığını göstermek için başını salladı.

William dalgın bir şekilde ona baktı. Sonra aniden sırtüstü yattı. Ondan bu kadar çabuk mu vazgeçiyordu?

“Otur hayatım.”

Catherine tedirgin bir şekilde onun söylediğini yaptı. Kendini mahcup ve korunmasız hissetti — William’ın gözlerinin kapalı olduğunu görene kadar.

“Bana elini ver,” dedi kolunu kör gibi havada sallayarak.

Catherine elini ona uzatırken merakı ve kuşkusu arasında bir çatışma oldu. William dudaklarını onun avucuna bastırduğunda Catherine onun sıcak nefesini hissetti. William bunun üstüne bileğini tuttu ve onun elini göğsünün üzerine koydu.

“Bana dokunmanı istiyorum.”

William göğsünün üzerinde dairesel hareketler yaptırarak onun eline rehberlik etti. Catherine’in avucunun altındaki sert kılların hissi, onda kolundan midesine doğru yayılan bir heyecan duygusu yarattı. Ardından bileğini serbest bıraktı. Kapalı gözlerle hareketsiz yatarak bekledi.

Catherine tereddütle parmak uçlarını onun göğsünün üzerinde kaydırды. William’ın dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalktı. Cesaretlenen Catherine iki elini de kullanabilmek için yön değiştirdi. Catherine parmaklarıyla onun göğsünde giderek daha geniş daireler yaptıkça William’ın nefes alıp veriş hızlanmaya başladı. Parmaklarını William’ın

köprücük kemiklerinin altındaki çukurda, göğsündeki sert kıllarda, vücudunun iki tarafındaki pürüzsüz teninde gezdirerek onun teninin özelliklerini keşfetti.

William kontrolü ona bıraktığı için Catherine'ın de kaçıp kurtulma arzusu geride kalmıştı. Aslında ona dokunmaktan hoşlandığını keşfetmek Catherine'ı oldukça şaşırttı. William'ın onun elleri altındaki kasları tamamen altındanmış gibi görünüyordu.

William'ın gözlerinin hâlâ kapalı olduğuna emin olan Catherine, kendine onun penisine iyice bakmak için izin verdi. Tam önünde duruyordu. Catherine gözlerini oradan ayırmadan tırnaklarını William'ın belinden karnına doğru gezdirdi.

Catherine, William'ın derin bir şekilde nefes alışıyla irkildi ve yüzünü ona döndü.

"İyi hissettiriyor," dedi William, deri derin nefes alırken.

Kendine çok daha güvenmeye başlayan Catherine, parmaklarını onun penisinin her iki yanındaki leğen kemiklerine doğru sürüdü. Kendi dokunuşunun sahip olduğu gücün keyfini çıkartıyordu. William hafifçe titrediğinde gülümsedi.

William'ın üzerine doğru eğildi, ellerini onun vücuduna sıkıca bastırıp göğsüne ve omuzlarına doğru kaydırdıktan sonra tüy kadar hafif bir şekilde okşayarak onun kollarından aşağıya doğru indirdi. William, Catherine'ın duymaya ihtiyacı olan şeyi fısıldadı, "Aman Tanrım."

Catherine, omuzlarını öptüğünde William hafifçe inleyerek onu ödüllendirdi. Catherine bundan keyif alıyordu. Onu boynundan göğsüne kadar öptü, sonra da yanağını onun göğsüne sürttü. Bu sefer hafifçe inleyen Catherine'di.

Saçlarının William'ın üzerinde sürünmesine izin verdi ve öpücükler kondurarak onun düz karnına doğru yavaşça ilerledi.

William'ın elinin saçlarını okşadığını hissetti. Başlangıçtan itibaren ona ilk defa dokunmuştu. William parmaklarını onun saçlarında gezdirirken Catherine, yaşadığı heyecanın tadını çıkartmak için başını onun karnının biraz altına yasladı. Kararsız bir şekilde parmaklarını onun penisinin üzerine doğru kaydırды. Yarı kalkık bir şekilde hafifçe sallanarak Catherine'in kafasına sürtündü.

Catherine yerinde doğrulup oturarak gözlerini William'a dikti.

"Üzgünüm," dedi William onun yanağına dokunarak. "Böyle bir şey beklemiyordum."

Catherine'in yüzü utançtan sımsıcak oldu. Gözlerini başka tarafa çevirdi.

"Catherine, lütfen," dedi William onu usulca kollarına alırken. "Yatağımızda olan şeyler yüzünden utanmanı asla istemem. Özellikle de bu kadar güzel hissettiren bir şeyden"

William onu kollarının arasında tutarak kendine doğru çekti. William'ın onun alnını öptüğünde Catherine tenine değen sıcak nefesi hissetti. William onun kulak memesini emip kulağına doğru nefes verdiğinde, Catherine vücudunu onunkine bastırarak ona biraz daha yaklaştı.

"Haydi, bana tekrar dokun," dedi William elini tutarak.

Catherine kendini geriye çekmeden önce eli tekrar William'ın penisinin üzerine gitti. Elini yavaşça hareket ettirirken sertliğin altındaki ipeksi teni keşfetti. Catherine elini onun penisinin üzerinde aşağı yukarı gezdirirken William'ın

nefes alıp veriş i de ğ işt i. Catherine nefes almakta biraz güç-
lük çekse de aynısını tekrar yaptı. Ve tekrar.

William inleyerek dudaklarını onun boynuna bastırıp
emmeye başladı. Catherine baş ını geriye attı. Vücudunu,
eliyle ahenkli bir şekilde William'inkine doğru kendiliğ in-
den hareket ettirmeye başladı.

William onun bile ğ ini kavradı. "Daha fazla dayana—"
Birdenbire durdu, görünüş e göre cümlelerini toparlayamı-
yordu.

William'ın onu durdurmak istemesinin nedeni memnu-
niyetsizlikten değ ildi. Catherine bunu anlamış tı. Catherine
bundan en ufak bir ş üphe duyduysa bile William'ın sonra-
sında verdiğ i arzulu ö pücük, kafasındaki bu düş ünceyi sildi.
William'ın dili, yavaş ça onun ağ zının iç ine doğru kayıyor
ve çık ıyordu. Catherine her hü cresini bu ö pücü ğ e odakla-
dığında kendini onun vüc uduyla bir olmuş gibi hissetti.

William, onu üst te olması iç in hafif çe havaya kaldırır-
ken Catherine ona tutundu. William'a gülümsemek iç in
baş ını kaldırdığında saç ları bir perde gibi yüz ünü örttü.
William burnunun ucunu ö ptü. Vücuduna sü rtünen gö ğ üs-
lerin hissi ve Catherine'in gö be ğ ine değ en penisinin sert-
li ğ i, William'ın nefes almasını zorlaşt ırdı.

William ellerini onun sırt ında aş a ğ ı yukarı hareket etti-
rirken Catherine göz lerini kapattı. William'ın elleri, gö ğ üs-
lerinin kenarına doğru geldiğinde Catherine bunu tüm vü-
cudunda hissetti. Catherine, geriye çekilmek iç in kendini
zorlamadan önce William'ın kendisini bir di ğ er uzun ö püş -
meye doğru sür üklemesine izin verdi.

Catherine dizleri ve elleriyle onun üzerinde yükseldi ve alaycı bir ciddiyetle "Dokunma işini benim yapmamda anlaştığımızı sanıyordum," dedi.

Anlaşmaya uydu ve ellerini serbest bıraktı. "Benimle ne istiyorsan yap."

Catherine aşağıya doğru eğilip dilini onun köprücük kemiği boyunca gezdirdi. Göğüs uçları William'ın göğsünü okşadığında nefesi kesildi. O kadar güzel hissettirdi ki bir daha yaptı. Bu seferkinde daha yavaştı.

William'ın kocaman, sıcak elleri onun göğüslerini kavradığında Catherine onu azarlamayı unuttu. William başparmaklarıyla onun göğüs uçlarını okşadığında, Catherine duyduğu histen o kadar etkilendi ki başını onun göğsüne yaslamak zorunda kaldı.

William bunu yapmayı bıraktığında Catherine şikâyet eder gibi inledi ancak göğüs ucunun etrafında gezinen dilin ıslaklığını hissettiğinde onu hemencecik affetti. Bu sırada William boştaki elinin baş ve işaret parmaklarıyla Catherine'in diğer göğüs ucunu kavradı. Büyük bir zevk girdabının içine doğru çekilirken Catherine'in kalçaları sallandı. William onun göğsünü ağzına alıp emmeye başladığında Catherine, duyduğu zevk karşısında gözlerini sıkıca yumdu. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey onu bu kadar iyi hissettirmemişti.

Catherine, göğsündeki ağzın verdiği histen başka hiçbir şeyin onun dikkatini dağıtamayacağını düşündüğü anda William'ın parmaklarının, bacaklarının arasına doğru kaydığını hissetti. William her sefer hedefe biraz daha yaklaşacak şekilde parmaklarını onun bacakları arasında yukarı aşağı doğru sürüdü.

Catherine'in içinde hızla yayılan duygular artık dayanamayacağından çok daha fazlaydı. Vücudu beklentiyle gerildi. Daha yakına, daha yakına. William'ın eli, bacaklarının arasındaki tüylere sürtündüğünde Catherine'in tüm vücudu titredi. Tek düşünebildiği William'ın oraya tekrar dokunmasını istediği idi. William aym yere ikinci seferde daha hafif dokununca, Catherine yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden yatağı yumruklamak istedi.

Nihayet, nihayet, William parmaklarını sızlayan noktaya bastırmıştı. William başından beri Catherine'in tam olarak neresine ve nasıl dokunacağını biliyordu sanki. Catherine'in vücudu onun eliyle uyumlu bir şekilde hareket etmeye başladı.

William onun kalçalarını kavradı. Onu vücuduyla beraber kendine çektiğinde Catherine'in teninin ona değen her tarafını tatlı bir ürperme sardı. William eliyle ovduğu hassas bölgeye penisinin ucunu dokundurana kadar Catherine'i yavaşlatmıştı.

Catherine kaskatı kesildi.

"Buraya kadar bana güvendin," dedi William gergin bir sesle. "Sonrası için de güven."

Ellerini Catherine'in yüzüne koydu ve onu öpmeye başladı. Dilleri, Catherine'in bildiği bir ahenkle dans etti. Öpücük ıslak ve ateşliydi ama yeterli değildi. Bu sefer William'ın penisi ona değdiğinde, Catherine kendini ona doğru bastırdı. Onun nasıl sertleştiğini hissetmek istedi.

"Beni bırakma, Kate," dedi William onun kulağına doğru kızgın bir sesle. "Beni bırakma."

William onun içine girdiğinde beklenmedik bir haz duyan Catherine'in nefesi kesildi. İkisi de güçlkle nefes alarak

neredeyse hareketsiz bir şekilde kaldılar. Catherine'ın vücudu gergindi, William'ın onun içinde olan her santiminin farkındaydı. William onun yüzünü ve saçlarını öptü. Catherine, William'ın onu omuzlarından tutup yukarı itmesine direndi. Aralarında oluşan hiçbir mesafeye katlanamıyordu.

"Çok güzelsin." William'ın sesindeki arzunun gücü Catherine'ın onun üzerinde ata biner gibi oturmasından dolayı hissettiği garipliği yok etti. İçinde hissettiği sertlik Catherine'ı çok iyi hissettirdi.

William tekrar kalçalarını sıkıca kavradı. Ona nasıl hareket edeceğini gösterirken William'ın gözünde beliren ateş, Catherine'ın tenini neredeyse yakıyordu. Çok geçmeden Catherine'ın vücudu kendi ritmini buldu. William'a kıyasla beceriksiz bir şekilde hareket ediyordu.

Catherine, onu öpmeye ihtiyaç duyduğundan hemen öne doğru eğildi. Dudakları birleşirken Catherine'ın göğüs uçları William'ın vücuduna sürtündü. William kalçasını yukarı doğru ittirirken Catherine kendisinininkini ona doğru bastırıyordu. En sonunda nefes almayı bırakmak zorunda kaldı ve geriye doğru kaykıldı. Bedenlerinin birbirine kenetlendiği yerden fışkıran hazdan başka hiçbir şeyin farkında olmayan Catherine, ahenkli hareketlerin içinde kendini tamamen kaybetti.

"Yavaşla, Kate," diye yalvardı William. "Yavaşla, lütfen."

Fakat Catherine onun bu talebini görmezden geldi. Onu neredeyse kör eden hazzı içinde hissetti. Bu haz onu ele geçirirken, Catherine öne doğru düşerek William'ın omuzlarına tutundu. Zevk kasılmalarıyla sarsılırken attığı çığlıkları uzaktan duyar gibi oldu.

"Aman Tanrım!" dedi William'ın üstüne yığılarak.

William kollarını ona sardı ve onu göğsünde sıkıca tuttu. Güçlükle nefes alıp veren Catherine "Nefes alamıyorum," dedi. Bunun  zerine William kollarını gev etti ve parmaklarını hafifçe onun sırtında gezdirdi. Catherine'in teni o kadar hassastı ki hafifçe titredi. William'ın penisinin sertliğini bütünüyle içinde hissedebildiğinde Catherine'in vücudu kasıldı.

William'ın hızla atan kalbini dinlerken az önce ona ne olduğuyla ilgili parçaları birleştirmeye çalıştı. Bir utanç dalgası ona tokat gibi vurdu.

"O  ığlık atan ben miydim?" diye sordu fısıldayarak.

William belli belirsiz bir inlemeyle onu kollarından tuttu ve kendini onun içinde daha derine doğru bastırdı. Soruyu kendini ona doğru iterken huysuz bir biçimde cevapladı. "Evet. Evet. Evet."

Catherine ona karşı doğrulabilmek için kendini geriye doğru ittirdi. Kollarını açarak onunla birlikte hareket etti. I indeki sızı tekrar büyümeye ba lamı tı. William'ın isteği, ısrarı onunkilere dönüştü. William daha hızlı ve sert bir şekilde kendini onun içine doğru itirmeye devam etti. Catherine az önce duyduğu hazzın bir kez daha geldiğini hissetti ve durmaması için William'a yalvarmak istedi. I te, o anda William'ın onun adını haykırarak içine bo aldığını hissetti. Zafer Catherine'indi.

Catherine bütün gece uyanık bir şekilde yattığından dolayı kendini sersemlemiş hissetti. Şimdi de  afağın gri renkli ışığının altında uyuyan kocasını seyrediyordu. Gönül rahatlığıyla bir i  çekti. Uzun ve olağan dışı bir gece ge irmi lerdi.

William ona, bir erkek ve bir kadın arasındaki mutluluğun mucizevi bir haz alış verişiyle mümkün olabileceğini öğretti. Ayrıca William'ın ona öğretmeyi planlamadığı bir şey daha öğrenmişti. Catherine'in, William'ın kendisinin bile bilmediğine emin olduğu bir şey.

"Beni bırakma, beni bırakma," diye fısıldamıştı onun içindeyken.

William'ın içindeki yalnızlığı hissetti. Onun bu sözlerinin, kendisini yatağında adamakıllı istemesinden daha öte bir anlamının olduğunu anladı.

Bu fiziksel keyif şaşırtıcı olduğu kadar William'ın ondan ne istediğine dair sadece bir başlangıçtı.

On İkinci Bölüm

William hayatında ilk defa savaşa gitmeye korktu. Catherine'den bir gece bile ayrı kalmak istemiyordu.

Kral Henry ve prens şuan için kuzeydeki isyan sonrasındaki işleri halletmekle meşguldüler. Galler ordusunun ise baharda yaşadığı Grosmont ve Pwll Melyn kayıplarından beri sesi soluğu çıkmıyordu. Buna rağmen savaşlardaki bu sakinlik çok sürmeyecekti.

William çok yakında kendini Galler ile savaşırken bulacaktı. Muhtemelen Fransızlarla da savaşacaktı. Savaş yeniden bir başlarsa haftalarca ondan uzakta kalabilirdi. William bunu düşünmemeye çalıştı.

Yine de adamlarını hazırlıklı olmaları için sıkı bir şekilde çalıştırmaya devam etti. Catherine'i sadece bir an için görse bile dikkati dağılıyordu. Ne zaman büyük salonda adamlarıyla toplantıdayken ya da onlarla avluda silah tlimi yaparken Catherine'i görse, durup onu oradan uzaklaşana dek izliyordu.

William'daki bu değişim adamlarını güldürüyordu. Kendinden emin, sözünün eri, yetenekli bir komutan ve usta bir savaşçı olarak ona her zaman saygı duymuşlardı. Fakat onu hiç bu kadar huzurlu görmemişlerdi. Şimdi ise daha önceden yapamadıkları şakalara gülüyordu. Onun adımlarındaki hafiflikle bile dalga geçmişlerdi.

William'a göre, Catherine her gece onun kolunda büyük salondan çıkarken hepsi kıskançlıktan çatlıyordu. Aslında hepsinin Catherine'e birazcık âşık olduğundan şüphelenmişti. Hepsi onun adına mutlu olmuş olsa bile.

Edmund hariç.

Edmund, elbet gelecek olan bir ihaneti beklediğine dair onu uyardı.

-

Sonraki haftalar Catherine için, mutluluğun bulanıklığı içerisinde geçti. O ve William gecenin gelmesini bekleyemiyorlardı. William, Catherine'i alıp odalarına kaçmak için gün ortasında sık sık bir iki saatliğine ortadan kaybolur olmuştı.

William'a tapan Jamie, bir köpek yavrusu gibi onun peşinde dolaşıyordu. William onu ne zaman omuzlarının üstünde döndürse Jamie neşeyle ciyaklıyordu. Catherine Tanrı'ya, ona verdiği nimetler için şükretti. Daha birkaç hafta önce bu kadar çok şey ummaya cesaret bile edemezdi.

Mutluluğunu bozan bir tek şey vardı: Kocasına ona hâlâ güvenmiyordu. Her gece kendi ruhunu William'a açtığı için Edmund'un kışkırtmaları onu daha da fazla rahatsız eder oldu.

"William, bana ailenden ya da Kuzeydeki evinden hiç bahsetmedin," dedi Catherine yatakta uzanırken.

Yatak odasına erken çıkmışlardı. Zamanlarını sevişerek geçirmek onlarda bir alışkanlık hâline gelmişti. Yaz akşamı olduğundan hava henüz kararmamıştı. Bu yüzden dışarıdan vuran ışık William'ın keskin yüz hatlarını görmek için yeterliydi.

Eğer William, Catherine'e onunla sırrını paylaşacak kadar güvenirse Catherine de Edmund'un ona nasıl davrandığını

William'a anlatacaktı. Catherine, William'ın ona inanacağına ancak o zaman emin olabilirdi.

Catherine dirseğine dayanarak elini onun çıplak göğsüne koydu. "Her şeyi bilmek istiyorum."

"Her şeyi mi?" William kaşlarını oynatarak bunu şakaya çevirmeye çalıştı. "Birlikte olduğum tüm kadınlar da dâhil mi?"

Catherine ona bakarken gözlerini kıstı. "Sadece çirkin olanlar."

William kahkaha attı ve onu öpmeye başladı.

"Kes şunu!" dedi Catherine öpücüklerin arasında. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

William onu sırtüstü yuvarladı ve sertleşmiş penisini onun kalçasına doğru bastırdı. "Bana bunda başarılı olduğumu söyle."

William öpücükler kondurarak onun boynunun aşağısına doğru indi. Catherine, tüm kalbiyle yenilgiye boyun eğdi.

Yine de sorduğu soruyu unutmamıştı. Catherine ertesi sabah yataktan sessizce kalkan William'ı kolundan yakaladı.

"Neden bana anlatmıyorsun?"

"Neyi anlatmıyorum?" dedi William anlamamış gibi davranarak.

"Aileni."

"Bu konu hakkında başımın etini yemek zorunda mısın kadın?"

Sözleri Catherine'in gücüne gitmişti. William'ın kolunu bıraktı ve başka tek bir kelime etmedi.

William giyinmeye başladı. Gergin bir sessizlik vardı ancak bunu bozan kişi Catherine olmayacaktı. William çizmelerini giymek için oturdu.

"Tamam, Catherine." William öfkesini saklamak için hiçbir çaba harcamadan sıkıntıyla derin bir nefes verdi.

Çizmesinin üzerine eğildi. "Pek çok oğlan gibi ben de küçük yaşlarda talime gönderildim." Bu de sefer diğer çizmesinin üzerine eğildi. "Muhtemelen onlardan biraz daha küçüktüm."

Ayağa kalktı ve sandalyenin üstünden kemerini aldı. "Ailemden herhangi bir kişiye hiçbir zaman yakın olmadım. John hariç."

Catherine, ona John'dan bahsederken William'ın sesinin nasıl değiştiğini fark etti.

"O, benden üç yaş küçük olan üvey kardeşimdi," dedi kemerini bağlarken. Konunun kapandığını belirten bir ses tonuyla "John öldü. Onun dışında benim için Kuzeyde hiçbir şey ve hiç kimse yok."

"Peki, ya annen ve baban? Hâlâ hayattalar mı?"

William, Thomas'ın önceki akşam hazırladığı sandıktan deri eldivenlerini çıkarttı.

"Bana veda sözcüklerin bunlar mı olacak, Catherine? Adamlarım aşağıda hazır bir şekilde beni bekliyor."

"Ah, Hereford'a gidiyorsun!" diye bağırdı Catherine elini ağzına koyarak. "Unutmuşum."

Hereford'daki diğer sınır lordlarıyla görüşmesi vardı bu yüzden en az dört gün boyunca yoktu. Catherine yataktan fırlayarak kendini onun kollarına attı. William'ın kıyafetlerinin sertliğini çıplak teninde hissetti.

"Keşke seninle gelebilseydim," dedi Catherine.

"Bu oldukça tehlikeli olurdu." William ona gülümseyerek göz kırptı. "Bu Sınır Lordları arazilerini genişletmek için işbirliği yaparlar bu nedenle gözümü dört açmalıyım."

"Ama ben bütün işbirlikçileri biliyorum dolayısıyla sana tavsiye verebilirim," dedi Catherine. "Lord Grey'e dikkat et. Buranın kuzeyinde toprakları olduğu için bizim topraklarımızın bir kısmını da kendininkilere katmak istiyor."

"Sadece yarım düzine adamla seyahat ettiğimden dolayı seni yanımda götürmek fazlasıyla büyük bir risk olur." William onu alnından öptü. "Adamlarımın çoğunu sınır-daki topraklarımızı korumaları için burada bırakıyorum."

Catherine, elinde ona karşı öne süreceği başka bir şey kalmadığını bilerek William'a doğru eğildi.

"Sen ve Jamie burada güvende olacaksınız," dedi William eliyle onun sırtını sıvazlarken. "Bunun için Edmund'u görevlendirdim."

"Edmund olmaz!" dedi Catherine ağzından çıkanın ne olduğunu daha anlayamadan.

"O benim en iyi ve en güvendiğim adamım," dedi William. "Onun, ben dönene kadar Ross Kalesi'ni — ve seni — güvende tutacağına eminim."

Catherine elini beline koyarak dudaklarını büzdü.

"Bu benim için, adamı sevip sevmemenden çok daha önemli Catherine. Onda, seni bu kadar rahatsız edecek ne gördün bilmiyorum. Edmund iyi bir adam."

William gitmek üzereyken Catherine onunla daha fazla tartışmak istemedi. Onun yerine kollarını kocasının boynuna dolayarak ona bir öpücük verdi ve Hereford yolu boyunca bunu hatırlayacağını umdu.

Catherine, Jamie'yle beraber bahçeye çıktı. Güneş ışığının William'ın gidişinden sonra üzerine çöken hüznü hafiflettiğini umuyordu. Jamie'nin çekirge yakalamaya çalışmasını seyretti. Jamie ne zaman avuçlarını birleştirse çekirge tam zamanında ondan uzağa doğru sıçırıyordu. William'ın uşağı bahçeye girdiğinde Jamie'nin dikkati dağıldı ve çekirge ondan temelli uzaklaştı.

"Ne oldu, Thomas?"

"Hanımım, kalenin kapısında bekleyen adamlar var. Kuzeyden Lord FitzAlan'la görüşmek için gelmişler." Çekinerek, "İçlerinden biri FitzAlan'ın kardeşi," diye ekledi.

"Kardeşi mi?" Thomas'ın dediklerini yanlış duymuş olmalıydı. William daha bu sabah kardeşinin öldüğünü söylemişti.

"Kendisi henüz bir delikanlı, hanımım. Bir oğlan çocuğu

"Ama kimseyi beklemiyorduk ki," dedi şaşkınlığını saklayamayarak.

"Onlar kaleye vardıklarında kale kapısının yakınlarındaydım." Thomas boğazını temizledi, huzursuz görünüyordu. "Ona eşlik eden adamlardan biri beni tanıdı ve çocuğu buraya annesinin yolladığını söyledi."

Catherine, Thomas'ın sessizce "Tanrı bizi korusun," dediğini duyar gibi oldu.

"Teşekkürler, Thomas. Hemen geliyorum." Memnun olmuş gibi görünmeye çalıştı.

"Gel Jamie, misafirlerimiz var!" dedi Catherine.

Kendini huzursuz hissetti. Bu ziyarete dair önceden haber almamış olmaları garipti. Ayrıca William ona bu küçük

— *sağ olan* — kardeşten bahsetmeyi neden uygun görmemişti?

Jamie'yi koruması altına alan Catherine, Thomas'la beraber avluyu hızla geçti. Yol üstünde önlerinden geçen hizmetçiye durdurarak talimat verdi.

"Jane, aşçıya misafirlerimizin olduğunu ve ikram için büyük salona hemen bir şeyler götürülmesi gerektiğini söyle. Alys'e de odaları hazırlamasını söylemeyi unutma."

Demir parmaklıklı kapının arkasında bekleyen bir düzine adamın üstündeki üniformayı tanıyamadı ama Kuzeyli görünümüne sahiplerdi. Hepsinin kızıl saç ve sakalları vardı. Sürekli savaşmayı uman görünümlerine ilaveten sanki dünyanın hâkimi onlarmış gibi duruyorlardı. Catherine bu özelliklerden yola çıkarak sonuca varmıştı.

Muhafızlara kapıyı açmaları için işaret verdi ve insanların içeriye girmelerini bekledi. On iki, on üç yaşlarında şık giyimli bir genç kafasındaki şapkadan rahatsız olmuş bir şekilde atından inerek bir adım öne çıktı.

Kumral saçları, açık kahve kaşları, yanağının ve burunun üzerinde hafifçe çilleri olan yakışıklı bir çocuktü. William'a hiç benzemiyordu.

Delikanlı başka birini bekliyormuş gibi tetikte bekleyerek ona baktı. Yaptığı kabalığın farkına varınca kızardı. Oğlan ona güzel, daha doğrusu abartılı bir şekilde selam verirken Catherine gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Ben Stephen Neville Carleton," dedi endişeli bir şekilde. "Ağabeyim Lord FitzAlan'ı burada bulacağımı düşündüm. Ona burada olduğumu söyleme nezaketinde bulunursanız çok memnun olurum leydim."

"Üzgünüm, Lord FitzAlan başka bir yere çağrıldı," dedi Catherine. "Ağabeyinizin evliliğinden haberiniz var mı bilmiyorum. Ben ağabeyinizin karısı Leydi Catherine'im."

Catherine ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Ross Kalesi'ne hoş geldiniz," dedi Stephen'a eşlik eden adamlara. "Eminim ki Lord FitzAlan, kardeşine güvenli bir şekilde buraya kadar eşlik ettiğiniz için size en az benim kadar minnettar olacaktır."

Adamlar onu başıyla selamlayarak içeriye girdiler.

"Hizmetçiler atlarınızla ilgileneceklerdir," dedi Catherine onları içeriye davet ederken. "Büyük salona sizin için hazırladığımız yiyecek ve içeceklerimiz var."

Stephen'ın koluna girip kalenin içine doğru ilerlediler. Catherine ona yolculuğunun nasıl geçtiğini sorarken aralarında oldukça fazla bir boy farkı olduğunu fark etti. Kocaman koyu renkli gözlere, düz bir buruna ve pembe dudaklara sahip güzel bir yüzü vardı. Biraz daha büyüyük daha erkeksi bir görünüme sahip olduğunda, kadınlar peşinde sıra olacaktı.

Avluyu geçip kapıdan içeriye girdiklerinde, Edmund'un merdivenleri aceleyle birer ikişer indiğini gördü.

Bir çift Kuzeyli adamı ve Stephen'ı bağırarak selamladı.

"Demek genç Stephen bu," dedi Edmund onun sırtına hafifçe vurarak. "Seni tanıyamadım. En son gördüğümde dört ayak üzerinde emekliyor ve çiş kokuyordun."

Stephen omuzlarını kütleterek yüzünü buruşturdu ama Edmund bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

"William'a tam bir sürpriz olacak," dedi Edmund.

Bu bir uyarı gibiydi; Stephen'ın yüz ifadesinden, oğlanın da bunu öyle algıladığı belliydi.

Misafirler masaya yerleşir yerleşmez Edmund, Catherine'in yanında belirdi.

"Müsaadenizle," dedi Edmund masadakilere. Yüzünde kibar bir gülümseme vardı ancak Catherine'in kolunu kavrayış şekli oldukça sertti. "Leydi Catherine'le konuşmam gereken acil bir mesele var."

Edmund onu büyük salonun dışındaki koridora götürdü.

"Ben neden çağırılmadım?" diye sordu Edmund. "William bu kalenin güvenliğinden beni sorumlu tuttu. Benim iznim olmadan kalenin kapısını açma emrini veremezsin!"

"Misafirleri içeriye davet etmek için senin vereceğin izne ihtiyacım yok," dedi Catherine dişlerini sıkarak. "Tehlikeli adamlar olmadığına kanaat getirdim. Onlar sadece kocamın küçük kardeşi ve onun muhafızları."

"Tanrı aşkına, onun William'ın kardeşi olduğuna nasıl bu kadar emin olabildin? Bir adamın kardeşi aynı zamanda onun düşmanı da olabilir. Eğer bunu bilmiyorsan William sana anlatabilir."

"Ama bu adamları tanuyorsun, hem bu çocuk kesinlikle bir tehdit olamaz," diye savundu kendini.

"Tanrım! Bir ayaklanmanın ortasındayız kadın," dedi Edmund ellerini havada sallayarak. "Sorumlu ben olduğum sürece bir daha böyle aptalca davranmayacaksın."

Catherine, hiçbir şeyi kabul etmeyecek kadar kızgındı. "Beni iyi dinle Edmund Forrester," dedi parmağını onun yüzünde doğru sallayarak. "On iki yaşımdan beri bu kalenin hanımıyım. Etrafındaki adamlara emir verebilirsin ama bana emir vermeyeceksin."

Catherine, kolunu sertçe Edmund'un parmaklarının arasından çekti ve onun suratına kapı çarpma arzusuyla oradan ayrıldı.

Thomas, Edmund'un Leydi Catherine'i büyük salondan çıkardığını gördü. Bundan hoşlanmadı. Yükselen sesleri duyduğunda içindeki endişe daha da büyüdü. Onların tartışmasını bölmek için bir bahane aradı.

Kapı ardına kadar açıldı ve Leydi Catherine alev alev yanan gözlerle içeri girdi. Elbisesinin ipek kuyruğu, ardında uçuşarak onu takip etti. Büyük salondaki adamlar, kadehleri yarı havadayken onu izlemek için durdular.

Güzel bir intikam meleği gibi görünüyordu. Thomas şaşkınlıkla başını salladı. Tanrı'nın William için mükemmel kadını yaratmış olduğuna emindi. William'in duvarlarını yıkacak, kalbine ulaşacak, yaralarını iyileştirecek güçte bir kadın.

On Üçüncü Bölüm

William, Hereford'daki işlerini erkenden bitirip eve doğru hızla yola koyuldu. Ev. Kendi evi olarak aklına gelen ilk yerin Ross Kalesi olması onu derinden etkiledi.

Annesinin evi asla değildi. William'ın varlığı gerginlik kaynağı olmuştu. Annesi, William'ı hanedanlığına alması için Northumberland'ı ikna edebildiği anda onu başından atmıştı. William'ın, Northumberland'ın büyük arazileri üzerindeki rolü karışık ve belirsizdi. William'a, Northumberland'ın ilk karısının yoksul bir yakını gibi mi, ki öyleydi, yoksa o asil adamın oğlu gibi mi davranacakları konusunda hiç kimse bir şey bilmiyordu.

William'ın, Northumberland'la olan gerçek ilişkisi herkesçe bilinen bir sırdı. Bir Percy olduğunu inkâr etmek zor olmuştu. Hotspur'un genç versiyonu gibi görünüyordu.

Bununla birlikte Northumberland ondan hiç şikâyetçi olmadı, William'ın ona sadık olduğunu varsaymıştı. Muhkemelen onun hizmetinde krallık adına çalışmasını sağladığı için William'ın buna minnettar olduğunu düşündü.

Zaman içerisinde Northumberland, William'ın İskoç sınırını boyunca sık görülen çatışmalarda birkaç adamı yönetmesine izin verdi. William görevini başarıyla yerine getirdiğini kanıtladı. Birkaç yıl sonra Northumberland, ordusunun

bir bölümünün komutasını ona verdi. O birlikten geriye kalanlar hâlâ William'ın hizmetindeydiler.

Geçen bahar Northumberland onu Gal isyancılarla savaşmaya yolladı. Yaşlı adam, William'ı kralı yanıltıp Percy'nin sadakatini gösterebilmesi için oraya gönderdiğini ona söyleme gereği bile duymamıştı. William kralla birlikte savaşırken babası York'ta gizlice bir başka plan kurmaktaydı.

Northumberland krala karşı hamlesini yaptığında, William'a elinden geldiğince hızlı bir şekilde Kuzeye dönmelerini emretti. William bunu reddetti. Henry'yi kral yapmak için ona yemin etmişti. William onuruna — ve savaş becerilerine değer veriyordu. Babası Kuzeyde krala karşı kollarını sıvarken William, Gal isyancılarla savaştı.

William bu huzursuz anıları bir kenara itti. Ross Kalesi ufukta göründü ve William yolun diğer kısmında Catherine'i düşünmeye başladı. Hereford'u bu kadar çabuk terk etmesinin sebebi oydu.

Fakat Edmund'un uyarı sözleri aklına geldi.

"Hangi adam böyle bir kadını yatağında istemez ki? Ama Tanrı aşkına ona güvenme." Edmund bu konuda ona karşı ısrarcıydı. "Gözünü dört açmazsan bir gün onun kapıyı isyancılara ya da prense açtığını, senin hakkında iftira attığını göreceksin."

Belirsiz ilişkiler içinde ve dünyada gerçek bir yere sahip olmayarak büyüyen biri için, birine güvenmek kolay değildi. Catherine'in ona ihanet edeceğine tam olarak inanmamasına rağmen gardını indirmiyordu.

Yine de denedi. William'ın bu kararlılığı günden güne azalıyordu.

Kalenin kapısına yaklaştıkça beklentisi büyüdü. Catherine'ın, onu orada beklediğini umarak surlara doğru baktı. Hayal kırıklığına uğraması saçmaydı. William'ın erken geleceğini tahmin edemezdi.

Üç günün bu kadar uzun gelebileceğini kim düşünürdü ki? Tek istediği yatak odalarında baş başa kalmak ve onun çıplak bedenini teninde hissetmekti.

Dizginlerini seyise fırlattı ve tek kelime etmeden adam-
larını orada bıraktı. Onların müstehcen sözlerini dikkate al-
mayarak önden hızla yürümeye devam etti. Güneşe baktı.
Neredeyse öğlen olmuştu. William onu kaledeki halkla be-
raber büyük salonda yemeğini yerken bulacaktı.

Kapıları ardına kadar hızla açtı, işte oradaydı, tam da
onu bulmayı beklediği yerde. Catherine ayağa kalktı ve ona
seslendi, mutluluğu yüzüne vurmuştu. Onu kollarına alıp
kendinden geçene kadar öpmek niyetiyle Catherine'e doğru
yürürken, William'ın kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu.

Catherine elini onun göğsüne koyup yanağını uzatmadan
önce William ona tahrik olmuş bir şekilde sımsıkı sarıldı.

"William, misafirlerimiz var," diye fısıldadı onun ku-
lağına.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Gönülsüzce onu bıraktı ve
onları bugün ziyarete gelen düşüncesiz aptalı görmek için
arkasını döndü. Annesinin yeni kocası olan Carleton'un
üniformalarını fark ettiğinde düşecek gibi hissetti. Sene-
lerdir annesiyle evli olduğuna göre Carleton'u onun "yeni
" kocası olarak tanımlamayı kesmesi gerektiğini düşündü.

Yaşanan her büyük siyasi entrikada kaybeden tarafı se-
çen adamlara bağlanma hünerine sahip iş birlikçi annesi,
onu şaşırtmaktan hiç vazgeçmedi. Bu son yenilgide Carleton,

Northumberland'ın tarafındaydı. Topraklarının çoğunu kav. betti; hayatta kalabildiği için şanslıydı.

William gözlerini masadaki adamların üzerinde gezdirirken başıyla onları selamladı. Catherine'in yanında oturan çocuğun yanına geldiğinde irkildi. Annesiyle olan benzerliği çarpıcıydı. Bu çocuk Elenor'un en küçük oğlu olmalıydı.

Çocuk ayağa kalkıp başıyla onu selamladı. Annesinin kahverengi gözleriyle William'a bakarak, "Selamlar, efendim. Ben Stephen Neville Carleton," dedi.

"Evet, kim olduğunu anlayabiliyorum." William çocuğa ne gülümsedi ne de selam verdi. "Seni Ross Kalesi'ne ne getirdi?"

"William!" Catherine'in onu azarlar gibi kulağına fısıldadığını duydu ama bunu dikkate almadı.

Oğlan kızardı ama gözlerini William'dan ayırmadı. "Annemiz beni göndermekte ısrar etti."

"Asla engel tanımıyor," dedi William kafasını sallayarak. "Otur, Stephen."

Akşam yemeğinin ortasında çocuğu zorla başından savabilmeyi başardı. William hizmetçinin bıraktığı çanakta ellerini yıkarken Catherine onun tabağını doldurdu. Hereford'dan buraya kadar saatlerce at sürmüştü bu nedenle kurt gibi acıkmıştı.

"Jamie nerde?" diye sordu Catherine'e kızarmış domuz etinden iri bir parça keserken.

"Stephen'ı takip etmeye çalışmaktan yorgun düştü. Bakıcısı, yemeğini bitirir bitirmez dinlenmesi için onu odasına götürdü."

William açlığını yatıştırarak kadar yemek yedikten sonra Catherine'in yanında oturan Stephen'i görmek için öne doğru eğildi.

"Kaç yaşındasın, Stephen Carleton?"

"On iki, efendim."

"Söyle bakalım, Leydi Elenor'un seni buraya göndermekteki amacı neydi?" Yemek yediği bıçağıyla çocuğu işaret ederek. "İki şeyi öğrenmek istiyorum; sana ne söylediğini ve onun asıl amacının ne olduğuna inandığını."

Çocuk kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı. Bu hâliyle annesine o kadar çok benziyordu ki William sesindeki alaycılığı saklayamadı. "Onunla on iki yıl geçirdiysen az önce bilmek istediğim şeylerin birbirinden farklı olduğunu anlamamış olamazsın."

Stephen cevabını düşünürken duraksadı. "Annem birimizden haber almayalı uzun zaman olduğunu söyledi." Catherine'e kısaca bir bakış attıktan sonra, "Ona senin karını anlatmamı istedi," dedi.

Catherine, çocuğa güven verici bir gülümsemeyle baktı ve hafifçe onun koluna vurdu.

"Doğruyu söylediğine inanıyorum," dedi Stephen. "Ama tek nedeni bu değil."

"Başka neler istedi?" diye sordu William.

"Aynı zamanda senin, beni hanedanına almakla ilgileneceğini düşünerek bu ziyareti yapmamı istedi." Stephen omuz silkti. "Aramızdan kralın gözüne girmiş olan tek kişi sensin."

Dedikleri doğrudu ama William çocuğun başka bir şeyler sakladığını hissetti. "Aklında ne var söyle. Hemen şimdi."

"Benim için bir evlilik ayarlamayı istiyor olması mümkün," dedi çocuk öfkeyle kızararak. "Beni şimdi evlendirmek istemez ama bir nişan olabileceğini düşünüyor."

Stephen acı içinde ona baktı. "Bana senin için bir mektup verdi. İçinde, itibarını kullanarak beni varlıklı kadın vârislerden biriyle nişanlanmamı sağlaman için verdiği direktiflerin — yani ricaların — bulunduğunu sanıyorum."

William elinde olmadan çocuğa acıdı. Anneleri, John ve William'ın ikisine de ulaşamadığından açgözlülüğünün kurbanı en küçük oğlu olacaktı. O kadın acımasız olabilirdi

"Açık sözlülüğün için sana minnettarım," dedi William. "Annemize görüldüğün kadar da benzemiyormuşsun."

William şarabından bir yudum aldı. "Peki, söyle bakalım Stephen Carleton, bir kadında aradığın şey varlıklı olması mı?"

"Asla," dedi oğlan mırıldanarak ve Catherine'e kaçamak bir bakış attı. Bakışlarını masaya sabitlerken yüzünün rengi bir kez daha değişti.

William elleriyle yüzünü ovuşturdu. Bu küçük kardeşini bebekliğinden beri görmemişti. Aslında onu tamamen unutmuştu. Çocuk şimdi burada olduğuna göre William onunla ne yapacaktı? Onu geri mi gönderecekti? Onu geleceğini annelerinin inisiyatifine mi terk edecekti?

"Seninle ne yapacağıma karar verene kadar burada kalabilirsin," dedi ve ayaklandı. "Şimdi karımla konuşmalıyım."

"Sana bildirmem gereken meseleler var, duyman gereken şeyler," dedi Edmund sandalyesinden kalkarken.

"Her şey güvende ve sakın görünüyor Edmund. Seninle daha sonra konuşuruz," dedi William gözünü Catherine'den ayırmadan. "Haydi, karıcığım," dedi elini ona doğru uzatarak.

Kapının dışına çıkar çıkmaz William onu köşeye çekti. Bir hizmetçi geçer de onları görür diye düşünmeden onu sertçe uzun bir süre öptü.

Eli onun göğsüne doğru hareket ettiğinde, "Burada olmaz, William!" dedi Catherine.

William onu bileğinden kavrayarak merdivenlerden yukarıya çıkarttı. Kapıyı kapatır kapatmaz Catherine'i kapıya yasladı.

"Üç gün değil de sanki üç ay olmuş gibi geliyor," dedi William öpüşmenin ortasında kendinden geçmiş bir şekilde.

Catherine'in her yerine hemen şimdi dokunmak istiyordu. Catherine kendi açlığıyla William'ın öpücüklerini öpücükle, dokunuşlarını ise kendi dokunuşlarıyla karşıladı. Catherine'in hafifçe çıkarttığı zevk inlemeleri, William'ın arzusunun baskısını artırdı. Sonu gelmeyen düğmeleri çözmek onun yapabileceğinin ötesindeydi. Catherine'in elbiselerinden taşan göğsünün üst kısmını, kumaşın katmanları altındaki göğüs ucu sertleşene kadar emdi.

Penisi o kadar sertleşmişti ki canı acıdı. Eğer birazdan ona sahip olmazsa ölecekti.

William, Catherine'in jartiyer çorabının üstündeki çıplak kalçalarını hissedene kadar onun eteklerini sıyırmaya çalıştı. Zevkle inleyerek ellerini onun sıcak teninde gezdirdi. Catherine elleriyle onun yüzünü kavradı ve dudaklarını onunkilere kilitledi. Sıcak, ıslak ve aceleciydi. Catherine onun dilini emdiğinde William bunu ayakucuna kadar hissetti ve patlayacağını düşündü.

Catherine'in çıplak kalçalarını avuçladı, onu kaldırarak ayaklarını yerden kesti. İhtiyaçları William'ı serseme düşürdü ve kalp atışlarını hızlandırdı.

William, tutkusunun şiddetinin Catherine'ı korkutacağından endişelendi. Bu yüzden onun omuzlarının üzerinden öne eğilerek başını kapıya yasladı. Gözlerini kapayıp nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Catherine bacaklarını onun vücuduna dolayarak William'ın kendini kontrol etme çabasına ciddi bir şekilde meydan okudu.

"Catherine, eğer durmamı istiyorsan bacaklarını indir melisin," dedi William azarlar gibi. Onu kapıya yaslarırken yaptığı baskıyı azaltmadı. "Eğer bacaklarını bu şekilde tutarsan sonradan durmamı söylediğinde seni duyabileceğimden emin olamam."

William'ın kulağındaki nefes, kendisinininki gibi hızlıydı. "Seni içimde istiyorum. Hemen."

Tanrı'ya şükür! William, Catherine'ı ateşli bir şekilde öperken bir eliyle de taytının bağını çözdü. Daha sonra kendini kuvvetlice Catherine'e doğru itti, tamamen onun içindeydi. Olmak istediği tek yerdeydi. Yüce Tanrım! Catherine'in onu bağışlayacağını umdu, çünkü yavaş olamayacaktı. Bu kez değil. William onun içinde ileri geri giderken, kulağına doğru güçlkle nefes alıp veren Catherine onun sınırlarını zorladı. Catherine onun kulağında çığlıklar atarken William da aynısını yaptı.

Sonradan dizleri o kadar zayıfladı ki Catherine'le birlikte yere yuvarlanmaktan korktu. William, dengesini sağlayana kadar bir kolunu kapıya yasladı. Catherine'in bacakları hâlâ vücuduna sarılı bir şekildeyken onu yatağa taşımayı başardı.

Ah Tanrım! Soluk soluğa kalan William'ın başı döndü. Hayatında hiçbir zaman bir kadını bu kadar fena bir şekilde istememişti.

Yan yana uzanıp gözlerini tavana diktiler. Catherine hiçbir şey söylemeden yatmaya devam edince, William huzursuz bir şekilde onun manastıra gitmesine sebep olduğu geceyi düşündü. Bu defa ne sarhoştı ne de hareketleri o gecekinden daha az saldırgandı. Hayır, bu seferki daha kötüydü.

Ah Tanrım. Onu duvara yaslayarak ışık hızıyla sevişmişti. Bu, bir karşılaşmanın dışında bir şeydi.

Ne düşünüyordu ki? İşin aslı gerçekte pek bir şey düşünmüyordu.

"Amacım seni hırpalamak değildi," dedi William. "Sadece seni çok istemişim."

Catherine onun elini tuttu. "Ben de seni."

William, onun sesinin azarlar gibi çıkmadığını duyunca rahatlayarak iç çekti.

"Yani gözümü kapadığım anda manastıra gitmek için toparlanmayacaksın?" Bunu şakayla karışık bir şekilde sormuştu.

Catherine gülümsedi. "Bunun için artık çok geç!"

"Evet," diye onayladı William gülümseyerek. "Bizi son birkaç haftada gören hiç kimse bu evliliğin tamamına ermediğine inanmazdı."

William onun yüzüne baktığında kalbi yerinden oynadı. Başrahibenin dediği gibi Catherine'in gözündeki ışık geri gelmişti. William o ışığı orada tutmak niyetindeydi.

"Sence çoktan hamile kalmış olabilir miyim?"

William onun sesindeki umudu duydu ve içinde aşına olmadığı bir mutluluk hissi yükseldi. Catherine çocuklarının annesi olabilirdi. Ona, bunun kendisi için ne anlama geldiğini anlatacak kelime bulamadı. Ona olan minnetini

göstereceğini umarak Catherine'î kollarına doğru çekti, onu uzun ve nazikçe öptü.

Bir öpücük ardından diğerini getirdi. Bu sefer, neredeyse her ikisini de delirtecek kadar yavaş bir şekilde ona sahip oldu. Bitirdiklerinde, William yatağa yayılarak uzandı. Kendini mutluluk ve huzur dolu hissetti.

Catherine'in oturup sarsılarak gözyaşlarına boğulmasıyla William, önceki memnun hâlinde dolaylı mutsuz oldu.

"Ne oldu?" diye sordu William şaşkına dönmüş bir şekilde. "Yanlış olan ne?"

Catherine'î kapıya yaslayarak ona sahip olduktan sonra böyle bir şeyin daha erken geleceğini düşünmüştü. Tanrı aşkına, şimdi neden bu kadar üzgündü? İkinci seferlerinde yavaş ve nazikti. Şüphesiz Catherine onun çabalarından memnun kalmış görünüyordu.

"Niyetim ağlamak değildi," dedi Catherine gözyaşlarını elleriyle silerken.

Dizleri yeniden titredi ve William'a yüz çevirmeyi denedi, fakat William kollarını ona dolayarak onu tuttu.

"Kate," dedi onun saçlarının arasından. "Söyle bana."

Catherine titrek bir nefes aldı. "Böyle olduğumuzda ilk defa sana bu kadar yakın hissettim, sadece o kadar."

William onun parmaklarını öptü ve nemli gözlerine baktı, bu durumu kendi için anlamlandırmasını bekleyerek.

"Fakat biliyorum, bu bir yanılsama." Burnunu eliyle sildi. "Sahte bu."

Daha önce hiçbir kadına bu kadar yakın hissetmemişti ancak bunu ona nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Ya da

söylemeli miydi? Bunun yerine "Neden bunun sahte olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bana pek de güvenmiyorsun."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Catherine'in William'a tanıdığı itiraf şansını William kullanmayınca Catherine şikâyetini tamamladı.

"Bana hiçbir şey anlatmadın. Hiçbir şey. Ailene, hayatına dair hiçbir şey. Bana bahsettiğin tek kardeşinin ölmüş olduğunu düşünüyorken, kapımızda kardeşin olduğunu iddia eden oğlanı bulduğumdaki şaşkınlığımı hayal et."

Bir kere başlamıştı, her şeyi söyleyecekti.

"Northumberland'ın baban olduğunu on iki yaşındaki bir oğlandan öğrenmek zorunda kaldım! O Hotspur senin kardeşindi!" Artık tükürükler saçıyordu, zıvanadan çıkmıştı. "Senin karın benim ama bunu benim dışımda herkes biliyor."

"Rayburn'e ihanet ettiğimi düşündüğün için bana güvenmedin. Yine de ben senin yaptığın gibi kendi kanımdan birine karşı gelmedim." Catherine, konuşurken bir yandan da kendinden bahsettiği her sefer çılgınca göğsüne bastırarak ellerini kullanıyordu.

"Kendi öz kardeşin ve baban Kuzey ayaklanmasına liderlik yaparken sen kralın yanında savaştın." Parmağını William'a doğru salladı. "Sakın bana kardeşinin ve babanın onlara katılacağını ummadıklarını ya da onlara katılmadığında ihanete uğramış hissetmediklerini söyleme."

William sözleri bitene kadar onun konuşmasına izin verdi. Ona anlatmama sebepleri artık pek de önemli görünmüyordu. Catherine'i incitmişti ve bunu daha fazla yapmak istemiyordu.

“Nereden başlamamı istersin?”

William hikâyesini anlatırken Catherine onu dinledi.

“Annem büyük bir kumara girdi ve kaybetti,” diye başladı. “Northumberland ilk karısının, Margaret Neville Percy’nin ölümünden sonra zamanını ikinci bir eş arayarak geçiriyordu. Margaret’ten üç oğlu vardı, bu yüzden doğru zamanı kollamalıydı.

“Annem Margaret’in kuzeniydi ve onu sık sık ziyarete giderdi.” Kayıtsız bir sesle “Oldukça güzel bir kadındır,” diye ekledi.

“Kendisinden daha yaşlı olan FitzAlan isimli bir adamla evlendi. Eğer FitzAlan, Kral Richard’a karşı gelmeseydi annem hayatına varlıklı dul bir kadın olarak devam edebilirdi. FitzAlan’ın topraklarının çoğuna el konulduğundan annem yeni bir koca arama ihtiyacı duydu. Bu sefer hedefini yüksek tuttu.

“Northumberland’ı parmağında oynattı, FitzAlan ölüm döşeginde yatana kadar onu oyaladı,” diye devam etti William. “Cenazeden birkaç hafta sonra annem hamile kaldığını öğrendiğinde Northumberland’ın onunla evlenmesini bekledi.

“Annemin beklemediği şey ise Angus Kontu Robert Umfraville’in tam o sırada öleceği, unvanını ve varlığının büyük bir kısmını dul kalan karısı Maud’a bırakacağıydı. Northumberland onunla evlenmeden iki hafta öncesine kadar Maud dul bir kadındı. Annem de FitzAlan’ın ölüm döşeginde onu mucizevi bir şekilde hamile bıraktığı yalanını uydurdu. İşte, bu nasıl onun adını taşıdığının hikâyesiydi.

"Northumberland, şövalyelerinden biriyle onu evlendirmeyi planladı. Herkes benim Northumberland'ın annemle oynaşmalarının bir sonucu olduğumu biliyordu — özellikle de annemin yeni kocası. "

Catherine bundan şunu anladı, William küçük bir çocukken bile üvey babasının kızgınlığının farkındaydı.

"Altı yaşımıdayken beni Northumberland'ın yanında yaşamam için evden gönderdi."

William biraz duygulanmış gibi konuşuyordu ama Catherine onun annesine beslediği öfkeyi hissetti.

"Northumberland'la ilişki yaşadığında annen kaç yaşındaydı?" diye sordu Catherine biraz çekinerek.

William omuzlarını silkti. "FitzAlan'la on beş yaşında evlendiğine göre sanıyorum ki on altı civarındaydı."

"Buna rağmen sen, Northumberland'ı baştan çıkaranın o olduğuna inanıyorsun?" diye sordu Catherine. "Northumberland kırklarında falan olmalıydı. Ayrıca oldukça güçlü bir adamdı. Bu yüzden annen onu reddetmekte zorlanmış olabilir."

William cevap vermeyince yumuşak bir sesle sözlerine devam etti: "Onu acımasızca yargıladığını düşünmeden edemiyorum."

William kollarını bağladı. "Onu tanıımıyorsun."

"Senin masadayken onun için namussuz ve çıkarıcı dedğin kadarıyla tanıyorum," dedi Catherine olabildiğince nazik bir şekilde. "Sözlerinin, Stephen üzerinde yaratacağı etkiyi hesaba katmalısın. O henüz bir çocuk."

"Stephen, o kadının nasıl biri olduğunu anlamış gibi görünüyor." William derin bir nefes aldıktan sonra, "Belki de onunla daha fazla ilgilenmeliyim. Anneme o kadar çok

benziyor ki Stephen'ın masum olduğunu düşünmek benim için zor oluyor," dedi.

Kapının sertçe yumruklanmasıyla konuşmaları yarıda kesildi.

"Kim o?" diye sordu William gürleyerek.

Cevap verenin söyledikleri anlaşılmıyordu ancak kapının dışından gelen tiz sesin sahibi Jamie'ydi.

William ve Catherine giysilerine ulaşmak için yataktan fırladılar. William kapıya vardığında Catherine başının üzerinden elbisesini giydi ve yatağa oturdu.

"Jamie!" diye karşıladı William onu. Jamie'yi tek koluyla kaldırarak onu yatağın üstüne taşıdı.

"Annem dinlenmen için seni de mi zorladı?" diye sordu Jamie küçük yumruklarıyla gözlerini ovuştururken.

William onaylar gibi başını salladı. "Beni bu gece erken yatıracağından da şüpheleniyorum."

"En iyisi onun istediğini yapmak," dedi Jamie. Masmavi gözleri kurnazlıkla parladı.

William gülümsemesini saklayamadı. "Onun istediği her şeyi yapacağım." Çocuğun başının üzerinden Catherine'in gözlerine baktı. "Ve doğru yaptığımdan emin olana kadar tekrar tekrar yapacağım."

On Dördüncü Bölüm

Ertesi Sabah Catherine, Stephen'a etrafı göstermek için atlarıyla gezintiye çıkmayı teklif etti. Güzel bir yaz günüydü ve kale duvarlarının dışına çıkmak iyi gelmişti. Diğerlerinin arkasında William'la rahatça konuşabilsin diye Catherine atına manevra yaptırdı.

"Stephen çekici bir delikanlı," dedi Catherine.

"Çekici mi?" diye sordu William huysuz bir sesle. "Bunun nesi iyi?"

Catherine gülümsedi. "Stephen'ın buna ihtiyacı olacak! Ondaki bir şey, bana başını belaya sokacak bir yeteneğinin olduğunu söylüyor. Daha şimdiden kimseye haber vermeden köye gitti."

"Bana zararsız gibi göründü."

"Yaz başında kalede ortaya çıkan hastalık köye sıçramış," diye açıkladı Catherine. "Her şey yolunda zannediyordum ama daha bu hafta köylülerden iki kişi öldü."

"Stephen gayet sağlıklı görünüyor."

Catherine başını salladı ve başta söylediği şeye geri döndü. "Stephen'daki çekicilik onun işine yarayacağından daha bile fazla olabilir ama çok iyi bir kalbi var. Jamie'ye karşı çok nazik davranıyor." William'a dönerek gülümsedi. "Senin gibi."

Kendini tutamayarak ekledi, " Aslında, annen bu kadar iyi çocuklar yetiştirdiyse senin söylediğin kadar kötü biri olamaz "

"İkimiz de çocuklara iyi davranıyoruz diye," dedi William gözünü yoldan ayırmadan, "ona övgüler yağdırma."

Annesinden bahsetmek bir hataydı. Catherine, kendine amacından saptırmaya izin verdiğine pişman oldu. Niyetinin yanlış anlaşılmasına üzüldü.

"Peki, William kardeşinle ilgili planların nedir?"

"Henüz karar vermedim ama bu konuda senin bir fikrinin olduğunu düşünmekte haklı mıyım?" William daha o cevap vermeden başka bir soru sordu, "Söyle bana, çoğu kadının kocalarına her türlü şeyde fikirlerini sunduğunu mu düşünüyorsun?"

"İki sorun için de cevabım, kesinlikle evet." O kadar çabuk cevaplamıştı ki William kahkaha attı.

"Peki," dedi William neşesi yerine gelmiş bir şekilde. "Başından beri bana söylemeyi planladığın nedir, söyle bakalım."

"Stephen bizimle kalmalı," dedi hiç çekinmeden. "Ona şövalyeliği senden daha iyi öğretebilecek biri yok." Bu besbelli bir pohpohlamaydı ama yine de doğrudu. "Ayrıca Stephen ara sıra başını beladan kurtarmak için senin gibi sağlam bir adama ihtiyaç duyacak."

"Annemden ve diğer her şeyden uzakta olan buraya, Sınır'a yerleştiğim için mutluyum. Bu bağları canlandırmak istemiyorum. Hem eğer anneme boyun eğersen, benden dahasını isteyecektir"

"Annen bu kadar korkunç biriyse," dedi Catherine, "Stephen'ı onun ellerin nasıl bırakırsın?"

"Kral onun burada olduğu haberini almadan o çocuğu an-
nesinin yanına gönderin," diye uyarıda bulundu Edmund.

"Kral benim sadakatimin farkında," diye cevapladı Wil-
liam sakince.

"Ve sen kralı tanıyorsun," dedi Edmund. "Northumber-
land isyancılarına destek veren Carleton'un oğluyla olan her-
hangi bir yakınlık durumu senin için çok riskli hâle getirir."

"Bazı riskler var," diyerek ona katıldı William. İki sınır-
daki isyancılar nedeniyle Henry baktığı her yerde bir teh-
dit görme eğiliminde.

"Kral, gelecek sefer Northumberland seni çağırdığında
gidebileceğinden korkuyor," dedi Edmund alçak bir sesle.
"En ufak bir şey bile onun şüphelerini arttırmasına neden
olacak."

"O zaman Stephen'ın burada kalması için kraldan izin
iste." İkisi de Catherine'in sesini duyunca arkaya doğru
döndü.

"Arkamızdan gizlice yaklaşarak ne yapıyordun!" diye
bağırdı Edmund. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Bir kadın gündüz vakti bahçedeyken seni şaşırtabi-
liorsa," diye cevapladı Catherine onun gibi öfkeli bir şe-
kilde, "belki de yeteneklerini geliştirmeye ihtiyacın vardır."

"Catherine—" William söze başladı ama kadın bakışla-
rını ona çevirdiğinde durdu.

"Stephen on iki yaşında. Kral, babasının ihanetinden
onu sorumlu tutmayacaktır. "William'a bakarken bir ka-
şını kaldırdı. "Bir babanın suçunun oğlundan ayrı tutul-
ması gerektiğini bilir."

Catherine birdenbire dönüp oradan uzaklaşırken onları ardından bakar bir şekilde orada bıraktı.

"Bu kadınla ilgili bir şeyler yapmalısın," dedi Edmund gergin bir sesle. "Erkek işlerine müdahale ediyor. Seni mutlu etmesine rağmen ileride alaşağı edecek."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum." William'ın sesindeki soğuk öfke Edmund'un dikkatini çekti. "Ancak o benim karım ve onunla o şekilde konuşmayacaksın."

"Tamam, bana sadece onun tavsiyelerini dikkate almaya başlamadığını söyle," dedi Edmund. "Tanrı aşkına, ilk kocasına yaptığı şeyleri hatırla ve arkasını kolla."

"Rayburn başına gelenleri hak etti," dedi William emreder gibi.

"Evet ama karısının ellerinden mi?" dedi Edmund. "Onu ne kadar süre kandırdı? Beş yıl mı?"

"Geçmiş geçmişte kaldı."

"Bacaklarının arasında olan şeyle düşünüyorsun adamım. O kadının seni kör ettiğini göremiyor musun?"

"Bu durumda mutlu ve kör bir adamım." William, Edmund'u ceketinden kavrayıp sert bir şekilde gözüne baktı. "Onunla geçinmenin bir yolunu bul. İkiniz arasında bir seçim yapmam gerekirse onu seçeceğimden hiç şüphelen olmasın."

William onların arasındaki bu anlaşmazlıktan bıkmıştı. Edmund'u orada bırakıp uygun adım yürümeye başladı, aynı şekilde Catherine'e de söyleyecek bir iki şeyi vardı. Büyük salona ulaştığında hizmetçilerden biri Leydi FitzAlan'ın üçüncü katta, Stephen'ın odasında olduğunu söyledi.

Kızgın olmaktan çok şaşkın bir hâlde hemen merdivenleri çıktı. Jamie'nin odasının yanında, yakın bir zamana kadar

kullanılmamış olan odaya girdi. Catherine'i Stephen'in başında ağlarken buldu.

Başını kaldırıp kapı eşiğinde duran William'a baktı. "Ateşi var. Bahçeye sana bunu söylemek için gelmiştim."

~~~~~

"Hizmetçilerden biri bu gece Stephen'in başında beklesin," diye ısrar etti William. "Biraz dinlenmelisin. Yorgunluktan ölüyorsun."

Üç gün üç gece Alys'le dönüşümlü olarak Stephen'in başında nöbet tuttu. Sıranın Alys'de olduğu zamanlarda bile William, geceleri uyandığında Stephen'i kontrol etmeye giden Catherine'i yatakta göremiyordu.

Oğlan gerçekten de hastaydı. Daha önceden William onu kontrol ettiğinde çocuğun rengi o kadar soluktu ki teninin içinden onun mavi damarlarını görebilmişti. Gencecik bir çocuğun yatağa düşmüş olmasına dayanamıyordu.

"Ateşi bu gece en yüksek derecesine ulaşacak olmalı. En tehlikeli zaman o zaman olacak," dedi Catherine gülümsemeye çalışarak. "Ateşi düşer düşmez içim rahat bir şekilde dinlenmeye çekileceğim."

"Seninle geleceğim," dedi William yatak kıyafetlerini geri fırlatarak.

"Sadece kalabalık etmiş olursun," dedi elini onu durdurmak istemiş gibi William'ın göğsüne koyarken. Catherine'in sesi alaycı bir şekilde çıkmış olsa da William onun söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Catherine onu telaşlı bir şekilde öperek odadan ayırdı.

William saatler sonra uyandığında Catherine'in yattığı tarafın hâlâ boş olduğunu gördü. Henüz hava tam aydınlanmamışken çabucak üstünü giyindi. Stephen'in odasına

giderken adımlarını elinden geldiği kadar sessiz tutmaya çalıştı.

Kapı hafifçe aralık bırakılmıştı. William yavaşça içeri girdi

Stephen'ı gördüğünde içinde bir rahatlama dalgası yükseldi. Bitkin ama uyanmış bir şekilde yatağında yatıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Catherine de onun elini tutmuş bir şekilde yanına uzanmıştı. Oldukça derin uyuyordu.

William yavaşça yatağın yanına doğru yürüdü ve elini Stephen'ın alınına koydu.

"Ateşin düşmüş gibi görünüyor," dedi sessiz bir şekilde. Stephen onaylamak için başını salladı.

"O hâlde belki de artık karımı geri alabilirim," dedi William alaycı bir gülümsemeyle.

Birkaç dakika sessizlikten sonra Stephen, "Sana ne istediğimi hemen söyleyebilirim," dedi.

William kaşlarını kaldırdı. Bu çocuk neden bahsediyordu?

"Bir gelinim olsun. Eğer benim için bir nişan ayarlarsan."

William konuşmayı bitirmek için başını salladı.

Stephen, başını yanında mışıl mışıl uyuyan Catherine'e çevirdi.

"Onun gibi birini istiyorum —senin güzel karın gibi."

Stephen'ın sırtışı utangaçtı ama gözlerindeki ışıltı hiç de öyle değildi. Ayrıca çocuk daha on iki yaşındaydı! William derin bir nefes alarak başını salladı. Karısı haklıydı. Stephen başını belaya sokabilecek türden bir çocuktü.

William kararını vermişti.

"Catherine gibi bir başka kadın daha yok ama senin için elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi William.

"Annene senin burada, Ross Kalesi'nde kalacağını bildiren bir mesaj yollayacağım."

Stephen'ın gülümsemesi bu haberle birlikte daha da büyüdü. William onun gülümsemesine karşılık vermedi. Ona ders vermenin tam zamanıydı.

"Bu seni başka bir adamın karısıyla yatakta göreceğim son sefer olsun," dedi parmağını Stephen'ın göğsüne hafifçe vurarak.

On . Beşinci Bölüm

Stephen çabucak iyileşti. Güler yüzlü bir çocuktü, ayrıca William onun arkadaşlığından keyif alıyordu.

Aslında William her geçen gün yeni hayatından daha çok memnuniyet duyuyordu. Catherine, Jamie ve Stephen'layken bir ailesi varmış gibi hissetti. Bunun nasıl olduğundan emin değildi ama karısına güvenmeye başlamıştı.

Hotspur'un, Shrewsbury Savaşı'ndaki ölümünü ve sonrasında olanları bile ona anlatmıştı. Kral Henry'de, o gün William'dan Hotspur'a karşı savaşmasını istemeyecek kadar incelik — belki de akıl — vardı. Bunun yerine William, Glyndwr'in birliklerine yanaşmak için gözcülük etmeye gönderildi. William yolunun üzerindeki meydanda Hotspur'un savaştığını görmek için tam zamanında geri döndü. Hotspur, öldürülmeden önce krala benzer şekilde giyinmiş iki kişiyi öldürmüştü ve neredeyse kralın kendisine de oldukça yaklaşmıştı.

Hotspur gerçek bir savaşçı gibi ölmüştü.

William, krala karşı savaştığı için Hotspur'un öleceğini anlamıştı. Ancak kralın sonrasında yaptığı şeye kendisini razı edemedi.

İnsanlar meşhur savaşçının öldüğüne inanmayınca kral, Hotspur'un cesedini buldurttu ve dört eşit parçaya ayırttı.

Bu parçalar krallığın dört bir köşesinde sergilendi. Kanlı kafa da Hotspur'un zavallı karısına teslim edildi.

William'ın bağlılığı değişmedi ama o günden sonra krala olan saygısının büyük bir kısmını kaybetti.

Hotspur, William'la bir kez bile sıcak bir şekilde konuşmamıştı, onunla olan kan bağıını asla kabul etmemişti. Yine de bu suç yüzünden Shrewsbury'den beri rahat yüzü görmemişti. Sadece Catherine'le bu olayları konuştuktan sonra içi rahatlamıştı. Catherine, onun neden kralın yanına geçtiğini ve bu seçiminin ona neye mal olduğunu anlamış gibi görünüyordu.

Catherine yatak odasına doğru yürürken kendi kendine düşünüp taşındı. William'ın ona her şeyi anlatması için başının etini yedikten sonra ondan sakladığı tek sırrı yüzünden kendini suçlu hissetti. William'ın manastırdayken ona öfkeyle söylediği sözler kulaklarında çınladı.

Yalancılığa tahammül edemem.

Ona yalan söylememişti diye düşündü ama ona karşı tamamen dürüst de olmamıştı. Ona güvenmemekle hatamı ediyordu? Şakaklarını ovdu. Keskin bir baş ağrısı vardı.

Bunu kendine itiraf etmekten hoşlanmıyordu ama William'a söylemesi için ikinci bir neden daha vardı. Önceleri reddetse de Edmund'un onun sırlarını ortaya çıkaracağına dair yaptığı tehdit, Catherine'in başının etini yiyordu. Ya biri o gece onu gördüyse? Zannetmiyordu ama hizmetçilerden birinin oradan geçmiş olması muhtemeldi. Hiçbiri onun aleyhine konuşmazdı. Ama Edmund, onlardan koparabileceğini göstermişti.

Kapı açılınca Catherine sızradı.

“Ne yapıyorsun burada?”

William’ın gözü zevkle parladı. “Karıcığımı gün orta sında ziyaret etmekten hoşlanıyorum. Yeterince sık gelmiş-tim; seni bu kadar ürküteceğimi düşünmedim.”

Catherine nefesini yavaşlattı ve gülümsemeye çalıştı “Kusura bakma, dalmışım.”

“Öyleyse umarım benimle aynı şeyi düşünüyorsundur”

Catherine kollarının arasına doğru çekti. Bu Catherine’i, söyleyeceği şeyi erteletecek kadar güzel hissettirmişti. Ancak vicdanı galip geldi.

“William sana söylemem gereken bir şey var.”

William’ın neşesi bir anda kaybolmuştu.

“Peki,” dedi ona sarılmayı bırakıp geri çekilerek.

Catherine onu elinden tutup pencerenin kenarındaki koltuklara götürdü.

William’ın gerildiğini hissetti. Aralarındaki bağ, birbirlerine açıldıklarından beri çok kırılgandı. Cesaretini toplaması biraz zaman aldı.

“Haydi ama Catherine, o kadar da kötü olamaz,” dedi William ve hafifçe onun eline vurdu. “Seni endişelendiren şey ne, söyle.”

William’ın bal rengi gözlerindeki korku, yumuşak ses tonuyla ters düşüyordu. Onu bekletmek sadece daha da kötü ihtimalleri düşünmesine neden oluyordu.

“Rayburn’ün bana zarar verdiğini biliyorsun.” Gözlerini William’ın eline sabitleyerek hikâyesini anlatmaya başladı; Rayburn’ün ona nasıl kötü davrandığından konuşmak Catherine’in için hâlâ kolay değildi. “Bir vâris istiyordu ama bazı sorunları vardı... erkeklik görevlerinde”

Boğazını temizledi. "Bazen görevini tamamlasa da hamile kalamadım. Gittikçe daha saldırgan oluyordu.

"Çok gençtim ve korkmuştum." Bir zamanlar içinde bulunduğu durumun ne kadar korkunç olduğunu anladığım umarak gizlice William'a baktı. "Çok geçmeden beni öldüreceğini düşündüm."

Dilini kurumuş dudaklarında gezdirdi. "Genç bir adam vardı," dedi neredeyse fısıldar gibi. "Beni kurtardı."

"Kurtardı mı?" dedi William şüpheli bir ses tonuyla. "Tam anlamıyla seni nasıl kurtardı?"

"Yaralandığım zaman benimle ilgilenildi."

Catherine gözlerini kapattı ve o günü hatırladı, dört yıldan fazla olmuştu. Prens Harry bir geceliğine orada kalmıştı. Ertesi gün Rayburn isyancılarla savaşmak için onunla gidecekti. Rayburn birkaç günlüğüne gideceğinden Catherine'le bir kez daha deneme yapmak istemişti. Bu sefer Catherine'i çok daha kötü yaralamıştı.

Catherine ertesi sabah Rayburn ve diğer adamlar gideceği kadar büyük salona inmek için beklemişti. Catherine, Harry'nin krala mesaj göndermesi için bıraktığı genç şövalyeyi tamamen unutmuştu. Büyük salona girdiği dakikada genç adam bir anda onun yanında belirmişti. Catherine onun yardım edebilecek birini çağırma isteğini reddedince adam onu odasına çıkarmış ve yaralarıyla ilgilenmişti.

"Çok kibar ve efendi biriydi," dedi sesli düşünerek.

Bileğindeki yarayı sarabilmek için onun eteğini hafifçe yukarıya sıyırdığında genç adamın yüzünün hatta kulaklarının nasıl kızardığını hatırladı. Adamın parmakları beklenmedik bir şekilde kibardı.

"Benim için bileğimdeki yarayı sardı," diye mırıldandı. "Bu hüneri, evine yakın bir manastırdaki keşişlerden öğrendiğini söyledi. Bir zamanlar onların mezhebine katılmayı umduğunu söyledi."

William anlaşılmaz bir ses çıkarttı. Yine de Catherine ona bakmadı.

"Yatağa yatmam için yardım ettiğinde elbisemin kolu sıyrıldı. Kolumdaki morlukları gördü."

Özenli tedavisinden sonra adam bileğini tutup elbisesinin kolunu yukarıya çektiğinde Catherine korkmuştu. Koyu mor ve mavi karışımı morlukların, sararmış olan eskilerin arasında nasıl göze çarptığını hatırladı. Bir sonraki seferde genç adam onun yüzüne şefkatli gözlerle bakmıştı.

"Yaralarımın ona söylediğim şekilde düştüğümünden dolayı ve de ilk kez olmadığını gördü," dedi Catherine. "Beni yaralayan kişinin kim olduğunu ve neden böyle bir şey yaptığını söylemem için bana baskı yaptı."

Evlenmeden önceki gece onu at sürmeye götüren genç şövalyenin anısı, genç adamın gözündeki şefkate güvenmesine neden olmuştu. Onu kurtaran şey de buydu.

"Benim için bir umut olmadığını, kocamın beni hamile bırakamayacağını ve hamile kalana kadar beni yaralamaktan vazgeçmeyeceğini bir bir ona anlattım."

Genç adam kolunu ona dolamış ve sakinleşmesi için elini onun saçlarında gezdirmişti. Catherine, onun kucağında hissettiği rahatlığı ve sızana kadar onun kollarında ağladığını hatırladı. Uyanık olduğu süre boyunca bir çözüm yolu bulmaya çalışmıştı.

"Hayatımı kurtarmak için başka bir adamdan hamile kalmam gerektiğini söyledi." Catherine o kadar kısık sesle

konuşuyordu ki William onu duyabilmek için öne eğilmişti. "Rayburn'ün beni öldürmesine izin vermemin zina-
dan daha beter bir günah olduğunu söyledi"

Catherine sessizliğin uzamasına izin verdi. Artık hiçbir güç onun William'ın yüzüne bakmasını sağlayamazdı. Catherine yanında oturan William'ın öfkeyle titrediğini hissedebiliyordu.

Sonunda kendini şunu söylemeye zorladı: "Ondan benim için bu iyiliği yapmasını istedim."

"Ne istedin!"

"Başta reddetti," dedi Catherine. William onun elini o kadar sıkı tutuyordu ki canı yandı. "Onun beni baştan çıkarmak için odaya taşıdığını düşündüğümü zannederek rencide oldu."

"Niyeti tam da buydu!"

"Hayır, değildi," diye karşı çıktı Catherine onun yüzüne bakarak. "Öyle bir şey değildi."

"Tam olarak nasıldı, Catherine?" William bal rengi gözlerini kısmış ona sertçe bakıyordu, Catherine onun gözündeki uyarıyı gördü.

"Aslında onu ikna etmek hiç kolay olmadı," dedi fısıldayarak. "Ama bunu isteyebileceğim ve güvenebileceğim başka hiç kimse yoktu."

Catherine cesaretini kaybetmeden önce nasıl soyunduğunu hatırladığında kızardığını hissetti. Genç adam bakışlarını baştan aşağıya yavaşça onun çıplak vücudunda gezdirmişti. Nefes nefese kalmış bir şekilde, "Kesin emin misin?" diye sormuştu.

Catherine işte, o zaman kazandığını anlamıştı.

"Bana onun seni nasıl hamile bıraktığını anlatma," dedi. William tükürükler saçarak, sanki onun düşüncelerini okuyor gibiydi. "Benden önce bir adamla yatmaktan asla keyif almadığımı sanıyordum."

"Seninle benim aramdaki gibi bir şey değildi o," dedi. William'ın böyle bir şey düşündüğüne şaşırılmış bir şekilde "Evet, beni incitmedi ama seninle aramızda olan şeyin yakınından bile geçmedi."

O anı yavaşça Catherine'in gözünde yeniden canlandı. Tahmin edemeyeceği bir yumuşaklıkla genç adam onun boynunu ve alnını öpmüştü. Yumuşak dokunuşlarla Catherine'in tenini okşarken onun kulağına rahatlatıcı şeyler mırıldanmıştı. Catherine'de büyük bir huzur duygusu uyanmıştı.

Genç adamın onu korumak için kendini yavaşlattığını hissetmiş ve buna minnettar olmuştu. Zar zor hareket ederek mecalsiz bir şekilde kendini ona teslim etmişti. Genç adam Catherine'in ruhunun vücudundan daha çok yaralanmış olduğunu anlamış ve ondan hiçbir şey beklememişti.

Genç şövalye o gün, Catherine'e hayatının kibar bir adamla ne kadar farklı olabileceğini göstermişti.

William onun, âşığını hayal edişini izledikçe kalbine bir bıçak saplanıyormuş gibi hissetti.

Onu Rayburn'le düşünmekten her zaman nefret etmişti ama o adam bir zamanlar onun kocasıydı. Catherine'in o adama ne ilgi ne de şehvet duymuş olmasını bilmek Williamı rahatlatıyordu. Ama Catherine'in kendine bir âşık edinmesi bambaşka bir şeydi.

Korkunç bir soğukluk onu ezip geçti. Ayağa kalktı, oradan uzaklaşmak için odadan çıkmak zorundaydı. Burada kalamazdı.

Ancak oradan kaçmayı düşünmeden önce bilmesi gereken şeyler vardı.

"Bu şövalye Jamie'nin babası mı?"

Catherine evet anlamında başını salladı.

"Ne kadar zaman senin âşığındı?"

Catherine'in cevabı gecikince ekledi: "Hâlâ âşığın mı?"

Catherine'in gözleri büyüdü. "Hayır değil! Olamaz da! Sadece tek seferlikti — yemin ederim."

"Tek sefer mi?" dedi şüpheli bir şekilde. "Tam bir mucize."

"Bana da hep öyle gelmiştir," diyecek kadar sinirliydi.

William içinde yükselen öfkeyi kontrol etmeye çalışarak dişlerini sıktı. "Âşığın şimdi nerede?"

O adamı bulup öldürmek istedi.

"Ateşli bir hastalık yüzünden öldüğünü öğrendim," dedi Catherine. Sesindeki üzüntü William'ın yüreğini sızlattı. "Üzerinden çok zaman geçmeden..."

Catherine olanlarla ilgili bir şey söylemeyecek kadar akıllıydı ancak onu başka bir adamın altında kıvranırken düşünmek William'ın canını yakıyordu.

"Bunu yapmakla hata ettiğimi düşündüğünü anlayabiliyorum," dedi Catherine ayağa kalkıp yumruklarını sıkarak. "Ama bundan pişmanlık duyamam. Yapamam! Hamile kalmazsam Rayburn beni öldürürdü. Ayrıca benden Jamie'nin doğmamış olmasını dilememi isteyemezsin."

William onun, âşığından bahsederken yumuşayan yüzünü seyretmişti. Catherine onunla yatması için adamı ikna etmişti. William ihtiyacı olan her şeyi öğrenmişti buna daha fazla dayanamazdı.

“Pişman olduğum şey William FitzAlan, sana güvenilecek bunu anlatacak kadar aptal olmam.” Catherine’in gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı ve artık ona bağırıyordu “Beni anlayacağına ve benim hakkımda böyle çirkin şeyler düşünmeyeceğine güvendim.”

William onun dediklerini hemen hemen hiç duymadı.

Kapıyı çarpıp çıkmadan önce son gördüğü şey Catherine’in odanın ortasında ellerini yüzüne kapatmış bir şekilde ağlamasıydı. Ölen âşığı için ağlıyordu.

William ona güvenmişti, ne kadar da aptaldı.

Edmund ve Stephen, William onların önünden fırtına gibi geçerken geriye sıçradılar. William ikisinin de daha önce görmediği kadar öfkeliydi. Gözünden hiçbir şey kaçmayan Stephen, Edmund’un yavaşça gülümsediğini gördü. Ve sebebini merak etti.

On . Altıncı Bölüm

Catherine, William'la yaşadıkları felaket konuşmadan sonra oldukça üzgündü. Yemekten bir saat önce Alys onun yanına geldi.

"Hanımım," dedi Alys ona çabucak reverans yaparak, "kapıda bir grup gezgin müzisyen var. Muhafızlar onları içeriye alıp almayacağımızı soruyor. Lord FitzAlan avlanmaya gittiğinden onlara size soracağımı söyledim."

"Bu müzisyenlerin kim olduğunu biliyor muyuz?"

"Evet biliyoruz! Onların müziği eşliğinde pek çok kez eğlenmişliğimiz var," dedi Alys. "Sanırım en son Lord FitzAlan gelmeden çok önce buraya uğramışlardı"

Evet, Catherine onları tanıyordu. Aralarından birini gerçekten de iyi tanıyordu.

"Evet deyin hanımım. Düğününüzü müzisyen olmadan yapmış olmanızı telafi edeceklerdir." Heyecanını zorla bastırmaya çalışarak, "Ayrıca her zaman seyahatleri boyunca edindikleri bilgileri de aktarırlar," diye ekledi.

"Haklısın," diyerek onun söylediklerine katıldı Catherine. "Muhafızlara kapıyı açmalarını ben söyleyeceğim."

O ve Alys kale kapısına giden avluyu geçerken Stephen'in kendisine seslendiğini duydu. Ona bakmak için döndüğünde Stephen'in koşarak kale duvarından aşağıya indiğini gördü.

"Kapıda gezgin müzisyenler var!" dedi Catherine'in hemen yanındaki son basamağı inerken.

"Haberleri Ross Kalesi'ndeki herkesten önce duyduğuna yemin ederim, Stephen," dedi Catherine başını sallayarak. "Hiçbir sır uzun süre senden saklanamaz."

Birlikte yavaş yavaş yürürlerken ona baktı. "Bunu nasıl beceriyorsun?" diyerek cevabı beklenmeyen bir soru sordu Catherine ama Stephen soruyu cevapladı.

"Hizmetçilerle arkadaşlık kuruyorum, muhafızlara içecek bir şeyler götürüyorum." Biraz durakladıktan sonra ekledi "Ve dinliyorum."

"Kapıları mı?"

Stephen ona yalan söylemezdi, gözlerini kocaman açarak sahte bir masumiyetle Catherine'e baktı.

"Dikkatli ol," dedi Catherine azarlar bir şekilde. "Bir gün duymaman gereken bir şeyi duyabilirsin, bu da sana pahalıya patlayabilir."

Kale kapısına ulaştıklarında Catherine, rengârenk kıyafetli müzisyen grubundaki yüzleri tanıdı. Hatırlayabildiğinden çok daha uzun süre önce bu grup Ross Kalesi'ne gelmişti. Annesinin şarkıları ne kadar çok sevdiğini anımsadı, özellikle de 'aşk şarkıları'nı.

Muhafızlara kapıyı açmaları için işaret verdi ve "Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!" diyerek bir adım geriye çekildi. Adamlar birer birer onu başlarıyla selamlarken onlara gülümseyerek karşılık verdi.

Robert Fass onun elini öperek çapkın bir şekilde gülümsedi. Su yeşili gözleri ve modası geçmiş uzun sarı saçlarıyla oldukça yakışıklı görünüyordu.

Robert müzisyen grubuna üç yıl önce katılmıştı. Hiç kimse onun nereden geldiğini bilmiyordu o da söylemiyordu. Ama her türlü mimiği ve aksanı yapabiliyordu. Ayrıca Fransızca, İngilizce ve Galceyi oldukça iyi konuşuyordu. Melekleri ağlatacak kadar güzel bir sesi vardı.

En azından dişi melekleri.

Catherine, hizmetçi kızların ondan gözlerini alamadıkları için uyuyan köpeklerle takılıp düştüklerini görmüştü. İç çekti ve kafasını salladı. Robert kendilerini tercih etsin diye kızlar birbirleriyle kavga ederlerdi ve bu küslükler ona haftalarca sorun olurdu.

Robert'ın ona çıtlattığı kadarıyla soylu leydiler de en az hizmetçiler kadar sık bir şekilde onu yataklarına almışlardı. Catherine, onun en iyi bilgileri bu şekilde edindiğinden şüphelendi.

Catherine onunla birebir konuşmak istediği için endişeliydi. Stephen'ın keskin kulakları yüzünden onunla şimdi konuşması mümkün değildi. Bekleyecek ve onunla daha sonra konuşacaktı.

Catherine yanında dimdik bir şekilde oturan William'ın öfkesini hissedebiliyordu. Neredeyse hiç konuşmuyor, Catherine'e tek kelime bile etmiyordu.

Pekâlâ. Catherine de sinirliydi. William'ın düşmanca tavırları karşısında hayal kırıklığına uğramış ve yıkılmıştı.

Tanrı'ya şükür müzisyenler dikkatlerini dağıtmak için oradaydılar. Catherine, sürprizi yemeğin sonuna kadar bekletme kararından pişmanlık duydu.

En son servis olan komposto, ceviz şekerlemeleri, turtalar ve pastalar masaya getirilene kadar bekledi. Catherine'in

başıyla verdiği onayla hizmetçiler büyük salonun heybetli kapılarını açtı. Müzisyenler, flüt ve arpla çaldıkları müzik eşliğinde büyük salondan içeriye girdiler.

Büyük salonda alkış sesleri ve sevinç çığlıkları yankılandı.

Catherine'in umduğu gibi müzisyenler, isyancılarla olacak bir sonraki büyük çatışmayı beklemekten sıkılmış halka mutluluk getirmişlerdi. William bile somurtkanlığını bir kenara bırakıp bir süreliğine müziğin keyfini çıkardı.

Gerçekten de kısa süreliydi.

Robert son şarkı için ayağa kalkarak tüm salonun sessizliğe bürünmesini bekledi.

"Bu şarkıyı Sınır'ın en güzel hanımefendisi için söyleyeceğim." Robert, Catherine'i selamladı ve ona garip bir şekilde gülümsedi.

Catherine onu boğabilirdi.

Robert taburesine oturdu ve arpını eline aldı. Şarkıya başladığı anda Catherine ona olan bütün sinirini unuttu.

İlk notadan itibaren kimse salonda yükselen bu güzel sesi engellemek için çıt çıkarmadı. Robert'ın ağzından çıkan her sözde bir sağa bir sola sallandılar. Bu herkesçe bilinen bir şarkıydı. Genç bir adamın güzel bir hizmetçi kıza olan ölümsüz aşkının hikâyesiydi. Şarkının sözlerini dinlerken Catherine gözlerini kapattı ve müziğin onu hikâyenin içine çekmesine izin verdi.

Son dizeleri duyduğunda şarkının sonuna nasıl geldiğini anlamadan gözlerini açtı. Hizmetçinin başka biriyle evlenmeye zorlandığı bölümü korkuyla dinledi. Robert, genç adamın ağıtının olduğu bölümü söylerken sesi büyük salonu doldurdu: Genç adam aşkıyla gizlice buluşmalıydı, aynı zamanda çocuğu da başka bir erkeğin adını taşıyacaktı.

William yemek bıçağını tutan elini yumruk yaptı ve parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sert bir şekilde sıktı. Catherine onun yüzüne göz ucuyla bakmaya bile cesaret edemedi. Öfkesi Catherine'in tüylerini diken diken edecek kadar elle tutulur bir hâldeydi.

Çok geçmeden beklenmedik coşkulu bir alkış Catherine'in dikkatini tekrar müzisyenlere vermesine neden oldu. Robert selam verirken Catherine'in bakışlarını yakaladı ve ona bir kez daha şeytani bir şekilde gülümsedi. Bu aptal herif William'ın onu boğazlamaya hazır olduğunu göremiyor muydu?

Alkışlar sona ermeden önce Catherine masadan ayrıldı. Büyük salonun hemen dışındaki koridorda müzisyenleri sohbet ederken buldu.

"Muhteşem bir performans!" dedi Catherine. "Aşçının hazırladığı yemek mutfakta sizi bekliyor."

Diğerleriyle birlikte gitme niyetinde olan Robert'ı koldan yakaladı. Robert elini onun üzerine koyunca Catherine hemen elini geriye çekti.

"Beni utandırmak zorunda mısın?" dedi sert bir şekilde fısıldayarak.

Robert başını arkaya atıp güldü. "Onlar için aşk şarkısı söylediğimde pek çok kadının gururu okşanırdı. Bunu bu kadar çekici yapan şey senin sinirlenmen."

"Bunu engellesen iyi edersin yoksa kocam seni öldürebilir! Şimdiye kadar hiçbir koca tarafından nasıl öldürülmedin?"

"Aşk şarkıları söylerken genellikle evli kadınlara bakmamaya dikkat ederim; tabii, eğer kocaları yanlarındaysa."

Catherine göz kırptı. "Ama bu akşam kendime hâkim olamadım."

"Şakalarından bıktım, Robert." Onu azarlamak nafi leydi, hem Catherine başka meselelerden konuşmak istiyordu. Öne eğildi ve kısık sesle, "Söyle bakalım, yeni haberler var mı?" dedi.

Robert'ın yüzündeki bütün neşe gitti. "Fransız ordusu, Galler'in güneybatı kıyısındaki Milford Haven'a bir hafta içinde çıkartma yapmayı düşünüyor."

"Ne?" Fransızlar, Glyndwr'e verdikleri sözü tutmak için o kadar uzun süre beklemişlerdi ki Catherine neredeyse hiç gelmeyeceklerini düşünmüştü. "Kaç adam getirecekler?"

"Kesin olarak söyleyemesem de oldukça büyük bir birlik. İki bin beş yüz kişi kadar olabilirler."

Catherine o kadar çok korktu ki Robert onu sakinleştirmek için elini onun omuzuna koydu. "FitzAlan hakkında duyduklarına bakılırsa Ross Kalesi'ni koruması için ona güvenebilirsin. Tanrı'ya şükür, beş para etmez Rayburn pisliği artık senin kocan değil."

"Mesajlarımı prense götürdüğün için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım." Daha az bir samimiyetle, "Minnetimin büyüklüğünün biliyor olman sana büyük olanaklar sunar," diye de ekledi.

"Kötü bir niyetim yok." Robert'ın gülümsemesi bu kez yumuşak ve nazikti.

"Biliyorum," dedi Catherine omuzundaki ele dokunarak. Robert'ın tüm bu flörtleşmelerinin ve şakalarının altında kendisine karşı hakiki bir dostluk hissettiğini biliyordu.

"Dahası var," dedi Robert sesini tekrar alçaltarak. "Fransızlar, sadece Glyndwr'in Güney Galler'deki kaleleri almasına

yardım etmek için gelmiyorlar. Bizzat İngiltere'nin içine ilerleme niyetindeler."

"Hayır." Catherine elini göğsüne koydu. "Buna cüret edemezler!"

"Göreceğiz," dedi Robert omuz silkerek. "Ben sadece böyle bir söylenti duydum."

Şüphesiz yatakta duyduğu bir söylentiydi.

Robert'ın bakışları Catherine'in yüzünden, onun arkasındaki başka bir şeye sabitlendi. Catherine birinin onların konuşmasına şahit olduğunu düşünerek panikle arkasına dönüverdi.

O kişinin sadece William olduğunu görünce rahatladı. Onları tanıştırmak için tekrar Robert'a döndüğünde onun birkaç adım ötedeki kapının yanında olduğunu gördü.

"Şimdi yemeğe yetişmeliyim, Leydi FitzAlan," dedi kapı çarparak kapanmadan hemen önce.

Robert bir yerden çabucak uzaklaşma konusunda tecrübeliydi.

William'ın öfkesi onu neredeyse kör etmişti. Ozanın gitmesine izin verdi. Şimdilik. Yumruklarını vücudunun iki yanında sıktı, karısıyla yüzleşmek için bir adım ileri çıktı. Catherine'le arasında sadece birkaç milim vardı ama yapabileceği şeylerden korktuğu için ona dokunmaya cesaret edemedi.

"Jamie'nin babası o mu?" diye sordu William. "Öldüğüne inanmamı istediğin herif?"

Catherine menekşe mavisi gözleriyle masum bir şekilde ona baktı. William onu dişleri takırdayıp acı içinde inleyene kadar sarsma isteği karşısında iki arada bir derede kaldı.

“Ne?” dedi Catherine sanki onun ne dediğini duymamış gibi. “Jamie’nin babası mı? Robert’ı o zamanlar tanı mıyordum bile.”

Catherine’in cevabı onu hiç de rahatlatmadı.

“Yani Jamie’nin babası senin tek âşğın değil?” Başının ağrıdan patlayacağını düşündü. “Daha kaç tane var Catherine? İsimlerini istiyorum,” dedi her kelimeyi bastıra bastıra söyleyerek.

William artık onun korktuğunu görebiliyordu ama Catherine direnmeye devam etti.

“Âşğım olmadı, sana anlattığım kişinin haricinde,” dedi onun gözünün içine bakarak. “O da sadece bir seferlikti”

İki âşğ olmuş olsaydı bu kadar acemi olmazdı diye düşünüp durdu William. Eğer bir ozanla birlikte olmuş olsaydı ona öğreteceği çok bir şey kalacağını düşünmüyordu.

“Yemin et,” dedi William emir verir gibi. “Onunla yatmadığına yemin et.”

Catherine, sanki bir çıkış yolu görmüş gibi sakinleşti.

Boynundaki haçı kavradı ve tereddütsüz bir sesle, “Tanrı’ya yemin ederim ki onunla yatmadım,” dedi.

William neye inanacağını bilmiyordu. Adam şarkısını söylerken William, o ikisini çıplak ve birbirine dolanmış bir şekilde gözünde canlandırmıştı. Onları karanlık koridorda baş başa birbirlerine dokunarak fısıldaştıklarını gördüğünde şüphe duyduğu şeylerin hiçbiri yok olmamıştı.

Ama Catherine Tanrı'ya yemin etmişti. Ya doğruyu söylüyordu ya da Tanrı'nın gazabından korkmuyordu.

"Eğer söylediklerin doğruysa," dedi William, "o zaman neden onunla gizlice fısıldaşıyordunuz?"

"Ben—"

"Artık bir adamın sana keyif verebildiğini bildiğine göre başka birini denemek istedin. Değil mi? Onunla kaçamak yapmayı planlıyordun, itiraf et!"

"Hayır! Robert bana sataşmak için o şekilde davranır, gerçekten. Bu onun için bir oyun gibi."

"Karımı baştan çıkarmak için oynadığı bir oyun mu?" diye bağırdı. "Yemin ederim onu lime lime edeceğim."

William onun yanından hızla geçip kapıya doğru ilerlerken Catherine onun koluna yapıştı.

"Ona dokunma William," diyerek ona yalvardı. "O masum."

"Masum öyle mi?" dedi inanmayarak. "Şu hayatta o ozanın masum olduğuna inanacak bir kişi bile yok."

Daha sessiz bir şekilde sordu, "Peki, ya sana ne demeli karıcığım? Senin masum olduğuna inanmalı mıyım? Az önce gördüğüm şey hakkında bana nasıl bir açıklama yapabilirsin?"

"Eğer dinleyeceksen sana söylemem gereken şeyler var," dedi Catherine. "Robert bana Fransızlar ile ilgili beklenmedik haberler verdi. Hemen krala haber göndermeliyiz."

"Gizli kapaklı konuşmanızın siyasi olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

William tiksinierek onu ittirince Catherine yere düştü.

William onu üzerinde dikilerek hafifçe hırlayarak, "Senin o ozandan işin aslını öğreneceğim. Gerekirse köşeye sıkıştıracağım."

Catherine dizlerinin üzerinde doğrularak William'ın bacağına sarıldı. "Lütfen William, ona zarar verme!"

Catherine'in yerlerde sürünmesini ve âşığı için yalvarmasını izlerken göğsüne korkunç bir ağırlık sapladı.

"Aramızda geçenlerin senin için hiçbir anlamı yok muydu?" diye sordu William. Ağlamaklı çıkan sesini duyduğunda bu kadar zayıf biri olduğu için kendinden nefret etti.

Catherine arkasını dönüp kapıdan çıktı. Dışarıdan gelen soğuk hava dalgası William'ın yanan tenini serinletemedi. Annesi onu altı yaşındayken başından attığından beri bu kadar acı ve yalnızlık hissetmemişti. Hayatında ikinci kez William'ın tüm dünyası başına yıkılmıştı.

Catherine'i sevmişti. Ancak şimdi fark edebilmişti. Yıllar önce ahırda tanıştığı kız onun hayal gücünü etkilemiş ve rüyalarına girmişti. Ama onun kalbini çalan bu kadın William'ın fazlasıyla gönülsüz olan karısıydı. Ve onun kalbini çalmayı, William'ın haberi bile olmadan yapmıştı.

William, istediği şeyi elde etmek için kullanacağı stratejiyi belirlemeye alışkındı. Ama Catherine'e ve ona olan hislerine ne yapacağını düşünmeye başlayamazdı.

Bu gece gidip o çok yakışıklı ozanı bulacak ve onu buradan sepetleyecekti.

Catherine hizmetçiyi gönderdikten sonra kapıyı sürgüledi. William'ı dışarıda tutacağından değil, zira içeri girmeyi kafasına koyarsa hiçbir şey ona engel olamazdı. Catherine odanın içinde volta atmaya başladı. William'ın gelip Robert'in

içeride saklandığını bildiğini söyleyerek kapıyı yumruklaşmasını bekliyordu.

Tanrı'ya şükür ki kalenin içinde bulunan gizli geçidi ve dışarıda gizlenmiş sandalı, çok eskiden Robert'a göstermişti. Şansı yaver gittiyse şu ana kadar sağ salım bir şekilde ırmağın aşağısına varmıştır.

William gelmedi. Catherine ağır sandığı kapının önüne ittirdi ve çektiği çileden yorgun düşmüş bir hâlde kendini yatağa attı. Kesik kesik uyudu ancak sabah uyandığında kolunu kaldıracak hâli yoktu.

"Adamlar büyük salondan ayrıldılar hanımım," diye seslendi hizmetçi kapının arkasından. "Artık giyinmenize yardım edebilir miyim?"

Catherine sandığı geriye çekerek Mary'nin içeri girmesini sağladı.

"Bir süre daha dinleneceğim," dedi Catherine sandığın üzerine otururken. "Midem rahatsız biraz."

"Yemeniz için bir şeyler getireceğim hanımım," dedi Mary. "Mide sorunları içi ılık sütle ıslatılmış ve üzerinde biraz bal gezdirilmiş ekmekten daha iyisi yoktur."

Catherine öğle yemeğinden önce kendini toparlamasına rağmen aşağıya, hasta olduğunu ve yemeğini odasında yiyeceği haberini gönderdi. William'ı görmeye henüz hazır değildi. Aynı zamanda Harry'ye Fransız çıkarması ile ilgili haberleri nasıl ulaştıracağına dair bir çözüm bulması gerekiyordu. Belli ki William, onun için bunu yapmayacaktı.

Robert'ın verdiği bilgilerden, Harry'yi haberdar etmeyi göze alacak kadar emin olabilir miydi? Bu kadar önemli bir bilgiyi farklı iki kaynaktan duymadığı sürece ona mesaj yollamayı istemezdi. Her zaman tedbirli olmuştu; gönderdiği

haberini sonradan yanlış olduğu kanıtlanırsa prensin, krala ve onun kuruluna karşı olan itibarı zedelenir.

Prens Harry ve kral Kuzey sınırındalardı. Orduları Galler'den bu kadar uzakken Fransızların gelişinin yakın bir zamanda olacağı haberini onlara göndermek çok daha önemliydi. Keşke emin olabilseydi! Catherine bunu doğrusu bile Harry'ye nasıl mesaj gönderecekti ki?

Catherine kapının hafifçe tıklatıldığını duydu ve kapının arkasından kumral bir kafa beliriverdi. Başındaki dertlere rağmen Catherine, Stephen'a sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu çocuk kaşlarını çatarak. "Hasta olduğumu duydum."

"Daha iyiyim, teşekkürler," diye cevapladı. Catherine söylediği yalanın onu endişelendirmiş olmasından dolayı kendini suçlu hissetti.

"Manastırdan senin için bir mesaj geldi," dedi elindeki mühürlü parşömeni ona uzatarak.

Stephen'ı arkasında huzursuz bir şekilde bırakarak odanın kapısına doğru yürüdü. Sırtını kapıya dönerek parşömenin mührünü bozdu. Biri rulo yapılarak diğerinin içine konmuş iki tane mektup vardı. Hemen gizlenmiş olanı açtı, içinde önemli bir şey olduğunu hissediyordu.

Başrahibe de Fransız ordusunun yapmak üzere olduğu çıkarmadan haberdardı.

Tanrı Catherine'in yanındaydı. Catherine'in gizli mesajı elbisesinin koluna saklamasından hemen sonra William aceleyle odaya girdi.

William geldiğinde Catherine öteki mektubu elinde tutuyordu. William'ın da kendisi gibi doğru düzgün uyuyamamış olduğunu görmek onu epey memnun etti.

"Edmund, sana bir mesaj geldiğini söyledi," dedi William
hık selam sabah vermeden. Parşömeni almak için elini uzattı.

"Başrahibe Talcott'tan," dedi Catherine soğuk bir şekilde ve parşömeni onun eline bıraktı.

William göstermese de mektubun gerçekten de başrahibeden geldiğine şaşırılmış gibiydi.

"Gördüğün gibi kocacığım, başrahibe yakında onu görmeye gidebileceğimi umuyor. Epey zaman geçti, en son..."

Catherine bir anlığına durakladı. " En son ziyaretimden beri."

"Rahibe kadınlarla dizlerinin üzerinde biraz zaman geçirmenin belki de sana bir faydası olur," dedi William sert bir şekilde. Gözlerini kısarak işaret parmağını Catherine'in göğsüne batırdı. " Ama ben ya da Edmund olmadan kalenin duvarlarının dışına çıkmayacaksın. Karımın kaçamak yapmasına izin vermeyeceğim."

Catherine ne olduğunu anlayamadan Stephen onların arasında belirdi.

"Ona bu kadar alçakça şeyler söylememelisin!" diye bağırdı Stephen.

William'ın sert sözleri, Catherine'in canını yaktı ve onu aşığladı ancak Stephen'ın beyhude kahramanlığı onu neredeyse ağlamanın eşiğine getirdi.

"Sana eşlik eden adamları bugün eve yolluyorum, Stephen," dedi William soğuk bir şekilde. "Git ya da kal, keyfin bilir."

Bunun üzerine arkasını dönüp sert adımlarla odadan çıktı.

Stephen'ın açık teni kızarmıştı, koyu kahverengi gözlerinde ise şaşkınlık ve üzüntü vardı.

"William burada kalmanı istiyor," dedi Catherine onun koluna dokunarak. "Sadece şu an biraz sinirli."

Stephen omuzlarını silkti ve başını öne eğdi.

Catherine onun yüzünü avuçlarının içine alarak gözü-nün içine baktı baktı. "Ben burada olduğum sürece Ross Kalesi'nde de bir evin var," dedi. "Senin burada kalmanı istiyorum ve biliyorum ki Jamie'de bunu istiyor."

"Annemin hüsrانındansa William'ın gazabını tercih ederim," dedi Stephen gülümsemeye çalışarak. "Karşı çıkılacak türden bir kadın değil."

Catherine ona gülümseyerek karşılık verdi. "Sebebi ne olursa olsun burada kalacak olmana çok sevindim."

"Edmund bana, William'ın sana neden bu kadar çok kızdığını anlattı," dedi Stephen ve hafifçe kızardı. "Ağabeyim bir aptal, ben de bunu ona söyleyeceğim."

Stephen'ın gereğinden çok daha fazla şey biliyor olması Catherine'i şaşırtmadı.

"Öyleyse benim için ejderhaları da öldürür müsünüz, Sör Stephen?" dedi Catherine, oğlanın ona körü körüne inanmasından etkilenmiş bir şekilde. "Teklifin için teşekkür ederim ama ağabeyinle aramdaki meseleye yardım edebileceğini zannetmiyorum."

"Eminim senin için yapabileceğim bir şeyler vardır? Ne istersen yaparım."

Catherine düşünmek için gözlerini kıstı.

"Evet, Stephen, yapabileceğin bir şey var."

Bir saat sonra Stephen'a eşlik eden adamlar Kuzeye gitmek için kaleden ayrıldılar. William'dan habersiz, prenze

Catherine'in mesajını taşıdılar. Prens Harry mesajı krala götürdüğünde, kral parşömeni onun elinden kaparak parçalara ayırdı ve Harry'nin suratına fırlattı.

"Bir kadının sözünden yola çıkarak," dedi öfkeyle, "ben-den ordularımı İngiltere sınırına mı taşımamı bekliyorsun?"

Birkaç gün içerisinde kral bunu yapmadığına pişman olacaktı.

On Yedinci Bölüm

Catherine üç gün boyunca masaya inmedi. William, yaşadıkları anlaşmazlığın tüm kalenin dilinde olduğunun farkındaydı. Hizmetçilerin William'a bakışlarına bakılırsa onu alçak bir suçlu olarak gördükleri gün gibi ortadaydı. Diğer yandan kendi adamları ondan çekiniyordu. Edmund bile onun gözlerine bakmıyordu.

Stephen, hizmetçileri William'ın haksız olduğuna dair dolduruşa getiriyordu. William, Catherine'in tarafında olduğu için oğlanı nasıl suçlayabilirdi ki? Catherine'i karanlıkta ozanla oynasırken bulduktan sonra bile William'ın ona olan arzusu dinmek bilmedi. Geceleri yatakta uyanık bir şekilde yatarken, geçmişe geri dönüyordu. Neredeyse Catherine'in nefesini duyduğuna yemin edebilirdi.

Gündüzleri bile kendini, Catherine'in onun vücudunu baştan aşağıya öptüğünü ya da içine girdiğinde onun nefesinin nasıl kesildiğini hayal ederken buluyordu. Çok yakında arzularını bastırmaktan deliye dönecekti.

William kendine onu tekrar yatağına almasında bir sakınca olmadığını söyledi. Catherine onun karısıydı. Buna hakkı vardı. Bu bir görevdi. Her adam bir vârise ihtiyaç duyardı. Ayrıca inançlı bir adam zinadan uzak durmalıydı. Dini nedenlerle cinsel ilişkiden uzak durmak istemiyorsa karısıyla yatmak zorundaydı.

Dürüst olması gerekirse onu sadece özlediği için yatağında istiyordu. Yemek masasında Catherine'in eksikliğini hissediyordu ve onun, Jamie'nin maskaralıklarına yada Stephen'in şakalarına attığı kahkahaların özlemini çekiyordu. Eskiden yaptıkları uzun at gezintileri aklına geldiğinde William'ın içini bir hüznün kapladı.

Hepsini çok özlemişti.

En sonunda gecenin bir yarısı William'ı Catherine'in yatağına götüren şey tamamen ona olan arzusuydu. Odaya girdiğinde Catherine'i hareketsiz bir şekilde yatarken görmesine rağmen William onun son derece uyanık olduğunu biliyordu.

"Beni geri çevirebilirsin," dedi William karanlığın içinde sert bir sesle. Catherine'in tepkisini beklerken çıplak bedenindeki tüm kaslarının gerildiğini hissetti. Bu sessizlik William için yeterli bir cevaptı.

William yatağa girmek için örtüyü kaldırdığında, Catherine ona karşı koymak için çığlık atmamıştı. William onun hareket ettiğini hissetti sonra da Catherine'in geceliğinin yere düşerken çıkardığı sesi duydu. William ona doğru döndü ve nihayet Catherine'in çıplak vücudunun kendisine değdiğini hissetti.

Bir anda onu kollarına aldı ve kendine doğru sıkıca bastırdı. William Catherine'in saçlarını, yüzünü ve boynunu öpüyor bir yandan da ellerini onun vücudunda gezdiriyordu. Onu sırtüstü yatırdı ve yüzünü göğüslerinin arasına gömüp kokusunu içine çekti. Catherine'in nefesi kesik kesik gelmeye başlayana kadar onun göğüslerini emdi.

William içindeki boşluğu ona olan tutkusu, yumuşak teninin hissi, saçlarının kokusu ve onunkine yanıt veren

vücudunun heyecanı ile doldurmaya çalıştı. Ona bütünüyle sahip olma isteğine kapılarak başı Catherine'ın bacaklarının arasına gelene kadar kendini aşağıya kaydır.

Bu bir günahsa bile William bunu umursamamaya başlamıştı. William istediği kadar onun tadına baktı. Başından beri istemiş olduğu gibi. Catherine şaşkınlık içinde nefes nefese kalınca William onun kalçasını daha sıkı bir şekilde kavradı. Eğer William'ın durmasını isteseydi karşı koymak için çılgılık atardı. Başka hiçbir kadının tadı ve kokusu onunki gibi değildi. William onu yaladı ve emdi. Daha sonra da parmağını onun içine doğru kaydır.

Catherine zevk içinde kıvranarak inliyordu ama William ona çılgılık attırana kadar tatmin olmayacaktı. Catherine onun istediğini yaptığında William dizlerinin üzerinde yükselerek onun kalçalarını kendine doğru çekti. Birlikte çılgılık atmaya başlayınca dek tekrar tekrar hızlı ve sert bir şekilde onun içinde ileri geri gitti.

William nefes nefese öne doğru yığıldı, ağırlığını kollarına verdi ve alnını Catherine'ın göğsüne yasladı.

İkisi de tek kelime etmedi.

William kendini kaldırıp bitkin bir şekilde Catherine'ın yanına uzandı.

Elbette, bu coşkulu birleşme William'ın içindeki açlığı dindirmişti. Ama Catherine'ın parmakları onun yanağında gezindiğinde bu açlığın dinmediğini anladı. Catherine in verebileceğine güvendiğinden daha fazlasını ondan istedi.

William gözlerini karanlığa dikerek sırtüstü yattı. Evlendikleri ilk gün duyduğu korku gerçek olmuştu. Bundan

neredeyse emindi. Ancak ilerleyen haftalarda Catherine'in ona karşı yumuşaması sahte miydi? Öyle miydi?

Catherine, kendi odasına dönmek için yataktan kalkmakta olan William'ın yanına geldi. Elini onun düz karnına koyunca, William'ın nefesi kesildi. Ardından William'ın önüne doğru eğildi. Karısının saçları onun tenini okşuyordu.

Ve William bir kez daha kendini kaybetti.

Daha önceleri olduğu gibi Catherine onun yatağına gelmiyordu. Ama William her gece onun odasına gidiyor ve sevişiyordu. Sessiz, çılgınca ve bütün ihtiyaçlarını ve isteklerini ve kızgınlıklarını karşılarcasına. Sonrasında da William onunla beraber uyumamak için kendini zorlayarak odayı ayrılıyordu.

Catherine onu her gece yatağa kabul ettiği hâlde gündüzleri reddediyordu. William iradesine karşı gelip bütün gün boyunca onu seyrediyordu. Onu sadece bir anlığına görüyordu; odadan çıkarken, Stephen'la surların üzerinde gezinirken, avluda Jamie ile koşarken.

William bunun böyle devam edemeyeceğini anladı.

Catherine bir kahvaltıya daha gelmeyince William bu kadarı yeter diye düşündü. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak onun odasına doğru yürüdü. Kapının önünde kendine neden buraya geldiğini sorunca durdu. Ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Catherine'in ona olan hislerinin gerçek olduğundan da emin değildi.

Acı gerçekler William'ın istediği şeyi değiştiremedi. Aralarındaki ilişkinin tekrar eskisi gibi olmasını istiyordu.

Kapının arkasında onun öğürdüğünü duydu. Kapıyı açınca Catherine'i bir çanağın içine kusarken buldu. Catherine

ağzını elbisesine silerken yukarıya baktı. William'ı şaşırtmış olduğunu görünce Catherine'in gözlerinde bir endişe belirdi

"Hasta mısın?" diye sordu William kapı ağzından

"Önemli bir şey değil. Sadece midem rahatsız."

William'ın siniri uçup gitmişti. Geceliğinin altından görünen ince ayak bilekleri ve zarif ayaklarıyla çok hassas ve kırılgan görünüyordu. Her şeye rağmen William'ı bir şefkat duygusu sardı.

Çanağı ve havluyu ondan alarak bir kenara kaldırdı Catherine'in elini tuttu, "Catherine, aramızdaki ilişkinin—"

William daha fazla bir şey söyleyemeden odanın kapısı gürültülü bir şekilde çalındı. *Kahretsin.*

"Ne var?" diye bağırdı dışarıya çıkarken.

Kapıda bekleyen kişinin bir hizmetçi değil de kendi adamlarından biri olduğunu görünce şaşırdı.

"Lord FitzAlan," dedi adam, "Fransızların çıkarma yaptığına dair bir haber aldık." Koşmaktan nefes nefese kalmıştı

"Başka ne biliyorsun? Neredelermiş?"

"Milford Haven'a çıkarma yapmışlar," dedi adam. "Bu bir felaket lordum. Haverfordwest, Cardigan, Tenby ve Carmarthen'deki kalelerin hepsini aldılar. Fransızlar Galler'in güneyinden Cardiff'e kadar şiddetle ilerliyorlar."

"Aman Tanrım," dedi William, "kral ve ordusu Kuzeyde"

"Elçilere durumu bildirdim. Hem Londra'ya hem de krala haber götürmek için yola koyuldular."

"Kralın bizi çağırdığı vakit hazır olabilmemiz için acele etmemiz gerek."

William adamın peşinden gitti. Catherine'e söylemek üzere olduğu şey beklemek zorundaydı.

Kalenin içinde büyük bir koşturucu vardı. Adamlar savaşa gitmeye hazırlanıyordu.

İki ordunun karşılaşacağı büyük bir savaş olacaktı. Bu yüzden William adamlarının büyük çoğunluğunu yanında götürecekti. Neyse ki Ross Kalesi az sayıda adamla da savunulabilirdi. En büyük tehditleri kalenin kuşatma altında kalmasıydı. Ancak William kalenin erzak stokunun yeterli miktarda olması için çok elinden geleni yaptı.

Haberler krala ulaşır ulaşmaz ordusunu hızla güneye doğru hareket ettirecekti. Sınır lordlarına savaş için ona neredede katılacaklarını bildiren bir mesaj gönderecekti.

Savaş çağrısı yakın bir zamanda gelirdi. Belki yarından da yakın.

William akşam yemeğinde Catherine'e onu yukarıda beklemesini söyledi. İlişkilerinin tamamen düzelme ihtimali var mıydı bilmiyordu ama gitmeden önce onunla bir uzlaşmaya varmak istiyordu. Yine de yapması gereken bir ton iş vardı. Bu yüzden odaya gidebildiğinde saat oldukça geç olmuştu.

Catherine'i pencere kenarında uyurken buldu. Masanın üzerindeki mum neredeyse bitmek üzereydi. Kendine bir sandalye çekti, dikkatinden kaçan şeyleri seyretmek için bir fırsat yakaladığına sevindi.

Catherine'in pırıl pırıl parlayan saçlarını ve zarif yüz hatlarını incelemeye başladı. Bakışları göğüslerinin kıvrımlarına, beline, kalçasına ardından bacaklarına doğru inerken boğazı düğümlendi. Ayaklarına vardığında onların çok küçük ve ince olduğunu fark edince hiç umulmadık bir şekilde içi sızladı.

Onunla ne yapacaktı? Söyleyemese de aralarındaki ilişkiyi bu şekilde bırakarak gitmek istemiyordu. Catherine'in elini avucunun içine aldı ve başparmağıyla elinin sırtını hafifçe okşadı. Avucundaki elin küçüklüğü William'da onu koruma hissi uyandırdı.

Gözleri hafifçe aralandı.

"Uykunda gülümsüyordun," dedi William. "Ne görüyordun?"

Catherine yarı uyanık bir şekilde, "Çok uzun zaman önce yaşadığım bir şeyle ilgili sık sık gördüğüm bir rüya."

"Anlat bakalım."

Catherine oturduğu yerden kalktı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Artık uyanıktı, ürkek bir şekilde William'a baktı ve kafasını salladı. "Bunu anlatmam seni sadece sinirlendirir."

"Lütfen, dinlemek istiyorum."

William'ın onu teşvik edip sinirlenmeyeceğine dair güvence verince, Catherine pes etti.

Catherine, Rayburn'le evlenmeden önceki gece yaşadığı at gezintisini anlatmaya başladığında William'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Genç bir adam ahırda uyuyordu ve benimle flörtleşti." Endişeli bir şekilde William'a bakıp " Beni korumak isteyen genç ve onurlu bir adamdı," diye ekledi.

William başını aşağı yukarı salladı, bu Catherine'i rahatlatmıştı. Sessizce onu dinlemeye devam etti.

Sonunda Catherine'e neredeyse fısıldar gibi, "O gece ilk defa kendimi mutlu, güvende ve özgür hissettim."

William güçlükle yutkundu, onu bir daha asla öyle hissettiremeyeceğine hayıflandı.

"Sık sık o gecenin hayalini kurarım," dedi Catherine uzaklara doğru bakarak. "Endişelendiğimde veya mutsuz olduğumda bu rüyayı görürüm."

William onu üzmüş olduğu için kendini daha da kötü hissetti.

"Hep aynı rüya mı?" diye sordu William. "O gece nasıldıysa o şekilde mi görüyorsun?"

Catherine zaman kazanmak için başını eğip ellerine baktı. "Bu geceye kadar hep öyleydi. Bu seferkinde o genç adam sendin."

William kalbine yumruk yemiş gibi hissetti. Catherine'in ellerini tutarak, "O genç şövalyenin kimin emrinde olduğunu hatırlıyor musun?"

Catherine ellerini geriye çekti. "Onu yakalayıp öldürmekle tehdit etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, öyle bir şey yapmayacağım, yemin ederim."

Catherine onun sözüne güvenmiş gibi görünüyordu, elini çenesine koyarak düşünmeye başladı. "Bunu bana söylediğine eminim... Önemli bir haber taşıma işi için görevlendirilmişti...."

Catherine'in gözleri büyüdü. "Northumberland'in emrindeydi."

"Evet, öyleydi."

Catherine soran gözlerle bir süre William'a baktı.

"Saçlarım o zamanlar uzundu, ayrıca sakalım vardı," dedi William kısık bir sesle. "O yaşlardayken saç sakal uzatabilmenin gururu Hotspur'a benzemenin sinir bozuculuğundan fazlaydı."

Catherine'in ağzı açık kaldı.

"O sen miydin?"

William onaylar gibi kafasını salladı.

Catherine dikkatlice William'ı inceledi. "Doğru ya, sakallardan ve loş ışıktan adamın yüzünün bir kısmını görebilmiştım," dedi yavaşça. "Ama aradaki farklılık sadece görünüş değil."

"O zamandan bu zamana değiştim?" dedi William soru sorar gibi. Ama sesinden Catherine'in söyleyeceklerini duymak istemediği anlaşılıyordu.

"Artık komutanlık yapıyorsun," dedi çekingen bir şekilde. "O zamanlarda sen.... sen... insanlara daha çok güvenirdin."

"Nasıl yani?"

Catherine tereddütle dudaklarını ısırdı.

"Çekinmeden söyleyebilirsin," diyerek ona baskı yaptı William.

"Beni tanımamana rağmen şüphe etmeden söylediğim her şeye inanmıştın."

William onun gözündeki acıyı ve suçlamayı gördü.

"O geceyi unuttun sanmıştım," dedi Catherine'e. "O geceyi ben de sık sık rüyalarımnda görürüm ama rüyalarımnda seni hep kurtarıyorum." Bunu söylemek William'a kendisini korunmasız hissettirdi ama devam etmek için kendini zorladı. "O gece seni kurtarmanın bir yolunu bulamadığım için hep kendimi suçladım. Sanırım bu rüyanın beni terk etmemesinin tek nedeni bu."

"Rayburn'ün bana kötü davranacağını bilemezdin," dedi Catherine hiç çekinmeden. "Ayrıca senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Rayburn kralın seçimiydi."

William bilmiyorum dercesine omuzlarını silkti. Gerçekleşmesi mümkün düşünceler bir adamı onurunun gerekliliklerinden azad etmiyordu.

"Benim o kız olduğumu ne zamandır biliyordun?" diye sordu sert bir sesle. "Yoksa Ross Kalesi'ni almaya gelmeden önce biliyor muydun?"

"Seni köprünün üzerinde görene kadar bilmiyordum." Gözlerini kapatıp atının üzerinde öfkeyle ona doğru gittiği anı hatırladı. "Bayıldığında senin o kız olduğunu anladım

Bir süre sessiz bir şekilde kaldılar. İkisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

"Seni hayal etmemin tek nedeni suçluluk değildi." William savaşa gitmeden önce ona her şeyi söylemek istiyordu. "Başka kadınlar da oldu ama ay ışığında atla gezinti yaptığımız o geceden itibaren istediğim kişi hep sendin."

İtiraf etmek zor olmuştu. William, bunun onu memnun etmesini beklemişti ancak onun yerine Catherine'in yüzü hüznü bir ifadeye bürünmüştü.

"Haftalar geçtikçe zaman zaman beni sevdiğine inandım." Catherine iç çekti ve başını iki tarafa doğru salladı. "Ama senin sevdiğin kişi asla ben olmamıştım. Sen hayallerindeki o kıza âşıktın."

William bu gece ona, aralarındaki ilişkiyi düzeltme umuyla gelmişti. Ondaki hâlâ şüphelenmesine rağmen yine de gelmişti. Onu yıllarca istediğini —*düşlediğini*— itiraf etmişti.

Buna rağmen o tüm bunları hiçe saymıştı.

"Beni Rayburn'den çok daha fazla incittin," dedi Catherine.

Söyleyebileceği başka hiçbir şey, William'ı daha fazla şırtamaz veya gücendiremezdi.

“Sana asla el kaldırmadım,” dedi öfkeyle.

“Rayburn vücudumu hırpaladı ama kalbime dokunamadı. Tahmin ettiğin gibi Rayburn zalim bir adamdı, hiç bir zaman güvenilir biri olmadı.”

Konuşurken William’a güçlkle bakıyordu, gözleri hissettiği öfke ve acıyı ele veriyordu. “Ama sen, William, sen bana karşı o kadar kibardın ki sana güvendim — işte, o zaman da bana sinirlendin.”

“Şefkatinle bana acı verdin,” diyerek devam etti, sesi titremeye başlamıştı. “Sonra sadece şiddetli bir arzuyla geldin ve bana sahip olup beni hiç olmadığım kadar yalnız bırakarak gittin.”

“Beni geri çevirebilirdin,” dedi William fısıltıyla. “Bunu yapabileceğini sana söylemiştim.” Bu sadece bir savunmaydı.

“Bana dokunmanı özlemiştim,” dedi Catherine, yüzünde acı bir gülümsemeyle. “Her seferinde yaptığımız bu şeyin bizi tekrar yakınlaştıracaklarını umut ettim. Her şey eskisi gibi olabilsin diye yaptım.”

William hissettiği duyguların altında ezildiğinden elleriyle yüzünü kapattı. Catherine’in yerinden kalktığını duyduğunda ellerini indirip ona baktı.

“Kalbimi kırdığın için, William, artık kurtarılmam gereken kişi sensin,” dedi Catherine, gözünden yaşlar akıyordu. “Rayburn’ün asla veremeyeceği bir ızdırıp verdin”

William onu bileğinden kavrayarak odadan çıkmasına engel oldu.

“Seni incittiğim için tüm kalbimle özür dilerim,” dedi yalvarır gibi. “Her şey için çok üzgünüm.”

"Seni Fransız çıkarması hakkında uyardığımda bile bana inanmadın," dedi kolunu çekerek. Sesi acı çekiyor gibi çıkmıştı.

"Seni dinlemeliydim." Gerçek şu ki ozanın ona haber getirmesi, aynı zamanda onu baştan çıkartmak istemediği anlamına gelmiyordu ama William bunu ona söylemedi.

"Lütfen Catherine, aramızdaki ilişkiyi bu şekilde bırakarak gitmek istemiyorum."

Catherine onun savaştan dönememe ihtimalinin olduğunu farkındaydı. William onun iyi niyetini bu şekilde suistimal etmenin yanlış olduğunu biliyordu ama bunu umursamayacak kadar çaresizdi.

Tek istediği aralarındaki yakınlığın geri gelmesiydi. Keyfin de. O diğer kadınlar gibi değildi, kendi annesi gibi değildi. Eğer onu mutlu edebilirse Catherine, William'ı terk etmezdi.

Catherine'in elini yanağına bastırdı. "Biliyorum her şeyi bu gece düzeltemem," dedi William ona bakarak. "Ama sadece bu gecelik beni affetmiş gibi yapabilir misin? Bir daha ne zaman birlikte olacağımızı bilemeyiz."

William avucunu öpünce Catherine kendini buna hazırlar gibi gözlerini kapattı. Kollarını Catherine'in beline dolayarak ona sarıldı.

"Döndüğümde sana çok daha iyi bir koca olacağıma söz veriyorum." William bunu yürekten söyledi.

Catherine parmaklarını onun saçlarında gezdirdi sonra da onu alnından öptü. William'ın içini Catherine'in mucizevi nazikliğinin yarattığı his kapladı.

William onu bir daha asla kaybetmemesi gerektiğini biliyordu.

Onu kucakladı ve cevap bekler gibi yüzüne baktı. Çok uzun geçen bir dakikadan sonra Catherine başıyla onu onayladı. William, fikrini değiştirmeden önce onu kendi odasına taşıdı.

Bu gece Catherine'in kalbini iyileştireceğini umarak büyük bir hassaslıkla ona sahip olacaktı.

William onu yatağın kenarına oturttu ve tek bir tane mum yaktı. Onun yanına oturduğunda Catherine birbirlerine dokunmayacak şekilde uzağa doğru kaydı. Onun güvenini geri kazanması için William'ın önünde uzun bir yol vardı.

Catherine ona sırtını dönünce William onun boynuna ve omuzlarına masaj yapmaya başladı. Ellerinin altındaki kasların gergin olduğunu hissetti; Catherine'in gevşediğini hissedene kadar buna devam etti.

William onu boynunun kıvrımından yukarıya doğru ilerleyerek öpmeye başladı. Kulağına ulaştığında fısıldadı, "Yüzüstü uzan, Kate."

Catherine yüzüstü uzanırken onun kendisine yardım etmesine izin verdi.

William onun saç örgüsünü çözdü ve parmaklarını ipeksi saçlarının arasında gezdirdi. Her zaman olduğu gibi Catherine'in mum ışığında parlayan altın saçları karşısında büyüledi. William, saçlarının hepsini bir kenara ayırdı ve öne doğru eğilip dudaklarını onun yanağına bastırdı.

Catherine' gözlerini kapayana kadar parmak uçlarıyla başını ve şakaklarını ovdu. Daha sonra incecik geceliğinin altındaki kollarına ve sırtına masaj yapmaya başladı. Ellerine doğru geldiğinde soğuk olduklarını hissetti.

"Üşüyor musun?" diye sordu William ve cevap olarak aldığı boğuk homurtuya güldü.

Dikkatini onun ayaklarına verdi, önce bileklerini ve ayak tabanlarını daha sonrada her bir parmağını tek tek ovdu. Catherine'in dudaklarının kıvrımı, William'ın verdiği hizmetten hoşlandığını gösteriyordu. Baldırına masaj yapmak için Catherine'in bacağına büktü ve ayağını göğsüne yasladı. Ayak tabanını, parmaklarını ve topuğunu öptü.

Bacağına tekrar yatağa doğru indirdi ve bileğinin arkasını öpmeye başladı. Bileğini öperken geceliğini de kalçasına doğru sıvadı.

Oda sıcaktı.

William onun kalçasına masaj yaparken alnundan ter damladı. Yavaş ama durmadan masaj yapmaya devam etti. Bacığı ve kalçasının birleştiği yere geldiğinde William dilini orada oluşan kıvrımda gezdirdi. Catherine hafifçe titreyerek karşılık verdiğinde William dişleriyle onu hafifçe ısırıldı. Bir kere, iki kere, üç kere.

Kendine bu seferkinin Catherine için olduğunu hatırlatarak başını hızlıca sağa sola salladı. Nefesini yavaşlatmaya çalıştı.

Kendini toparlayarak tekrar kararlı bir şekilde işine döndü. William geceliğini yukarıya doğru sıvarken Catherine önce kalçasını sonra da göğsünü ve kafasını kaldırdı. Nihayet onu soyabilmişti.

Tanrım, karısı gerçekten de çok güzeldi.

Karısı.

Ağırlığını kendi dizlerine verip ata biner bir şekilde onun üzerine oturdu ve sırtına masaj yapmaya başladı. Yumuşak ve dikkatli bir şekilde Catherine'in vücudunun her santimine masaj yaptı. Ardından daireler çizerek parmaklarını hafifçe onun sırtının üzerinde gezdirdi. Parmaklarıyla

göğüslerinin kenarlarındaki kıvrımlara dokunanmayı umar. ken ellerini ona yaklaştırmak sertleşmesini arttırdı.

Catherine'ın, onun dokunuşlarının altında heyecanlandığını hissettiğinde William canı acıyana kadar çenesini sıkı Catherine'ın göğüsleri ellerinin içindeyken, göğüs uçlarının avuç içlerinde sertleştiğini hissetmek istiyordu.

Derin bir nefes aldı.

Kendini kontrol altında tutacağını umarak onu öpmek için dirseklerinin üstünde öne eğildi. William'ın göğsü onun sırtına sürtündü, bunun verdiği haz onu sarstı. Ağrıyan penisini kalçasına sürtme isteğine karşı gözlerini sıkıca yumdu. Eğer bunu yaparsa devamı gelirdi.

Uzunca bir süre Catherine'ın başında bekledi, nefesi hızlı ve kesik kesikti. Tek düşünebildiği Catherine'ın kalçasını kaldırıp ona arkadan girmekti.

Catherine gözlerini açtı ve ona doğru döndü. Sanki onun tam olarak ne düşündüğünü anlamış gibi alaycı bir şekilde William'a gülümsedi. Gözlerini kırptırarak kafasını salladı. William Catherine'den, eskiden ona gösterdiği oyuncu tavırlarına dair bir işaret gördüğüne sevindi.

"Evet, bunun için çok erken," diyerek ona katıldı William. Abartılı bir şekilde iç çekti ve Catherine'ın yanına uzanarak onu kollarının arasına doğru çekti.

"Seninle burada bu şekilde olmak çok güzel," dedi William ve burnunun ucundan öptü.

"Mmmm," diye mırıldandı Catherine ve gözlerini yumdu.

Ağzını açıp William'ı öpmeye başlamasıyla ona adını unutturdu. Öpüşmeye devam ederlerken William ellerini onun bacaklarının arasına kaydırды. Onun ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissettiğinde derin bir nefes verdi. Bu kadın

onu kesinlikle öldürecekti. Catherine William'ın içinde erimək istiyormuş gibi kendini ona bastırđı.

William onun göğsünü ağzına alabilene dek ellerini üzerinden ayırmadan yatakta aşağıya doğru kaydı. Catherine'in nefesi kesildi. William onun çıkardığı bu sesleri duymaya bayılıyordu. Diliyle göğsüne hafifçe vururken parmağını yavaşça onun içine sokup çıkarttı. Catherine'in nefes alıp verişinin değişmesini dinledi.

Göğsünü daha sert bir şekilde emmeye başladı. Catherine inleyip onun eliyle ahenkli bir şekilde hareket etmeye başladığında William'ın kalbi kulaklarında attı. Başlarda Catherine'in onu omuzlarından tutarak kendine çekmesine direndi. William, ilk defa içine girmeden önce onu rahatlamayı kafasına koymuştu. Ama Catherine ısrar edince William da ona boyun eğdi.

Catherine'in üzerine süzölüp ona uzun ve ıslak bir öpücük verdi. Bacaklarını William'ın vücuduna doladığında, savaş kaybedildi. William kendini bir kerede sertçe iterek onun içine girdi.

Aman Tanrım! William'ın içindeki telaş onu kör ederek titretti. Yapabileceği tek şey hemen boşalmamak için kendini durdurmaya çalışmaktı. Catherine'in ağzını buldu. Dayanabileceği yavaşlıkta onun içinde ileri geri giderken dilleri birbiriyle dans etti.

Catherine hızı artırdığında ona durmasını söyleyemedi bile. William'a acımaz bir şekilde davranmak hoşuna gitmişti. Catherine sırtını kamburlaştırarak başının yatağın kenarından sarkmasına izin verdi. William onun, penisinin etrafında kasıldığını hissettiğinde Catherine kesik kesik nefes alıp veriyordu.

O anda Catherine onun adını haykırmaya başladı O William'ındı... William'ın...

Catherine'in kulağında çınlayan inelemeleri, William'ın gözü kararana ve çığlıkları ölüm gibi bir patlamaya dönüşüp kaybolana kadar onu daha da uyardı ve içine tekrar tekrar girip çıktı.

William tüm ağırlığıyla onun üzerine yığılmamak için kendini zor tuttu. Güçlkle nefes alarak ter içerisinde, başını yatağa yasladı.

"Tanrı aşkına az önce bana ne yaptın sen, Catherine?"

William onun kıkırdadığını duyduğunda içini bir şefkat duygusu kapladı. Onu güldürmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Yatakta kendini Catherine'in yanına atarken onu kollarının arasına çekti.

Yüzünü onun saçlarına gömerek öylece yattı.

"Keşke senden bu kadar çabuk ayrılmak zorunda olmasaydım," diye fısıldadı William.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Catherine'in yaralarını iyileştirmek, kendi yaralarını iyileştirmek ve onunla tekrar bu şekilde olmak için. Çaresizlikle bütün gece tekrar tekrar ona döndü durdu. Tutkunun verdiği coşkuyla Catherine, William'a onu sevdiğini söyledi.

Ancak William, dokunuşlarıyla göstermeye çalışsa da henüz ona olan aşkını yüksek sesle söyleyemezdi.

On Sekizinci Bölüm

Ross Kalesi'nin adamları kale kapısının yanında toplandılar, zırhları Ağustos güneşinin altında pırıl pırıl parlıyordu. Catherine elini güneşe siper edip tek tek adamlara baktı ve her birinin sağ salım geri dönmesi için dua etti.

Haber bir saat önce gelmişti. Fransız-Galler ordusu İngiltere sınırı çevresinden Worcester'e doğru ilerliyorlardı. Glyndwr'in hamlesi beklenmedik ve zekiceydi. Kısa süreliğine bile olsa bir İngiliz kasabasını ele geçirilmesi, İngiltere'nin gururu açısından yıkıcı bir darbe olacaktı. Zaten hastalığı elverdiğince tahta, parmaklarının ucuyla tutunan Kral Henry'ye de bir darbe olacaktı.

Kral şaşkınlıkla ordusunu Worcester'ı savunmak için İngiltere sınırı boyunca ilerletti. William ve diğer Sınır lordları, adamlarıyla birlikte orada hazırda beklemeleri için görevlendirilmişlerdi. Eğer Henry Worcester'a zamanında ulaşabilirse, iki ordu arasındaki büyük savaş orada olacaktı.

Catherine'e ağlamamak için kendini zor tuttu. William'la ilişkilerinin eskisi gibi olması için bir gece yeterli değildi. William'ın onu ne kadar çok üzdüğünü henüz unutamıyordu. Catherine, William'ın ona olan güvensizliğini bu kadar çabuk aştığına da inanmıyordu.

Yine de çok güzel bir gece geçirmişlerdi. Bu yüzden Catherine ümitliydi. Çok ümitliydi.

Edmund'un birkaç adamla konuşurken ona baktığını gördü.

"Edmund neden zırlı değil?" diye sordu William'a.

"Edmund birkaç adamla birlikte burada kalacak " dedi William. "Glyndwr, Kral Worcester'a ulaşmadan önce orayı alma umuduyla ordusunu hızlı hareket ettiriyor. Kaleye karşı bir saldırı tehlikesi neredeyse yok; yine de burayı tamamen savunmasız bırakıp gidemem."

"Zamanında bu kalenin yönetimi bir çok kez bana bırakıldı," dedi Catherine. "Edmund Forrester'ın burada kalmasını istemiyorum, ona ihtiyacım yok."

William ellerini saçlarında gezdirdi, huzursuz görünüyordu. "Kendi başına çok iyi idare ettiğine eminim ama Edmund'da yılların savaş tecrübesi var."

William'ın ileri sürdüklerinden etkilenmedi ve bunu saklamadı.

"Edmund'u eğer seni gücendirecek en ufak bir şey yaparsa benim emrimde çalışmayacağı hakkında uyardım." Catherine'in yüzünü avuçlarının içine aldı ve alnından öptü. "Lütfen, Catherine, gitmeden önce seninle tartışmak istemiyorum. Aklımın geride kalmaması için en iyi adamımın seni koruyor olduğunu bilmem gerek."

Catherine tartışmaya devam etmedi. Bir adamın savaşa gitmeden önce dikkatinin dağılması tehlikeliydi. Bu nedenle hamile olduğunu William'a söylemek için onun dönmesini bekleyecekti.

Stephen, Jamie'yle birlikte onların yanında beliriverdi.

"Benim yaşımdayken İskoçlarla savaşıyordun," dedi Stephen William'a. "Bana çocuk muamelesi yapıyorsun!"

Catherine Stephen'ı kolundan kavradı ve William'ın onu duymaması için birkaç adım geriye çekti.

"William gittiğinde burada sana ihtiyacım olacak," dedi öfkeli ama kısık bir sesle. "Beni bırakma." Stephen onun ne demek istediğini anlayıncaya kadar da gözlerini ondan ayırmadı.

Catherine tekrar William'ın yanına gittiğinde, "Ne yaptın, çocuğa ben dönmezsem onunla evleneceğini mi söyledin? Az önce hindi gibi kabarıyordu!" William onun elini tuttu. "Her ne yaptıysan, teşekkür ederim."

Adamlar atlarının üzerine çıkarken William da gitmeden önce son bir kez Jamie'yi havada döndürdü.

Sonrasında Stephen'a veda etmek için arkasına döndü. Jamie ve Catherine'e başını sallarken Stephen'a, "Onları koru kardeşim," dedi.

Son olarak da Catherine'i kollarının arasına çekti ve onu herkesin önünde setçe dudaklarından öptü.

William atının üzerine çıktı. "Burada güvende olacaksın," dedi yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Senin için her zaman geri dönerim, Kate. Her zaman."

Onları Ross Kalesi'nde haberlerini bekler bir şekilde bırakıp gittiler. Önce Kral Henry'nin herkesin düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde — bir saatten kısa bir sürede Worcester'a ulaştığı haberini aldılar. Kral oraya vardığından dolayı iki büyük ordu birbirinden uzak duruyordu.

Komutanlar ne yapacaklarına karar verirken, şövalyeler iki ordunun arasındaki alanda birebir savaşımaya başladılar.

Bu can sıkıntısını hafifletmekten başka hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Beklentiler şövalye meydan okumalarıyla sonuca bağlanmayacak kadar yüksekti.

Catherine'in gerginliği savaşı beklerken gün geçtikçe artıyordu. Edmund'un önünden her geçişinde, onun kendini bakışlarıyla soyması da buna pek yardımcı olmuyordu. Yine de Edmund onunla oldukça dikkatli bir şekilde konuşuyor ve ona her türlü kibarlığı gösteriyordu.

Edmund'un onu yatak odasında köşeye sıkıştırdığı anın siniri hâlâ geçmemişti. Catherine, Edmund'un ona zarar vermeye cesaret edemeyeceğini bilse de onunla yalnız kalmak istemiyordu. Stephen yanındayken bunun olma olasılığı çok düşüktü.

Stephen abisinin ona verdiği talimata uyuyordu. İlk gece Catherine onu yatak odasının kapısının önünde uyurken bulmuştu. Kapısını sürgüleyeceğine ve hizmetçisinin kendisiyle birlikte yatacağına dair verdiği sözler Stephen'i vazgeçirememişti. Sadece, Catherine ona yastığının altındaki bıçağı gösterince Stephen uyumak için kendi odasına dönmeye ikna oldu.

"Bugün başrahibe Talcott'u ziyaret etmek istiyorum" dedi Catherine öğle yemeğindeyken.

"Sana eşlik edeceğim," dedi Stephen.

Edmund kafasını salladı. "Abinin, eşine uygun bir korumaya sağlamamı söylediğinde bunu kastetmiş olduğundan şüpheliyim." Catherine'e dönüp "William'ın da istediği gibi sana ben eşlik edeceğim. Bugün köyde yapmam gereken işler var ama yarın seni memnuniyetle oraya götürürüm," dedi.

"Teşekkürler," dedi Catherine. William'ın Edmund'a, onunla nasıl konuşacağına dair ders vermiş olabileceğini düşündü.

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Stephen.

Edmund karşısında duran inatçı çocuğa şöyle bir baktı ve omuz silkti. "Bizimle gelmesi için başka bir adam daha harcayamam zaten tüm isyancı ordusu Worcester'deyken gitmemiz çok tehlikeli olmaz. İkiniz de iyi at sürüyorsunuz, bu nedenle gelebilecek herhangi bir tehlikeden hızla kaçabiliriz."

Edmund kızarmış domuz etinden bir parça kesti. "Her hâlükârda," dedi eti çiğnerken bir yandan bıçağını Catherine'e doğru tutarak,, "Oğlunu yanımızda götürmeyeceğiz."

Catherine bunu itiraf etmekten nefret etse de Edmund haklıydı. Jamie'yi kalede bırakmak daha güvenliydi. Bir günlüğüne bakıcısıyla kalsa sorun olmazdı.

"Dün köydeki işlerini hallettin mi?" diye sordu Edmund'a. Beraber yola çıktıklarına göre Catherine ona arkadaşça davranmaya çalışabiliyordu.

"Evet," diye kısaca cevapladı Edmund ters bir şekilde.

Kabul etmeliydi ki Edmund onu koruma görevini ciddiye alıyordu. Atıyla onun önünde ilerliyor, durmadan kafasını bir sağa bir sola çevirerek etrafı kolaçan ediyordu. Catherine arkasına döndüğünde Stephen'i da aynı şeyi yaptığını gördü. Kuzeyde erkekler akıncılara karşı tetikte olmayı küçük yaşta öğrenirlerdi.

Ormandaki koruluğa doğru girdiklerinde Catherine gözlerini kırptırdı, güneşin parlak ışıklarından gölgeye geçince görüşü beneklenir gibi oldu ancak sonra alıştı. Başının

üzerindeki ağaçların oluşturduğu yeşil örtü çok hoştu. Kuşların cıvıltısını duyduğunda onlara bakmak için atının üzerinde hafifçe arkaya kaydıldı. O anda etraflarını altı yedi tane atlı adam sarmaya başladı.

Edmund arkaya döndü ve bağırdı, "Dörtnala bir şekilde doğruca kaleye geri gidin! Onları elimden geldiği kadar oyalayacağım."

Catherine etraflarında hızla koşturan adamlardan gözlerini ayıramadı. Edmund'un kılıcı elinde hazır bir şekilde onlarla doğru yaklaşmak için atını mahmuzlamasını izledi.

"Hemen şimdi Catherine!" diye bağırdı Stephen. Catherine'in atını frenleyerek onu döndürdü ve dörtnala koşması için atı tokatladı. Catherine'in atı şahlanarak koşmaya başladı.

Catherine omuzunun üzerinden arkaya baktığında Edmund'un iki adamla savaştığını gördü. O bunu izlerken adamlardan diğer dört tanesi hızlarını kesmeden onlara doğru gelmeye başladı.

Çok geçti, Catherine atını mahmuzlamıştı. Atını kulluktan açık alana doğru sürerken iki yanında iki tane atlı adam beliriverdi. Catherine'i aralarında sıkıştırmak istiyorlardı. İçlerinden biri öne doğru eğilip Catherine'in atının dizginlerini yakalayiverdi.

Adam atı durdurmak için dizginleri çekerken, Catherine gözlerini Stephen'dan ayırmamaya çalıştı. Stephen onu kovalayan iki adamın önünde hızla gidiyordu. Tanrı'ya şükür onlardan adamlardan öndeydi. Ama Stephen arkasına dönüp Catherine'i gördü.

"Hayır, Stephen, hayır!" diye bağırdı Catherine. Stephen peşindeki iki adamdan kurtulmak için geniş bir yay çizerek

Catherine'e doğru atını koşturmaya başladı. Sanki hepsini haklayıp onu kurtaracakmış gibi kılıcını savuruyordu.

Catherine yanında onun dizginlerini tutan öfkeli adama döndü. "Ona zarar vermeyin, lütfen!"

Adam sanki onu hiç duymamış gibi gözlerini kısarak Stephen'a baktı.

Catherine bu sefer diğer yanındaki adama döndü. "Lütfen, o daha bir çocuk!"

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Eğer çocuğu kılıcını indirmesi için ikna ederseniz, onun güvende olacağını size garanti edebilirim."

Stephen hızla onlara doğru ilerliyordu ve Catherine'in az önce konuştuğu adam ise onu bu saldırıyı durdurmaya zorlamıştı. Stephen küçüklüğünden beri kılıç kullanma eğitimi alıyor olsa da adam onun saldırısını kolaylıkla atlatabilirdi. Sessizce Catherine'in dizginlerini tutan diğer adam ise bu duruma oldukça kayıtsız gibi görünüyordu.

"Leydim?" diye seslendi Stephen'la savaşan adam. "Yardımınıza ihtiyacım var."

"Stephen kılıcını indir!"

Catherine'in bağırması Stephen'ın ona bakmasına neden oldu. Adam onun bu bir anlık dikkat dağınıklığını kendi avantajına çevirdi.

"Harumefendiyi dinle ki," dedi "sana zarar vermeyelim."

Stephen kemerindeki hançere uzandı ama adam bunu önceden tahmin etti. Stephen'ı kolundan tutarak ona doğru uzandı ve ondan önce davranarak hançeri kaptı.

Elini Stephen'ın üstünden çekmeden arkadaşına döndü, 'Rhys, sence sadece bu kadar mıdır?"

Rhys diye seslendiği adam Stephen'ın ayağına bakıp göz kırptı. Bu sessiz işaretle diğer adam Stephen'ın çizmelerinin her ikisini birden kontrol etti. Gizlenmiş bıçağı bulunduğunda Rhys'e bakıp gülümsedi. Rhys onaylar gibi başını salladı, görünüşe göre Stephen'ın silahsız kalmış olması onu memnun etmişti.

Adamları görmezden gelerek, " Seni kurtaramadığım için üzgünüm," dedi Stephen.

"Elinden geleni yaptın." Tehlikenin ortasında bile olsalar Stephen'ın bu kadar mağlup görünmesi Catherine'i üzdü. "Bu adamların bana zarar verme niyetinde olmadığını düşünüyorum," diye ekledi Catherine sesindeki kuşku kuyu gizlemeye çalışarak.

"Elbette, yapmayız sevgili leydim," dedi Stephen'ı silahsız bırakan yakışıklı adam.

Stephen'ı takip eden diğer iki adamda onlara katıldı. Catherine onları tutsak eden bu dört kişiyi dikkatle inceledi. Zorlu bir yolculuk geçirmişler gibi görünüyorlardı ama kıyafetlerinin iyi eller tarafından yapıldığı belliydi. Catherine onların Gal asilzadeler olduklarını düşündü. Eğer düşündüğü şey doğruysa adamların niyeti büyük ihtimalle fideye istemektir, öldürmek ya da tecavüz etmek değil.

"Gal isyancılarıdınız, değil mi?" diye sordu Catherine.

"Evet öyleyiz, Leydi FitzAlan," diyerek cevapladı yakışıklı olan.

Adını biliyorlardı. Bu adamlar ona tesadüfen rastlamışlardı, Catherine'in şık kıyafetlerini ve atını fark edip bundan fayda sağlayabilmek için bir fırsat yakalamışlardı.

"Benim adım Maredudd ap Tudor," dedi adam, başıyla onu selamlayarak. "Bu ikisi," dedi Stephen'ı kovalamış olan

iki genç adamı göstererek, "benim kardeşlerim, Owen ve Maddog.

Genç adamların ikisi de onu başlarıyla nazikçe selamladılar. Catherine onların aralarındaki benzerliği görebiliyordu, yine de ikisinin de ağabeyleri kadar gösterişli bir yakışıklılığı yoktu.

Tudorlar? Catherine bu ismi duymuştu. Duyduğuna emindi. Onlar, ayaklanmanın lideri olan Owain Glyndwr'in yakınları mıydı?

Ve o anda hatırladı.

"Conwy Kalesi'ni almak için Kutsal Cuma'yı ihlal eden Tudorlar mısınız?"

"Onlar bizim büyüklerimiz olur," dedi Maredudd, diğer üç adam da sırtıttı.

Aman Tanrım, Catherine düzenbaz Tudorların tutsağıydı!

"Kilise kutsal günde kan akıtılmamasını buyuruyor," dedi genç Tudorlardan biri göz kırparak "Muhafızlar boğuldu," diye ekledi.

Bu beklenmedik saldırı hikâyesi İngiltere'nin her yerinde duyulmuştu. Tüm garnizon kasabanın yakınındaki Mass'da olduklarından isyancılar kaleyi kolayca aldılar.

"Atınızı durduran adam da," diye devam etti Maredudd ap Tudor, "Rhys Gethin."

Catherine bu ismi duyunca nefesi kesildi ve elini göğsüne koydu.

"Onun namım duymuş olduğunuzu görüyorum," dedi Maredudd alaycı bir gülümsemeyle. "O hâlde şimdi ona neden 'Gethin' dediğimizi öğreneceksin. Galce anlamı 'Acımasız Adam' demektir."

Rhys Gethin üç yıl önce kanlı Bryn Glas zaferinde orduya liderlik etmişti. Ezici üstünlüğe karşın Galler, İngilizlerden neredeyse bin yüz kişiyi öldürmüştü. Savaştan sonra alanda dize kadar İngiliz kanı olduğu söylenirdi.

"Bu kadar önemli bir adamın ayak işlerine bakıyor olması beni şaşırttı," dedi Catherine sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. Bir an Stephen'a bakıverdi. Stephen'ın ona karşı çıkmayacağını umdu. "Korkarım ki küçük bir şey için fazla zahmete girdiniz. Büyük ihtimalle kocam benim için çok fazla para ödemeyecektir."

Maredudd Tudor başını arkaya atarak kahkaha attı. "İnanın ki leydim bir adam böyle hoş bir kadının geri dönmesi için iyi miktarda para ödeyecektir. Güzelliğiniz hakkında söylenenler—"

"Yeter!" Rhys Gethin'in kalın sesi Maredudd'u susturdu. "Fazlasıyla geciktik. Glyndwr'in Worcester'da bize ihtiyacı var."

Catherine'in atının eyerini Maredudd'a fırlatmasıyla kendi atını hızla ileriye doğru koşturmaya başladı. Maredudd Catherine'in atını kendisinininkine bağladı ve Rhys'in arkasından sıra hâlinde ilerlemeye başladılar. Arkalarından da iki genç Tudor, Stephen'ı aralarına almış bir şekilde onları takip etti.

Catherine omuzunun üstünden Edmund'un kaçtığını umarak koruluğa baktı.

Saatlerce at sürdüler. Sadece bir defa Catherine bacaklarını esnetebilsin ve rahatlayabilsin diye durdular. Akşama doğru ormandan küçük bir grup ortaya çıktı ve onlara katıldı. Neden İngilizlerin Galler için periler gibi büyüünün

yardımla bir anda ortaya çıkıp bir anda kaybolduklarını söylediklerini şimdi anlıyordu.

Gece karanlığı çöktüğünde sık ormanlıkta kamp yapmak için durdular. Bacakları o kadar güçsüzdü ki attan inerken Maredudd Catherine'i düşmesin diye tutmak zorunda kaldı. Gereğinden biraz fazla sıkı tutarak yerdeki bir kütüğe oturmasına yardım etti.

"Leydi FitzAlan, kaçmayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum," dedi kütüğe, onun yanına otururken. "Sadece kaybolursunuz ve ben de bu gece sizi ormanda kovalayamayacak kadar yorgunum."

Denemenin bir anlamı yoktu. Ormana aşına değildi ve karanlıkta hangi yöne gitmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Eğer böyle bir girişimde bulunursanız sizi yakalarım. Sonrasında da bana iple bağlı olarak uyumak durumunda kalırsınız. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Catherine göz kırparak konuşmaya devam etti, "Belki de her şeye rağmen denemelisiniz."

"Bu çekicilikle nasıl oldu da genç kızlardan biri sizi kapmadı?"

"Ah, ama bir tanesi bunu başardı," diye cevapladı ki bar bir şekilde. "Adı Marged olan olağanüstü bir kadınla evliyim."

"Sana güvenerek, gözünün önünden ayrılmana izin verecek kadar olağanüstü biri."

Catherine sesli düşünerek hem kendisini hem de onu oldukça şaşırttı.

"Size eşlik etmekten gerçekten keyif alıyorum," dedi Maredudd. "Marged ona gönülden bağlı olduğumu bilir.

Neyse ki benden imkânsızı beklemeyecek kadar da akıllı Aslında,” diyerek sözlerine devam ederken gözleri ışıldadı, “benimle olmaktan oldukça memnun.”

Adam gerçeği söylüyor olsa bile Catherine onun bu ki-birli tavrı karşısında ona inanmıyormuş gibi gözlerini devirmek istedi. Maredudd Tudor çekici ve oldukça yakışıklıydı. Buna rağmen Catherine Maredudd’a onu kamptaki zırhlı adamlardan koruyacağına dair güveniyordu.

“Şimdi genç arkadaşım la konuşabilir miyim?” Stephen ile konuşmak için can atıyordu.

“Delikanlının FitzAlan’ın üvey kardeşi olan Stephen Carleton olduğunu biliyoruz,” dedi Maredudd.

Onun kim olduğunu tahmin edebilirlerdi. Onu Ross Kalesi’nin yakınında bulmuşlardı ve ailesi Sınır’da oldukça tanınırdı. Ancak Stephen’ı nasıl tanımışlardı?

“Delikanlıyı dert etmeyin. Sağ salım geri dönmesi sağlanacak,” dedi Maredudd. “Eğer alan bu kadar düz olmasaydı oğlan bizi izlerdi, biz de onu bulduğumuz yerde bırakmış olurduk.” Bir boğuşmanın sesiyle, Catherine büyüyen karanlığa doğru dikkatle baktı. Bir dakika sonra genç Tudor kardeşler ve aralarında kızgınlıkla itip kaktıkları Stephen belirdi.

“Tanrı aşkına, hanımefendinin iyi olduğunu görmüyor musun?” diye bağırdı biri Stephen’a.

“Biz Galler, İngilizler gibi vahşi değiliz,” diye yakındı öteki. “Ayrıca Tudor koruması altında olduğu müddetçe buradaki hiçbir erkek ona dokumaya cesaret edemez.”

Stephen onu gördü ve çırpınmayı kesti. Adamlar onu yere bıraktı.

"Sizin güvende olacağınıza inanmadı leydim," diye açıkladı kardeşlerden biri, " sizi koruyanlardan biri kendisi olmadığı müddetçe."

Hızla çöken karanlığın içinde Maredudd'un beyaz dişlerinin parıltısını gördü. "Şövalyeliğin en azından bir genç İngiliz gencinde yaşıyor olması ümit verici," dedi. "Stephen, yatağını güzel hanımefendinin yanına yapabilirsin. Bu ikini gözlememizi kolaylaştıracaktır."

Maredudd onları kardeşlerinin gözetimine bırakarak başka adamlarla konuşmaya gitti. Genç Tudorlar ateşin başında av etini pişirirlerken Catherine ve Stephen bir araya gelmişti. Fakat iki adam onlara, özgürce konuşamayacakları kadar fazla yakındı.

İki adam yemeklerini yiyip kendileri için ateşe yakın serilmiş battaniyelerin üzerine uzanana kadar beklediler.

"Gal komutanlar ordunun beklemekten sıkılmış olmasından korkuyorlar," diye fısıldadı Stephen. "Gethin ve Tudorlar, kral ordusunun bir kısmını onların arkasına takmadığından emin olmak için geldikleri yoldan Worcester'a geri dönüyorlar."

Stephan'ın bu kadar çok şey duymayı başarması Catherine'i şaşırtmadı.

"Senin için gelmemişler," diye devam etti Stephen. "Ama bu sabah senin kaleden ayrılacağına dair bir duyum aldıklarında, onlar için kaçırılmayacak bir ödül olmuştun."

Bu anlatılanlar ona, Tudorların ve Rhys Gethin'in sadece bir tutsaktan fidye istemek için Worcester'dan buralara kadar gelmelerinden daha mantıklı gelmişti.

“Benim bugün dışarıya çıkacağımdan nasıl haberdar olduklarınızı duydun mu?” Catherine olayın bu kısmını hâlâ anlayamamıştı.

“Hayır, ama bu kalemizde bir hainin olduğunu gösteriyor,” diye fısıldadı Stephen. “Sence kimdir?”

Sahiden, kimdi?

On Dokuzuncu Bölüm

Catherine birinin onu izlediği hissiyle uyandı. Gözlerini açınca Maredudd'un başında dikildiğini gördü.

"Günaydın," dedi ve başıyla Stephen'ı işaret etti. "Görüyorum ki centilmen koruyucunuz savaşmaktan vazgeçip dinlenmeye çekilmiş."

Catherine, Maredudd'la yatay vaziyette konuşmaktan utandığı için yerinde doğrularak oturur pozisyona geldi. Sabahın erken saatlerindeki serinlikten dolayı hafifçe ürperti ve battaniesini sıkıca etrafına sardı.

"Worcester yakınlarındayız, Glyndwr'in ordugâh kurduğu yerin sadece birkaç dakika uzağındayız," dedi Maredudd. "Dün gece Glyndwr'e kahvaltımızı yapar yapmaz sizi ona götüreceğimi söyleyen bir haber yolladım."

Catherine, Glyndwr'e götürülmeyi beklemiyordu. Hemen ellerini saçlarına götürdü. Yanında bir hizmetçi — ya da tarak — olmadan Gallerin prens dedikleri adamın karşısına çıkmak için nasıl hazırlanacağını bilmiyordu.

"Glyndwr zorlu yolculukları anlayışla karşılar. Saçınızı yapacak bir hizmetçin olmadığı için sizi yanlış değerlendirmeyecektir," dedi Maredudd gülümseyerek. "Adetlerin böylesine güzel saçları saklamayı gerektirmesi büyük bir günah."

Yere çökerek Stephen'ı omzundan tutarak hafifçe sarstı "Haydi, delikanlı. Prens Glyndwr'in kafasında pek çok şey var ve ben onu daha fazla bekletmek istemiyorum."

Catherine dün taktığı gösterişli başlığını yerden kaldırdı Stephen dün gece onu çıkartmasına yardımcı olmuştu ama bugün onu tekrar takabileceğine dair hiç umudu yoktu.

Catherine iç geçirdi. Elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka çaresi yoktu. Altın fileyi ve saç çemberini titizlikle söktükten sonra parmaklarıyla saçlarını taradı ve onları arkasında tek bir örgü yaptı. Daha sonra fileyi saçının üstüne koydu. Saçını bir arada tutmak için fileyi daire şeklindeki saç çemberine sabitledi. Bu geçici çözüm çok fazla saç dışarıda görünür bir şekilde bırakmıştı ama elinden gelen bu kadardı.

Elbisesinin vahim durumuna baktı. Düzenli bir şekilde çalışmaya başlayarak üstündeki kirleri baştan aşağıya eliyle temizledi. Catherine tüm dikkatinin işine verdiğinden dolayı Stephen ve diğer üç Tudor'u ağızları açık bir hâlde onu seyrederken bulduğunda irkildi.

Gözlerini kısarak onlara baktı. "Ne zamandır beni seyre diyorsunuz?"

Hepsi omuzlarını silkti.

"Siz adamların yapacak daha iyi şeyleri yok mu?" diye sordu Catherine. Öfkesi sesinden belli oluyordu.

Stephen başka bir yere bakacak nezaketi gösterdi ancak diğer üç Tudor sadece kafalarını sallayarak sırtttılar.

Catherine ve Stephen Tudorlarla birlikte oradan ayrılırken diğer adamlar da çadırları topladılar. Tanrı'ya şükür onu esir alanlar Catherine'i Galler'e götürmektense buraya

betirmişlerdi. William da Worcester'daydı. Böylece fidye ödendiği gün hemen ona teslim edilebilirdi.

"Tepenin üzerindeki eski Kelt hisarını görebiliyor musunuz?" dedi Maredudd ileriye işaret ederek. "İşte, orası bizim ve Fransızların ordugâhının kurulu olduğu yer."

Catherine, William'la birleşmelerini düşünmekten vazgeçip kendini ayaklanma lideriyle tanışmaya hazırlamaya başladı. Hızla Owain Glyndwr hakkında neler bildiğini düşünmeye başladı. Tudorlarla akrabalığı olan Gal bir asilzadeydi. Ayaklanmadan önce onun evi, ozanlar ve müzisyenlerin hoş karşılandığı Gal kültürünün bir merkezi olarak bilinirdi.

Müzikten hoşlanan bir adam tamamen kalpsiz biri olmaz, diye düşündü Catherine kendi içinden. Yerel halk onun büyü kullanarak korkunç fırtınaları çağırabildiğini iddia ediyordu. Kolayca kafasından atamadığı böyle bir sürü hikâyesi vardı. Catherine kadınların ağladığını duymuştu. Köylerin yandığını ve kadınların ağladığını görmüştü.

Göz açıp kapayıncaya kadar eski hisarın kapısından içeriye girmişlerdi bile. Avlu asker kaynıyordu. Adamların, atların ve at arabalarının arasından ana binaya doğru ilerlediler. Catherine'in atından inmesine yardım ettikten sonra, Maredudd kardeşleriyle birlikte onu ve Stephen'i merdivenlerden yukarıya çıkarttı.

Kapıdaki muhafızlar Tudorları başlarıyla selamlayıp devasa kapıları açtılar. Gözleri alıştığında Catherine karanlık ve kocaman bir salonda olduklarını gördü. Uzun duvarların birinde dev gibi bir şömine ve birbirleri ardına dizilmiş masalar vardı. İçeride bir grup adam silahlarını temizliyor

ve birbirleriyle konuşuyorlardı. Buna rağmen adamlardan sadece biri Catherine'in dikkatini çekti.

Kolunu sıkıca tutan Maredudd onu o adama götürdü Catherine dizlerini hafifçe büküp başını eğerek sessiz bir şekilde reverans yaptı ve kalın bir ses ona kalkmasını söyleyene kadar o şekilde bekledi.

Catherine doğrulduğunda, geçen beş yıl boyunca adı herkesin dilinde olan o meşhur isyancıya dikkatlice baktı Owain Glyndwr kırklı yaşlarının sonunda gibi görünüyordu. Keskin yüz hatlarında çizgiler ve omuzlarına kadar gelen koyu renk saçlarında yer yer grilikler vardı. Catherine adamın kıyafetinin altında güçlü bir vücudunun olduğu izlenimine kapıldı. Adamın hayranlık uyandıran siyah gözleri onun bakışlarını yakaladı.

"Leydi FitzAlan, bana ve halkıma büyük zarar verdiniz." Glyndwr'in sözleri tüm salonda yankılandı.

Catherine şaşkınlıktan cevap veremedi. Onun ne yapmış olduğunu düşünüyordu ki?

"Oğlum ve adamlarının Pwll Melyn'de aniden yakalanmasını sağlayacak bilgiyi kimin sızdırdığını uzun süre merak ettim," dedi Glyndwr. "Sonunda bu kişinin sadece siz olabileceğinize karar verdim."

Bunu nasıl bilmişti? Prensine ona söylediğinde bile Kral Henry o kişinin Catherine olduğuna inanmamıştı.

"Üzgünüm ekselansları," diye kekeledi. "Bu benim görevimdi."

"Prens Harry, Pwll Melyn'de üç bin Gali tutsak olarak aldı," dedi. "Biri dışında hepsini idama mahkûm etti."

Catherine istem dışı bir şekilde elini ağzına koydu. Böyle bir şeyi daha önceden duymuştu, fakat inanmamıştı.

"En azından genç Harry gösteriş olsun ya da intikam alsın diye öldürmez. Her komutanın yapması gerektiği gibi ordusunun peşinde olanları acımasızca öldürür." Glyndwr'in gözleri aniden şöminedeki ateşe kaydı. "Buna rağmen bu fark dul kalan kadınlar ve onların yetim çocukları için bir şey ifade etmiyor.

"Londra'da esir altına alınan oğlum Gruffydd dışında hepsini öldürttü." Glyndwr bir an duraklayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana söylendiğine göre oğlum işkence görmüş. Kaçma girişiminden sonra kral onun gözlerini çıkartmış."

Catherine gözlerinden yaşlar akmaya başladığını hissetti. Glyndwr'in sözlerinin doğruluğu yüzündeki acıdan anlaşıyordu. Kralının böyle bir barbarlığı yapabileceğine inanmak istemedi. Fakat içten içe bunu yaptığını biliyordu. İlk defa yaptığı şeyin doğru olup olmadığından şüphe etti. Harry'ye Galleri hazırlıksız yakalayabileceğini ona söylemek zorunda mıydı? Eğer sonuçların ne olacağını tahmin edebilseydi bunu yapar mıydı?

"Bir oğlunuzun olduğunu duydum, Leydi FitzAlan," dedi Glyndwr dikkatini tekrar ona vererek. "Bu yüzden oğlumu düşmanımdan kurtarmak için elimden ne gelirse yapacağımı tahmin edersiniz."

Catherine, Glyndwr'in ona bunu anlatmasındaki amacı açıklaması için beklerken nefesini tuttu.

"Oğlumun kurtuluşu olacaksınız. Oğlumun hayatı karşılığında sizi göndermeyi etmeyi teklif edeceğim."

Catherine dehşete düşmek ve kafa karışıklığı arasında gidip geldi. "Korkarım ki benim önemim hakkında yanıyorsunuz ekselansları," dedi ellerini birleştirerek. "Kral

beni oğlunuzla takas etmeyecektir. O... duygusal bir adam değildir.”

Catherine bunu Glyndwr’e açıklamanın diplomatik bir yolunu bulmaya çalışmaktan vazgeçip “Kral hiç tereddüt etmeden beni feda edecektir,” diye ekledi.

Catherine açık sözlü olduğu için kendini sadakatsiz hissetti ancak Glyndwr’in gözünde minnettarlığa benzeyen bir bakış gördü.

“Rayburn bu kadar akıllı bir karısının olduğunu fark etmeyerek aptallık etmiş. Elbette, haklısınız. Henry sizin için kendinden fedakârlık yapmayacaktır.”

“Kocam onu aksine ikna edemeyecektir,” dedi Catherine. “Yine de Lord FitzAlan’ın benim için yüklü bir fidye ödeyeceğine inanıyorum.” Artık William’ın ne kadar ödemek zorunda olduğunu umursamıyordu. Sadece çabuk ödemesi gerektiğini düşündü.

“Teklifimi FitzAlan’a yapmayacağım,” dedi Glyndwr. “Yalnızca kralın oğluna yapacağım.”

Catherine afalladı. “Harry’ye mi?”

“Ozanların sizin güzelliğiniz için şarkılar söylediklerini duydum, Leydi FitzAlan.” Glyndwr ilk kez ona gülümsedi. “Prens size abayı yaktığına hiç şüphe yok.”

Catherine konuşmak için ağzını açtı, fakat konuşmadı.

“Prens Harry’ye, fidye olarak oğlumu âşığıyla takas etmekten başka hiçbir ödemeyeyle ilgilenmeyeceğimi bildiren bir mesaj yollayacağım.”

“Ama ben prensin âşığı değilim ki!” Catherine sonunda konuşabilmişti.

Glyndwr'in ona şüphyle bakmasıyla açıklama girişi-
minde bulundu. "Biz çocukluk arkadaşınız. Hâlâ da arka-
daşız. Üstelik ben evli bir kadını." Yüzü utançtan kızar-
maya başladı. "Bana asla... hayır olmaz..." dedi.

"Evli olmanızın bir erkeğin sizi istemesini durduraca-
ğına eminim ki siz de inanmıyorsunuz," dedi Glyndwr bir
kaşını hava kaldırarak. "Ayrıca bir İngiliz prensi böyle ku-
ralların kendisine engel olacağını asla düşünmez."

Glyndwr onun arkasına baktı ve başını salladı. Orada
oluğunu unuttuğu Maredudd, Catherine'in yanına geldi.

"Prens için, duyduğum kadar kıymetli olduğunuzu uma-
lım," dedi Glyndwr onu gönderirken. "Prens oğlumu ser-
best bırakması için kralı ikna etmediği sürece sen de evini
bir daha göremeyeceksin."

Maredudd onun dirseğine dokunarak fısıldadı, "Reve-
ransınızı yapın."

Catherine hissiz bir şekilde reverans yaptı ve Maredudd'un
onu dışarıda bekleyen Stephen ve diğer Tudorların yanına
götürmesine izin verdi.

Salonun kapıları arkalarından kapanınca Catherine hıç-
kırarak ağlamaya başladı. "Korkarım ki oğlumu ya da evimi
bir daha asla göremeyeceğim!"

"Göreceksiniz," dedi Maredudd ellerini onun omuzlarına
koyarak. "Eninde sonunda her şey iyi olacak, göreceksiniz."

"Sizin o prensiniz her şeyi yanlış yorumluyor!" Yum-
ruklarını sıkarak öfkeyle bağırdı, "Bu fidye teklifinin Prens
Harry'ye yapılması kocamın benim sadakatsiz biri oldu-
ğuma inanmasına neden olacaktır."

"Hayır, böyle bir şeye inanmayacak," dedi Maredudd onun omuzlarını sıkarak. "Sadece sizi geri kazandığı için mutlu olacak."

Catherine kafasını iki yana salladı. "Kocam hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Maredudd ona aşınmış merdivenleri çıkarken eşlik etti ve onu büyük ihtimalle kasabadan yağmalanmış olan sandıklarla kaplı bir odaya götürdü. Catherine açık olan camdan avluda toplanmış olan askerleri gördü.

"Bugün mü savaşıacaklar?" diye sordu endişeyle.

"Bilmiyorum," dedi Maredudd onun yanına doğru gelirken. "Bir haftadır hazırda bekliyoruz. Bunun daha fazla sürebileceğini düşünmüyorum."

"Sizce ne zaman olacak?"

"Sayıca onlardan biraz fazla olduğumuz için avantajlıyız ancak iki ordu da oldukça geniş," dedi gerçekçi konuşarak. "Ayrıca İngilizler haftalarca Kuzeyde savaştıkları için yorgunlar. Yine de her şey olabilir. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey iki tarafın da büyük kayıplar yaşayacağıdır."

Avludaki adamlara katılmak için Catherine'in yanından ayrıldı.

Pencereden adamların atlarını dışarıya doğru sürmelerini izledi. Zırhlarının içinde oldukça görkemli görünüyorlardı. Pencereden dışarıyı izlerken Glyndwr'in üç bin Galin yakalanıp öldürülmesinden dolayı onu suçladığını düşünerek onlar için ağladı.

Peki, ya İngiliz askerlerinin bugün ki yazgısı neydi? William'ın? Ve Harry'nin?

"Tanrım lütfen onları koru," diyerek tekrar tekrar dua etti.

Sadıklarla dolu sıkışık odada saatlerce volta attı. Niha-yet kapılar açıldı ve adamlar geri geldi. Daha kötü görün-müyorlardı. Üstlerinde hiç kan yoktu. Atlarının sırtında sal-lanan yaralı insanlar da yoktu.

Sandıklardan birinin üzerine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Hâlâ vakit vardı. Çok geçmeden kapının tık-latıldığını ve Maredudd'un kafasını içeriye doğru uzattı-ğını gördü.

Eliyle ona içeriye gelmesini işaret etti. Haberleri duymak için sabırsızlanıyordu. "Bugün hiç savaş olmadı, değil mi?"

Başını sallayarak bitkin bir şekilde kendini pencerenin önündeki sandığın üzerine bıraktı. "Tanrım, bu bekleme işi çok sıkıcı."

"Maredudd, Prens Glyndwr 'den benimle görüşmesini istemelisiniz," dedi Catherine. "Kendilerine söylemem ge-reken bir şey var."

"Tanrı aşkına ne olabilir ki? Komutanlarıyla toplantı yapmakla meşgul."

Catherine'in inatçı bakışlarını gördüğünde iç çekti. "Onun bilmesini istediğiniz şey her neyse bunu ona ben iletebilirim belki."

"Onunla kendim konuşmalıyım."

Maredudd içinden küfrederek ellerini dizlerine koyup ayağa kalktı. "Emrinizdeyim," dedi ve hafifçe reverans ya-parak odadan çıktı.

Bir saat sonra odaya elinde içi su dolu çanak ve bez olan bir kadın geldi.

"Beni Tudorlardan biri gönderdi. Prens Glyndwr'ın si zinle bir saat içinde görüşeceğini söylememi istedi."

Kadının daha önceden bir leydinin hizmetçisi olmadığı belliydi. Catherine onun rujlu dudaklarına ve dekoltesi el bisesine bakınca, kadının her zamanki görevinin oldukça farklı bir hizmeti içerdiğinden şüphelendi.

Kadın ellerini kalçasına koydu ve Catherine'i süzdü. "Kı yafetleriniz biraz kötü durumda, evet öyle. Muhtemelen bu sandıklardan birinin içinde size temiz bir elbise bulabiliriz."

Catherine her tarafı çamur olmuş elbisesine baktı.

"Evet, haydi, bakalım."

İki kadın da sandıkları tek tek açmaya başladı. Yüzleri sıcaktan kızarana kadar tunikleri, gömlekleri ve diğer eş yaları eşelediler. Bir tanesinin en dibinde turkuaz üzerine gümüş işlemeleri olan çok zarif ipek bir elbise buldular.

Kadın Catherine'in onu giyinmesine yardım etti. Vü cuduna biraz dar gelmiş olsa da yeteri kadar hoş olmuştu. Kadın tekrar sandığın içine gömüldü ve elbiseyle uyumlu başlık ve ayakkabıları gururla havaya kaldırdı.

Catherine giyinip tamamen hazır olduğunda yardım cısı ona gözlerinin içi parlayarak baktı ve gururla gülüm sedi. Catherine'e göz kırptı ve "Bir prenses gibi görünü yorsunuz," dedi.

Krallara yakışır bir şekilde görünmek Catherine'in tam da verdikleri emekten beklediği şeydi. Merdivenlerden inerken vahşice gülümsedi. Maredudd onu merdivenlerin en aşağısında salon kapısının hemen önünde bekliyordu. Catherine'i gördüğünde onu tepeden tırnağa süzdü.

"Görüyorum ki sadece bir tane prensin kalbini fethet mek yetmemiş," dedi kısık bir sesle Catherine'e salona doğru

eşlik ederken, "fakat tuzağa düşmemek için onun gözlerinin içine bir saniyeden fazla bakmamalısınız."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Catherine ters bir şekilde.

"Sizi uyarıyorum, bizim prensimiz sizin söylediğiniz her şeye genç Harry gibi boyun eğecek bir oğlan çocuğu değildir," dedi ciddi bir sesle. "Onunla oyun oynamaya kalkışmayın. Eğer ona yalan söyleyecek olursanız Glyndwr bunu anlayacaktır."

Muhafızlar kapıları açtı. Catherine bir grup adamın masanın üzerindeki haritanın etrafında toplanmış olduğunu gördü. İçeri girdiğinde hepsi dönüp ona baktı.

Glyndwr adamlardan uzaklaşırken Catherine ve Maredudd'a ona şöminenin başında katılmalarını işaret etti.

"Bana söylemek istediğiniz şey nedir, Leydi FitzAlan?" Glyndwr çabucak sadede gelmişti. Hoş beş ederek vakit kaybedecek bir adam değildi.

En iyisi doğruyu söyleyerek başlamak olacaktı.

"Benim yüzümden öldüklerini söylediğiniz üç bin adam hakkında çok düşündüm." Elleri terliyordu ancak onları sabit bir şekilde tutmayı başardı. "Ölmelerine çok üzüldüm."

Glyndwr acımasız bir şekilde ona baktı ve devam etmesi için bekledi.

"Korkarım bu savaşta çok daha fazla kişi ölecek," dedi Catherine. "Bu yüzden Tanrı'ya dua ettim ve daha fazla kan dökülmesini önleyebilmem için bildiklerimi size anlatmamın günah olup olmayacağını sordum."

"Tanrı da cevap verdi?" Glyndwr bunun mümkün olduğunu düşünmüyormuş gibi konuştu.

"Hayır, tam olarak değil." Sesindeki üzüntüsü içtendi

"Bu yüzden siz de kutsal bir kılavuzluk olmadan bana söylemeye karar verdiniz. Leydi FitzAlan, söylemek istediğiniz şey nedir? Vaktim az."

Şimdi de sıra yalanlarındaydı.

"İngiltere ordusunun bir kısmı Monmouth Kalesi yakınlarında bekliyor." Catherine direk olarak onun gözlerinin içine baktı ve bunu söylerken bir çocuk kadar inandırıcı olmaya çalıştı. "Ordunuza arkadan saldırıp ordunuzun Galler'deki ayağını kesmeyi planlıyorlar"

Bir süre durakladıktan sonra Glyndwr, "Bu adamların başındaki kim?"

"Prens Harry." Catherine, Glyndwr ile olan ilk görüşmelerinden onun Harry'nin askeri becerilerine saygı duyduğunu anlamıştı.

"Fakat Prens burada, Worcester'da," dedi Glyndwr gülümseyerek. "Savaş alanındaki bir grup insanın içinde onu seçmek kolay."

"Shrewsbury'i hatırladınız mı?" dedi Catherine meydan okur bir şekilde.

Glyndwr'in gözü öfkeyle parladı. Glyndwr'in Shrewsbury'e geç vardığını ve Kuzeyli isyancı birliğinin çöküşünü ormandan izlediğine dair söylentiler vardı.

"Shrewsbury'de kral karşı tarafı tuzağa düşürmek için yemler — kral gibi giydirerek kendisine benzettiği şövalyeleri kullanmıştı," dedi Catherine. "Hotspur ölmeden önce onlardan iki tanesini öldürmüştü "

Catherine bir sonraki yalanını söylerken gözlerini Glyndwr'in üzerinde tutmaya devam etti. "Şimdi aynı planı

prens sizi kandırmak için yapıyor. Bugün gördüğünüz sahte prensti. Gerçek olan size arkadan saldırmak için bekliyor."

"Size neden inanayım?" dedi Glyndwr. Simsiyah gözle-riyle Catherine'in doğru söyleyip söylemediğini ölçüyordu. "Daha önce yaptığınız şeylerden sonra şimdi neden isyan-cıların tarafına geçesiniz ki?"

"İsyancılardan taraf değilim," dedi Catherine, tekrar doğruyu söylemeye başlamıştı. "Fakat elime daha fazla kan bulaşsın istemiyorum. Ne İngiliz Ne de Gal."

"Yani kocanıza ihanet ederek onu ölüme terk ettiğiniz için pişmansınız, öyle mi?"

"Hayır!" Catherine düşünmeden cevap vermişti.

Başını aşağı yukarı salladı ve az önce verdiği samimi cevabın, anlattığı hikâyeyi inanılır hâle getirdiğini gördü.

Açıklayamadığı bir sebepten dolayı Glyndwr'e en azın-dan Rayburn hakkındaki gerçekleri anlatmak istedi.

"Rayburn size gerçekten bağlı değildi Prens Glyndwr," dedi kısık bir sesle. "Kendini kurtarmak için sizi şeytana bile satardı."

"Bana bilmediğim bir şeyi söylemiyorsunuz." Ardından "Doğrusu onun güzel karısı bize çok daha iyi bir müttefik olurmuş," diye ekledi acı bir gülümsemeyle.

Glyndwr ona bir adım daha yaklaştı. Keskin bakışları içine işliyordu ama Catherine gözünü onun simsiyah gözle-rinden ayıramadı. Bu adamda bir cazibe vardı. Maredudd'un uyarısının ne anlama geldiğini şimdi anlıyordu. Bir kadı-nın böyle bir güç yayan ve bu karanlık tutkusunu ona yö-neltebilmeyi uman bir adamın yakınında olması tehlikeli olabilirdi. Yine de Catherine cesur olmalıydı.

"Evime dönmeme izin verin, lütfen," dedi Catherine "Oğlumu görmek istiyorum."

Glyndwr başını başka tarafa çevirdi ve "Ben de, Leydi FitzAlan, ben de."

Catherine ona acısını hatırlattığı için kendini fazlasıyla suçlu hissetti.

Ama Glyndwr'e iyi yalan söylemişti. Catherine ona bunları söyleyerek doğru şeyi yapmış olması için sadece dua edebilirdi.

Yirminci Bölüm

İngiliz komutanlar, gece boyunca yok olan Gal ve Fransız ordularını bulabilmek için uyanık kalmıştı. Hiçbiri bu beklenmeyen geri çekilmeyi açıklayamıyordu. William özellikle adamlarını başka bir gün savaşmak için koruyabildiğine memnundu. İngilizler için, savaşmanın hiçbir iyi yanı yoktu. Galip gelseler dahi savaş alanı İngiliz kanına bula-nacaktı. Adamlarının kaybı onları gerçek düşmanları olan Fransızlara karşı korunmasız bırakacaktı.

Yine de diğer ordunun neden çekildiğini anlamak güçtü. İngiliz topraklarında kazanılacak bir Fransız-Gal zaferi Kral Henry'yi Galler'deki haklarından feragat etmeye zor-layabilirdi.

William krala veda etti ve eve doğru yola çıktı. Prens Harry de Monmouth'a kadar ona eşlik etti. Fransızların ge-milerini tamamen çektiği kesinleşene kadar Galler sınır böl-gesinde kalacaktı.

William, Prens Harry'den yeterince hoşlanıyordu ancak yolları ayrıldığında memnun olmuştu. Ordu ile ilgili konu-ları konuşmaktan sıkılmıştı. Kutsanmış bir sessizlikle atını sürerken karısı ile ilgili gizemi çözmeye çalışıyordu.

Onu her zaman koridorlarda prensler ve ozanlarla sır-lar paylaşırken mi bulacaktı? Aman tanrım, âşığının ço-cuğunu kocasının çocuğu diye yutturduğunu bile kabul

etmişti. Fakat yine aynı kadın William'ın genç kardeşini açık gönüllülükle evine kabul etmişti. William'ın sert sözleri ve güvensizliğini affetmiş, daha iyi olacağına dair verdiği sözü de güvenle kabul etmişti.

Ve onu sevdiğini söylemişti.

Onu tam olarak anlamasa da kesin olarak biliyordu ki onsuz asla mutlu olamazdı.

Ross Kalesi'ni uzaktan gördüğünde William'a bir mutluluk hissi geldi. Daha şimdiden gözcüler hanedana onun gelişini haber veriyor olmalıydı. Jamie ve Stephen'ı görmek için de sabırsızlanıyordu. Çocuklara bağlanmıştı.

Kafasını salladı. Hayatın bu kadar çabuk değişmesi ne garipti. İki ay önce buraya hiçbir gerçek bağı olmadan gelmişti. Şimdi, hayatında ilk kez, kaybedecek şeyleri olduğunu hissediyordu.

Ayrılmadan önceki günkü Catherine'in rahatsız midesi aklına geldi ve kaygılandı. Adamlarının önünde atını mahmuzladı ve açık kapılardan içeri doğru atını sürdü.

Kalede bıraktığı adamlarının çoğu, onu kale duvarında bekliyordu. Fakat Catherine yoktu. Grubu gözleriyle taramıştı Stephen'ın da olmadığını fark etti. Kahretsin, Edmund da neredeydi?

Atından indiğinde ufak biri adamların arasından seslendi. Dizginleri bekleyen seyise verip Jamie'yi havaya kaldırdı.

"Annen nerede koca adam?"

"Onu bulmadın mı?"

Korkudan kanı dondu.

"Lord FitzAlan." William, Edmund ile birlikte bıraktığı adamlardan biri olan Hugh Stratton'ı görmek için döndü.

"Neler oldu?" dedi William. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. "Karım nerede?"

"Leydi FitzAlan manastıra gitmek istedi," dedi Hugh. "Edmund ve Stephen ona eşlik ettiler."

William rahatlamıştı. Ancak bu rahatlık Hugh gözlerini kaçırdığında bir anda yok oldu.

"Ne oldu? Ne diyeceksen de be adam!"

"Saldırıya uğradılar."

Tanrım, olamaz!

"Geri dönmeleri gereken zamanda dönmediklerinde, onları aramaya çıktık. Edmund'u bulduk ancak kötü durumdaydı."

"Ya Catherine ve Stephen?" Şu aptal ona yaşayıp yaşamadıklarını söylemeyecek miydi?

"Esir alınmış olmalılar. Edmund'un bulunduğu yer dışında ne kan bulduk ne de yırtık elbise parçası..."

Aman tanrım. "Bu ne zaman oldu?"

"İki gün önce. Dün ve bugün boyunca adamları aramaları için gönderdim," dedi Hugh. "Eğer onu görmek istersen Edmund şu anda konuşabilecek durumda. Alys kalenin içinde ona bir yatak hazırladı"

William Hugh'u sorgulamaya o kadar niyetliydi ki kucağındaki Jamie'yi "Annemi istiyorum!" diye bağırana kadar unutmuştu.

Jamie, yaşlardan ıslanmış kocaman gözlerle ona baktı.

"Stephen'ı da istiyorum."

"Onları eve geri getireceğim," diye söz verdi William. *Ve eğer birine zarar gelirse o canilerin izini sürüp her birini öldüreceğim.*

William onu kalenin içine taşıırken Jamie onun göğsüne sıkıca yaslandı. Oğlanı bakıcısına teslim ettikten sonra Hugh ile birlikte Edmund'u görmeye gitti.

William kapıda duraksadı. Şimdiye kadar birçok yaralı adam görmüştü. Ancak Edmund atların ayakları altında ezilmiş gibi görünüyordu. Vücudunun sargılı olmayan her yeri siyah ve maviydi.

William portatif karyolanın yanına diz çöktüğünde Edmund bir gözünü açtı. Diğeri şişlikten dolayı kapanmıştı.

"Elimden geleni yaptım, ancak altı kişiydiler" dedi Edmund boğuk bir sesle. "Diğeri beni arkadan yakalamadan önce birini öldürdüm."

"Ne tür adamlardı?"

"Galdiler, soylulardı," dedi Edmund ve gözünü kapadı.

Çok şükür ki ayaktakımı değillerdi! Asiller de herkes kadar gaddardı, ancak kendi sınıflarından kadınlara karşı çok nadir öyle davranırlardı. Eğer Catherine'i esir alanlar gerçekten asillerse muhtemelen onu fidye için kaçırmışlardı ve mantiken ona iyi davranacaklardı.

Hugh'a döndü ve sordu, "Bir fidye mesajı geldi mi?"

Hugh kafasını salladı.

William kalkmaya çalışırken Edmund tekrar konuşmaya çalıştı. William elini Edmund'un koluna koydu ve onu daha iyi duyabilmek için öne doğru uzandı.

"Bizi bekliyorlardı," diye fısıldadı kısık bir sesle Edmund. "Onları Catherine'in adını söylerken duydum."

William Edmund'un yanından ayrıldı ve Catherine ile Stephen'i aramak için adamlarını da alarak dışarı çıktı. Her ne kadar onları kaçıranlar Catherine ve Stephen'i çoktan

Galler'in derinlerine götürmüş olsalar da adamlarına ormanın her karışını ve her barakayı aramalarını emretti. Ne Catherine ve Stephen'a ne de onları kaçıranlara dair bir iz bulabildiler. William karanlık çöktükten çok sonra dahi yalnız başına onları aramaya devam etti.

Döndüğünde karşılaştığı boş yatağı moralini bozdu. Jamie'nin yatak odasına gitmeye karar verdi. Yatak odasına gittiğinde ottan bir yatakta yatan bakıcıyı korkuttu. Kadın bitişikteki odaya kaçır kaçmaz yatağın yanındaki sandalyeye yığıldı. Nasıl olduysa, oğlanın gevşemiş ve huzurlu yüzünü uyurken seyretmek William'ın dertli ruhunu sakinleştirmişti.

Tan ağarırken uyanıktı ve sandalyede uyumaktan her tarafı tutulmuştu.

Hirni Birinci Bölüm

Stephen ay ışığının altında Monmouth Kalesi'ne doğru ilerlerken onu izleyen gözleri hissetti. Kapılar açılır açılmaz etrafı bir düzine adam tarafından sarıldı.

"Prese bir mesajım var," dedi Stephen onu tek tek sorgulayan her komutana. "Prens bunu bu gece görmek isteyecektir."

Stephen nihayet prensin odasına vardığında saat neredeyse gece yarısını geçiyordu. Prensın odasında olduğunu görünce rahatladı. Stephen annesinin ona öğrettiği gibi reverans yaptı.

"Söyle bakalım genç Carleton, seni gecenin bu geç saatinde beni görmek için yalnız başına yolculuk yaptıran şey nedir?"

"Leydi Catherine ve ben Gal isyancılar tarafından esir alındık ekselansları," dedi Stephen.

"Leydi Catherine mi?" Prens sandalyenin kollarını sıkıca kavradı. "Leydi Catherine'i mi esir aldılar?"

"Evet. Beni size bu mesajı iletmem için serbest bıraktılar." Stephen mesajı cebinden çıkardı ve ona verdi. "Bunu sizden başka kimseye vermemem söylendi."

Prens mührü açtı ve hızlıca mektuba göz gezdirdi. Eliyle uşağına dışarı çıkmasını işaret etti. Kapı kapana kadar da konuşmadı.

"Zorlu bir yolculuk geçirdin, acıkmış olmalısın." Prens önünde duran peynir, ekmek ve meyve dolu tabağı Stephen'a uzattı. "Haydi, otur ve ye"

Stephen küçük masanın yanındaki sandalyeye oturdu ve prensin gümüş sürahidin onun için doldurduğu sıcak şarabı kabul etti.

"Size iyi davranıyorlar mı?"

Stephen onu başıyla onaylarken bardağından koca bir yudum şarap içti.

"Bu meseleyi FitzAlan ile görüşmeliyim," dedi prens. "Ne de olsa Leydi Catherine onun karısı."

Stephen ağzı yemekle dolu bir şekilde sertçe başını salladı.

Prens bir kaşını havaya kaldırdı. "Mesajın içeriğini biliyor musun?"

Stephen tekrar başını salladı.

"Bu isyancılar oldukça arsız adamlarmış," dedi prens. "Bu fidye mesajını neden FitzAlan'a değil de bana gönderdiklerini söyleyebilir misin?"

Stephen sandalyesinde huzursuz bir şekilde kıpırdandı ve kapiya doğru baktı.

"Söylesene," diye emretti prens. "Mesajı getiren kişiyi suçlayacak hâlim yok ya."

Stephen gözlerini tekrar prene doğru döndü ve söyleyeceği şeyi onun anlayacağı şekilde anlatmaya çalıştı.

"Owain Glyndwr sizin Leydi Catherine'e düşkün oldu ğunuzu duymuş." Stephen bunu gerçekten söylemek iste. medi ancak başka çaresi yoktu. "Düşkün olmaktan da öte"

Prens tepki vermeyince Stephen onun algılamasında bir problem olup olmadığını merak etti. Kapaıya olan mesafesini tekrar ölçtü, sonra bundan vazgeçmeye karar verdi

"Glyndwr, Catherine'in sizin metresiniz olduğuna inanıyor."

Şiddetli bir tepki vermesini bekleyerek prensi izledi.

Prens Harry çenesini birleştirdiğı ellerinin üstüne koydu. "Bu kötü olmuş," dedi oldukça sakın bir şekilde. "Eğer Glyndwr kralın benim hatırım için onu serbest bırakacağını sanıyorsa yanılıyor. Catherine benim için ne ifade ederse etsin kral böyle bir şeyi yapmaz."

Bir anlığına prens kendi düşüncelerinde kayboluş gibi göründü.

"Glyndwr'in böyle bir şey duyabilmesi için Catherine ve benim ile ilgili söylentiler çıkmış olmalı." Stephen'a bakarak kaşını havaya kaldırdı. "Söyle bakalım Stephen Carleton sen neye inanıyorsun?"

"Leydi Catherine, namuslu bir kadın," dedi Stephen hiç beklemeden. "Böyle bir şeyi asla yapmaz."

Prens gülümsedi. "Onun hakkmda aynı fikre sahip olduğumuzu senden duyduğuma memnun oldum."

Önceki temkinli hâlini bir anda unutan Stephen "Fakat Ross Kalesi'ndeki insanların bu konu hakkında konuştuklarını duymuştum. Sizin ikinizin yakın olduğu herkesçe bilinen bir şey," diye devam etti.

"Lanet olsun," diye homurdandı prens.

Daha sonra prens, esir alındıklarından beri onların başından geçen her olayı detaylarıyla Stephen'a anlattı. Prens onun gitmesine izin verdiğiğinde Stephen'ın yorgunluktan başı dönüyordu.

Stephen kapıya geldiğinde durdu. "Eğer ikimiz de William'a bunun doğru olmadığını — Catherine ve sizin hakkınızda söylenenlerin — söylersek belki bize inanır."

Prens gülümsedi. "Cesur bir adamsın, Stephen. Senin arkamda olacağını bilmek beni mutlu etti."

— — — — —

Stephen'ı ve Catherine'i kaçıran adamlar neden hâlâ bir mesaj göndermediler? William endişe ve öfkeden neredeyse delirmek üzereydi.

Edmund bugün daha iyi durumdaydı. Tehlike geçmemiş olsa da kurtulmuş gibiydi. Edmund'un neden saldırganlarla tesadüfen karşılaşmadıklarını düşündüğünü söylemesi için William ona baskı yaptı.

"Neden yarım düzine zırhlı adam kaliteli atların üzerinde tam da o gün bizim yolumuzun üzerinden geçiyor olsun?" diye sordu Edmund.

İngiliz ya da Gal olup olmaması önemli değil o çeşit adamların Worcester'da olması gerekirdi.

"Catherine'in adını biliyorlardı diyorum sana."

"Ama kaledeki herkesi erkek, kadın, çocuk demeden sorguya çektim," dedi William odada öfkeyle volta atarken. "Aramızda senin Catherine'i manastıra götüreceğini duyan ya da bilen bir hain var mı diye herkesi tek tek sorguladım."

Uzun bir sessizlikten sonra Edmund, "Senden daha önce de kaçmıştı," dedi kısık bir sesle.

William volta atmayı kesti. *Senden daha önce de kaçmıştı*, Bu sözler onun midesine bıçak gibi saplandı.

Yumruklarını sıkıp açarak yavaşça Edmund'a doğru döndü. "Bunu Catherine'in kendisinin ayarladığını mı ima ediyorsun?"

"Tek söylediğim bunun alışılmadık bir şey olmadığıydı," dedi Edmund.

Worcester'a gitmeden önceki gece Catherine'in ona söylediklerini hatırladı. *Artık kurtarılmam gereken kişi sensin, William. Sen, bana Rayburn'ün asla veremeyeceği bir ızdırıp verdin*

"Jamie'yi terk etmezdi," dedi William.

"Oğlanı yanında götürmek niyetindeydi ama ben olmaz dedim."

"Başından beri ona karşıydın!" diye bağırdı. "Sana söylüyorum, Catherine böyle bir şey yapmaz.

"Onun kaleden kendi başına ayrılmasına izin vermezdin," diye üsteledi Edmund. "Bu yüzden buradan sıvışmak için kaçırılma tezgâhını düzenlemiş olabilir."

Eğer Edmund baştan aşağıya sargılar içinde yatıyor olmasaydı William onu kaldırarak duvara çarpardı.

"Bunun başka bir açıklaması vardır," dedi dişlerini sıkarak. "Olmak zorunda."

Catherine onu bir daha terk etmeyeceğine yemin etmişti. Ona söz vermişti.

"Önceki kocasını yıllarca aldattı," dedi Edmund. "Sen onu tanıyorsun, ne zamandır, üç ay falan mı?"

Üç aydan daha azdı. Ama onu tanıyordu. Onu seviyordu. Catherine de onu seviyordu. Öyle değil miydi?

Edmund'un başındaki sargıların üzerindeki koyu renkli kan lekelerine ve boynundaki morluklara baktı. "Eğer Catherine'i bu kadar az umursuyorsan, onu korumak için neden kendini neredeyse öldürtüyordun?"

"Tabii ki sana olan bağlılığımdan," dedi Edmund. "Onu koruma görevini bana bıraktın ayrıca onun senin için ne ifade ettiğine dair tahminlerim vardı."

Catherine'in ona ne ifade ettiği hakkında Edmund'un en ufak bir fikri bile olamazdı.

"İsteyecekleri fidye ne olursa olsun ödeyeceğim." Bunu Edmund'dan çok kendine söylemişti. "Onu geri almamı hiçbir şey engelleyemez. Hiçbir şey."

"Kadınlar kararsızdır. Belki de fikrini değiştirip geri döner," dedi Edmund. "Ya da onu kaçırmayı için güvendiği herif, onu oyuna getirerek fidye istemek için elinde tutmaya devam eder."

"Zehirli sözlerin yetti artık!" dedi William, öfkeden titriyordu. "Sana yemin ediyorum Edmund, onun aleyhinde tek kelime daha edersen seni kapı dışarı ederim."

"Kadınlar hakkında ne bilirim ki ben?" Edmund artık güçlkle nefes alıyor ve cümlelerini uzun duraklamalarla vurguluyordu. "Üzgünüm. . . Bir daha ağzımı açmayacağım . . . Kimse benden daha mutlu olamaz . . . onun hakkında yanıltığımı kanıtlayabilmek için, ben . . ."

William baygın bir adamı daha fazla azarlayamayacağı için odadan ayrıldı.

Edmund'un söylediklerini kafasından atmaya çalıştı. Ama olan olmuştu. İstemese de şüphelenmeye ve sorgulamaya başladı. Her şeyi kafasında tekrar tekrar düşündü. Jamie'nin babası ölmemiş miydi? Catherine ona mı gitti?

O adam da mı isyancılardan biri mi? Peki, ya o lanet ol, sica ozan kimin nesi?

Hayır, bu doğru olamaz. Herhâlde Stephen'ı da yanında götürmezdi?

Prens ve Stephen kaleye vardığında William acınacak bir hâldeydi. Stephen atından indiğinde ona sıkıca sarıldı. Bu kendi küçük kardeşini içtenlikle bağrına bastığı ilk seferdi

"Güzel eşin iyi durumda," dedi Stephen.

"Onu kim kaçırdı? Şimdi neredeler?" diye sordu William

"Tudorlar ona iyi bakacaklar," dedi Stephen aceleyle. "İsyancılardan olsalar da onlar iyi adamlar."

"Aman Tanrım!" diye kükredi William. "Tudorlar! Onu Tudorların mı kaçırdığını söylüyorsun?"

Prens bir adım öne gelip elini William'ın omuzuna koydu.

"Haydi, içeri girelim," dedi prens. Adamlarına anlamlı bir şekilde bakınca hepsi onların etrafına toplandı.

"Bildığımız her şeyi anlatacağız ama bu avluda konuşamayacak kadar uzun bir hikâye."

William, Prens Harry ve Stephen'ı konuşabilecekleri bir özel bir odaya götürdü. Kapı kapanıp oturdukları anda William onlara beklentiyle baktı.

"FitzAlan'a sen ve Leydi Catherine kaçırıldığında neler olduğunu anlat," diyerek Stephen'a yol gösterdi Harry. "Şimdilik kısaca anlat. Sonrasında, hatırlayabildiğin tüm detayları duymak isteyecektir."

Stephen'ın kısaca anlattığı olaylar William'ın en büyük korkularını rahatlattı. En çaresiz olduğu zamanlarda, Catherine'in ormanda tecavüze uğrayarak öldürüldüğünü düşünmüştü.

Aklında o kadar çok soru vardı ki nereden başlayacağını bilmiyordu. "Neden seni Monmouth'a götürdüler?"

Stephen huzursuz bir şekilde prene baktı.

"Ben de senin kadar şaşırdım," dedi Prens Harry cebinden mektubu çıkarıp William'a uzatırken. "Stephen'la gönderdikleri mesaj bu."

William okumaya başlamadan önce prens ve Stephen'ın bakıştıklarını fark etti. Owain Glyndwr tarafından imzalanmış mesajı okurken kan beynine sıçradı.

"Lütfen bana söyleyebilir misiniz," dedi kibar bir soğuklukla, Prens Harry'yi muhatap alarak. "Karımı kaçıran adamlar, onun kocası olan benden fidye istemek yerine neden size bir teklif sundu?"

Prens Harry, William'a sert bir şekilde baktı. "Ben senin prensinim, FitzAlan. Kral haricinde hiç kimseye cevap vermem. Yine de sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim. Ama beni iyi dinle, çünkü bu konu hakkında bir kez daha konuşmayacağım.

'Güzel eşinizi metresim yapmayacak kadar çok önemsiyorum," dedi prens söylediği her kelimeyi tek tek vurgulayarak. "Ayrıca Catherine böyle bir şeyi asla onaylamazdı. Bana geleceğin kralı olarak saygı duyar ancak beni kardeşi gibi sever. *Küçük* kardeşi gibi."

"Peki, ya siz majesteleri?" William'ın sesi gergin bir şekilde çıktı. "Sizin karıma olan gerçek hislerinizin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Sana onu asla arzulamadığımı söylemeyeceğim," dedi Prens Harry gözlerini ona dikerek. "Ama on iki yaşından beri onunla evlenemeyeceğimi biliyordum. İngiltere'ye ittifak

olacak biriyle evlenmek zorundayım, hâlbuki Catherine gibi zeki bir kadına sahip olmak büyük bir kazanç olurdu

“Catherine’i kraliçem yapamayacağıma göre onu metre-
sim de yapmayacaktım,” dedi prens. “Geriye bir tek onun
arkadaşlığı kaldı. Bundan da oldukça mutluyum.”

Konuşmasını bittiğinde Prens Harry sorunun çözüldü-
ğünü ve konunun kapandığını düşündü. Hemen daha ön-
celikli bir probleme atladı.

“Kraldan, Gruffydd’i onunla takas etmesini istemek işe
yaramaz,” dedi prens çenesini ovarak. “İsyancıların elindeki
ben olsaydım bile babamın Glyndwr’in oğlunu serbest bı-
rakacağından emin değilim.”

William ona katılmadan edemedi.

“Bu yüzden onu güvenli bir şekilde geri alabilmemiz için
başka bir yol bulmalıyız,” dedi prens. “Stephen, Tudorlar
onu Monmouth’a götürdüğünde, Catherine’in Glyndwr’in
ordusuyla kaldığını ve onlarla birlikte batıya doğru gitti-
ğini söyledi.”

Sonuç olarak Prens Harry’nin isyancı lidere, Gruffydd’i
serbest bırakmak için kralın ikna edilemediğini bildiren
bir mesaj göndermesine karar verdiler. Prens bu mektu-
bun içine William’ın fidyeyi ödemek için para teklif etti-
ğini de ekleyecekti.

“Bir yandan da Catherine’in nerede tutulduğunu bul-
mamız gerek,” dedi William. “Glyndwr para teklifini geri
çevirebilir. Catherine’in nerede olduğunu bilmezsem onu
kurtaramam.”

Prens Harry şaşırtıcı bir şekilde William’a, başrahibe
Talcott ile konuşmasını önerdi.

"Tanrı'nın manastırına ne çeşit haberler gelebileceğini," dedi Prens Harry gülümseyerek, "asla bilemezsin."

İskoç-İngiliz sınırının her iki tarafındaki çoğu Kuzeyli gibi William da soyluların yarısı ile akrabaydı; geri kalanını da tanıyordu. Rehin alma orada o kadar yaygındı ki neredeyse spor olarak yapılan bir şeydi. Eğer karısı orada kaçırılmış olsaydı, onun saklı tutulduğu yeri yarım gün içerisinde ortaya çıkarırdı.

Ancak onu Galler'de nasıl bulacağını şaşırılmış durumdaydı. Konuşulan dil farklıydı ve oradaki insanlar William'in düşmanlarıydı. O ülkede rehin alınan insanların nerede olduğu fidye ödenene kadar bulunamazdı.

Catherine'in nerede olduğunu bulmasına, tecrit edilmiş bir manastır rahibesinin nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu. Ancak ne yapması gerektiğine dair başka hiçbir fikri yoktu. O ve Stephen, prens kaleden gider gitmez manastıra doğru yola çıktılar. Kısa bir yolculuk yaptıkları için William bu yoldan bir önceki geçişini hatırlamadan edemedi: gelinini geri almak için manastıra gittiği günü. William karısının bir kez daha ondan kaçmasını gerektirecek bir şey mi yapmıştı?

"Lütfen Tanrım, onu koru," diye dua etti. "İsteyerek gitmiş olsa da olmasa da onu geri getir."

Bu kez manastıra sessiz bir şekilde girdi ve bir rahibe gelip onlara eşlik edene kadar avluda bekledi. Başrahibenin görüşme odasının kapısını açtığında gördüğü şey karşısında konuşamayacak kadar şaşırdı.

Bu olamazdı! İşte, Catherine'in ozanı orada, bacaklarını uzatmış, samimi bir şekilde başrahibeyle sohbet ediyordu.

"Merhaba, Lord FitzAlan," diyerek karşıladı onu baş rahibe.

Başrahibenin Stephen'ı selamladığı sırada William gözlerini ozandan ayırmadı.

Eliyle ozanı göstererek, "Robert Fass'ı size takdim edebilir miyim?"

"Biz tanışmıştık," dedi William.

"Bir gösteriden sonra," dedi Robert alaycı bir gülümsemeyle. Adam manastır sınırları içerisinde olmasma rağmen açıkça William'ın sabrını ölçüyordu.

Başrahibe Talcott bir tepsi ballı kekin etrafından geçerken onlara oturmalarını söyledi. William'a kısık bir sesle, "Fırıncılık görevi için başka bir rahibeyi görevlendirdim."

William kekten yemeden önce Stephen'ın iki taneyi rahatsızlık belirtisi göstermeden mideye indirmesini bekledi.

Başrahibe özel konuşabilmeleri için ozanı göndermediğinden William konuya girdi. "Karım isyancılar tarafından rehin alındı. Manastıra size gelmek isterken kaçırıldı."

Başrahibenin yüzünde endişeli bir ifade vardı ancak bunu duyduğuna hiç şaşırılmamıştı. "Haberleri az önce Robert'tan duydum."

"Tanrı aşkına onun bundan nasıl haberi oldu?"

"Nerede olduğunuzu unutmayın," diyerek onu azarladı başrahibe. "Konumuz Robert'ın bunu nasıl öğrendiği değil."

"Catherine'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu William ozana. Sırf Catherine'in nerede olduğunu söyler diye, o adamın günahlarını görmezden gelmeye razı oluyordu.

"Henüz değil," diye cevapladı başrahibe onun yerine. Ozanın omzuna hafifçe vurarak, "Fakat bunu öğrenmek için en büyük umudumuz Robert," dedi.

William dilinin ucuna gelen küfürleri ona saydırmamak için kendini tuttu. "Karımın nerede olduğunu nasıl öğreneceksin?"

"Ayaklanmalara rağmen topluluğum özgürce Galler ve Sınır arasında yolculuk yapabiliyor," dedi Robert. "Topluluğumla birlikte Galler'e gidip şüphe çekmeden onu arayabilirim."

"Peki, neden karım için böyle bir zahmete giresin ki?"

Robert'ın gözleri muzip bir şekilde ışıldadı. "Onunla çok iyi arkadaşız. Bunu sana söylemedi mi?"

"Saçmalamayı kesin," diyerek azarladı onları başrahibe. "Lord FitzAlan, bize olanlar hakkında ne biliyorsanız anlatın."

Stephen ve William onlara bildikleri her şeyi anlattılar. Robert birkaç soru sordu. Her şeye rağmen sağduyulu bir adamdı, genellikle takındığı alaycı ifadeden eser yoktu.

"Olasılıklar pek de iyi değil," dedi Robert kafasını sallayarak. "Glyndwr'in onu saklamaları için Fransız kuvvetleriyle birlikte ana karaya göndermemesini umalım. Aberystwyth ya da Harlech Kalesi'ne götürürse de kötü olur."

Eğer Glyndwr onu o iki kaleden birinde tutuyorsa Tanrı William'ın yardımcısı olsun. İkisi de İngiltere topraklarının çok uzağında olan Galler'in batı yakasındaydı. İki kale de ele geçirilemeyecek kadar dayanıklı durumdaydı.

"Ondan bir haber alıncaya kadar Glyndwr'in izini süreceğim," dedi Robert. "Tedbirli olacağım, elbette."

Gezici bir ozan için casusluk yapmak oldukça kolay bir şeydi. Zekâsını, konuşkan hâlleri ve yakışıklı yüzünün altına saklamıştı.

William başrahibe ve Robert'a baktı ve bir kaşını havaya kaldırdı. "Siz ikiniz Catherine'e casusluk yapmasında yardımcı oldunuz, değil mi?"

İkisi de kocaman bir gülümsemeyle ona baktı.

"Rayburn'ün hiç şansı yoktu," dedi William.

"O şeytan bir şansı hak etmiyordu," dedi Robert ilk defa öfke belirtisi göstererek.

William bu ozanın gerçekte kim olduğunu merak etti. Şüphesiz bu adam bir köylü ya da bir tüccar tarafından yetiştirilmemişti. Bir lord ve başrahibeyle konuşurken oldukça rahat bir tavır sergilemişti. Her kim olursa olsun William yardımları için ona gerçekten minnettardı.

"İçinde bulunduğumuz duruma bağlı bu fikir ayrılığımız sır olarak kalmalı," diye William'a tavsiyede bulundu başrahibe. "Eğer iş birlikçi olduğundan şüphelenilirse Robert'ın bize bir yardımı olamayabilir."

"Kimseye söylemeyeceğiz," diye söz verdi William. Kardeşinin de anladığından emin olmak için Stephen'a sert bir bakış fırlattı.

"Edmund'a bile," dedi Stephen.

Yirmi . İkinci . Bölüm

Catherine, etrafı Fransız ve Gal ordularından binlerce insanla çevrili bir şekilde yolculuk yaparken kendini çok yalnız hissetti. Artık Tudor kardeşler bile gözüne daha sıcak görünür olmuştu.

Onların koruması altındayken kendini kesinlikle çok daha güvende hissedirdi.

Catherine hemen yanında rahatsız edici bir yakınlıkta at süren, fazlasıyla kaslı Rhys Gethin'e meydan okurcasına baktı. Onun asıl koruyucusu olarak Maredudd ile yer değiştirmişlerdi. Onunla ilgili aklına gelen şey 'Acımasız Adam' olmasıydı. Tudorlar kadar yakışıklı ve kibar da değildi.

Ter kokan aşınmış kıyafetlerinden, omuzuna kadar gelen keçeleşmiş ve düğüm düğüm olmuş saçlarına kadar adamlarla ilgili her şey sertti. Geniş göğüslü, kalın boyunlu bir öküz gibi yaratılmıştı. Bununla beraber neredeyse hiç konuşmuyordu, konuştuğu zaman diğer Gal adamlar onu dinliyordu.

Dönüp dikkatli bir şekilde Catherine baktı. Ruhu kadar karanlık gözleriyle, Catherine'in hayatı boyunca tanıdığı en korkunç adamdı.

"Bir şey mi vardı, efendim?" diye sordu Catherine sertçe, ilk başta bakan kişi kendisi olmasına rağmen.

Önündeki yolun daraldığı yere bakarak başını salladı ve domuz gibi homurdanmasından anladığı kadarıyla Catherine'den atını onun önüne sürmesini istedi. Catherine atını hızlandırarak onun önüne geçti. Aralarına biraz mesafe konmasına memnun oldu. Sırtında hissettiği bir şey Catherine'i ürpertti. Omuzunun üzerinden arkaya doğru baktığında kor gibi iki tane gözün onu izlediğini gördü.

En azından gece 'Acımasız Adam' dan kurtuldu. Catherine, Gal evlerine Glundwr'in misafiri olarak götürülürken Rhys Gethin de orduyla birlikte kamp alanında kaldı. Evler mütevaziydi, en azından başını sokabileceği bir çatı vardı.

Milford Heaven'a vardıklarında Fransız askerler ve atları limanda bekleyen gemilere yüklendi. Gemiler gittikten sonra Glyndwr ordusuna paralarını dağıttı. Savaş sezonu bitmişti. Sadece ana birlikteki adamlar onlarla birlikte batı yakasından kuzeye doğru ilerlediler.

Denizin kenarında, iç içe geçen duvarlarla elmas şekline benzetilerek yapılandırılmış büyüleyici Aberystwyth kalesinin manzarasını gördüğünde Catherine'in nefesi kesildi. Birinci Edward'ın İngiltere gücünün Galler'i hükmü altına aldığını kanıtlamak için, Galler'in çevresine inşa ettirdiği kalelerden biriydi.

Yüz yıldan biraz daha fazla bir zaman sonra Aberystwyth, taşan denizin, rüzgârın ve yağmurun etkisiyle parçalanmaya başlamıştı. Catherine, devasa kalenin dış avlusuna girerlerken etrafına bakındı. Kalenin ana kapısı ve asma köprüsü neredeyse yıkılmak üzereydi ancak halkalar hâlindeki kalın duvarlar hâlâ aşılması güç ve ürkütücü görünüyordu. Kral Henry, İskoçlarla savaşmak için kaleyi savunmasız bıraktığı zaman Glyndwr burayı almayı başaramamıştı.

Kuzeye doğru döndükleri anda Catherine, Glyndwr'in onu burada — hatta daha kötüsü Harlech Kalesi'nde — tutacak olmasından korktu.

Kaçma ya da kurtarılma şansı iki kalede de çok düşüktü. Yine de Harlech'dense yıkılmak üzere olan Aberystwyth'te olmak daha iyiydi.

Rhys onu atından indirirken Catherine adamın kokusunu duymamak için nefesini tuttu. Catherine adamın ona dokunmasından nasıl rahatsız olduğunu dışarıya göstermemeye çalıştı.

O gece, denizi gören yüksek bir kulenin içindeki odada uyudu. Kapısının önündeki muhafızlar ona gereksiz bir tedbirmiş gibi geldi. Gergin ve huzursuz bir şekilde kapısını sürgüledi ve kıyıya çarpan dalga sesleri eşliğinde uyuyakaldı.

Sabah kapısına gelen hizmetçi onun giyinmesine yardım etti ve onun bugün Prens Glyndwr ile birlikte bir yolculuk yapacağını söyledi. Demek Aberystwyth son durakları değildi.

Gethin ata binmesi için ona yardım ederken, Catherine adamda bazı değişiklikler olduğunu fark etti. O kadar da kötü kokmuyordu ve belli ki birisi onun kıyafetlerini temizleme girişiminde bulunmuştu. Her zaman olduğu gibi sessiz bir şekilde Glyndwr'in onları beklediği yere kadar Catherine'e eşlik etti.

"Sizi Fransa'ya gönderecektim," dedi Glyndwr kale kapılarından çıkıp kuzeye doğru ilerlerken.

Catherine'in nefesi kesildi. İngiltere ve Fransa arasında bitmek bilmeyen bir anlaşmazlık vardı. Eğer Fransa'ya götürülseydi, yıllarca orada tutulabilirdi.

"Evime gitmek istiyorum," dedi Catherine ama Galler'in vahşi güzelliğini Fransa'ya tercih ederim "

"O zaman sizi burada tutmamda ısrar ettiği için Gethin'e teşekkür etmelisiniz. Fransız müttefiklerimize pek güvenmez."

"O hâlde beni şimdi nereye götürüyorsunuz?"

"Ailemle birlikte yaşadığım Harlech Kalesi'ne."

Catherine'in kalbi sıkıştı.

"Kral Edward'ınız — cehennemde yansın — Harlech'i deniz kenarına yaptırmayarak Aberystwyth'te yaptığı hatayı tekrarlamadı." Ardından, "Savunma için inşa edilmiş daha iyi bir kale yok," diye ekledi gururlu bir ses tonuyla

Prens Harry de Harlech için aynı şeyleri söylemişti.

"Harlech'te elbiseler ve ihtiyacınız olan diğer her şey olacak. Size daha iyilerini sağlamayı ihmal ettiğim için üzgünüm ama ordumla beraber bir leydiyle de yolculuk yapacağımı önceden tahmin edemedim."

Catherine'in şu anda en az önemseydiği şey elbiselerdi.

"Zorlu yolculuklarda çok iyi idare ettiniz," dedi takdir dolu bir gülümsemeyle. "Gethin, sizin Rayburn'den çok daha dayanıklı olduğunuzu söyledi. Öte yandan Rayburn için Fransız müttefiklerimiz için düşündüğünden bile daha kötü düşünmeye başladı. Kendi adamlarına ihanet eden kişilerden hiç hoşlanmaz."

En yakınında duran adama biraz uzaklaşmasını işaret etti.

"Rhys Gethin benden bir istekte bulundu," dedi Glyndwr, "eğer Kral Henry oğlumu serbest bırakmayı reddederse sizin onun karısı olmanıza izin vermemi istiyor."

Catherine bundan daha fazla afallayamazdı.

Yapabileceği tüm itirazlar arasından söylediği, "Fakat o adam beni sevmiyor ki!" oldu.

"Hayır, sizden büyülenmiş." Glyndwr'in gülümsemesi biraz alaycıydı. "İkimizi de şaşırttı."

"Bir karısı yok mu?"

"Yıllar önce öldü," dedi Glyndwr. "Bugüne kadar bir kadının eksikliğine aldırıyor gibi görünüyordu"

Muhakkak hizmetçi kızlara dehşet saçtı dedi. Catherine kendi kendine.

"Fakat ekselansları, ben zaten evliyim."

"Eğer Kral Henry benim istediğimi vermezse sizi kocanızdan ayırabilirim."

Catherine dehşete düşmüş bir şekilde ona baktı. "Beni dul bırakmayı düşünüyorsanız kocamı küçümsüyorsunuz demektir. Kendisi usta bir savaşçıdır."

"FitzAlan'ın yeteneklerini övmekte haklısınız," dedi Glyndwr soğukkanlı bir şekilde. "Northumberland onu bizim tarafımıza katılmaya ikna edemediğinde hayal kırıklığına uğramıştım. Ancak ben FitzAlan'ın ölümünden bahsetmiyordum; sadece evliliğinizi feshetmekten bahsediyordum.

"Böyle bir şeyin imkânı yok," dedi Catherine beti benzi atmış bir hâlde. "Evliliğimiz tamamına erdi."

Glyndwr bu zorlukları elini havada sallayarak geçiştirdi.

Bir süre sessiz kaldılar. Ardından Glyndwr fütursuzca sordu, "Hamile misiniz?"

Catherine sadece bu soruyu ona sormak için Glyndwr'in onunla yolculuk yaptığını hissetti. Kalbi bir an duracak gibi oldu. Ne yanıt vermesi gerektiğini düşündü ve gözlerinin içine bakarak, "Ne yazık ki değilim."

Yalan söylemek konusunda gün geçtikçe ustalaşıyordu
 “Güzel, o zaman evliliğin feshedilmesi mümkün,” dedi
 ama Catherine, verdiği cevaptan Glyndwr’in memnun ka-
 lacağını düşünmemişti.

Harlech Kalesi, Glyndwr’in hem evi hem de askeri harekât
 üssüydü. Savaş sezonunun sona erdiğinden ve sonbahar
 yağmurları başladığından kale asker kaynıyordu. Cathe-
 rine bir an bile korunmasız bırakılmıyordu.

Onu koruma görevi garip bir şekilde yorucu olmalıydı.
 Zamanının çoğunu odasında ya da şapelde dua ederek ge-
 çiriyordu. Yemek yerken ‘Acımasız Adam’ın bakışlarını
 üzerinde hissetmeye katlanamadığından büyük salondaki
 yemeklere neredeyse hiç gitmiyordu. Ayrıca Glyndwr’in
 yemeklerdeki aile saadetini görmek Catherine’in moralini
 daha çok bozuyordu.

Catherine, Glyndwr’le görüşmek için büyük salona ça-
 ğırıldığında Harlech’e geleli bir hafta olmuştu. Glyndwr,
 asil duruşunu giydiği şahşahalı kıyafetlerle kendi evinde
 de sürdürmeye devam ediyordu. Kürkle süslenmiş cüppe-
 siyle altın yaldızlı tahtında oturan Glyndwr’e sert bir bakış
 fırlatmadan önce reveransını yaptı.

“Leydi FitzAlan, bugün Prens Harry’den fidye tale-
 bime yanıt geldi,” dedi. “Bana kralın sizin sağ salim geri
 dönmenize karşılık olarak oğlumu serbest bırakmayaca-
 ğını söylüyor.”

Glyndwr’in oğlu kör olduğundan ve savaşamayacağı-
 dan dolayı Catherine, kralın onu sadece inat olsun diye
 elinde tuttuğunu düşündü.

"Beklediğim gibi ekselansları," dedi Catherine kısık bir sesle. "Üzgünüm, oğlunuzu size geri vermeyecek."

"Öyle olduğunuzu biliyorum," dedi Glyndwr, bakışları yumuşamıştı.

Oturduğu yerden inerek Catherine onunla birlikte şöminenin başına gelmesini işaret etti.

"Yirmi yıl önce İskoçya'da Kral Henry'nin emrinde çalıştım," dedi Glyndwr. "O zamanlar sadece bir 'Bolingbroke'tu."

"O günden beri oldukça fazla değiştiğini düşünüyorum; yani tahtı elde ettiği günden beri," dedi Catherine temkinli bir şekilde.

Glyndwr tek kaşını kaldırdı ve Catherine'in konuşmaya devam etmesi için başını sallayarak onay verdi.

"Bu isyancılar kralımızı şüpheci ve merhametsiz biri hâline getirdiler." Göz ucuyla Glyndwr'e baktı. "Ona hiçbir şeye mal olmasa bile merhamet göstermeyecektir

Glyndwr'le kralı hakkında bu şekilde konuşması akıllıca bir şey miydi? Bu bir ihanet miydi? Catherine bilmiyordu ama Glyndwr'in oğlunu önemsedığı için sadece ona doğruları söylemek istedi.

"Eğer oğlunuzu geri almak istiyorsanız krala onun için çok çok önemli olan bir şeyi teklif etmelisiniz." Glyndwr'e aklına gelen tek tek çözüm yolunu söyledi. "Gruffydd'i Harlech'le takas edecektir."

Glyndwr başını iki yana salladı. "Biliyorsunuz ki oğlumu halkımın çıkarlarının üzerinde tutamam."

"O zaman en büyük umudunuz Gruffydd için bir kaçış planı ayarlamak," dedi Catherine. "Daha önce yapılmıştı. Belki muhafızlardan birine rüşvet teklif edebilirsiniz?"

“Oğlum ilk kaçma girişiminden dolayı kör edildi,” dedi Glyndwr. “Onu daha fazla tehlikeye atamam.”

Catherine adamın yüzündeki acıyı görmemek için başını başka bir yöne çevirdi.

“Harry babasının yerini aldığında,” dedi kısık bir sesle “oğlunuzun durumu için özür dileyecek ve onu serbest bırakacak. Bundan eminim.” Çok saçma bir teklifti.

“Gruffydd’ın Kule’de daha fazla hayatta kalamayacağından korkuyorum.”

Ateşi seyrederek sessizce oturdular.

Bir süre sonra Glyndwr, “Prens Harry mektuba kocanızdan gelen bir mektubu da eklemiş.”

Catherine yerinde doğruldu. “William’dan bir mektup mu?” Ne diyor?”

Glyndwr öne doğru eğildi ve cevap vermeden önce parmak ucuyla dudagina hafifçe vurdu. “FitzAlan fidye olarak oldukça yüklü bir miktarda para ödemeyi teklif ediyor.”

Catherine gözlerini kapattı. Tanrı’ya şükür! Harlech’e getirildiğinden beri yaşadığı umutsuzluk hissinden sonra içinde doğan yeni bir umut ışığının kendisini inciteceğinden korktu.

Glyndwr’e soru sorarken sesi titredi. “Kocamın teklifini kabul edecek misiniz?”

Glyndwr’in yüz ifadesi bir anda sertleşti. O artık bir baba değil bir prensti.

“Teklifimi yenileyerek başka bir mesaj yollayacağım,” dedi sert bir şekilde. “Eğer Prens Harry buna hâlâ razı olmazsa onun politikadaki beceri yoksunluğundan yararlanarak eş sahibi olacak bir komutanım var.”

Glyndwr aptal bir adam değildi. Bu yüzden Catherine, onun bu evliliği nasıl feshedebileceğine inandığını merak etti.

“Avigon’daki Fransız papayı kabul etmeyi düşünüyorum.”

Onun bu sözleri Catherine’e tokat gibi çarptı. Tanrı, yeryüzünde halefi olarak Saint Peter’ı seçmişti. Sahte papaya destek veren bir hükümdar olmayı göze almak sadece onu değil halkını da lanetlenmeye mahkûm edecekti. Catherine şok geçirerek Glyndwr’in gözü karalığı karşısında dehşete düştü.

“Elbette karşılığında bazı imtiyazlar talep edeceğim,” dedi Glyndwr, daha çok kendine söylüyormuş gibi. “Galler kilisesinin bağımsızlığı. Sadece Galce konuşan adamların kardinalliğe ve rahipliğe atanması. İngiliz manastır ve derneklerine yapılan harcamalara son verilmesi.

“Bunların arasına bir evlilik feshi talebini de eklemem oldukça küçük bir istek olacaktır.” Tekrar Catherine odaklandı. “Özellikle bu evlilik kilisenin tam bir evlilik ilanı olmadan ve kadının kocasının öldürüldüğü gün yapılmışsa.”

Catherine’in içini büyük bir korku sardı. En son çare olarak hamileliğini gösterebilirdi. Elbette Fransız Papa da onun hamile olduğunu öğrenirse bu evliliğin feshini onaylamayacaktı.

Glyndwr ile olan konuşmadan sonra Catherine her zamanki gibi odasında volta atıyordu. Keşke ona umut verecek bir şey olabilseydi!

Kapının çalınmasıyla yerinden fırladı. Sürgüyü çekerek kapıyı açtığı anda muhafızlardan birinin onunla konuşmak istediğini gördü.

"Prens Glyndwr bu akşam büyük salonda olmanızı rica ediyor," dedi genç adam. "Kaleye yeni varmış olan gezici müzisyenlerin yaptığı müzikle eğlenmenizi istiyor"

"Teşekkürler, akşam büyük salonda olacağım." Kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı. *Tanrım, lütfen Robert olsun*

O akşam büyük salonda masaya oturduğunda Catherine'in her bir kası gergindi. Müzisyenlerin gelmesini bekliyordu Rhys Gethin'in yanında oturması bile onun dikkatini dağıtmadı. Sonunda müzisyenler büyük salona geldiğinde Catherine neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu.

Robert gelmişti. Büyüleyici yakışıklılığı ve göz alıcı altın saçlarıyla, kargaların arasındaki beyaz bir turna kuşu gibi görünüyordu.

Robert ona doğrudan bakmadı ama Catherine, Robert'in da onu gördüğüne emindi. Onunla konuşmayı ve evinden haberler duymayı deli gibi istiyordu. Ancak muhafızlar onun attığı her adımı köpek gibi takip ederken Robert'la konuşmanın bir yolunu nasıl bulabilirdi?

Bütün gece boyunca bir mesaj ya da işaret gibi bir şey duymak için kulak kesildi. Nihayet gizli âşıklarla ilgili son şarkısını söyledi. Robert, adamın sevgilisine nerede buluşacaklarını sorduğu son nakaratı söylerken ellerini dua eder gibi önünde birleştirdi ve Catherine'in olduğu tarafa bir bakış attı.

Catherine kollarını bağladı ve Robert'in ne demek istediğini anladığını umarak hafifçe başını salladı.

Catherine şapelde dua ederken muhafızları uzun saatler boyunca kapıda beklemişlerdi. Bu yüzden yatak odasına gitmeden önce dua etmek istediğini söylediğinde de şaşırmadılar. Adamların aralarında sinirlenmiş bir şekilde

bakıştıklarını yakaladı fakat esirlerinin oldukça fazla dua etmesinden şikâyetçi olabilirlerdi.

Rahip kıyafetli biri içeriye girmeden önce, Catherine bir saat boyunca diz çökerek soğuk taş zeminin üzerinde bekledi. Horlamalarının sahte olup olmadığını anlamak için omuzunun üstünden muhafızlarına şöyle bir bakıverdi.

Robert onun hemen yanına diz çöktü.

“Sen sormadan söyleyeyim,” diye fısıldadı kulağına, “William, Jamie ve Stephen çok iyiler. Sadece seni çok öz-lüyorlar.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Catherine istavroz çıkararak. “Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin! Beni nasıl buldun?”

“Bunu şimdi anlatacak vakit yok. Sadede gelmeliyiz. Glyndwr’in seni Harlech’te tutarak ne planlıyor biliyor musun? William’ın teklifini kabul edecek mi?”

“Glyndwr’in içinde Harry’nin, oğlunu serbest bırakacağına dair hâlâ bir parça umut var.” Robert’in elini tuttu. “Bu umudu kaybettiğinde her şey benim için çok daha kötü olacak.”

Catherine’in korkudan yükselen sesini azaltması için Robert işaret parmağının dudaklarına götürdü.

“Glyndwr, William ile olan evliliğimi feshedeceğini söylüyor,” diye fısıldadı. “Beni adamlarından biriyle evlendi-receğinden bahsediyor. Bu adam da Rhys Gethin! Robert, buna dayanamam!”

Robert düşünmek için bir süre sessiz kaldı. “Evet, seni buradan çıkarmamız gerek. Ancak evlilik fesihleri asla çabuk gerçekleşmez, bu yüzden plan yapmak için zamanımız var.”

"Daha fazla bekleyemem—"

"Gitmeliyim," diye fısıldadı Robert. "Yarın gece aynı saatte seni burada bekliyor olacağım."

"Eğer bir şey olurda bir daha görüşemezsek," dedi Robert'ın ellerini tutarak, "aileme onları çok sevdiğimi ve özlediğimi söyle."

"Yarın buluşacağız," dedi onun ellerini son bir kez sıkarak.

Robert'ın şapelden sağ salım çıkmasını bekledi. Son bir dua daha ettikten sonra ayağa kalktı ve muhafızlarını uyandırdı. Adamlar ona odasına kadar eşlik ettiler. Catherine onlara iyi geceler dileyerek kapısını sürgüledi.

Kapıyı kapattığında bile kafası Robert'la olan konuşmayla meşguldü. Aniden ufak bir çığlık attı. Pencereden gelen ay ışığında, yatağının yanındaki sandalyede oturan bir adam gölgesi gördü.

"Müzik hoşunuza gitti mi?" diye sordu Maredudd Tudor.

Hirni Üçüncü Bölüm

Catherine ata binmekten o kadar yorulmuştu ki bir daha asla normal yürüyemeyeceğini düşündü. Başlığını günler önce kaybetmişti. Saçları karman çorman bir hâldeydi. Elbisesi o kadar pisti ki eğer gidecekleri yere kısa sürede varamazlarsa üstündekileri parçalayarak çıplak bir şekilde at sürmeye devam edebilirdi.

Maredudd onu kuzeybatı yakasında bulunan Anglesey adasındaki evine götürdüğünü söylemişti. Takip edilmek için Catherine'le güneye doğru gittikten sonra ülkenin iç kesimlerinden geri dönüp kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. Sayısız nehirden ve bitmek bilmeyen sık ormanlardan geçtiler. Glyndwr ona gözünü Catherine'den ayırmamasını emretmişti. Kendi halkı bile Catherine'in nereye gittiğini ya da kiminle yolculuk yaptığını öğrenmemeliydi.

Catherine yıkanma, temiz yatakta uyuma ve Maredudd dışında biri tarafından hazırlanmış doğru düzgün bir yemek yeme isteğiyle iç çekti. Bu fiziksel ızdırabın tek faydası onun William'ı, Jamie'yi ve Stephen'ı ne kadar özlediği üzerine düşünmesini zorlaştırmasıydı.

Anglesey'deki kanalı geçtiler. Birkaç kilometre sonra Plas Penmynydd'daki Tudor malikânesine vardılar. Maredudd eve girmeden önce onu atından indirmek için havaya kaldırdığında düşmemesi için sıkıca sarılmak zorunda kaldı.

Hâlâ onun kollarındayken Catherine, gri gözleriyle kendisine düşmanca bakan koyu renk saçlı hoş bir kadın gördü. Kadın balıketli, neredeyse tombul ve Catherine'den birkaç yaş büyüktü.

Yine de Catherine'in dikkatini çeken şey kadının kayısı rengi ipek elbisesi oldu. Hayatı boyunca Catherine'in bir sürü güzel elbisesi olmuştu ama bu seferkinde gözü kalmıştı. Biraz da kıskanmıştı. Ne kadar da *temizdi*.

"Marged, gelip beni doğru düzgün karşılasana aşkım. Gel de misafirimizle tanış," diye seslendi Maredudd kadına.

Demek bu kayısı rengi elbise içindeki kadın Marged'di. Catherine bir anda kendi dağınık görünümünün farkına vardı.

O sırada beş yaşlarındaki bir oğlan koşarak evden çıktı ve Maredudd'un bacaklarına sıkıca sarıldı. Maredudd gülümseyerek oğlanı havaya kaldırdı ve kalçasına yasladığı koluna oturttu. Oğlan ona bakmak için kafasını çevirdiğinde, Catherine çocuğun doğal güzelliği karşısında büyüledi.

"Bu kadın kim, baba?" diye sordu çocuk.

"O Leydi FitzAlan. Bir süreliğine bizim misafirimiz olacak," dedi çocuğun saçlarını karıştırırken. "Leydi Catherine, sizi sevgili karım Marged ve oğlum Owain ile tanıştırayım. Owain, Plas Penmynydd'm baş belasıdır."

Catherine başıyla Marged'ı kibarca selamladı ardından çocuğa döndü. "Tudor adamlarının arasında baş belası olmak," dedi gülümseyerek, "oldukça büyük bir başarı."

Catherine, Penmynydd'deki ilk gecesiyle ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Bir yatak odasına götürülmüş, pislik içindeki elbiseleri soyulmuş ve sıcak su dolu küvette derisi büzülene kadar yıkanmıştı. Catherine, hizmetçinin

onu kuruladığı ve geceliğini giydirdiği sırada neredeyse daha ayaktayken uyuyakalmıştı.

Tabaktan gelen kokular onu yemek için yeterince kışkırtmıştı. Yemek o kadar lezzetliydi ki Catherine zevkten neredeyse ağlayacaktı.

Ertesi gün uyandığında güneş tepedeydi. İçini yine bir hüznün kapladı. William onu Anglesey'de nasıl bulacaktı? Bir daha evini görebilecek miydi? Peki, ya karnında taşıdığı çocuk? Gözlerinden yaşlar akmaya başladı ancak kılını kıpırdatacak hâli olmadığından onları silemedi.

Bir süre sonra kapısında bir hizmetçi belirdi. "Giyinmenize yardım etmek için geldim hanımım."

Catherine tam giyinmeye itiraz edecekti ki hizmetçinin elindeki uçuk yeşil elbiseyi gördü. Çok hoş bir elbiseydi.

Tanrının yardımı ve temiz elbisenin hatırına geleceğiyle yüzleşmeye karar verdi.

Birkaç dakika sonra Catherine hizmetçiyi merdivenlerden aşağıya doğru takip etti. Salon Marged Tudor ve birkaç hizmetçi haricinde boştu.

"Merhaba, Leydi FitzAlan," dedi Marged. "Anladığım kadarıyla oldukça zorlu bir yolculuk geçirmişsiniz."

Kadın ona kibarca gülümsedi, çünkü düşmanca bakışlarından eser yoktu.

"Bir kadını evinden ve ailesinden kaçırma meselelerini hiç sevmiyorum," dedi Marged kafasını iki yana sallayarak. "Kendi evinize dönene kadar bizimkinde rahat etmenizi istiyorum."

"Kibarlığınız için size minnettarım," dedi Catherine. "Ayrıca bu elbise için de teşekkür ederim."

"Ne yazık ki sizinkinin üzerindeki lekeler çıkarılmadı," dedi Marged. "Onu atması için hizmetçilerden birine verdim."

"İyi olmuş. O elbiseyi bir daha görmek istemem"

"Lütfen, bana Marged diye hitap et. Birkaç hafta misafirimiz olacağından resmi olmamıza gerek yok."

"Birkaç hafta mı?" diye sordu Catherine, Marged'in yanındaki sandalyeye çökerken.

Marged omuzuna hafifçe vurdu. "Eğer Maredudd'uma kalmış olsaydı bu mesele çabucak halledilirdi. Ama Glyndwr! Eh, onun ne düşündüğünü bilirsin. Ah şu akılsız adamlar! Sadece sana bakarak bile senin zina yapacak türden bir kadın olmadığını söyleyebilirim."

Catherine nasıl anladığını merak etti ancak bunu ona sormadı.

"Yine de itiraf etmeliyim ki," dedi Marged, "dün seni ilk gördüğümde beni oldukça korkuttun."

Catherine istemeden kahkaha attı. "Beni bahçede yatırmalıydınız!"

"Demek istediğim o değildi," diye karşı çıktı Marged. "Güzel yüzünün etrafındaki dağınık saçlarınla bir orman perisi gibi görünüyordun. Kocamın seni eve metres olarak getirdiğini düşünmüştüm!"

Catherine ona baktı, şaşırmıştı.

"Ama Maredudd geçen gece beni ne kadar özlediğini bana kanıtladı," dedi Marged, gözleri ışıldıyordu. "Beni ne kadar özlediğini bilmeliydim ama bazen bir kadın bunun erkek tarafından gösterilmesine ihtiyaç duyar."

Marged hizmetçiye eliyle Catherine bir tabak getirmesini işaret etti. "Maredudd seni bu kadar zorlu bir yolculuğa sürükleyeceği için endişeleniyordu ama Harlech'te kalmadan da korkuyordu."

Catherine kaşlarını kaldırdı. "Glyndwr'in bana zarar vereceğini mi düşünüyor?"

"Tabii ki hayır," dedi Marged. "Ama Prens Glyndwr senin hamile olduğunu anlarsa, seni serbest bırakmayı asla kabul etmez."

"Maredudd hamile olduğumu biliyor mu?"

Marged gülümsedi. "Sabah bulantın vardı. Owain'e hamileyken ben de böyleydım."

"Glyndwr bilseydi neden gitmeme izin vermezdi ki?" Marged konuşmadan önce Catherine cevabı bulmuştu.

"Prensin âşığını rehine olarak tutmak başka, prensin oğlunu rehine olarak tutmak ise bambaşka bir şey," dedi Marged.

"İngiltere tahtının vârisinin tek çocuğu karşılığında Glyndwr her şeyi isteyebilir; Galer'in bağımsızlığını bile.

"Ama bu Harry'nin çocuğu değil ki!" Catherine gözlemini kapayıp başını masaya yasladı.

"Glyndwr neye inanmak isterse ona inanırdı," dedi Marged, elini Catherine'in sırtına koyarak. "Önemli olan da bu."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Catherine, neredesin?

William sanki sadece gideceği yol yeteri kadar sıkıntılı olursa Catherine'ı bulabilecekmiş gibi önündeki mesafeye baktı. Tepenin başından Galler sınırının ötesini görebiliyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunda burada at sürerdi.

Haftalar geçerken, Catherine'ı bir daha asla geri getiremeyebileceğinden korkmaya başladı. William eylem adamıydı. Bu nedenle beklemenin verdiği öfke sinirlerini geri yordu. Üç gün sonra akılsız bir eylemin bile hiçbir şey yapmamaktan daha iyi olduğuna karar verdi ve gözünü karartıp atını Galler'e doğru sürmeye başladı.

William diğer günlerde ise pişmanlıklarında kayboluyor ve her şey için kendini suçluyordu. Tanrı'ya sözler vermişti. Eğer Tanrı ona karısını geri verirse onu her zaman koruyacaktı. Tanrı onun bu dileğini yerine getirecektir. William, Catherine'ın onunla kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Edmund ile arasındaki kavganın ateşi sönmişti. Edmund, Catherine hakkında söylediklerine gerçekten pişman olmuş gibi görünmüştü ancak William'ın bu düşünceleri ona, kendi kendine nasıl da Catherine'ın sadakatinden şüphelenmiş olduğunu hatırlattı. Doğrusu Edmund, William'ın da şüphelendiği bazı şeyleri dillendirmekten biraz daha

fazlasını yapmıştı. Neyse ne, William zamanının çoğunu Stephen ve Jamie ile geçiriyordu. Oğlanlara yakın olmak hoşuna gidiyordu.

Manastıra ne zaman gidecek olsa Stephen'ı da yanında götürüyordu. Robert'ın keşişler, müzisyenler ve gezici çalışanlar aracılığıyla gönderdiği şifreli mesajları o da duymak istiyordu. Mesajlar Robert'ın önce Galler'in güney kıyısı boyunca ilerlediğini ardından da kuzeyde Aberystwyth'e kadar Catherine'in izini sürdüğünü anlatıyordu. Hele şükür Robert'ın onu bulduğuna dair bir haber yollaması umutları artırdı; Catherine'in tekrar ortadan kaybolduğunu okuduklarında ise yine suya düştü.

Neredeyse Aralık ayına gelmişlerdi. Haftalardır Robert'tan haber yoktu.

Arkasındaki ağaçlığın içinden gelen at sesiyle William dönüp kılıcını çekti. Ata binen kişinin kim olduğunu gördüğünde kılıcını kınına soktu.

"Tanrı aşkına, beni nerede bulacağını nasıl bildin?" diye seslendi Stephen'a.

"Başrahibe yeni haberlerin geldiğini söyledi!" dedi Stephen.

"Tanrı'ya şükür!"

Manastıra kadar olan yolu dörtnala koşarak gittiler. Başrahibenin görüşme odasına girdiklerinde onları bekleyen şey bir mesaj değildi. Ozanın ta kendisiydi.

"Yüce Tanrım," dedi William, Robert'ın sırtına hafifçe vurarak, "kim seni gördüğüme sevineceğimi düşünebilirdi ki!"

Robert kahkaha attığında William onun yakışıklı yüzündeki yorgunluk çizgilerini gördü.

"Catherine'in nerede olduğunu buldum," dedi Robert. "Kolay olmayacak ancak onu kaçırabileceğimize dair bir umut var."

"Tanrı seni kutsasın, Robert," dedi William bir yandan Stephen'in omuzlarını sıkarken. "Sana ilelebet borçlu ola cağım."

"Onunla Harlech'teyken kısaca konuşabildim," dedi Robert. "Gayet iyi, size de sevgilerini yolladı."

William ellerini saçlarında gezdirdi, duygusallaşmıştı

"Ertesi gün ise ortadan kayboldu," dedi Robert. "Glyndwr dışında hiç kimse onun nereye gittiğini ya da onu kimin götürdüğünü bilmiyor."

"Neticede Maredudd Tudor'un kalede olduğu geceden sonra Catherine'in kayıplara karıştığı ile ilgili bir söylenti duydum," diye devam etti Robert. "Glyndwr müziğe bayılır, bu yüzden dikkate çekmemek için Harlech'te bir hafta daha kalmak zorunda kaldım."

"Maredudd'un izini güneyde kaybolana kadar takip ettim. İçimdeki sesi dinleyip tekrar kuzeye gittim. Beaumaris Kalesi'ne ulaşana kadar bir İngiliz leydisi ile ilgili hiçbir duyum almadım."

"Beaumaris, Anglesey kıyısındaki büyük bir kale," diye açıkladı William, Stephen'a. "Hâlâ İngilizlerin elinde."

"Beaumaris'deki Gal hizmetçilerden bilgi almaya çalıştım," dedi Robert, hikâyesine kaldığı yerden devam ediyordu. "Kız kardeşi Tudorların malikânesi olan Plas Penmynydd'de çalışan bir hizmetçi buldum. Güzel bir İngiliz kadının Tudorlarla birlikte yaşadığını da ondan öğrendim."

Robert öne doğru eğildi. "William, ev ile Beaumaris arası sadece sekiz kilometre."

"Bundan emin misin?"

"Eminim." Robert bacaklarını esnetti ve ellerini karnında birleştirdi. "İnan bana bilgi almak için çok çalıştım. O Gal hizmetçi çirkin ama oldukça enerjik."

"Robert!" dedi başrahibe ancak dudaklarının kenarları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla bunu yapmamızın iki yolu var," dedi William. "Tudorlara baskın yapıp onu zorla alabilirim. Ya da şu Maredudd Tudor'la görüşüp bir fiyat karşılığında Catherine'i serbest bırakabilir mi onu anlarım."

"Eğer onunla görüşürsen," diyerek araya girdi Stephen, "baskın yapama şansını kaybedeceksin."

William onaylar gibi başını salladı ve Robert'a döndü. "Sence riske atmaya değer mi?"

Robert'ın anladığı kadarıyla baskın yaparlarsa, Catherine çok büyük ihtimalle yaralanacaktı.

"Plas Penmynydd'a gideceğim ve durumu çözeceğim," dedi Robert.

William itiraz etmeye başlayacakken başrahibe elini onun koluna koydu. "Robert onları planlarımıza uyandırmadan eve girmeyi başarabilir."

"Sen de adamlarını alıp Beaumaris'de bekleyebilirsin," dedi Robert. "Catherine haftalarca onların evinde kaldı, bu yüzden bana Maredudd Tudor'un teklifimizi nasıl karşılayacağını söyleyebilir. Eğer kabul etmez derse onu baskın yapacağımıza dair önceden uyarabilirim."

Yirmi . Beşinci . Bölüm

Marged odaya gelip Owain'ı Catherine'in kucağında uyurken gördüğünde kaşlarını çatı.

"Owain, bunun için çok büyük," dedi elini Catherine'in omuzuna koyarak.

"Lütfen, Marged onu kucağıma tutmak beni rahatlatıyor," dedi Catherine." Kendi oğlumu çok özleyorum."

İki kadın da bir süre uyuyan çocuğu sessizce seyrettiler.

"Kız çocuğun iyi bir eş bulmasında güzelliğın avantaj sağladığı düşünülür," dedi Catherine arkadaşına sataşarak. "Ama yemin ederim senin bu oğlun evlenecek. Varlıklı bir dul ona sahip olması gerektiğine karar verecek."

Marged kahkaha attı. "Babasının çekiciliğini almış bu yüzden onun gözüne kestireceği kadının Tanrı yardımcısı olsun. Sadece bunun sütçü bir kız değil de mirasçı bir kadın olmasını umuyorum."

Marged, Catherine'in yanına bir sandalye çekti ve onun yüzüne düşmüş olan bir tutam saç eliyle geriye attı. "Muhtemelen çok yakında iyi haberler alacağız. Maredudd, Glyndwr'e kocanın teklifini kabul etmesi için teşvik mektubu yazalı iki hafta oldu."

"Peki, ya Glyndwr ondan beni Harlech'e geri getirmesini isterse?"

"Maredudd bu olmadan önce bir çıkış yolu bulacaktır," dedi Marged teskin edici bir şekilde.

Catherine üstelemedi, ama Maredudd'un prensine kafa tutacağını zannetmiyordu. Maredudd karısını seviyordu, ailesi birinci önceliği idi. Catherine onu bunun için suçlayamazdı.

Elini Owain'ın başının üzerinden çenesine götürdü. "Sence Jamie beni unutmuş mudur?"

"Eminim ki kocan ona sık sık senden bahsediyordur," dedi Marged. "Oğlun seni unutmayacak."

Catherine aklını kurcalayan diğer endişeleri onunla paylaşmadı. Uzun süredir ortalıklarda olmadığından acaba William ona değer vermeyi bırakmış mıydı? Ona gerçekten hiç değer vermiş miydi ki?

"William, bir çocuğu olsun çok istedi ve henüz bunun olduğunu bilmiyor bile." Catherine elini göbeğine koyabilmek için Owain'ın başını hafifçe kenara kaydırды. "Bu çocuğu kendi evimde doğurmak istiyorum."

"Endişelenme," dedi Marged. "Doğurmana daha çok zaman var."

"Şu çocuğu yine mi şımartıyorsunuz?" dedi Maredudd, ağzı kulaklarında gülümsüyordu. "İyi ki dinleniyor. Çünkü bu hepimiz için uzun bir gece olacak."

Owain'ın omuzunu tutarak hafifçe sarstı. "Owain! Kapıda bir grup müzisyen var!"

Owain yarı uyanık bir şekilde Catherine'in kucığında kıpırdandı.

"Daha yeni geldiler." Owain ona kaçamak bir bakış fırlatınca karısını öpmeyi kesti. "Bu, benim güzel leydilerimin neşesini yerine getirecektir."

"Bir müzisyen grubu kapımıza geleli epey zaman ol muştı," dedi Marged başını kaldırıp Maredudd'a gülümseyerek.

"Müzisyenler daha fazla haber taşıyabilmek için bu son bahar bütün Galler'i gezdiklerini söylediler."

Catherine sessizce dua eder gibi gözlerini kapadı. Bir dakika sonra dualarının kabul olduğunu gördü. Robert'a koşarak sarılmamak için kendini zor tuttu. Robert onu gördüğüne şaşırmamış gibi görünüyordu; onu burada görmeyi bekliyordu.

Kafasında deli gibi uçuşan düşünceler yüzünden Marged'in onunla konuştuğunu duymadı. Catherine, Marged'in ona ne söylediğini fark etmeden önce arkadaşına göz kırptı.

Marged gülümseyerek onun elini tuttu. "Haydi, aşçıyla konuşalım. Bu akşam için özel bir şeyler hazırlansın istiyorum."

Catherine ayaklanmadan önce Robert onun olduğu tarafta şüphe çekmeden baktı. Bir süreliğine onun göbeğine bakakaldı.

Galler müziğe bayılıyorlardı, Tudorlar da bir istisna değildi. Müzisyenleri gece geç saatlere kadar dinlediler. Catherine elinden geldiği kadar onları sonuna kadar izlemeye çalıştı. Kasımlara daha fazla dayanamayınca elini göbeğine koyup Marged'a yatak odasına çıkması gerektiğini fısıldadı.

Odasına çıktığında içeride volta atmaya başladı. Nihayet müzik kesildiğinde Catherine merdivenlerden yukarıya çıkan ayak seslerini ve kapanan kapıları duydu. Sonunda eve sessizliğe bürünmüştü.

Catherine, Robert'ın onun hangi odada kaldığını bulacağından hiç şüphe etmedi. Kapısındaki belli belirsiz tıklamayı duyduğunda sürgüyü çekip kapıyı açarak Robert'ı içeri aldı.

"Umudumu neredeyse kaybediyordum," dedi onu kucaklarken. Geriye çekildiğinde, "Herkes iyi mi? William ve çocuklar nasıl?" diye sordu.

"Hepsi iyi," dedi Robert ve onu alnından öptü.

"William nerede? Benim için buraya gelmedi mi?"

"Hiçbir güç onu uzakta tutamazdı," dedi Robert. "Bu yakınlarda, Beaumaris Kalesi'nde hazır bir şekilde bekliyor."

"O kadar uzun zaman oldu ki artık benim geri dönmemi beklemediğinden korktum," diye itiraf etti Catherine. Ancak şimdi şüphelerinin derinlerde ne kadar büyüdüğünü kendine itiraf etmişti.

"O zaman kocanın oldukça endişeli görüldüğünü bilmek seni mutlu edecektir," dedi Robert parmağıyla onun çenesini hafifçe yukarı kaldırarak. "Sen kaçırıldığından beri onun doğru düzgün uyuduğundan şüpheliyim."

William'ın da acı çektiğini bilip buna memnun olmak yanılttı. Tabii, Robert yalan söylüyor da olabilirdi.

Görüyorum ki ona vereceğin haberler var," dedi Robert gözlerini onun elbisesindeki şişkinliğe doğru kaydırırken.

Catherine gülümsedi. "Evet, bebek Paskalya Bayramı'ndan sonra geliyor." Robert hâlihazırdaki meselelere geri döndü. "Senin serbest kalabilmen için elimizde iki olasılık var."

Bunları duyduğunda Catherine'in tepkisi çok sert oldu. "Maredudd ile konuşmalı. Onlara bir zarar gelmesine izin--"

Catherine kapının gıcırtısını duyduğunda durdu. İçinde büyüyen bir korkuyla, Robert'ın arkasından kapıyı kapmayı ve sürgülemeyi unuttuğunu hatırladı. Çaresizce aralanan kapıyı izledi.

Marged onları kapı aralığından gözetliyordu. Gözleri garip bir şekilde şişmişti. Hızla odaya girdikten sonra ardından kapıyı kapattı.

Bakışlarını Catherine'e sabitledi ve aceleyle konuşmaya başladı. "Sana yalvarırım, bunu yapma! Kocanı bir daha asla göremeyeceğinden korktuğunu biliyorum ama bunu yapmayacağıma dair bana söz ver. Bunu yapınca, neleri yapmak üzere olduğuna da pişman olacaksın."

Marged konuşmasını bitirdiğinde uzun bir süre dikkatlice Robert'a baktı. "Ne kadar cazibeli olduğunuzu görebiliyorum." Bu söylediklerinin doğru olduğu Marged'ın yüzünün kızarmasından anlaşıyordu. "Gerçekten öylesiniz."

Marged, gözlerini Robert'tan ayıramıyormuş gibi görünüyordu. Robert ona arsız bir şekilde göz kırpınca yüzünün rengi daha da koyulaştı.

"Senin şu anki durumunda, kocanın evine başka bir adamın bebeğini getirdiğin için üzülmene gerçekten gerek yok ama..." Marged, savunmak istediği şeyi Robert'a bakmaya devam ettikçe unutuyormuş gibiydi.

"Marged!" dedi Catherine sert bir şekilde. "Bu adam beni yatağına almadı! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

Catherine, Robert'a döndü. "Görüyorsun ki bekleyemeyiz. Hemen Maredudd'a söylemek zorundayız."

Robert kısık bir sesle, "Bunun akıllıca bir karar olduğuna emin misin Catherine?" diye sordu.

Catherine, Marged'in kolunu tuttu. "Robert bana kocamdan mesaj getiren bir arkadaşım," diye açıkladı Marged'la kapıya doğru yürürken. "Maredudd'u uyandır ve buraya getir ki hizmetçiler uyurken rahat rahat konuşabilelim."

Catherine nihayet Marged'ı kocasını getirmesi için ikna edebilmişti. Arkasını döndüğünde Robert'ı pencereden sarkarken gördü.

"Bu Tudor'un kocanın teklifine yanaşacağından emin değilsen," dedi omuzunun üzerinden, "leydi kocasını getirmeden önce hemen kaçmalıyız."

Maredudd'un rahat tavırları kaşısındakini şaşırtarak onun dikkatsiz bir adam olduğuna inandırabilir, Catherine bunu iyi bilirdi. Robert dışarıdaki muhafızları görememiş olabilir ama oradalardı.

"Emin olduğum bir şey var," dedi Catherine, "o da kaçarsak kapıya kadar bile gidemeyeceğimiz."

Yirmi . Altıncı Bölüm

Fert bir rüzgârla, yağmurun içindeki buz taneleri William'ın suratına doğru esti. Şafaktan beri Beaumaris Kalesi'nin eteklerini çevreleyen surları izliyordu ve artık iyice rahatlamıştı. Isınmak için bir ileri bir geri gidiyordu. Her dönüşte duraklayıp batıya doğru seyretmekte olan yağmura bir göz gezdiriyordu.

Bir daha baktı. Kasvetli sabahın donuk gri ışıkları arasında kaleye doğru ilerleyen tek bir siluet gördü.

Ozan geri dönmüştü.

On beş dakika sonra o ve Robert, dış duvarda sıralanmış on altı kuleden birinin içindeki odasında konuşuyorlardı.

"Ona iyi davranmışlar," diyerek rahatlatmaya çalıştı Robert.

William gözlerini kısarak Robert'a baktı. Kendisine anlatmadığı bir şeyler vardı.

"Açıkçası, onu tutsak alan kişileri sevdiği ortaya çıktı," dedi Robert. "Hiçbirine zarar gelmesini istemediğini açıkça belirtti."

"Öyleyse Maredudd Tudor'la anlaşma riskine değeceğini düşünüyor."

"Bence de, çünkü zaten çoktan yaptı."

"Ne yaptı?!" William iç çekti ve kafasını salladı. "Hâlâ değişmediğini görebiliyorum. Catherine, bir şeyin yapılması gerektiğine karar verdiği zaman yapar."

Robert sırtarak itiraf etti, "Adamla ilgili hatalı bir karar verdiği korkusuyla tir tir titriyordum."

"Canlı olarak döndüğünden, bunu Tudor bir anlaşma yapmak istiyor olarak algılıyorum."

"Söylediğine göre evet, karın da ona inanıyor," diye cevap verdi Robert ve omuzlarını silktilti. "Koşullarını sana bildirmek için Plas Penmynydd ve buranın arasındaki yolun bulunduğu ormanlıkta seninle buluşacak. Yalnız geleceğini söyledi ve sen de aynısını yapmalısın. Bu işi sessizce halletmek istiyor ki Glyndwr'in hiçbir şeyden haberi olmasın."

Robert duraklayıp "Biliyorsun ki bu bir tuzak da olabilir," diye ekledi.

"Evet, ama başka şansım yok," dedi William. "Ne zaman buluşacakmısz?"

"Yarın sabah, gün ağardıktan bir saat sonra."

Ertesi sabah William yola çıktığında hâlâ soğuktu, fakat yağmur artık azalmış, sadece çiseliyordu. Buyrulduğu üzere tek başına yola çıkmış ve kaderini Tanrı'nın ellerine bırakmıştı. Ve de Maredudd Tudor'un... Jamie'yle Stephen'i düşündü ve Catherine'i bir an önce eve, onlara getirebilmek için dua etti.

Robert'ın tarif ettiği buluşma yeri olan yokuşun kenarındaki çalılığa geldiğinde, pelerinli bir atlı, çoktan tepeyi tırmanmıştı.

"FitzAlan?" diye seslendi atlı.

William rahatladı. Ses, bir kadına aitti. Atını kaldırıncaya, bu sesin oldukça koyu saçlı bir kadma ait olduğunu gördü.

"Ben FitzAlan'ım. Maredudd Tudor için mi buradasınız?"

"Ben karısıyım, Marged," dedi kadın.

Bu Tudor deden adam nasıl bir adamdı da böyle bir ayak işi için karısını tek başına gönderiyordu?

"Maredudd, Catherine'i Harlech'e götüreren adamlarla birlikte gitti."

"Ne?!" diye bağırdı William. "Pislik herif onu Harlech'e mi götürüyor?"

"Dinleyin, zamanımız kısıtlı," diye çıkıştı Marged. "Bir düzine adam Glyndwr'in Catherine'i alma buyruğuyla kapımıza kadar geldi."

William kendi kendine, adamları yakalamak için yeterli zamanı olduğunu düşündü. Harlech'e giden yol uzundu.

"Hangi yönden gittiler? Ne kadar önümüzde?"

"Yarım saati geçmedi. Ama onu denize doğru götürüyorlar. Gemileri batı yönünde, buradan on dört on beş kilometre ötede."

Beaumaris tam tersi yönde kalıyordu. Adamlarını almak için geri dönmeye vakti yoktu. Direk gemiye gitse bile yakalayamama ihtimali vardı.

"Maredudd, onları yavaşlatmaya çalışacaktır. Ama çabuk olsanız iyi edersiniz." Marged hızlıca gittikleri yönü gösterdi.

"Plas Penmynydd'e tek başına geri dönmeniz güvenli mi?"

Marged gülümsedi. "Ah, tabii. Tudor topraklarındayız"

"Tanrı sizi kutsasın, sevgili hanımefendi."

Atını dehledi ve rüzgâr gibi gitmeye başladı. Gemi, demir almadan önce oraya varmalıydı. Kalbi, atının toynaklarının yere her vuruşunda atıyor gibiydi. Hızlı, hızlı, daha hızlı...

Saatler sürmüşçesine geçen yoldan sonra kıyıya vardı. Sekiz yüz metre kuzeyde Marged Tudor'un söylediğine göre Glyndwr'in adamlarının atlarını aldığı malikâneyi buldu. Gemiye sabahın sisinin içinde, açıklarda anca seçebildi.

Sahilde kaç kişi olduğunu saymak için atıyla birlikte yolun kenarında kısa ağaçların olduğu yere geçti. Suyun içinde sandalı kıyıya çeken bir adam. İki, sandalın içinde. Sekiz tane de kıyıda. Catherine'i aramak için gözlerini kıstı.

Ağaçların arasından aralarında bir kadın sürükleyen iki adam daha belirdi. Adamlar, onu sandala doğru çekerken kadın, kurtulmak için çabalıyordu.

Catherine. Karısını bulmuştu.

Haftalar süren huzursuz bekleyiş, artık geride kalmıştı. Sabır, görüşmeler, para teklifleri; hiçbirini karısını geri getirememişti. Şimdi, yapmak için doğduğu, eğitildiği; en iyi yaptığı şeyi yapabiliyordu.

Damarlarındaki Percy karı harekete geçti. Kralı belirleyen Northumberland'ın oğlu, efsanevi savaşçı Hotspur'un kardeşiydi. Hiç kimse ona dokunamazdı. Catherine'le arasında kaç adam olduğu önemli değildi. On, yirmi, atmış... Ona ulaşacaktı.

"AAAAAAAAAAAAAAHH!" Çalılarının arasından atılırken savaş çılgılığı attı.

Atının sahil boyunda daha iyi manevra yapabileceği ve dörtlüye koşturabileceği deniz kenarına gitti. Elindeki palayı sağa sola savurarak doğruca sahildeki adamların üzerine sürdü. Herkesin yüreğine korku salmıştı.

Yakınlardan gelen beklenmedik bir çığlık Catherine'in tüylerini diken diken etti. Sese doğru döndü ve kıyıyı döven

toynak seslerini duydu. Sahildeki herkes, sisin içinden sesin geldiği yönü bulabilmek için olduğu yerde durdu.

Baktıkça, üstlerine doğru dörtmala koşan bir at ve binicisi belirdi. At ve binicisi havaya kalktı ve ardından bir kütüğün üstünden atın kanatları varmışçasına süzüldü. Atlı üzerlerine sürüp kılıcını sallayarak savaş naraları attıkça adamlar, dağılıyordu.

William, onu kurtarmaya gelmişti.

William'ın savaşlardaki kahramanlıklarıyla ilgili hikâyeler duymuştu. Alıştırma yaparken defalarca izlemişti. Hepsine rağmen, onu yine de böyle görmeye hazır değildi. Hem korkunç hem de tamamıyla mükemmel bir güç, istek ve zarafetle savaşıyordu.

İlk iki adam, kılıçlarına dokunamadan ölmüşlerdi. Üçüncünün kılıcı havaya uçunca adam, ormanlığa doğru koştu. William, bir diğerine geçmek için atının yönünü çevirdi. En az iki tanesi daha düştü. Ardından William, bir adamın üzerine doğru atından atladı ve diğerine kılıcını savurarak döndü. Yüzünü, kalan adamlara döndü. Artık elinde iki tane pala vardı.

Maredudd, Catherine'in kulağına, "Sanırım kocanız," dedi. "Geriye kalan adamlardan birisi sizi tutup boğazınıza bıçak dayamayı akıl etmeden önce sahilden uzaklaşsak iyi olur."

O ve Maredudd, savaşın geri kalanını sahilin arkasında büyüyen ufak çalılıarın arkasından izledi. Kısa sürede bitmişti. İki adam suda, gemiye doğru yüzüyordu. Diğerleri sahilden kaçıp ormanlıkta kayboldu.

"Catherine! Catherine!" Sahilde bir aşağı bir yukarı bakarak bağırdıkça William'ın sesi yankılandı.

William bir yukarı bir aşağı bakındı. Çılgına dönmüştü.

Sonra onu tek başına, sahilin bitimindeki uzun çalılardan orada dururken gördü. Catherine. Yeryüzüne bahşedilmiş bir melek.

Uzunca bir an durakladı, olduğu yerde, soluk almadan. Ardından kılıcını kınına koydu ve ona doğru koştu. Catherine'in sevgi dolu yüzünü okşarken elleri titriyordu. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Soğuktan pembeleşen yanaklarını öptü.

"Tanrı'ya şükür güvendesin!" dedi. Gözlerini kapattı ve alnını Catherine'inkine dayadı.

Ona seçme şansı vereceğine dair kendi kendine söz vermişti. Bu sefer ya kendisi isteyerek ona gelecekti, ya da gelmeyecekti.

"Seni koruma görevimi beceremedim. Eğer beni affedemezsen, eğer tekrardan benimle yaşamayı istemiyorsan," dedi. Kalbi, göğsünün içinde deli gibi atıyordu. "Senin için diğer ayarlamaları yaparım."

Catherine'in konuşmasını, onu hayal kırıklığına uğrattığı için kendisine sövüp saymasını bekledi. Ama sessiz kaldı. Onun söylediklerini dinleyecekti.

"Umarım benimle yaşamayı seçersin. Eğer öyle olursa sana söz veririm seni korumak ve iyi bir koca olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Catherine, ellerini William'ın göğsünün üzerine koydu ve kalbindeki gerçekleri gören parlak mavi gözleriyle kafasını kaldırıp ona baktı.

“Benim için geldiğin için teşekkürler.” Kafasını göğsüne dayadı. “Beni eve götür, William. Beni eve götür.”

Kollarıyla Catherine’i sardı. “Seni nasıl da özlemişim!”

Tanrı’ya şükürler olsun, tekrardan onundu.

“Merhabalar, FitzAlan.”

William, Catherine’i arkasına ittirdi ve çalıların arkasından kendilerine doğru konuşan adama kılıcını çekti.

William’ın kılıcını tutarak, “Sorun yok,” dedi Catherine, “Bu, Maredudd Tudor. Bana çok iyi davrandı.”

“Sizi eve gönderecek kadar iyi değil ama,” dedi William. Adamın sert kahverengi gözlerinden bakışlarını ayırmıyordu.

“Maredudd olmasaydı hâlâ Harlech’te olabilirdim,” dedi. “Beni koruyabilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Maredudd Tudor, William’a neşeyle gülümsedi.

William, adama olması gerekenden fazla güvenemezdi. Fakat yine de, kendisine bir borcu olduğunu hissetti.

“Bugün Glyndwr’in adamları planını değiştirmeden önce karıma karşılık benden ne isteyecektiniz?” diye sordu William.

Maredudd Tudor sakinliğini korudu. “Daha sonrası için bir söz isteyecektim.”

William, Tudor’un devam etmesi için kafasını salladı.

“Glyndwr’in liderliği altında, birkaç kale hariç Galler’in tamamının kontrolünü ele geçirmeyi başardık. Fakat korkarım ki birliğimizi daha fazla koruyamayacağız.”

“Koruyamayacaksınız,” dedi William. “Bizi, Fransızların desteği olmadan yenemezsiniz. Fransızlar söz verecektir, fakat ordularını bir kez daha göndermezler.”

Maredudd Tudor başını salladı. "Fransızlar olmadan bile Kral Henry'yi yenebiliriz. Düşmanları çok fazla ve onu oyalamaya yeter. Ama Prens Harry ayrı bir mesele. Eninde sonunda bizi yenecektir."

William bu durumu kabul etmenin karşısındaki onurlu isyancı için ne kadar zor olduğunu anlıyordu. Adamın teklifini yapmasını bekledi.

"Ayaklanmadan önce biz Tudorlar, İngiliz Krallarının hizmetinde yüksek mevkilerdeydik. Bu sona erdiği zaman oğlum Owain'in İngiliz Dünyasında kendi yolunu çizebilmesini istiyorum. Sizden istemeye niyetli olduğum şey de zamanı geldiğinde ona yardım edeceğinize dair bir güvence."

William, belirsiz bir dünyada oğlunu korumanın yollarını aradığı için adama saygı duydu. Ona söz verdi.

"Bana ihtiyacı olduğunda oğlunuza yardım edeceğim."

Sert bir şekilde başını sallayıp, "Memnun olurum," dedi Maredudd Tudor. Ardından "Burası hâlâ Galler isyan ülkesi, kovaladığınız insanlar alarm vermeden gitseniz iyi edersiniz," diye ekledi.

William, Catherine'e döndü. "Doğru söylüyor. Acele etmeliyiz."

"Teşekkürler," dedi Catherine ve Maredudd'a doğru yürüdü. "Muhafızların arasında bana en iyi davranan sizdiniz, Maredudd Tudor."

Catherine geri çekildiğinde ikisi de gülüyordu.

"Marged ve Owain'e sevgilerimi iletin," dedi.

"Sizi özleyeceğiz, Catherine, Tanrı yanınızda olsun."

Beaumaris'ye doğru yola çıktıktan kısa bir süre sonra yeniden çiselemeye başlamış, son birkaç kilometredeyse şokluk yağmura çevirmişti.

Beaumaris'ye vardıklarında Robert onları girişteki kulübede bekliyordu. William, Catherine'i bir an önce yağmurdan kurtarma kaygısı içindeydi ve Robert'ın açık tuttuğu yan kapıdan aceleyle içeri girdiler.

"Tanrı'ya şükürler olsun, neden bu kadar uzun sürdü?" dedi Robert. "Saatler önce gelmenizi umuyordum."

Catherine'i bir öpücükle karşılamaya hazırlanan Robert'ın önünden geçip, "Hikâyeyi daha sonra anlatırız," dedi William. "Onu ateşin önüne götürmeliyim."

Robert'a, yaptıklarından dolayı minnettardı fakat adam sabrını deniyordu.

"Atları sen alırsın, değil mi Robert?"

Robert'ın yanıtını beklemeden Catherine'in buz gibi elini tuttu. Bir meşale kaptı ve kale duvarları aracılığıyla kuleleri ve giriş kapısını bağlayan karanlık bir koridora doğru yöneldi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Çaya gittiklerinde William, Catherine'i giderek azalmakta olan ateşin önüne oturttu ve ateşe odun atmaya başladı.

William ateşi körükledikçe yüzünün üzerinde beliren ışık oyunlarını ve saçlarına sıçrayan kıvılcımları izlemek Catherine'in hoşuna gidiyordu. Görünüşünü nasıl da özlemişti. Omzunun arkasından her bakışında William'a gü-lümsüyordu. Kendisi de aynı şeyi hissettiğinden, William'ın gerçekten burada olduğundan emin olma isteğini anlayabiliyordu.

Hararetli ateş, odadaki nemli soğuğu kırınca, ıslak pele-rinini çıkarmak için ayağa kalktı. Arkasını dönüp ipini çö-zünce William, ona baktı. Göbeğine bakınca ağzı açık kaldı. Daha çok büyük olmamasına rağmen, bu kadar yakından bakan herkes Catherine'in bir çocuk taşıdığını anlayabilirdi.

William gizleyemeden, suratının keskin bir acıyla bozul-duğunu gördü. Bu durum, yüzüne bir tokat gibi indi. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? William'ın, kendisini görmekten hoşnut olmayabileceğini düşünmüştü. Ama çocuk? Çocuktan hoşnut olmama ihtimali hiç aklına gelmemişti.

William yanına geldi ve Catherine'in ellerini tutup "Çocuk için endişelenme. Ona sahip çıkacağım ve kendi çocuğum gibi yetiştireceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Seni

suçlamıyorum. Salınmanı sağlayamayacağımı düşünmek için birçok nedenin vardı.”

Öyle şaşırmıştı ki konuşamadı.

Boğuk bir sesle, “O adamı sevdin mi?” dedi William Yutkunup “Onu hâlâ seviyor musun?” diye ekledi.

Catherine onu tokatlamalı mıydı, yoksa ağlamalı mıydı? Emin olamıyordu.

Buz gibi bir sesle, “Bu çocuğa ben götürülmeden önce yazın hamile kadım,” dedi.

“Çocuk benim mi?” dedi William. Mutluluktan kırıyordu.

“Elbette senin,” diye çıkıştı Catherine. “Umarım babası gibi bir eşeğe dönüşmez!”

“O zaman umalım ki kız olsun,” dedi William ve Catherine’i bankın üzerinden kaldırdı. Catherine’i göğsüne yasladı ve olduğu yerde bir daire çizdi. Gülüyordu.

Durdu ve yüzünün her yerini öpmeye başladı. Sonra nazikçe Catherine’i yere indirdi ve ellerini tuttu.

“Bugünkü mutluluğum, yokluğunda geçirdiğim bütün acılı günlerimi telafi etmeye yeter,” dedi. Gözleri parlıyordu. “Tanrı beni dik kafalılığımından dolayı cezalandırdı ama bugün, iki kez kutsandım.”

Catherine, kızgınlığına daha fazla tutunamadı ve elleriyle William’ı sardı. Şaşırdığı o anda William’ın yaptığı hatanın bu mutlu birleşme anını bozmasına izin veremeyecekti. Zaten söyler söylemez Catherine’in dediklerinden şüphe etmemişti.

"Seni ruhumun derinliklerine kadar seviyorum," dedi William. Yüzünü saçlarının arasında gezdiriyordu. "Sensiz geçirdiğim o aylarda nasıl yaşadım bilmiyorum."

William'ın kafasını aşağı doğru çekti ve dudaklarını, onunkine bastırdı. William'ın öpücüğü bir anda açlığa dönüştü ve talepkârdı. Elleri, Catherine'in her yerinde dolanıyordu. Sırtını yukarı doğru okşuyor ve aşağı iniyor, oradan da kalçalarına inip onu, William'a doğru itiyordu.

Bir anda William, anlamsızca uzaklaştı. "Bebeğe zarar veriyor muyuz?"

Öpücüklerinden sersemlemiş bir hâlde gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Anlaması zaman almıştı.

Gülümseyerek, "Bebek iyi," dedi. "Marged bana bir kadının sağlıklı olduğu sürece neredeyse bebek doğana kadar kocasının yatağını paylaşabileceğini söyledi."

Parmaklarının ucuna yükselerek, "Son derece sağlıklıyım, William," diye fısıldadı kulağına.

Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Bir saniye sonra yatakta birbirlerinin kıyafetlerini çıkarıyorlardı. Ne ara oraya geldiklerinin farkında değillerdi.

Catherine'i soyduktan sonra, gözlerini üzerinde gezdirebilmek için geri çekildi. Çatallı bir sesle, "Hatırladığımdan daha da güzelsin," dedi.

Elini göbeğine koydu ve gülümseyerek, "Bu göbekte mi?" dedi.

"Artık daha dolgunsun aşkım. Yalnızca göbeğin değil," dedi hınzır bir gülücük atarak, "göğüslerin de daha dolgun."

Daha fazla direnemiormuşçasına kafasını eğdi ve burunu göğüslerinin arasına yerleştirdi.

“Umuyorum ki beni böyle daha çok beğenmiyorsun,” diye terslendi Catherine. “Ne de olsa sürekli hamile olma-
yacağım.”

William kafasını kaldırıp “Sen benim Kate’imsin ve her hâlinle güzelsin,” dedi.

William’ın gözlerinde beliren arzuyla nabızı yükseldi. Yüzünü, boynundaki boşluğa bastırırken “Nasıl da bur-
numda tuttun,” diye mırıldandı. “Günlerce, gecelerce...”

William, boynuna aheste ıslak öpücükler kondururken “Sen de...” diye fısıldadı.

“Gecelerce bunu yaptığımızı hayal ederek uykusuz kal-
dım,” dedi ve baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla dilini, göğüs uç-
larının etrafında dolandırdı. “Ve bunu...” diye mırıldanır-
ken ağzının içine aldı.

Sonunda. Catherine gözlerini kapadı.

Bir süre sonra göbeğine doğru inmeye başladı. Göbe-
ğinin etrafına yumuşak öpücükler kondururken William’ı
izliyordu.

William, gözlerini Catherine’inkilerden ayırmadan elini
hızla kalçasına doğru götürdü. “Özlediğim diğer şeyleri de
göstereyim mi?”

Yutkundu ve başını salladı.

Bacaklarından aşağı ve topuklarına öpücükler kondurmaya
devam etti. İndiğinden daha da yavaş bir şekilde tekrardan
yukarılara doğru ilerledi. Kalbi bir yarış atınıninki kadar hızlı
atıyordu ve soluğu, bir beklenti içinde aniden fırlayıverdi.
William’ın ağzı, ellerini takip ediyordu. Kalçasına doğru
ilerlediler. Ve sonunda William’ın elleri, Catherine’in onun
tarafından dokunulmanın özlemini çektiği noktaya ulaştı.

Vücudu, bacaklarının arasındaki ellerinin yuvarlak hareketleriyle uyarılırken, bacağıının içinde dudaklarının ve dilinin aheste hareketinin de farkındaydı. William, merkezine ilerledikçe Catherine, nefes almayı unutuyordu.

Ellerinin yerini ağzı aldığıındaysa Catherine'in vücudunda bambaşka duygular alevlendi. Çok iyi hissediyordu. Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Bağırmuş mıydı? Hemencecik, Tanrı'ya hakaret ettiği için üzerine yıldırım düşmemesi için dua etti. Ardından, diğer bütün düşüncelerle birlikte o düşünce de uçup gitti. Tüm düşünebildiği William'ın vücudunun etrafında gezdirdiği diliydi. Ardından parmaklarını Catherine'in içine doğru kaydırıyor, dışarı çıkarıyor ve yalıyordu.

Vücudundaki gerilim artıkça Catherine, kafasını bir sağa bir sola atıyordu. William'a "Durma, durma, durma!" demek istiyordu ama kelimeleri bir araya getiremedi. Bütün kasları gerilmişti; vücudunun her bir parçası, William'ın dudaklarına ve diline odaklanmıştı. İçinde bastırıldığı çığlığı atmak isteyecek konuma gelene kadar vücudundaki gerilim, giderek arttı.

Hemen ardından vücudu hazzın dalgalarıyla öyle bir sarsılmaya başladı ki bir daha normale dönemeyeceğini düşündü. Sonra gevşedi ve uzandı. Kol ve bacaklarındaki kemikler yok olmuş gibiydi.

William yanına yatmaya geldiğinde halsizce kendi tarafında doğru döndü. William, onu elleriyle arkadan sarmıştı. William'ın sert soluğunu kulaklarında hissetti.

"Seni seviyorum," deyip omzuna bir öpücük kondurdu.

William, ellerini hafifçe cildinin üzerinde gezdirdi. Catherineine ürpermişti. Boynunu, yanaklarını ve saçlarını öptü.

Göğsünü avucunun içine almak üzere hamle yaptığında, William'ın sertleştiğini hissetti ve daha da yakınlaştı. William, Catherine'den daha ısrarcı bir şekilde kendini üzerine bastırdı. Catherine, onu tekrardan içinde hissetmek istiyordu

Elleri bacaklarının arasında, nefesinin sıcaklığıysa kulaklarındaydı.

"Sen, benim için teksin, Kate. Tek istediğim ve tek iste-yeceğim sensin."

Tekrardan sevişmeye başladıklarında Catherine, William'ın sıcaklığı ve arzusu içinde kayboldu. Kendisinin hangi noktada bittiğini ve William'ın hangi noktada başladığını kestiremiyordu. Bir bütün olarak hareket ediyorlardı; bir bütünlerdi. William haykırdığında, o haykırış onun da haykırışıydı ve William'la birlikte coşuyordu.

William'ın kolları ona sarılıyken uyukladılar. Mutlu ve huzurluydu. Onu geri istemişti. William, onu sevmişti.

Uyanınca kollarının arasında döndü ve ona baktı. Ateş ışığında keskin hataları göze çarpıyordu; altın teni ve uzun kuvvetli kasları. Onu böyle görmeyi nasıl da özlemişti. O kadar güzeldi ki nefesini kesiyordu.

William, avcunun içiyle yanaklarını kavradı. Bal rengi gözleri, kendi gözlerinin en derinlerine bakarken yoğun ve ciddiye.

"Seni kaybetmek, beni neredeyse öldürüyordu," diye fısıldadı William. "Bir daha kaldıramam."

Kollarını William'ın bedeninin etrafına doladı ve kafasını, boynuna gömdü. Onu rahatlatmayı ve onun emin olmasını istiyordu.

Bir süre sonra öpüşüyorlardı. Sıcak, uzun, ıslak öpücükler... Onları birleştiren, birbirine karıştıran derin, derin

öpücükler... Ardından yeniden Catherine'in içindeydi ve beraber hareket ediyorlardı. Bu sefer aralarındaki duygunun yoğunluğu çok daha kuvvetliydi. Catherine, bütün engellerini kaldırdı. Kendini tamamıyla ona teslim etmişti. Kendini geri çekmiyordu. William'ın tutkusunun ve aşkının onu sarmalamasına, tamamlamasına ve onu bir bütün hâline getirmesine izin vermişti.

Saatler sonra soğuk havanın coşmasıyla uyandı. William elinde yemek dolu bir tabak ve ağır bir sürahiyle kapıdan girerken, gerindi ve kalktı. Geceliğini giyerken ona baktı ve gülümsedi.

"Hava kötüleşti," dedi William. Pelerinin ateşin önündeki sandalyeye astı. "Robert'ın, dün fırtınayı alt etmek için çıktığını söylediler."

Catherine, küçük masaya otururken sıcak ekmekle kırmış etin kokusunu aldı ve midesi guruldadı. Kahvaltıyı yiyiş şekline bakılırsa, William da en az onun kadar açtı. William tekrardan konuşmadan önce birkaç dakika sessizce yediler.

"Eve gitmeyi ve Jamie'yi görmeyi çok istediğini biliyorum," dedi. "Ama fırtınanın geçmesi için bir gün daha beklememiz lazım."

Dudaklarını sıktı ve başını salladı.

"Eğer sana karım bir gün daha bana kalacağı için mutlu olduğumu itiraf etsem bana kızar mısın?" Karısına küçük bir öpücük kondurmak için masanın üzerinden eğildi. "Yarın, erkenden kıyafetlerimizi giyer ve adamlarla birlikte yola çıkarız."

William, Beaumaris'deki yatak odalarında geçirdikleri zamanda birbirlerine böyle kaynamışken aralarındaki bu muhtuşem mutluluğu mahvedecek sorular sormak ya da cevaplar duymak istememişti. Öylesine tutkuyla sarmalanmışken aşk konuşmalarının dışında çok az şey söylemişlerdi.

Ross Kalesi'ne giden uzun yola koyulmadan ayrı kaldıkları zamanın ayrıntılarını hiç konuşmamışlardı. Önce William, Ross Kalesi'yle ilgili gündelik haberleri verdi. Bir süre sonra muhabbeti tutsak kaldığı zamana getirdi.

Orada çok fazla acı çekmediğini bildiğinden, önce Tudorlarla geçirdiği zamanı sordu. Bir süreliğine onu, küçük Owain'in tuhaf davranışlarıyla eğlendirdi. Sonra suratı aniden ciddileşti.

"Eğer bir gün geç gelsen, tekrardan Harlech'te olacaktım" Ufka doğru baktı ve atını sürmeye devam ederken pelerinin sıkıca kavradı. "Çok az kalmıştı."

William, Glyndwr'i sordu. Konuşma tarzından, Catherine'in isyancıların liderine hayran kalmış olduğu açıkça anlaşıyordu.

"Maredudd, Glyndwr'in bir yalanı hemen anlayacağını söylemişti ama başardım." Küçük bir kahkaha attı. Sesindeki gurur anlaşılabilirdi. "Her seferinde daha da iyiye gidiyordum. Ona hamile olmadığımı söylediğimde gözlerinin içine bakıyordum; bu adamın, insanın direk ruhunu gören gözleri vardı."

"Tabii," dedi Catherine. Suratı yeniden ciddileşmişti. "Eğer Harlech'e geri dönmüş olsaydım hamile olduğumu görecektim ve bana bir daha asla inanmayacaktı."

Öğlen olmuştu. William, yemek yemek ve yakınlarındaki akıntıda atlarına su içirmek için adamlarına durmalarını

söyledi. Catherine'in elini tuttu ve diğerlerinden uzak bir yere götürdü. Yemek yemek için güvenli bir yerde düz bir kaya bulup üzerine oturdular. Güneş tepedeydi ama hâlâ soğuktu. Eline William'ın ikisine de eşit olarak koyduğu bal likörü bardaklarından birini aldı ve ona doğru sokuldu.

"Glyndwr, senin prensin çocuğunu taşıdığını mı düşünecekti?" dedi. Kuru eti, ekmeği ve peyniri örtünün üzerine yerleştirdi. Garip bir soruydu. Belki de hiç sormamalıydı.

Catherine düşünceli bir şekilde, "Glyndwr, prens ve benle ilgili söylentilerden şüphe etmeye başlamıştı," dedi. "Yine de İngiliz Kralı'nın tek vârisini elinde bulundurma şansını kaçırmamak için beni ve çocuğu kilitli tutabilirdi."

Eğer öyle bir şey olsaydı bu acınası isyan son bulmadan William'ın Catherine'i görme şansı kalmazdı.

"William, elimi acıtıyorsun," dedi.

İrkildi ve sıkıldığı elini gevşetti. Parmaklarını öpüp "Özür dilerim aşkım," dedi.

"Seni götürdüklerinde Edmund ağır yaralıydı," dedi.

Catherine'in gözleri yerinden fırladı. "Yaralıydı?"

"İyileşmesi uzun sürdü," dedi. "Ama eski gücüne kavuştu, bir bacağı hariç."

William aylardır canını sıkan soruyu sormak için cesaretini toplayana kadar sessizce oturdular. Adamlarının toplanırken çıkardığı patırtıyı duydu ama huzursuzluklarını görmezden geldi. Bu soruyu yüz yüze sormalıydı, yolculuk ederken sormayı bekleyemezdi.

"Edmund ve Stephen, ikisi de dedi ki seni o sabah götüren Galler..." Durakladı. Sormak istediği şeyin onu suçlayan ya da zan altında bırakan bir şey gibi anlaşılmaması

için çabalıyordu. "Adamların seni manastıra giderken bulacaklarını bildiklerini iddia ettiler."

"Doğru! Ben de bununla ilgili çok düşündüm," dedi. Elini, William'ın koluna koydu ve ona doğru eğildi. "Ross Kalesi'nde veya köyde bize ihanet eden biri olmalı"

Elinde olmadan karısının Glyndwr'e yalan söylerken ki rahatlığını anlattığı an geldi.

"Maredudd'a nereden bildiklerini sordum," dedi Catherine. "Bize ihanet edenle kendisinin görüşmediğini, Rhys Gethin'in görüştüğünü söyledi."

William, Catherine'in ne yaptığından emin değildi. Ya da bir şey yapıp yapmadığından... Ama kendine yalan söylemesinin gerekli olmadığını bilmesini istiyordu. Ne bu konuyla ne de herhangi başka bir konuyla ilgili...

"Birbirimize dürüst olmamızı istiyorum," dedi. Elini Catherine'in dizine koydu. "Seni, Rayburn'ün incittiğinden daha çok incittiğimi söylemiştin. Belki de kaçmak, benden uzaklaşmak istemiştin. Sonra da fikrini değiştirdin. Eğer böyle olduysa, anlarım. Hayır, fikrini değiştirdiğin için memnum olurum."

Catherine'in yüzündeki şoku ve öfkeyi ilk bakışta gördü ve olabildiğince çabuk sözünü çevirmeye çalıştı. "Olayın böyle olduğunu söylemiyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Söylemeye çalıştığım şey benimle kaldığın sürece nasıl olduğu ya da ne olduğu umurumda değil. Hiçbir şey önemli değil."

Catherine, elindeki bardağın içindeki bal likörünün hepsini William'ın suratına fırlattı. "Önemsediğin tek şey bu değil." Gözlerini kıstı. Sesi kısık ve tehditkârdı.

William, daha önce sinirlendiğini görmüştü ama hiç böyle olmamıştı. Aklına Catherine'in sürekli yanında taşıdığı bıçak geldi ve Gal tutsakçılarının bıçağı almış olmasını ümit etti.

"Dürüstlük! Birbirimize dürüst olmamızı mı istiyorsun?" William'ı haşlırcasına bağıırıyordu. "İki gündür aynı yatakta ve bunca zamandır kendi kaçırılmamı planladığımı mı düşünüp duruyordun? Ne yani, isteyerek gittiğimi ve sonra Glyndwr'in beni 'Acımasız Adam'la evlendireceğini öğrendiğimde pişman olup geri geldiğimi mi düşündün?"

William ayağa fırlayıp "Neyi öğrendiğinde?!" dedi.

Eğer bir cevap almaya o kadar kararlı olmasaydı Catherine'in savurduğu hakaretlerden etkilenebilirdi. Catherine birden dönüp yeri döverek gitmeye başlayınca William, arkasından koştu ve onu kolundan yakaladı.

"Bu 'Acımasız Adam' dediğin kim?"

Catherine döndü ve iki eliyle birden William'ı göğsünden ittirdi. "Beni tüm bu ağır ithamlarla yargılıyorsun ve tek söyleyebildiğin 'Kim bu Acımasız Adam?' mı?"

Çok geçmeden kaçırılma olayında Catherine'in bir rolü olmadığını anlayıp ona bunu sormakla ne kadar büyük bir hata yapmış olduğunun farkına vardı. Neden söz konusu Catherine olunca düzgün düşünemiyordu? Başka biriyle olsa böyle bir hatayı kesinlikle yapmamış olurdu.

"Ben çok, çok ama çok üzgünüm Catherine," dedi tekeleyerek. "Ben... ben sadece başka bir açıklama bulamadım. Ne olursa olsun seni sevdiğimi bilmeni istedim."

"Sahip olduğum kişiliğe ve yaptıklarım *rağmen* beni yine de sevmeni istemiyorum," diye söylendi Catherine. "Beni *bu yüzden* sevmeni istiyorum. Eğer ki benim hainlik

yapacak sevdiği, önemseddiği kişilere verdiği sözü tutmayacak ya da hepsinden de kötüsü kendi çocuğumu terk edecek bir kadın olduğumu düşünüyorsan beni hiç tanımamışsın demektir”

“Kime âşık olduğunu bildiğini sanmıyorum, William FitzAlan,” diye bitirdi Catherine, “ama bu kesinlikle ben değilim.”

Kızgınlığının altında, Catherine’in kalbi kırılmış, yaralanmış ve acı bir hayal kırıklığıyla acımişti. Onun William’i özlediği aylar boyunca William onunla ilgili konuşulamayacak kadar aşağılık şeyler düşünmüştü.

Catherine, atını tutan adamın üzerine doğru koşarsasına yürüdü ve atının dizginlerini adamdan aldı. Adamın yardım etme girişimini eliyle savurdu, atının üzerine bindi ve dörtlüğe yola koyuldu.

Ona yetişebilirlerse ne âlâ. Yeterince zaman kaybetmişti. Oğlu, onu bekliyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Catherine daha yola ulaşamadan William neredeyse yanı başında belirivermişti. Ardından diğer atlıların güvenli bir mesafeden takip ettiklerini fark etti. William'ın adamları cesur askerlerdi, fakat böyle bir sorunla tek başına yüzleşmesine izin verirlerdi.

William, onunla konuşmaya çalıştı ama Catherine, gözlerini önündeki yola sabitlemişti ve onu görmezden geldi. Sonunda, çabalamayı bıraktı.

Uzun yolda giderken William'a olan dargınlığının ve öfkesinin eve gelişini mahvetmesini istemediğine karar verdi. Bunun için çok uzun bir süre beklemişti. Nihayetinde Ross Kalesi'ni görünce, kalbinin duracağını sandı. Öne doğru eğildi ve atını dehleyerek dörtlüye gitmeye başladı.

"Senin durumunda bu kadar hızlı sürmek akıllıca bir şey mi?" diye sordu William, arkasından ona yetişmeye çalışırken.

Ona bakmaya tenezzül bile etmedi Catherine. Son birkaç kilometre kalmışken atını tıngır mıngır sürmeye dayanamazdı. Giriş kapısının yanında bir silüet yukarı aşağı zıplayarak el sallıyordu. Stephen olmalıydı. O da el salladı.

Açık kapıya doğru hızla giderken aniden yoğunlaşan duyguları, onu ağılattı. Kaledeki bütün çalışanlar, onu karşılamak

için kale duvarına doğru koşuşturuyordu. Stephen, merdivenlerin üzerinden atladı ve ona ulaşan ilk kişi oldu.

Atının dizginlerini çekti ve oğlanın kollarına atladı.

"Seni çok özledim!" Oğlana bakmak için bir adım geri çekildi. "Aman Tanrım, neredeyse on beş santim uzamışsın! Eskisinden bile daha yakışıklısın."

Stephen'in suratı mutlu bir utançla kıpkırmızı oldu.

"Jamie nerede?"

"Anne!"

Arkasını döndü ve ona doğru koşan Jamie'yi gördü. Onu kollarının arasına alabilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Jamie, öyle bir sarılmıştı ki neredeyse yuvarlanıyorlardı. Suratını, boynuna gömüp onu kucakladığında Catherine, Marged'in haklı olduğunu, oğlunun kendisini unuttuğunu anladı.

Bütün gün Catherine'in üzerine titrediler. Alys, şöminenin yakınına oturması için ısrar edip durdu ve onu battaniyelerle sarmaladı. Thomas, ayaklarının altına bir tabure koydu. Diğerleri de ona kekler ve sıcak şaraplar getirip durdu. Catherine'in gözünden yaşlar geliyordu; evinde ve evdeki herkesin arasında olmaktan çok memnundu.

Hizmetçiler, Catherine'in ihtiyaçlarını karşılarlarken William da yakında, sessizce oturup onu gözlüyordu. Bir süre sonra hizmetçilere gitmeleri için bir işaret vererek, "Leydi Catherine uzun yolculuğundan dolayı yorgun," dedi.

William'ın sözleriyle birlikte Catherine'in üzerine bir yorgunluk çöktü. Kollarını Jamie'ye doğru uzattı ve Jamie, kucağına yuvarlandı. Kısa bir süre sonra annesinin göğsünde derin bir uykuya daldı.

Catherine oğlu kucağındayken kendini çok iyi hissetti. Jamie'nin uyumanın mutluluğuyla gevşeyen suratını izlerken tombulluğunun gittiğini gördü. Saçı da daha uzun ve daha koyuydu. Oğlunun saçlarını okşadı ve kaçırmış oldukları için bir iç çekti.

Yine de oğlu, kollarının arasındaydı. Artık evdeydi.

Bir süreliğine uyuyakalmış olmalıydı ki William, koluna dokununca irkilerek kalktı.

"İkinizin de yatakta olması gerekirdi," dedi Catherine'in kucağındaki çocuğu kaldırırken.

Sıcak bir ağırlığın yerini hemen buz gibi bir esinti aldı ve Catherine bunu içinde hissetti. Kafasını kaldırıncı William'ın, Jamie'yi omzuna almış olduğunu gördü. Diğer elini de ona uzatıyordu. Elini tuttu ve ona yardım etmesine izin verdi.

Merdivenleri çıkarlarken William, Catherine'in elini sıkip "Olmadığın zamanlarda Jamie'yi yukarı, yatağına taşırdım ve hep senin de bizimle birlikte olduğunu hayal ederdim. Tıpkı şuan olduğu gibi," dedi.

William kendini affettirmeye çalışıyordu ama Catherine henüz hazır değildi. Merdivenleri sessizce çıkmaya devam ettiler. Kendi odalarını geçip Jamie'ninkine geldiler. William, Jamie'yi yatağına yatırdıktan sonra annesi, pijamalarını giydirdi ve oğluna iyi geceler öpücüğü verdi.

"Baba," dedi Jamie uykulu bir sesle ve kollarını babasına doğru uzattı.

William, çocuğu kucakladı ve yanaklarından öptü. Odasının kapısına vardıklarında Jamie, çoktan uyumuştı.

"Jamie birkaç hafta önce bana baba demeye başladı," dedi William kendini savunurcasına. "Ben de dememesi için bir sebep görmedim."

“Seni asla böyle bir şey için eleştirmem.”

Doğrusu, ikisi arasındaki bu bağın William’ın diğer günahlarını affettirebilmesini bile diledi. Öfkesi dinmişti ama unutmaktan çok uzaktı. William’ın onun hakkında çok az öğrenmiş olduğunu bilmenin verdiği hayal kırıklığı, göğsüne bir ağırlık olarak saplandı.

“Bu gece burada Jamie’yle yatacağım,” dedi Catherine.

William’ın gözlerine bakmıyordu. Orada olduğunu bildiği o acıyı görmek istemiyordu. William’ın söyledikleri güzeldi. Ama istediği şey değildi. Kabul etmesi ve bu durumdan memnun olması gerektiğini anlamıştı. Ama şuan uzlaşmaya hazır değildi. Hele ki acısı bu kadar tazeyken.

William karşı çıkmadı ve Catherine’i öpmek için boynuna eğildi. Nefesinin sıcaklığını ve saçındaki is kokusunu alınca Catherine de ona sokulmak için bir istek duydu. Ama kalbi teslim olamayacak kadar yaralıydı. Zamanı gelince tekrardan onunla birlikte olacak kadar güçlü olacak ve kendinde en değer verdiği parçasını hâlâ koruyor olacaktı. Onun göremediği parçayı...

Ama bu gece, zamanı değildi.

Jamie’nin bakıcısı geldiğinde Catherine, giyinmek için kendine yardım etmesini istedi ve sonra kadını gönderdi.

Oğlunun yanına kıvrıldı ve onu koklamaya başladı; nemli toprak, köpek ve en belirginini, bebek kokusu. O gün belki de yüzüncü kez Tanrı’ya onu eve getirdiği ve oğlunu koruduğu için şükretti.

Uzanırken evdeki değişikliği düşündü. Yalnızca William ve Jamie arasındaki bağ güçlenmekle kalmamış, William ve Stephen arasında hiçbir zaman var olmayan bir yakınlık da belirmişti.

Hizmetçilerin William'a karşı tutumu da değişti. Özellikle Alys'in William'a bir yakınlık duyduğu apaçıktı. Sürekli William'ın kilo vermesinden şikâyet edip duruyordu.

Sorun Catherine'in kocasında bulunan iyi özellikleri fark etmiyor ve takdir etmiyor oluşu değildi, sorun Catherine'de bulunan bu özellikleri kocasının fark etmeyişi idi. İç çekti ve yanağını Jamie'nin saçlarına gömdü. Birden aklına başrahibenin geçen yaz söyledikleri geldi. Kocas, oğluna iyi davranan onurlu bir adam olduğu için minnettar olmalıydı. Bu yeterli olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Saatler sonra William'm giyinik bir şekilde yatağa girdiğini hissetti. Şikâyet etmek için çok uykuluydu. Söylenecek yerine William'ın oluşturduğu kozanın rahatlığında salınmayı tercih etti. Kocasının kolları kendine, kendi kolları Jamie'ye sarılı bir şekilde derin bir uykuya daldı.

Sabah olup da uyandığında William gitmişti. Eliyle William'ın yattığı yeri ovuşturdu ama sıcaklığından bir iz yoktu. Derin bir nefes verdi ve oğlunun kafasına bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktı.

Sabahlığını üstüne geçirdi ve o gün için giyinmek üzere merdivenlere yöneldi. Aşağı inmesine bir basamak kalmıştı ki camlı kapının dışında Edmund'u gördü. İçgüdüsel olarak bir anda geri gitmek için ayağını bir üst merdivene koydu, fakat Edmund, onu çoktan görmüştü.

Ona sağlığını sormayı ve yaralandığı için ne kadar üzgün olduğunu söylemek istemişti. Ama besbelli bir kabalıkla Edmund, onu baştan aşağı süzmüş; saçının darmadağın ve sabahlığının açık bir şekilde yerlere süründüğünü ona hissettirmişti. Sabahlığının önünü kapatıp Edmund'a dik dik baktı.

Edmund ona doğru gelirken ayağının aksadığını fark etti. Ayağını, Catherine'ın durduğu merdivene koyana kadar durmadı. Edmund'un nefesini yüzünde hissedebilecek kadar yakın duruyor olmalarına rağmen Catherine geri çekilmedi.

"Bu kadar süre ayrı kaldıktan sonra kocanla birlikte uyumaman," dedi. Aynı seviyeden gözlerine bakıyordu. "çok merak uyandırıcı."

"Yolumdan çekil."

"Başka adamın çocuğunu taşıdığın ve William'la birlikte olamayacağın için mi?" diye hızlıca fısıldadı. "Yoksa kocanı geri çeviren sen miydin? Büyük ihtimalle Gallere fahişelik ettikten sonra iyi bir adamla birlikte olmayı kaldıramazdın."

Catherine ona vuracakken elini tuttu. İkisi de geri çekilmiyor, birbirlerine dik dik bakarak duruyorlardı.

"Hangisi, Edmund? Birinde benim bir buz kadar soğuk olduğumu diğerindeyse fahişe olduğumu söylüyorsun." Gözlerini kıstı ve hızlıca nefes verdi, "Ama ikimiz de bana kızmanın asıl sebebini biliyoruz."

"O neymiş, lütfedip söyleyebilir misiniz acaba?"

"Bana asla sahip olamayacağın için," dedi. "İlk zamandan beri beni arzuladığının farkında olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Edmund'un göz kapaklarının ani hareketlerini görünce Catherine, tam on ikiden vurduğunu anladı. Hissettiği tatminin gözlerine yansımaya izin verdi.

"Eğer ki kocam bana karşı neler hissettiğini bilse gözlerini oyardı." Omzuyla Edmund'un göğsünü ittirip yoluna devam etti.

"Öyleyse neden kocana söylemiyorsun?" diye bağırdı Edmund arkasından. "Sana inanmazdı, değil mi?"

Dün, yola çıkmadan önce William'a söyleyebilirdi. Ama şimdi? William, onu daha önemli şeylerle oyalamaya çalıştığını düşünürdü.

Camlı kapı açıldı. Kocasının koyu kahverengi gözleri onun yüzündeki suçüstü yakalanmış ifadesini, dağınık saçlarını, geceliğini ve çıplak ayaklarını süzdü. Ardından onu geçip Edmund'a yöneldi.

"Karımı daha güne hazırlanmadan yakalayarak onu utandırdın," dedi William. "Bir dahaki sefere beni büyük salonda bekle."

William Catherine'e bakıp kafasını salladı ve merdivenlerden indi. Edmund arkasından gelmeden önce William, gözleriyle tekrardan Catherine'i süzdü. Catherine, Edmund'a bir şeyler fırlatmak istiyordu. Camlı kapıyı çarpmak onu tatmin etmeyecekti.

Öfkeyle odasına koştu. Artık Edmund sadece bir can sıkıntısıymış gibi davranamazdı. Edmund'un tehlikeli olup olmadığını bilmiyordu, fakat kesinlikle onun düşmanıydı. Öyle ya da böyle, onu evden göndermenin bir yolunu bulmaya niyetliydi.

Başrahibe, William'ın Catherine'in dönüşünü müjdeleyen mesajı alır almaz manastırdan çıkmış olmalıydı. Tam öğle yemeğini yiyeceklerken kaleye varmıştı.

Catherine, onu karşılamak için ayağa kalkarken "Hamişin!" dedi başrahibe Talcott. "Ne güzel bir sürpriz. William, bana kutsandığını söylememişti."

"Bilmiyordun," dedi Catherine. "Hamile olduğumu esir alındıktan sonra anladım."

William, Catherine'in sesindeki huzursuzluğu farkına vardı ve acaba doğruyu mu söylüyor diye düşünmekten kendini alamadı. Gitmeden önce hamile olduğunu fark etmiş ve söylememiş olabilir miydi?

Başrahibe, Catherine'in yanına oturdu ve elini sıktı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki William bilmiyordu. Zavallı adam daha da fazla acı çekerti."

"Görüyorum ki William, senin de dostluğunu kazanmış," diye sataştı Catherine. "Alys bile artık ona tapıyor. Yemin ederim bıktırana dek William'ın, onun o güzel yemeklerini nasıl geri çevirdiğini anlatıp duruyor. Benim Galler'in ıssızlığında yemek pişirmeyi bilmeyen bir isyankârın yemeklerini yiyerek bir bebek büyötmeye çalıştığını ve sert zeminde uyuduğunu düşünmüyor bile!"

Catherine şaka yapmaya çalışıyordu fakat rahibe, Catherine'in elini tutup, "O kadar berbat mıydı? Senin için çok endişelendik," dedi.

"Hayır, değildi," diyerek arkadaşını rahatlatmaya çalıştı Catherine. "Zorlu bir yoldan çok uzun süre gittiğimiz için yolculuk da zor geçti. Fakat Glyndwr'le birlikte olduğum zamanlar hep evlerde uyudum. Yalnızca sonraları Maredudd Tudor'la yolculuk ederken dışarda uyuyup o berbat yemekleri yemek zorunda kaldım!"

William dikkatle dinledi. Bu, karısından zorlu yolculukla ilgili duyduğu ilk sözlerdi. Sanki kolay geçmiş gibi göstermeye çalışması, onu kandıramamıştı.

"Maredudd beni evine götürmeden önce bütün batı Galler'de sürükledi," dedi hafif bir gülümsemeyle ve elini

havada gezdirdi. "Sonunda Anglesey'ye vardığımızda Snowdon Dağları'nın arka patikalarından yolumuza devam ettik."

"Ah canım," dedi başrahibe kolunu okşayarak. "Berbat geçmiş olmalı."

"Temiz bir elbise giymek ve yıkanmak için ruhumu şeytana satabilirdim," dedi Catherine. Sesindeki o hafiflik gittikçe kayboluyordu. "Maredudd'dan hiçbir zaman korkmadım."

Suçluluğunun karanlığı onu sardıkça William'ın nabızı şakaklarında küt küt atmaya başladı. Bir şekilde gerçekten de tutsakçılarından korkmadığına kendini inandıramıyordu.

Catherine bembeyaz oldu. Çok geçmeden başrahibe, sorduğu soruların Catherine'in canını sıktığını fark etti ve konuyu değiştirdi.

"Artık sağ salim geri döndüğüne göre," dedi başrahibe, "belki de artık dikkatimizi Stephen'in nişanına yöeltebiliriz."

Stephen'in kızaran suratını görünce Catherine, ayağa kalktı. "Kış bahçesine gidelim mi başrahibe? Güneşin bugün gibi tepede olduğu zamanlarda çok hoş olur."

Hanımlar odadan çıkarken başrahibenin sesi masadaki erkeklere ulaştı. "Sınır'da yaşı tutan bütün kadın mirasçılarının listesini çıkardım. Öyle sanıyorum ki Stephen'i burada, yanı başında tutmak istersin..."

Stephen, William'a korku dolu bir bakış attı.

"Meraklanma, kardeşim," dedi William kendinden emin bir ses tonuyla. "Son sözü ben söyleyeceğim."

William köşeye sıkışmıştı. Elinde mutlu olmak için bütün nedenler olmasına rağmen Catherine'le arasındaki her şey

kötüye gitmişti. Beaumaris'de geçirdikleri vakit tam hayal ettiği gibiydi. Hatta fazlası... Ama nasıl olduysa bir soruyla her şeyi yıkmayı başarmıştı.

Catherine, evindeki ilk geçesinde onunla uyumak bile istememişti. Ama gece olup da yatağına sıvıştığında onu yataktan atmamıştı da. Bunun, kendine ısınmaya başladığına dair bir işaret olduğuna inanmak istemişti ama onunla tartışamayacak kadar yorgun olabileceğinden de şüphelenmişti.

Başrahibe gittikten sonra Catherine'le konuşmak istemişti ama fırsat olmadı. Hizmetçiler ayakaltında dolaıyordu ve Stephen'la Jamie'yi zar zor postalayabilmişti. Catherine'in tekrardan burada olduğundan emin olmak istediklerini anlamıştı.

Eğer ki Catherine'i yalnız yakalasa bile ona ne diyecekti ki?

Akşam yemeğine gittiğinde Stephen, William'ın yanına sokuldu ve fısıldayarak "Ne yaptın?" dedi.

"Artık on üç yaşında olduğun için," dedi William, "bana akıl verebileceğini mi sanıyorsun?"

"Suratına bir bardak likör fırlatılan ben değilim."

Eğer ki bu genç kardeşi konuşma şekline dikkat etmeyi öğrenmezse bu onun ölümü olacaktı.

"Bunu nereden duydun?" dedi William.

Stephen omuz silkti. Çocuk her şeyi biliyor ama kaynaklarını asla açık etmiyordu.

"Leydi Catherine'i karşıma almayı asla istemezdim," dedi Stephen. "Senin yerinde olsam bunu telafi etmek için ne isterse yapardım."

"Kadınlarla anlaşabilmenin en iyi yolunun tamamen teslim olmak olduğunu mu söylüyorsun?"

"Annenin bana öğrettiği bu," dedi Stephen sırtarak. "Ama Leydi Catherine çok daha iyi bir insan, onu mutlu etmek isteyeceğini düşünüyorum."

"Tüm istediğim bu," dedi William. Gözleri, odaya giren Catherine'in üzerindeydi. "Dünyada tek istediğim şey."

Yemekten sonra Catherine, William'a dönüp kısık bir sesle, "Hizmetçilerin bu akşam da beni boğmasını istemiyorum. Jamie'yi alıp odaya çıkıyorum."

Onu davet etmemiştir, ama gelme de dememiştir. Catherine'i takip etti. Arkasında da Stephen vardı. Şüphesiz ki Stephen da eğer William ihtiyaç duyarsa ona rehberlik edecek fısıldamalarıyla yardımcı olmak için gidiyordu.

Dördü birlikte çok eğlenceli bir saat geçirdiler ve William rahatlamaya başladı. Ardından Catherine, Jamie'yi yatırmak üzere çocuklarla birlikte yukarı çıkacağını söyledi.

Geri dönecek miydi, yoksa yine Jamie'nin yatağında mı uyuyacaktı?

Catherine'in basamaklardan inen zayıf adımlarını duyunca rahatladı. Koridordaki tereddüdünü fark edince, geri dönmenin onun için de kolay bir karar olmadığını anladı.

Aceleyle kapının oraya doğru gitti ve elini tuttu. Kararından pişmanlık duymasını istemiyordu.

"Teşekkürler," dedi ve Catherine'in elini dudaklarına götürdü.

Gözlerini Catherine'inkilerden ayırmadan elini çevirdi ve avcunu öptü. Elini geri çekmeyince, kendi kendine her şeyin düzeleceğini tekrarlayıp durdu.

Dilini hafifçe Catherine'in avuç içinde gezdirdi. Bileğinde nabzının attığını hissedebiliyordu. En azından yatakta onu mutlu edebiliyordu. Catherine'in ona bakışından, kendisini yatağa götürmesine izin vereceğini sezmişti.

İzin vermişti. Catherine'ın, onun teninin üzerindeki teni, vücudunun her dokunuşuna verdiği tepki, şimdiye kadar hiç fark etmediği — ya da fark etmek istemediği — onun içinde hareket ettikçe adını bağırmasıyla sarhoş oldu.

Fakat bittiği zaman artık biliyordu. Her daim kabul etmekten kaçındığı, Catherine'e karşı hissettiği aşkla doldu. Ama Catherine'i kendine çekip sarıldığında ikisi de ikisi de zar zor nefes alabiliyordu. Son seferden sonra bir şeyler değişmişti. Bir şeyler farklıydı.

Eksikti.

Beaumaris'deki iki gün boyunca Catherine, kendini tamamen ona bırakmıştı. Hiçbir şeyden çekinmiyordu. Sanki kalbini ellerinde tutuyormuş gibi hissediyordu. Sanki Catherine de onunkini tutuyordu. Beaumaris olmasa, Catherine'in kendini geri çektiğini fark etmeyebilirdi bile.

Takip eden gecelerde tekrar tekrar seviştiler. William, Catherine'in engellerini kaldırmaya çalışıyordu. Catherine'i tekrardan kendine döndürecek sözleri bilemediğinden aşkının gücünü kullanmaya çalışıyordu. Ama arzuları ne kadar derinlerde olursa olsun Catherine'e ait erişemediği bir parça vardı. Asla tırmanamayacağı bir duvar, Catherine'in ondan koruduğu bir yanı.

Vücudunu, hatta onu tatmin edebiliyordu. Yaptığını biliyordu. Ama ona onu sevdiğini söylediğinde Catherine'in keyfi kaçıyor. O kadar kaçıyor ki söylemeyi bırakmıştı.

Catherine'in en derinlerinde olduğu bazı zamanlar hariş. Sözlerini tutamıyordu. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Ama Catherine karşılık vermiyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Catherine, bana isyancıların liderlerini anlamamda yardımcı olmalısın. Böylece bu isyanı daha kolay bastırabilirim," dedi Prens Harry. "Gal kardeşlerimizle olan bu çatışmamız, Fransa'dan gelebilecek olan herhangi bir savaş karşısında bizi zayıflatmaktan başka bir işe yaramayacak."

William'ın ricası üzerine Prens, Ross Kalesi'ne gelmeden Catherine'e dinlenmesi için bir hafta süre vermişti.

"Glyndwr iyi bir adam," dedi Catherine. "İnsanları için en iyisini istiyor."

"Onlara verdiği tek şey yerle bir edilmiş köyler ve mahvolmuş ekinler!" dedi prens büyük bir hoşnutsuzlukla. "Bu isyanın onlara getireceği tek şey bu. Galip gelemeyecekler. Bir hiç uğruna acı çekiyorlar."

"Tıpkı sizin gibi Glyndwr da Tanrı'nın onların yanında olduğuna inanıyor," dedi Catherine sakın bir sesle. "Kolay kolay pes etmeyecek."

Prens Harry, Catherine'in tutsaklığı süresince elde ettiği bilgileri almak için bastırırken William yalnızca dinledi. Prens, Glyndwr'in karakterinden onun Fransız papasıyla ilgili niyetlerine, Aberystwyth ve Harlech'i koruyan askerlerin sayısına kadar her ayrıntıyı sordu. İkisi, Tudorları uzun uzadıya tartıştılar.

Aralarındaki ilişkiyi gözlemleyince William, Catherine'in verdiği bilgilerin doğruluğuna Prens'in kesin inancı karşısında şaşkına döndü. Catherine'in sağladığı bilgiler ışığında savaş planları yaptığı kolayca anlaşılabiliyordu.

"Rhys Gethin'le ilgili bana neler anlatabilirsin?" dedi Prens Harry.

William öne doğru eğildi ve karısını yakından izledi. Beaumaris'den eve gelirken yaşadıkları felaket konuşmadan beri isyanla ya da isyancılarla olan ilişkileriyle ilgili soru sormaya korkuyordu.

"Rhys Gethin'in korkusuz ve yetenekli bir komutan olduğunu biliyorum," dedi prens ve devam etti, "ama insan olarak nasıl biri?"

İlk kez Catherine, cevap vermeye isteksiz göründü.

"Gethin, Glyndwr ya da Tudorlardan çok daha sert bir adam," dedi sonunda. Konuşurken prene bakmıyordu. Durakladı ve ardından, "Onun, herkesin içinde en tehlikelisi olduğunu düşündüm," dedi.

Gözlerini uzaktaki bir noktada sabit tutarak "Glyndwr beni sahte papanın evliliğimi yürürlükten kaldırmasıyla tehdit etti. Böylece beni Rhys Gethin'le evlendirebilecekti," dedi.

Yani Gethin, bu 'Acımasız Adam'dı. Catherine'in kişisel eşyalarıymış gibi zevk uğruna alınıp satılması düşüncesiyle kan, William'ın beynine sıçradı.

"Glyndwr, Gethin'in gözünün önünden almak için Maredudd Tudor'un beni Harlech'ten götürmesine izin verdi," dedi. "Beni bir köy rahibinin arkasına bıçak dayayarak kendiyle evlendirteceğinden korktu."

"Yani Glyndwr, seni Gethin'den korumak mı istedi?" diye sordu prens.

"Daha çok bu durumu Gethin'in ona dayatmasına izin vermedi," dedi Catherine hüznü bir gülümsemeye. "Siz de fark etmişsinizdir, Glyndwr benimle ne yapacağına daha karar vermemiştir."

Onu kaybetmeye ne kadar yaklaşmış olduğunu öğrendiğinde William'ın tüyleri ürperdi. Catherine'in soluk sıska yüzünden de Rhys Gethin konuşmasından rahatsız olduğu belli oluyordu.

"Karım yoruldu," dedi William, Prens Harry başka bir soru yöneltemeden önce.

"Affet beni Kate," dedi prens ayağa kalkarak. Kısa bir an için Catherine'in karnına baktı ve hafifçe kızardı. "Ne kadar uzun süredir homurdandığımı fark etmedim."

Prens, savaşların zorlu koşullarında yetişmişti ve orduların başıydı. On sekiz yaşında bir adam olduğu ve diğer konularda deneyimsiz olduğu kolaylıkla unutulabiliyordu.

Catherine, prensin koluna dokundu ve gülümsedi. "Hasta değilim, Harry. Yalnızca hamileyim."

"İyi hissediyorsun öyleyse?" diye kuşkulu bir şekilde sordu.

"Doğrusu, bugünlerde iyiden de öte hissediyorum," dedi gülüşünü büyüterek. "Midemin bulandığı ve kemiklerimin ağrdığı ilk haftalardan çok çok daha iyiyim."

Prens yüzünün ifadesinden anlaşılan göre bu, prensin duymak istediğinden de fazlasıydı. Catherine'e hızlıca iyi geceler diledi ve adamlarıyla konuşmak için izin istedi.

Catherine'in zorlu yollarda yüzlerce kilometre boyunca hamilelik yorgunluğuyla gittiğini düşününce William'ın mi-desi bulandı. Yağmurun altında, çamurda uyuduğunu... Tanrı aşkına! Hayatta olduğu süre boyunca kendini affetmeyecekti.

İçindeki taşıma isteğini bastırdı ve Catherine'in ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra merdivenlerde ona eşlik etti. Yatak odalarına geldikleri zaman Catherine'in karşı çıkmalarına aldırmadı ve onu zorla yatağa yatırdı.

Yatağın kenarına oturdu ve eliyle yanağını okşadı. "Seni bu zorlu durumdan kurtarmak için ya da daha rahat bir şekilde geçirmen için yanında olamadım. Özür dilerim "

"Seni suçlamıyorum," diyerek rahatlatmaya çalıştı Catherine ama William böylesine iğrenç bir hata karşısında bağışlanmayı kabul edemiyordu.

"Ayrıca kendi kaçırılmana yardım etmiş olabileceğini düşündüğüm için de özür dilerim."

Gözlerini kısarak William'a baktı. Laflarının ağırlığını ölçüyordu. Uzun bir andan sonra, "Beni kimin ele verdiğini öğrenmek istiyorum, William. Bunu biri yaptı. Biri, isyancılara benim o gün başrahibeye gideceğimi söyledi."

Günahlarından arınmasını sağlayamazdı belki ama bu, William'ın yükünü biraz olsun azaltmaya yeterdi.

"Sana ihanet eden adamı bulmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım." Catherine'e çektiği acıları da ona öde-tecekti... "Kaledeki ve köydeki herkesi yeniden teker teker sorgulayacağım."

"Tyler'ı soruştur," dedi Catherine. "Rayburn için isyancılara haber taşıdığından şüphelenmiştim hep."

Eğer bunu Tyler yaptıysa güneş onun için bir daha doğmayacaktı.

William, Catherine'in alnını öptü ve onu dinlenmesi için yalnız bıraktı.

Büyük salondaysa William ve Prens Harry, Catherine'in paylaşmış olduğu bilgilerin üzerinden geçerek şöminenin yanı başında konuştular.

"Ne kadın ama..." dedi prens. Başını sallayarak sırttı.

"Ah, evet," diye sessizce katıldı William.

"Hiçbir prensin daha iyi bir ajanı olduğunu sanmıyorum," diye böbürlendi Harry. "Cesur ve cüretkâr; engen bir sadakati var."

"Engin, diyorum," diye tekrarladı kollarını iki yana açarak. Tanrı vergisi bir yetenekle, ağzından çıkan her yalana bir düşmanı inandırabilir. Ama sana ya da bana, kendi hayatını kurtarmak için bile yalan söyleyemez."

William irkildi. Harry'nin amacının onu eleştirmek olmadığını biliyordu ama adamın Catherine'e olan sarsılmaz inancı, William'ın, Catherine'den şüphelendiği için kendini çöp gibi hissetmesine sebep oldu.

"Bildiğin üzere kral bu seneki Noel davetini Eltham Kalesi'nde veriyor," dedi prens. "Monmouth'a gelirsen, oraya kadar birlikte gideriz."

Prens, William'ın gitmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Northumberland'la birlikte İskoçya'dan patlak veren ayaklanmadan sonra kral, William'ın sadakatinden emin olmak istiyordu. William istemeyerek de olsa iki gün sonra Monmouth'ta prensle buluşma konusunda anlaştı.

"Tyler'dı."

Catherine, William'ı arar gözlerle etrafa baktı.

William geldi ve yanına oturup elini tuttu. "Sabah prens gittikten sonra köye gittim. Köylülerden birkaç tanesini

Tyler'in geçen hafta aldığı inekle ilgili konuşurken duydum. Parayı nereden bulduğunu ise kimse bilmiyor."

"Şüphe uyandırıcı."

"Elbette. Ortalıktan kayboluşu da bunu destekler nitelikte. Senin döndüğün günden bu yana onu gören kimse olmamış. Büyük ihtimalle seni kaçıranlardan onun neler yaptığını öğrenmiş olmandan korktu."

"Ya da ondan şüpheleneceğimi biliyordu."

"Adamlarımı onu aramaları için gönderdim," dedi William. "Eninde sonunda onu bulup getirirler."

Duyduğu bu haberin kendini daha çok rahatlatmasını ummuştı. Fakat William da hâlâ huzursuz görünüyordu.

"Ne oldu?" dedi Catherine.

"Stephen'ı da benimle birlikte Eltham'a götürmeyi düşünüyorum."

"Çok sevindim," dedi Catherine. "Kralın ve diğerlerinin Stephen'ı yalnızca Carleton'un oğlu olarak değil, William FitzAlan'ın kardeşi olduğunu görmesi iyi olacak."

William'ın gözlerinin içine bakmadığını görünce Catherine'in gülümsemesi kayboldu.

"Her zamanki gibi ben yokken kalenin güvenliğinden Edmund sorumlu olacak."

Elini beline koydu ve William'a dik dik baktı. "Hemen karşı çıkacağımı bildiğin için bana söylemek istemedin, değil mi?"

"Kalenin yönetiminde benden sonra geliyor," dedi William. "Ona güvendiğim için sorumluluğu ona veriyorum. Ona güvenmemek ciddi bir hakaret olurdu."

William'ın sesindeki sakinlik, Catherine'in sinirlerini daha da bozdu.

"Edmund'a güvenmiyorum," dedi. Rahatsızlığını gizlemeye çalışmıyordu. "Onun gözetimi altında olmak istemiyorum."

"Seni korumaya çalışırken neredeyse ölüyordu. Bunu nasıl söylersin?" dedi William. "Bir daha olsa, tereddüt etmeden yine yapardı. Ona duyduğum güveni ciddiye alır."

"Diğer adamlara ne dersin? Eminim ki onlardan birini görevlendirip Edmund'u da yanında götürebilirsin."

William, Catherine'in yapılmış olan saçının arasından fırlayan bir saç tutamını düzeltmek için elini Catherine'in kafasına uzandı. Catherine, William'ın elini ittirdi.

"Başka iyi adamlarım var ama Edmund, içlerindeki en iyi savaşçı." Sesini yumuşatarak, "Hatasını telafi edeceğine dair yemin etti. Neden ona bu kadar karşı çıkıyorsun?" dedi.

"Nedenini çoktan söyledim. Ona güvenmiyorum." Göz ucuyla William'a baktı ve bunun, inatçı kocası için yeterli olmadığını gördü. Öyle olmamasına rağmen, "Bana bakışı hoşuma gitmiyor," dedi.

William derin bir soluk aldı ve kollarını açtı. "Catherine, adamları sana baktıkları için kaleden gönderemem. Eğer öyle yapsaydım yanımda hiçbir adam kalmazdı. Bütün adamlarım sana bakıyor. Bunu yapmaktan kendilerini alamıyorlar."

Damarlarında kaynayan öfkeyle ayağa kalktı ve gözlemini William'ınkilere dikti. "Beni yanlış anladın ve ben de acaba bunu isteyerek mi yapıyorsun diye düşünmeye başladım." Parmağını William'ın suratına doğru sallıyordu.

"Sana söylüyorum kocacığım, eğer ki Edmund'un bana nasıl baktığını görsen sen de sevmezdin."

William'ın burun delikleri genişledi ve gözleri buz kesti. Tehlikeli fakat kısık bir sesle, "Sana dokundu mu?" diye sordu.

Aylar önce olanın dışında Edmund, ona dokunmamıştı. O zaman bile tek yaptığı şey parmağını dirseğinden bileğine doğru gezdirmek olmuştu. Bu sebeplerden dolayı öldürülmesine hazır değildi, şimdilik. Dudaklarını sıktı ve isteksizce başını salladı.

William daha rahatlamış görünüyordu. "Edmund'u, senin canını sıkacak bir şey söylememesi ya da yapmaması konusunda uyaracağım."

"Ama yine de onu burada mı bırakacaksın?" Ayaklarını bir çocuk gibi yere vurmaktan kendini alamıyordu.

"Burada olanaadığım zamanlarda yerime en iyi adamımı bırakmak zorundayım. Seni koruma görevimi ancak bu şekilde yerine getirebilirim."

"Bu görevde zaten önceden başarısız oldun." Ne söylediğinin farkına bile varmadan kelimeleri ağzından öfkeyle çıkardı. Sözler havada, ikisinin arasında yandı.

"Öyle demek istemedim." Kırıcı sözlerinden ne kadar pişmanlık duysa da elleri hâlâ sinirden titriyordu. "Ama benim için bu kadar önemli olan bir konuda benim fikrimi almamana katlanamıyorum."

"Kral, askeri savunma konusunda bana güveniyor," dedi William. Sesinde, kendini savunduğuna dair izler vardı. "Neden sen de güvenemiyorsun?"

"Belki de bana, Edmund'a güvendiğinden daha çok güvenmelisin," diye çıkıştı Catherine. "Aaa eğer öyle olsa bana hiç güvenmezdi, değil mi?"

Bu sözlerden sonra odasına girdi ve kapıyı çarptı.

William kapısını çaldı. Cevap alamayınca kapının ardından "Edmund'u göndereceğim," diye seslendi.

Kapı, bir gıcırtyla açıldı. "Ne zaman?"

"Bugün gitmiş olur."

Kapıyı daha fazla açmadı. "Eğer bunu neden yaptığını bilmediğimi düşünüyorsan fena hâlde yanılıyorsun."

"Senin isteklerine saygı duyduğumu gösteriyorum."

"Bu gece yatağına gelmeyecek kadar sinirli olmayayım diye yapıyorsun bunu."

Böyle davranmasının sebeplerinden biri buydu. Ama kabul etmeli miydi? Büyük ihtimalle hayır.

"Eğer Edmund'un burada olması seni mutsuz ediyorsa ben de onun gitmesini isterim."

Kapı bir gümbürtüyle çarptı. Görünüşe göre yanlış cevabı vermişti. Tanrı yardımcısı olsun! Kapının dışında başka bir şey söylemek için sağa sola giderken düşündü, ama başka bir şey bulamadı.

Derin bir iç çekerek, Edmund'u göndereceği yere bir mektup yazıp aşağı indi.

"Karımın canını sıktın," dedi Edmund'a kısa bir süre sonra.

"Hamile kadınlar verdiği ani ve garip tepkilerle bilinir," dedi Edmund omuzlarını silkerek. "Nedendir bilinmez..."

"Seni, kralın kardeşi Thomas Beaufort'un hizmetinde olman için önereceğim. İyi bir adamdır ve hem krala hem de Prens Harry'ye yakındır"

"Birlikte geçirdiğimiz bunca seneden, yaşadığımız onca şeyden sonra beni, onun için postalayacak mısın?"

"Eğer ikinizin arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam onu seçeceğim konusunda seni uyarmıştım," dedi William. "Ayrıca seni postalamıyorum, sana daha iyi bir görev buldum. Thomas Beaufort'a hizmet etmek bir onurdur."

"Seni mahvetti. Görmüyor musun? O yalancı bir fahi..."

William, Edmund'u boğazından yakaladı. "Eğer yaşamak istiyorsan sakın cümleleri tamamlama."

O kadar sinirliydi ki kulakları zonkluyordu. Eğer ki Edmund, Catherine'le de böyle konuştuysa neden Catherine, ona söylememiştii?

"Edmund ellerini havaya kaldırdı ve hırıldayarak, "Tamam, tamam!" dedi.

William, onu bırakmadan önce uzun bir anlığına duraksadı.

Edmund tekrardan nefes alabilmeye çalışarak boğazını ovuşturdu. "Haklısın," dedi tekrar konuşabilmeye başlayınca. "Catherine'i incitmek istememiştım ama karın senin önceliğindir. Bana, Thomas Beaufort'un yanında bir yer bulma teklifin çok cömertçe."

"Bugün gitmeni istiyorum," William, Beaufort'a gönderilmek üzere yazıp mühürlediği parşömen parçasını Edmund'un eline attı. "Beaufort'u, Eltham'daki Noel davetinde bulabilirsin."

"Umarım arkadaş olarak kalabiliriz," dedi Edmund.

"Karım hakkında söylediklerine dikkat et; aksi takdirde Beaufort da seni postalayacaktır," dedi William. "Tabii, eğer önce ben seni öldürmezsem."

Edmund'la olan konuşması, William'a kendini buruk hissettirdi. O anı, yatak odasında geçirdiği acı dolu gece takip etti. Aralarında bir oda vardı, fakat Catherine, Harlech Kalesi'nde tutulduğu zamanki kadar uzaktaymış gibi görünüyordu.

Ertesi sabah Monmouth'a vardığında kendini hâlâ iğrenç hissediyordu.

Çizgi Bolum

Catherine, Edmund gittiği için rahatlamıştı, fakat aynı zamanda da kendini kötü hissediyordu. Büyük ihtimalle William'a çok yüklenmişti. Beaumaris'den dönerken ona söylediklerinin acısı hâlâ tazeydi. Edmund'la ilgili düşüncelerini de William'ın hiçe sayması, yarasına tuz basmaktan başka bir şey yapmamıştı. Düşüncelerine değer verdiği için değil, onunla kavga etmemek için teslim olduğunun farkındaydı.

Jamie'nin gelmesini bu kadar geciktiren şey neydi? Jacob, onu ahırdaki kedi yavrularını görmesi için götürmüştü ama şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekirdi. Neredeyse yemek zamanı gelmişti.

Örgüsünü bıraktı ve kafasını kaldırdı. O ses de neydi? Bir çarpma sesi ve tüyler ürpertici bir çığlık gelmişti. Ardından daha çok çığlıklar ve bağırışmalar... Ayağa fırladı. O daha kapıya gelmeden kapı açıldı.

Edmund, kapıda dikiliyordu. Panikten nefes alamadı. Yavaşça geriye doğru gitti. Kapı açıktı ve aşağıdan gelen gürültü ve bağırışmalar daha da yüksekti.

Edmund kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. "Benden kurtulduğunu düşündün, ha?" dedi geniş geniş sırtarak.

Catherine soluk soluğa kalmıştı ve başı dönüyordu.

Edmund, masaya doğru gitti ve matarasından orada bulunduğu bir bardağa şarap koydu.

"Gel, Catherine, başarıma içelim," dedi Catherine'i sandalyelerden birine savurarak.

Edmund'un gösterdiği sandalyeye oturunca Edmund, bardağı ona doğru itti ve matarasını kaldırdı. Edmund, matarasından büyük bir yudum alırken Catherine, dudaklarını bardağa değdirdi.

Konuşmadan önce kendini birkaç kere derin nefes almaya zorladı. "Neyi kutladığımızı sorabilir miyim?"

Nasıl bir oyun çevirdiğini bilmiyordu ama düşünebilmek için onunla birlikte oynamak zorundaydı.

"Kaleyi aldım."

Öyle olduğunu tahmin etmesine rağmen nefesinin kesilmesine engel olamadı.

"Adamlarım, hizmetçileri bir yerlere kapattıktan sonra bira fiçilerinizden birini salona çıkaracaklar," dedi Edmund. "Ama seninle özle bir kutlama yapmak istedim."

Aşağıdaki sesin bitmiş olması Catherine'i rahatlatmaya yetmedi. Jacob'ın Jamie'yle birlikte saklanacak bir yer bulmuş olması için Tanrı'ya dualar etti.

"Senin Thomas Beaufort'u görmeye gitmek için yola koyulduğunu sanıyordum."

"Onun yerine Lord Grey'i ziyaret ettim," dedi Edmund ve ona göz kırptı. "Yaşlı tilki, doğduğundan beri bu topraklardan bir parça isteyip duruyordu. Aşağıdaki güruhu buraya göndermekten memnuniyet duydu."

Bunun, Grey'in işi olduğuna inanması güç değildi. Yı-
rın gün doğarken, topraklarının gücü yetebildiği her karı-
şını alacaktı.

"Kaleyi nasıl ele geçirdin?" Catherine'in zamana ihti-
yacı vardı ve Edmund'un kibrine güveniyordu.

"Adamlar beni William'ın sağ kolu olarak bildiklerin-
den kapıyı hemen açtı. Birkaç boğaz kestikten sonra kapı-
daki gardiyanların çoğunu zincire vurduk."

"Kral, Ross Kalesi'nin sende kalmasına izin vermeye-
cek, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi Catherine.

"Evet, ama William'a da geri vermeyecek," dedi Ed-
mund. Sesinde acı bir sinir vardı. "Altı ay içinde kalesini
kaybettikten sonra kralın onu himayesi altında bulundura-
cağını mı sanıyorsun? Ha?!"

Ağır bir cezaya çarptırılmamak, William'ın şansına olurdu.

"Kalesini kaybetmenin yanı sıra William, karısını da
kaybetmiş olacak. Hem de bir değil iki kere." Edmund sert
bir kahkaha attı ve masaya vurdu. "Bu olaydan sonra kral,
ona saygı duymayacaktır. Hiç kimse saygı duymayacaktır."

"Ama neden? Neden bunu yapıyorsun?"

"Onun için yaptığım onca şeyden sonra beni postalıyor!
Beni bacaklarının arasına kuyruğunu kısıtıran bir köpek
gibi gönderiyor. Ben de kalesini aldım ve onu mahvettim."

Gözlerini Catherine'inkilerden ayırmadan geri, kapıya
doğru gitti ve elini arkasına koydu. Demirin sürtünme se-
sini duydu.

"Ve şimdi de karısını ondan alacağım."

Prens Harry beklenmedik bir işle uğraşırken William, Monmouth'da yarım gün boyunca beklemekten ağaç oldu. Lanet olsun. Kralın bu Noel davetinde görünüp bu işi başından atmak ve eve geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Prens, Eltham'a yapacakları yolculuğa hazır olana kadar akşamüzeri olmuştu bile.

"Yola koyulmak için ne de iyi bir saat," diye homurdandı William, Stephen'a. "Birkaç saat içinde geceyi geçirmek için durmamız gerekecek."

Atlarına bindikleri sırada Lancaster'ın aslanlı flamasını taşıyan silahlı iki adam ana kapıyı vurdu.

Prens, gözlerini onlara dikti ve izledi. "Amcam Beaufort."

William, atından geri indi. Eltham'a bugün gitmeyeceklerdi. Beaufort'un adamlarına göz gezdirdi ama Edmund'u görmedi.

Selamlaşmalar bittikten sonra William, Beaufort'a gidip "Size dün bir adam yolladım. Londra yolundan geldiyseniz eğer yollarınızın kesişmiş olması gerekirdi," dedi.

"Eltham'dan buraya hep o yol üzerinden geldik," dedi Beaufort. "Birkaç adamı geçtik ama hiçbiri bizi durdurmadı."

William'ın karnına huzursuzluk veren bir sancı saplandı.

"Bizi görmemiş olması imkânsız," dedi Beaufort. "Adamının Londra yolundan gittiğine emin misin?"

O yol, Edmund'un Eltham Kalesi'ne gitmek için kullanabileceği tek yoldu.

William kendi kendini, Edmund'un yolda bir şey yüzünden durmak zorunda kalmış olabileceğine inandırmaya çalıştı. Belki atı sakatlanmıştı. Haydutlar saldırmıştı. Belki de sarhoş olmuş ve yolda bir kadın bulmuştu.

William, Edmund'la on sene yan yana savaşmıştı. Sayabileceğinden çok fazla defa, ona canı pahasına güvenmişti. Yine de kafasının içinde duyabildiği tek şey Catherine'in söyledikleri oldu: *Ona güvenmiyorum.*

Birden onunla tam şu an bulunduğu yerde, Monmouth'ta tanıştıkları gece aklına geldi. On altı yaşında deneyimsiz bir kız olarak Rayburn'ün kimsenin görmediği gerçek yüzünü görmüştü.

Atına binerken kalbi, göğsünün içinde fırtınalar koparıyordu.

"Catherine tehlikede olabilir," dedi Prens Harry'ye. "Kral'a özürlerimi iletin."

Prens'in cevabını duymak için beklemedi.

Adamlarına, onu takip etmeleri için işaret etti ve kalenin kapısından dörtlüğe çıktı.

Çizgi Birinci Bölüm

“*K*açırılışımı planlayan sen miydin?” diye sordu Catherine. Edmund’un ilgisini dağıtmaya çalışıyordu.

“Elbette. William’ı kurtarmak için yaptım,” dedi. “William en başından beri senin için deli oluyordu. Onu, prens-ten tut burnunun dibindeki gezgine, bütün adamların yata-ğına girerek mahvedeceğini anlamıştım.”

Edmund, küçük masanın karşı tarafındaki sandalyeye oturdu ve matarasından büyük bir yudum daha aldı.

“Prens Harry’nin, senin için her şeyi ödemeye hazır ol-duğünü söyler söylemez Galler seni kaçırmak için can attı,” dedi buz gibi bir gülümsemeyle. “Sonra da William’ı, senin sevgilinle kaçırdığına inandırdım. İnan bana, yalnızca ateşi körüklemiş oldum.”

Alaycı tavrının altında için için alevlenen öfkesini gö-rebiliyordu.

“Prensten talep edilen fidyenin de senin nasıl bir kadın olduğuna dair bütün şüpheleri ortadan kaldırmasını ümit etmiştim,” dedi kafasını sallayarak. “O olaydan sonra Wil-liam da seni Galler’de çürümeye bırakmak için can atacaktı.”

“William’ı senden arındırmaya çalıştım. Zaten yapmak istediğim bir şeyken bir de Galler para teklif edince neden olmasın dedim.” Edmund masaya yumruğunu indirdi.

"William'ın toprağı ve parası vardı. Böyle bir şeyi ben de hak etmiyor muydum?"

Edmund'un sözleri kadar çabucak değişen ruh hâli de Catherine'i tedirgin ediyordu.

"Ama paramun geri kalanını ödemek yerine Rhys Gethin olacak o aşağılık herif, adamlarına beni öldürtmeye çalıştı!"

Rhys Gethin'in kendine ihanet eden bir adama güven-meme gibi bir huyu vardı.

"Ama bunu William'a nasıl yapabildin?" dedi Catherine. "Sen, onun arkadaşıydın. Ondan sonra gelen adam-dın. Sana güvenmişti."

Edmund, karanlık gökyüzüne bakmak için pencereye döndü. "Onu bir ağabey gibi sevdim," dedi başını sallayarak. "Her şeyimizin aynı olduğu zamanlardı. En iyi askerler bizdik. Ne toprağımız ne de bizi bağlayan ailelerimiz vardı."

Sesindeki hüznün dolu özlem, fark edilebiliyordu.

"Sahip olduğumuz hayata özgürlük egemendi. Her zaman birkaç kadın da vardı. William, onlara sinek muamelesi yapardı." Edmund derin bir nefes verdi ve kafasını salladı. "Ama William, hiçbir zaman bunlarla yetinmedi. Her zaman sahip olmadığını istiyordu."

Matarasını kaldırdı ve boş olduğunu görünce onu bir kenara fırlattı. Catherine'in bardağını kaptı ve kocaman bir yudum aldı. Baktığında çok belirgin olmamasına rağmen Catherine, Edmund'un sarhoş olduğunu düşündü.

"Sonra kral ona bir kale, unvan ve toprak verdi; bütün bunlar, ihanette babasının yanında olmamasından başka bir şeyden kaynaklanmıyordu." Edmund konuştuğu küçük küçük tükürükler masaya çarpıyordu. "Doğrusunu söylemek gerekirse hediyesi fazla kaçmıştı."

"Asıl istediğinin para ya da toprak olmadığını bilecek kadar iyi anlamış olman gerekirdi William'ı," dedi Catherine yumuşak bir sesle. "Asıl istediği şey kendine ait bir aile ve evdi."

"William'ın sahip olduğu bu şansı ona çok görmezdim," dedi Edmund. Bakışlarıyla Catherine'i delip geçti. "Ama sonra, her şeyin üstüne bir de sana sahip oldu. Ve senin için hiçbir şey ödemesi gerekmedi."

Edmund'un sözleri Catherine'e onu çiğneyip yutacağına dair bir panik dalgası gibi geliyordu.

"Kim olduğun ya da nasıl görüldüğün önemli değildi," dedi Edmund, "kurtarılmaya ihtiyacın olduğu için ne olursa olsun seninle evlenecekti. Gördüğün gibi mesele şerefi olduğunda William, ailesinin sahip olduğu fırsatchılıktan yoksundu. Eğer ki pazarlık sonucu çirkin bir kadına düşseydi onu muazzam talihinden dolayı affedebilirdim. Ama fahişenin evladı, diğer bütün kadınları utandıran birine düştü," dedi Edmund. Kalın sesi acıklıydı. "Bir adamın hak ettiğinden daha fazlasına sahip oldu."

Rayburn'le geçirdiği seneler Catherine'e avlanan bir hayvanın keskin içgüdülerini bahşetmişti. Edmund'un ona saldırmamanın eşiğinde olduğunu hissetti.

"Peki, ya Tyler?" dedi Catherine. İlgisini tekrardan başka bir yöne çekmeyi umuyordu.

"Tyler, isyancılardan bazılarını tarıyordu. Rhys Gethin'le benim aramda aracı olarak hizmet ediyordu."

"Ona ne oldu?" diye sordu tahmin etmesine rağmen.

"William seni geri getirdiğinde buralardan birinin ihanet etmiş olabileceğini anlayacağını biliyordum. Ben de

Tyler'ı ortaya attım." Omuz silkti. "Cesedini bahara bulurlar diye düşünüyorum."

Sesi sınırdıydı, "William'ın senin peşine düşeceğinden nasıl oldu da şüphelenmedin?" diye sordu Catherine.

"Sonunda sorabildin." Bunu söylerken gülüyordu ama gülüşündeki huzursuzluk anlaşılıyordu. "İnan bana William döndüğünde çok çok uzaklarda olmayı planlıyorum"

Tanrı'ya şükürler olsun ki çok yakında sürüsünü toplayacak ve buraları terk edecekti. Gözlerini dikip Edmund'a baktı. "Hazırlansan iyi edersin."

"Haber ona uçmadan ve William yola çıkmadan önce üç, belki de daha fazla günüm var. Yine de sabah olduğunda yola çıkacağız."

Yalnızca sabaha kadar dayanması gerekiyordu.

"Seni yanımda götüreceğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerindeki dehşeti saklayabilmek için yeterince çabuk davranamadı ve Edmund'un gülüşündeki tatmine maruz kaldı.

"Her dönüşünde erkekleri büyülüyorsun. Bir tanesi ödemek için hazır bile," dedi Edmund. "Hepsine fidye talebimi göndereceğim ve en yüksek miktarı verene seni satacağım. Unutma, bana yaptıklarından sonra Gethin'e diğerlerinin iki katı para ödebilirim." Şaraptan bir yudum daha aldı ve gözlerini yarıklara dikti. "Ama William, Ross Kalesi'ni kaybettikten sonra seni satın alacak parayı bulabilse bile asla seni geri almasına izin vermeyeceğim."

Catherine, bir anda vücuduna yayılan hiddetin etkisiyle titremeye başladı. Ardından karnındaki bebek hareket etti ve düşünceleri serinledi ve berraklaştı. Kendini ve bebeğini kurtaracaktı.

"Seni Rhys Gethin gibi bir adama vermek çok yazık olur. Öyle sanıyorum ki yatakta hiç nazik değil," dedi Edmund. Düşüncelerini apaçık belli ediyordu. "Büyük ihtimal savaştığı gibi sevişiyordur, ödülüne ulaşmak için doğrudan, son hızla taarruz ediyordur."

Masanın üzerinden eğildi ve Catherine'in çenesini tuttu. Catherine hareketsiz oturuyordu. Vücutundaki her kas gerilmişti.

"Belki de paradan vazgeçer, seni kendime saklarım." Gözleri ışıldıyordu ve güçlkle nefes alıp veriyordu. "İnan bana Catherine, sana adımı haykırtıp daha fazlası için yalvarmanı sağlayabilirim."

Yüzündeki tiksinti ifadesini silmekte çok gecikmişti Catherine. Edmund, çenesini bıraktı ve bileğini kavradı.

Öyleyse seni bir fahişe gibi hor kullanıp bebeğini postalayacak adı Gale git!"

Edmund'un öfkesini, teninin üzerinde duran bir bıçak gibi hissetti. Sımsıkı tuttuğu bileğini kurtarmaya çalıştı ama bir demir gibi kavramıştı.

"Ama önce sana sahip olmalıyım," dedi Catherine'i ayağa kaldırarak. "William'ın eve dönüp çarşılarında başka bir adamın kokusunu duymasını istiyorum."

Onuz İkinci Bölüm

William ve adamları git gide kararan akşam havasında yarışircasına gidiyorlardı fakat çıt çıkmıyordu. Yol boyunca yanılmış olması için dua etti. Catherine'in güvende olması için dua etti. Edmund'un, Catherine'e bir şey yapamayacak kadar ondan korkuyor olmasını diledi. Eğer ki bir şey yaparsa William'in onu dünyanın neresinde olursa olsun, hatta cehennemde bile takip edip bulacağını bilmeliydi.

Güneş, ufukta kayboldu ve acı bir soğuk başladı. Fakat tüylerini ürperten soğuk değil, içine düşen kurttu.

Sonunda, Ross Kalesi'nin dış hatları kışın akşam karanlığında seçilebiliyordu. William, yorgun atını dehledi ve zorlayarak adamlarından önce kapıya ulaştı. Gardiyanlara kükrediğinde hiçbir şey olmadı. Ne geri seslenen vardı ne de kapıyı indiren. Kapının yanındaki kulübeye ve kulelere baktı. Meşaleler yanmıyordu. Kale, terk edilmişçesine karanlıktı ve yaşam belirtisi yoktu.

Tanrı yardımcısı olsun. Kalesi işgal edilmişti. Karısı ve Jamie içerdeydi. Evdeki her bir kişinin korunması onun sorumluluğundaydı. Bir şekilde içeri girmeliydi. Kalenin güvenliğini artırmak için yaptığı bütün her şeyi düşündü. Herhangi bir savaş olması durumunda onları haftalar hatta aylarca doyuracak tahıl çuvallarıyla dolu depoları görebiliyordu.

Bu kulelerden birini kuşatması en az iki gününü alırdı. İki günde bir sürü şey olabilir. O kadar uzun bekleyemezdi. Adamları yaklaşırken diğer atların ayak sesleriyle solumalarını işitti.

"İpler!" diye bağırdı adamlarına. Boğazından etrafa panik saçılıyordu. "Duvarlara tırmanmak için iplere ihtiyacımız var."

Adamlarından ses gelmedi. Bir ya da iki kişide ip olabilir ama hiçbirisi de kale duvarını aşmak için yetmezdi.

"William."

Karanlıkta kardeşinden gelen sese yöneldi.

"Bir yolunu biliyorum."

Edmund, onu sürüklerken Catherine, çığlık atıyordu.

"Kimse gelmeyecek," dedi Edmund Catherine'in çığlıklarını bastırarak.

Edmund onu yüksek yatağa doğru taşıırken Catherine, Rayburn'le geçirdiği zamanı anımsadı. Tekmeledi, bağırdı ve Edmund'un yüzünü tırmaladı. Bu sefer de savaşımadan istemediği birinin ona sahip olmasına izin vermeyecekti.

Catherine'i yatağa fırlattı ve üzerinde abandı. Bileklerini yakalayıp yukarı uzattı ve yüzünü, yüzüne yaklaştırdı. "Bu iş zor da olabilir, kolay da," dedi gıcırdayan sesiyle. Soluk soluğaydı. "Seçim senin ama öyle ya da böyle, sana sahip olacağım."

Edmund'a direndi. Ama Edmund, onu kolayca tutabiliyordu. Bir eliyle Catherine'i tutarken diğeriyle pelerinin içine uzandı ve bir ip çıkardı.

Tanrı yardımcısı olsun, onu bağlayacaktı!

Ağzını Catherine'in kulağına yaklaştırıp "Evet, Catherine, bunu yapacağım," dedi.

Ona bakmak için geri çekildi, fakat hâlâ Edmund'un nefesini suratında hissediyordu. Ekşi şarap kokuyordu.

"Sen de bana eşlik edip eğlenebilirsin," dedi Edmund. Sesi neredeyse neşeliydi. "Sonra da benim William'dan daha iyi olup olmadığımı söyleyebilirsin."

Avcunu Catherine'in yanağına koydu ve başparmağıyla alt dudaklarını okşadı. "Ne diyorsun, Catherine? Nasıl yapalım?"

Boyun eğmeyi düşünmüyordu ama onu bağlamasına da izin veremezdi. Bir şansı olabilmesi için ellerinin serbest olması lazımdı.

"Bebeğime dikkat edeceğine söz veriyor musun?" Sesi baygın ve tiz çıkıyordu.

"Çok ama çok dikkatli," diye hırladı.

Catherine yutkundu ve başını salladı. "Tamam, isteyecek yapacağım. Ama beni çok kötü korkuttun. Eğer... eğer ki benim de bundan keyif almam gerekiyorsa bana sakinleşmem için zaman vermelisin."

"Yeterince bekledim. Sen William'la, prensle, hatta gezginle işi pişirirken yeterince izledim ve bekledim."

Gözlerini Catherine'in ağzına dikmişti. Aman Tanrım, eğer ki onu öpecek olursa bunu kaldıramazdı. Bileklerini bırakmadan Catherine'in üzerine eğildi ve boynunu öptü. Ona dur diye bağırmmamak için dudaklarını ısırdı.

"Ama ben anlayışlı bir adamım," dedi cılız bir gülümsemeyle. "Sana, botlarımı çıkarana kadar zaman tanıyacağım."

Onu, kendiyle birlikte yere kaldırdı.

Ben botlarımı giyerken bir mum yak," dedi. "Hava kararıyor ve ben seni görmek istiyorum."

Mumu yakarken elleri titriyordu. Bunu yaparken aşağıdaki sesleri duyabilmek için kulak kabarttı. Onu kurtarmak için gardiyanların savaştığını duyamıyordu. Yalnızca birkaç adamın hafif gürültüsüyle kahkahaları geliyordu. Eğer kurtulmak istiyorsa, bunu kendisi yapmalıydı.

Arkadan Edmund'un baktığını hissetti ve ona bakmak için arkasını döndüğünde Edmund, bankta oturuyordu ve botlarını havada sallıyordu.

"Güzelsin," dedi gözlerini Catherine'in üzerinde gezdirerek. "Zamanın doldu. Şimdi soyunmanı istiyorum."

Catherine, iki adım geri gitti ama daha fazla kımıldayamadı. Arkasında yatak vardı. Bir şekilde onu yavaşlatmalı ve durumu kontrol altına almalıydı.

"Peki, ya sen?" Hafif bir gülücükle dudaklarının kenarlarını oynattı. "Eğer benim de keyif almamı istiyorsan sen de kıyafetlerini çıkarmalısın."

Gözlerini kırıştırdı ve kafasını yana eğdi. "Ve tabii ki ağırdan almalısın."

Tanrı'ya şükürler olsun ki sandığından daha da sarhoştur! Ağzının balık gibi hareket edişinden, bu küçük oyununa inandığını anlamıştı. Ya da kanmış gibi yapıyordu.

"Gün doğana kadar vaktimiz var demiştin değil mi?" dedi. Her lafı tek tek ağzından çıkarıyordu. "Bu çok, çok uzun bir süre."

Edmund, botlarını yere bıraktı ve ayağa kalktı. Tek kelime bile etmeden üzerindeki her şeyi tek tek çıkardı. Besbelli, ağırdan almakla ilgili kısmı hiç dinlememişti.

Kendi kendine bütün bunların iyiye gideceğini söyleyip durdu ama Edmund, önünde tamamen çıplak ve erekte olmuş bir şekilde duruyordu. Neyse ki boş bir adamdı da Catherine'in yanaklarının kızarmasının sebebini başka bir şeye yorumlamıştı.

Edmund, ona doğru yaklaşırken Catherine telaşı anlaşılmaması diye bakışlarını yere indirdi. Ellerini, kollarının üzerinde dolandırıp, onu boynundan öptüğünde korkudan zangır zangır titrediğini fark edecekti.

Telaş yapmamalıydı.

Catherine'i kendi etrafında döndürdü ve onu kendine doğru çekti. Homurdanarak etrafında dolanırken Edmund'un ereksiyonunun sertliğini, kıyafetlerinin üzerinden hissedebilmişti.

"Gitgide büyüyen göbeğinin sana olan ilgimi azaltacağını düşünmüştüm," dedi Edmund, Catherine'in kulağının yanında soluk alıp veriyordu. "Ama seni her zamankinden daha çok istiyorum."

"Her şey çok hızlı oluyordu! Zamana, daha çok zaman ihtiyacı vardı.

Catherine'in boynunu öptü ve elbisesinin arkasındaki küçük düğmeleri açmaya başladı.

"Lütfen, üşüyorum," dedi. Elbisesinin üzerinden düşmesinin önleyebilmek için kollarını birleştirdi.

"O zaman seni ısıtmam lazım. Ateş gibi yanıyorum."

Çabucak bir hareketle Catherine'in ellerini ayırdı ve elbisesini aşağı çekti. Bir anlığına büyümüş olan göbeğiyle kollarının orda takıldı ama sonra sıyrılıp yere düştü. Yalnız, elbisesinin altına giydiği tunikle kalmıştı.

Edmund, Catherine'i kaldırıp ona doğru baktı.

"Sana söz veriyorum, Catherine, Sürekli birlikte olacağız."

Altıncı Bölüm

Edmund, Catherine'i umulmadık bir nezaketle yatağa yatırdı. Göbeğine yüklenmemeye özen göstererek çıplak bir şekilde üzerine yattı. Bir bacağını, onunkinin üzerine atıp Catherine'i sıkıştırdı. Catherine, kapana kısılmış gibi hissediyordu; Edmund'un kokusu, sıcaklığı ve bedeniyle çevrilmişti.

Ne yaparsa yapsın, Catherine kendi kendine on altılık bir kızken Rayburn'ün ellerinde daha çok acı çektiğini söyleyip durdu. Artık daha zorlu bir rakipti.

Edmund, Catherine'in saçından bir tutam aldı ve derin derin kokladı. "Seni o asma köprüde ilk gördüğüm günden beri diğer bütün kadınlardan farklı olduğunu biliyordum."

Yanaklarını, avcundaki Catherine'in saçlarına sürdü ve gözlerini kapadı. Catherine'in kasları bir atıklıkla kasıldı. Ama kendini durdurdu. Çok yakındı, ama tek bir şansı olacaktı.

"Seni en başından beri arzuluyordum," diye mırıldandı Catherine'in yanaklarını öperken. "Ama o gün seni kale duvarında saçların her yerine dolanmış gördüğümde, eğer ikimiz de bu kalenin içinde olursak William'ın burnunun dibinde sana sahip olacağımı anladım."

Edmund, ağırlığını tek dirseğine verdi ve parmağını Catherine'in yüzünden boynuna doğru gezdirdi. Gözleri, tuniğin boğazına giden parmağını takip ederken nefesi

hızlandı ve Catherine, Edmund'daki bu değişimi fark etti Edmund tekrardan yattı ve elinin durduğu yeri, tuniğin boğazının en altını öptü.

Ve Catherine, hâlâ bekliyordu.

Edmund, göğsünü avuçladığında nefesi kesildi. Edmund, bu tepkiyi de yanlış anladı ve zevkle kükredi. Köpürük kemiğinin üzerine öpücükler kondurup durdu. Cildinin üzerindeki nefesi sıcak ve nemliydi.

Bu, Rayburn'le olanlara benzemiyordu. Edmund'un aşk yapmaya, onun da keyif almasını sağlamaya çalıştığını fark etmesi Catherine'i çok şaşırtmıştı. Yine de zorla yaptığını düşünüyordu. Yumruklarını sıkı ve gözlerini kapatıp saymaya başladı.

Ardından Edmund'un elleri ellerinin, dizleri de dizlerinin üzerindeydi ve dili Catherine'in kulağının içindeydi. Hissettiği telaş, bütün mantığını alıp götürmüştü. Kendini bağırmamak ve yumruklarını Edmund'un göğsüne geçirmemek için zor tutuyordu.

Catherine'in adını mırıldanarak vücudunun aşağılarına indi. İnce kumaşın üzerinden dilinin ıslaklığını hissettiğinde içindeki Edmund'un kafasını saçlarından yakalayıp fırlatma isteğini zor bastırdı. Bunu yaparak kurtulamazdı.

Yavaşça ellerini yukarı çıkardı ve yastığının altına sokup hançerine ulaşmaya çalıştı. Yaptığı bu hareketle sırtı gerilmişti.

"Ah evet, evet," diye inledi Edmund ve göğsünü ısırdı. Artık Catherine'in üzerindeydi ve sertleşmiş penisini kalçalarına dayayıp Catherine'in göğsünü emiyordu.

Catherine, bir eliyle bıçağın kınını tuttu ve diğeriyle kabzasından çekti. Bıçağı çıkartmıştı. Artık hazırды.

William ve diğer adamlar kale duvarlarını çevreleyen nehrin yanındaki uzun çalılıklardan geçerek Stephen'ı takip etti. Ayağını buz gibi su dolu deliklere attıkça çamur, botlarını içeri çekiyordu.

Omzundan, arkaya bakarak, "Bu tüneli bana yaşlı Jacob söylemişti," dedi Stephen alçak bir sesle. "Kale yapıldığından beri buradaymış."

Bir daha William, kardeşini kimseye sırlarını anlatmadığı için eleştirmeyecekti.

"Catherine ve ondan başka bunu kimse bilmiyor," dedi Stephen. "Bir de Robert."

Tabii ki.

Tünel, mutfağın yanındaki kilerin oraya çıkıyor," dedi Stephen. "Girişine yaklaştık."

William, yol boyu duvarı yokladı. Kıvrımlı çalılıkların arkasında duvarın dibindeki yarığı gördü.

"Beni takip edin," dedi William. "Tünelin içinde sessiz olun ve kılıçlarınızı hazırlayın. Stephen, en son senin gelmeni istiyorum.

Tünel küf kokuyordu ve kapkaraydı. Girişi de altı yüz metreden fazla değildi, fakat tünelin içine girmeyi başara-bildiğinde ayakta yürümeye yetecek kadar genişti. William, tünelin karanlığında yolunu bulmaya çabalarırken hayvanlar kaçıştı. Saksıları ve tahıl çuvalarını görebiliyordu. Birkaç metre sonra tünelin sonuna ulaştı ve kafasının üzerinde bir şey hissetti. Beton değil, tahtaydı. Tahta kapak. Hançerin dişlerinin arasına aldı ve kapağı yukarı itirdi.

Kapının altından odaya sızan bir ışık vardı. Saksılar ve tahıl çuvaları vardı. Yukarı tırmandı ve arkasındaki adama yardım etti ve ardından kapıyı dinlemeye gitti. Oda yarım düzine adamla dolunca kapıyı araladı. Duvardaki gaz lambası yanıyordu ama görünürde kimse yoktu.

Elinde kılıcıyla koridora doğru hızlıca yürüdü. Mutfaktan geçerken boğuk sesler duydu. Bir şekilde Edmund'un Catherine'i diğer hizmetçilerle birlikte mutfğa kilitlemeyeceğini biliyordu.

"Kapıyı açın," diye fısıldadı arkasındaki adamlara. "Ama sessiz olmalarını ve biz onlar için dönene kadar orada kalmalarını söyleyin."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken salondaki adamların seslerini duydu. Bir elinde kılıcı bir elinde hançeriyle odaya daldı. Aptal sarhoşlar silahlarına ulaşmaya çalışırken birbiri ardına yere kapaklanıyordu. Durup yardım etmek için zamanı yoktu.

Ne Catherine oradaydı ne de Edmund...

Merdivenlere koştu. Koşmayı bırakmadan onu durdurmaya çalışan bir adamı kılıcına taktı ve omzunun üstünden diğerine çarptırdı.

Çocukken Harry, Catherine bir adamın kalbine ulaşmak için nereye bıçak saplaması gerektiğini göstermişti. Bir an duraksadı ve hatırlamaya çalıştı. Belki de yaralamak yeterli olacaktı.

Birden Edmund, Catherine'in tuniğini hızla çekiştirdi. Daha fazla bekleyemezdi. Bütün gücüyle kolunu savurdu ve keskin hançeri Edmund'un omzunun derinlerine sapladı. Edmund acıdan inlerken kollarını açıp da sırtına

ulaşmadan önce Catherine, bir şekilde hançeri çekip alabilmeyi başarmıştı.

Yüzündeki ölümcül ifadeyi görünce Catherine, korkunç bir hata yaptığını anladı. Onu öldürmeliydi.

Dizlerinin üzerine kalktı ve sırtındaki bıçak yarasına dokunmak için elini, sırtına götürdü. Elini çektiğinde bütün eli kan içindeydi. Önce kanla kaplanmış olan eline, sonra da patlak gözlerle Catherine'e baktı. Ardından gerinip Catherine'e öyle bir tokat attı ki Catherine havada yıldızları görebiliyordu.

Catherine kendinde gelmeden Edmund, tuniğini çekti ve iki hamlede çıkardı. Yaptığı hareketler onu yordu ve öne eğilip kollarını göğsünün önünde birleştirdi. Bıçağın, Catherine'in elinde olduğunu fark etmemiş miydi, yoksa tokadıyla onu etkisiz hâle getirdiğini mi düşünmüştü; bunu asla öğrenemeyecekti.

Bu sefer Catherine, hiç tereddüt etmedi. Kabzayı iki eliyle birden kavradı ve hançeri Edmund'un göğüs kafesinin hemen altına sapladı. Oda tek bir çığlıkla yankılandı.

Uzun ve ürkütücü bir an boyunca Edmund, gözlerinde şaşkınlık ifadesiyle Catherine'e boş boş baktı. Ağzının kenarından ince ince kan sızdı. Oradan bıçağın saplı olduğu yerde duran Catherine'in kollarına süzüldü.

Catherine'in üzerine yığıldı ve göğsü Catherine'in kafasını kapattı. Bıçağı kabzası omzunu zorluyordu ve nefes almakta zorlanıyordu. Deliye dönmüş bir kadın gibi ani bir telaşa kapılıp bütün gücüyle Edmund'u ittirdi.

Yaptığı hareketle zorlanıp hınıldamaya başladı ve Edmund'u yuvarladı. Yüz yüze kaldılar. Soğuk ölü gözleri, Catherine'in kılere bakıyordu. Çığlıklar atıp ağlayarak Edmund'un

bedenini yatağın kenarına kadar iki eli ve ayaklarıyla tek meleyip durdu. Yere düştüğünde sert bir çarpma sesi duydu.

Dizlerini karnına çekti ve bebeğini korurcasına bedeninden bir yuvarlak oluşturdu. Ardından karanlığın onu ele geçirmesine izin verdi.

Altıncı Bölüm

Kalbi dehşete kapılmış yarış atı gibi hızlı atıyordu. William ailenin özel odalarının bulunduğu üst kata koştu. *Tanrım, lütfen, çok geç kalmış olmayayım!* Merdivenleri tırmanırken aşağıda dövüşen adamların gürültüsüyle kılıçların sesini duydu. Odanın kapısını tekmeledi, koşarak kapıya yüklendi. Açılmıyordu. Hayal kırıklığıyla inledi ve tekrar tekrar omzuyla kapıya girişti.

Stephen, "William, kenara çekil!" diye bağırdığında William, kapıyı yumruklayıp Catherine'e sesleniyordu.

Stephen'a bakmak için arkasını döndü ve onu üç adamla birlikte ellerinde ocaktan aldıkları bir kütüğü şahmerdan olarak kullanmak üzereyken buldu. Geri çekildi.

Kapıya üçüncü yüklenişlerinde menteşeler gevşedi ve ağır tahta kapı yere devrildi. Adamlar kütüğü indirmeden William, kapıdan geçmişti. Odanın ortasında deliye dönmüş bir şekilde bir sağa bir sola bakıyordu. *Nerede? Nerede?*

Stephen, William'ı ittirerek geçti ve masadaki lambayı yaktı. William gözleriyle boş odayı taradı. Bir ipucu arıyordu. Yerde boş bir matara, masanın yanında. Yine yerde, Catherine'in nakış kasnağı. *Lütfen, Tanrım, hayır.* Gözleri, Catherine'in odasının açık kapısına takıldı.

Oradaydı, biliyordu.

Ve burnuna kan kokusu geliyordu.

Savaşlarda hiç korkmamıştı. Savaşırken üzerinde kesin bir kararlılık olurdu ve zihni berraklaşırdı. Ama şu an korkuyordu. Her zerresinde ve kemiklerinin içinde hissettiği bir korku vardı. Açık kapının ardındaki karanlığa adım atmak herhangi bir şeyden çok daha fazla cesaret gerektiriyordu.

Stephen'in eline tutuşturduğu lambayı aldı ve kardeşini geri itti. William'ın bu yaptığına aldırmadan, topuklarıyla yeri döve döve onu takip etti. Catherine'in odasına girer girmez Edmund'un yerdeki koyu kan gölüne yuvarlanmış olan cesedini gördü.

Stephen, cesedin yanına çöktü ama Edmund, William'ın umurunda değildi. Zaten ölmüş bir adamı öldüremezdi.

Gözlerini cesetten, kana bulanmış ve yere sarkan yatak örtüsüne çevirdi. Yatak örtüsünü yüksek yatağın üzerine kadar takip etti, fakat Stephen'in lambasının ışığı oraya ulaşmıyordu.

Yatağın kenarından sallanarak ışıldayan altın sarısı tek bir tel saç fark etti. Hareket edemiyordu. Darmadağın olmuş çarşafların üzerindeki gölgeleri seçebilmek için vücuduyla uzandı. Yatakta bir şey vardı, tamamıyla hareketsiz bir şey.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Adını haykırdığı anda elindeki lamba yere düştü. Bir saniye sonra Catherine'in yanına çömelmiş ve onun cansız bedenini kollarının arasında tutuyordu.

Ölüydü. Catherine ölmüştü.

Stephen, ağabeyinin kulak tırmalayan çığlığıyla birlikte yerinden zıpladı ve yatağa koştu. Yutkundü. Bunca kanı gördükten sonra neredeyse elindeki lambayı düşürüyordu. Her

erdeydi. Yatağın ve William'ın elindeki pörsümüş bedeninin her yerine koyu şeritler hâlinde bulaşmıştı.

Arkaya bir bakış attı ve kapının önünde doluşan insanların geri gitmekte olduğunu gördü. Kafasını yatağa geri çevirdi ve onların baktığı şeyi gördü; William, Catherine'in üzerine yığılmış ağlıyordu. Catherine'se üzerinde kana bulanmış ve yırtılmış tuniğiyle William'ın kolları arasındaydı. Kafası yere sarkıyordu.

Stephen çabucak pelerinini çıkardı ve Catherine'in açıkta olan göğsüyle şişkin göbeğini örttü.

"Teşekkürler," diye fısıldadı William.

Ağabeyi kafasını kaldırıp baktığı o kısa anda gözünde beliren acı, Stephen'i en çok etkileyen şey olmuştu.

"Yaşıyor mu?" Stephen'm sesi bir gıcırta gibi çıkmıştı.

William cevap vermedikçe, ısrarla tekrar tekrar soruyordu. Fakat ağabeyi cevap vermiyordu.

Stephen, Catherine'in yanaklarına uzandı ve parmaklarının arkasıyla dokundu. Ölü bir insan bu kadar sıcak olamazdı. Edmund soğuktu. Umutları canlandı ve Catherine'in nabzına bakmak için pelerinin altında kalan bileğini kavradı.

"Yaşıyor!" William ona boş boş bakarken Stephen, kolunu tuttu ve daha yüksek sesle söyledi, "William, sana söylüyorum, Leydi Catherine yaşıyor!"

Stephen, eşikteki adamlara döndü. "Alys'i bulun ve buraya getirin. O, ne yapılacağını bilir."

Birkaç adam odadan fırladı.

Stephen, ağabeyinin her şeyi kontrol ettiğini görmeye alışmıştı fakat bu sefer onun çaresiz olduğunun farkındaydı. Annesinin ve Catherine'in evdeki hastalık ve yaralanmalarla

uğraştığını defalarca görmüştü. Dudağını ısırdı ve neler yaptıklarını hatırlamaya çalıştı.

“Hizmetçilere sıcak su ve şerit bezler getirmelerini söyleyin,” dedi diğer adamlara. “Hangisine ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum ama ikisini de getirin.”

“Adamlar, Stephen sözlerini bitirmeden önce odadan çıkmışlardı.

Alys, Edmund’a lanetler yağdırarak odada belirdiğinde Stephen rahatladı.

“O pislik adam hepimizi mutfığa kilitledi!”

Odağa girdiği anda kontrolü ele almıştı. Yerdeki cesedi umursamadan William’ın yatakta Catherine’i tuttuğu yere koşturdu. Ellerini hızlıca Catherine’in üzerinde gezdirdi.

“Yarası yok,” dedi.

Odadaki küveti hazırlayan hizmetçilere talimatlar vermek üzere odadan ayrıldı. Gider gitmez hizmetçilere bağır-maya başladı, “Hepiniz dışarı! Dışarı, dışarı...”

Koşturarak odaya geri dönerken omzunun üzerinden bağırdı, “Kapıyı da arkanızdan kapatın!”

“Lord FitzAlan, Catherine’i odasına taşımalyız,” dedi durgun bir sesle. “Üzerindeki kanı temizleyip onu daha iyi bir şekle sokmalıyım.”

William, Alys’i hiç duymamış gibi Catherine’i kollarıyla daha da sarmalayıp sarsmaya başladı.

Alys, yatağa tırmandı ve yüzüne William’inkinin önüne koydu. “Lordum, bu karınızın kanı değil. Sadece arkadaşınız olacak o aşağılık herifin kanı.”

William, Alys'e bakıp yalnızca göz kırptığında, Alys kendini yükseltti. "Lordum, kalkıp bana yardım etmelisiniz. Hemen şimdi!"

Stephen, William bir ona bir Alys'e bakmayı sürdürdükçe kelimelerin William'ın kafatasına çarpıp geri döndüğünü anladı. William, kollarında Catherine, ayağa kalktığında sırtındaki gerginliğin biraz gevşemiş olduğu görülebiliyordu.

Tanrı'ya şükür, William tekrardan aralarına dönmüştü.

William, küvetin yanındaki banka oturdu. Catherine kucağındaydı. Alys'in söylediği üzere Stephen, et suyunu getirdi ve Catherine'in önüne çöktü. Kabı Catherine'in burnuna tuttu ve dumanı uzun bir nefeste solumasını izledi. Catherine gözlerini aralayıp da bir yudum aldığı anda Stephen, sevinç çığlıkları atmak istedi.

Et suyu Catherine'e iyi gelmiş olacaktı ki birbiri ardına yudumlar almayı sürdürüyordu. Alys'e bir bakış attı; o da gülümsüyor ve başını sallıyordu.

Catherine, bileğini tutmak için elini kaldırdı ve fısıldadı, "Teşekkürler."

Stephen, elini tuttu ve öptü. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Jamie?" diye sordu Catherine.

"Güvende," dedi Stephen. "Jacob'la birlikte dama saklanmışlar."

"Sen de dışarı çık artık Stephen," dedi Alys. Stephen sinirli bir şekilde Alys'e döndüğünde Alys, ara vermeden devam etti. "Catherine'in yıkanması lazım"

Stephen, ayağa o kadar hızlı kalktı ki neredeyse et suyunu döküyordu. "Eğer bana ihtiyacınız olursa hemen kapının önünde olacağım."

Stephen çıkar çıkmaz Alys, Catherine'in ayaklarını suya sokması için William'a seslendi. "Onu sıcak tutmalıyız."

Ayaklarını temizleyip de yukarı doğru çıkarken Catherine'in vücudunu ayrıntılı bir şekilde inceliyordu. Daha da yukarılara çıktıkça kafasını sallayıp mırıldanıyordu, "İyi, iyi."

"Kan, benim kanım değil," dedi Catherine. Sesi o kadar az çıkıyordu ki William duyabilmek için eğilmek zorunda kalmıştı. "Sanırım yaralanmadım."

Yanağını, Catherine'inkine bastırdı ve gözlerini kapadı. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

"Şşş, daha fazla konuşma hayatım," dedi Alys. "Haydi, üzerindeki şu pis elbiseyi çıkaralım da seni şu güzel küvete sokalım. Bu ve bir kâse et suyu daha, hiçbir şeyin kalmaz."

William, Alys yırtık elbiseyi çıkarabilsin diye Catherine'i kucağından kaldırdı ve yavaşça onun rahatlaması için hazırlanan küvete oturttu. Keten bir bezi katlayıp Catherine'in kafasının arkasına koyduktan sonra Catherine, bir kâse daha et suyu koydu. Catherine'in kâseyi tutabileceğinden emin olana kadar ellerini onunkilerin üzerinde tuttu.

Alys, William'ın kolunu tuttu ve kafasını yana doğru uzattı. William, isteksizce ayağa kalktı ve onunla birlikte gitti.

"Bilekleri ve yanaklarındaki çürükler dışında gözle görülür bir yaralanması yok," dedi Alys alçak bir sesle. "Şimdi kendisiyle birlikte olmaya zorlayıp zorlamadığını öğrenmem lazım."

"Onu yatakta kana bulanmış bir şekilde bulduk," diye tısladı William sıkıdığı dişlerinin arasından. "Ve sen bunu yapmış olacağından mı şüpheleniyorsun?"

"Yapmaya çalıştığını biliyoruz," dedi Alys sakince. "Unutmayın yerde, Catherine'in bıçağı kalbinde, ölü bulduğumuz Edmund'du."

Alys boğazını temizleyip "Şimdi, Lordum, gitmeniz en iyisi olacaktır. Eğer adam ona vahşice sahip olduysa tedavi etmem gereken yaraları olabilir. Ayrıca bebeği de kontrol etmeliyim," dedi.

William, kötü düşünceleri savabilmek için yüzünü ovuşturdu. "Gitmemi istemediği sürece burada kalacağım."

Alys bu durumdan memnun görünmüyordu ama William gidip de karısının yarı başına oturunca tartışmadı. Alys, Catherine'le sakince konuşurken William da Catherine'in elini suyun altında tuttu.

Catherine'in ellerinin gerildiğini hissettiğinde, "Eğer istersen gidebilirim," dedi.

Boştaki eliyle küvetin kenarını kavradı ve William'a doğru uzandı. "Hayır, beni bırakma!"

William'ın duygusallıktan nefesi kesildi ve ilkin konuşmadı. Onu ne kadar hayal kırıklığına uğratmış da olsa yanında istemesi, William'ın ummaya hakkı olandan da fazlaydı. Hak ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Catherine'in elini sudan çıkardı ve ıslak parmaklarını öptü. "Hayatta olduğum sürece seni bırakmayacağım."

Şimdi, karısına karşı işlediği günahlarını affettirmek için daha da azimliydi. Alys, Catherine'e korkunç sorularını sorarken Catherine'in elini tuttu ve pencereden gecenin karanlığını seyretti. Edmund, yüzünden başka bir yere vurmuş muydu? Onu yere fırlatmış mıydı? Karnına hiç darbe almadığından emin miydi?

Sonunda Alys, doğrudan Edmund'un ona tecavüz edip etmediğini sordu.

Catherine, cevabını verdiğinde dolaylı yoldan söylemişti. "Eğer bakire olsaydım bekâretimi hâlâ koruyor olurdum."

William, tuttuğu nefesini bıraktı, fakat Catherine'in dikkatle verdiği cevap, neler olmuş olabileceği konusunda soru işaretleri bırakmıştı. Ama Alys daha fazla soru sormadı. Onun yerine ellerini Catherine'in şişmanlayan göbeğine koydu. Bir süre sonra Catherine'e ve ardından William'a baktı ve kocaman bir gülücük attı.

"Bebek iyi durumda!"

"Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi William. Catherine'in elini sıkıyordu.

Ross Kalesi'ne gelirken bütün yol boyunca Tanrı'ya karısını koruması için dua etmiş, fakat doğmamış çocukları için tek bir söz bile söylememişti. Ama yüce Tanrı, bebeklerini de korumuştı.

Alys, Catherine'in yanağına dokunarak, "Güzel şeyler düşünmeye çalış," dedi. "İyi bir kocan ve çocuğun var, çok yakında da kollarında bir bebeğin olacak."

Catherine dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

"Hareketliliğine bakılırsa bahse girerim bu da oğlan olacak," dedi Alys ayağa kalkarken. "Şimdi senin için yatağa gitme vakti. Uyku en iyi ilaçtır."

Odadan çıkmadan önce Alys, William'ı bir daha köşeye çekti. "Eşiniz, tahmin ettiğinizden daha kuvvetli. Bunun gibileri hatta daha kötülerini daha önceden başına geldi." Son bir kez daha William'ın omzuna dokunarak, "Bu sefer ona yardım etmesi için yanında siz olduğunuz için şanslı.

William, karısıyla ilgilenmek için tek başına kalmaktan memnundu. Catherine'in küvetten çıkmasına yardım ettikten sonra onu hızlıca kuruladı ve üzerine yeni bir elbise giydirdi. Onu, odasındaki yatağına taşıdı. Catherine'i örttükten sonra kıyafetlerini değiştirdi ve yanına kıvrıldı. Kollarını etrafına sardı ve Catherine'i kendine yaklaştırdı.

Gece, çoğunlukla uyanıktı. Catherine'in nefes alıp verişini dinliyordu. Tanrı'nın onlara kaç yıl biçtiğinin bir önemi yoktu; William, karısının, kollarında uyuyakaldığı her gece için şükredecekti.

Onuz Beşinci Bölüm

Catherine, kapının öünden gelen seslerle aniden uyandı William'ın bağırıldığını ve ardından da Jamie'nin ağladığını duydu. Ayağa kalkıp da ayakları buz gibi yere değince titredi. Sabahlığını aldı ve aceleyle kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında dört yaşındaki oğlu ve kocası, elleri bellerinde birbirlerine dik dik bakıyordu. Onların biraz ötesinde bulunan Stephen, Catherine'in bakışlarını fark etti ve keyfini gizleme gereği duymadı.

"Jamie!"

Çocuk, Catherine'e doğru uçtu ve kollarını, bacaklarına sardı. Catherine güldü ve çocuğunu kucaklamak için dizlerinin üstüne çöktü.

"Annene daha kibar davran," dedi William sert bir sesle ve Jamie'yi kaldırmasına yardımcı olmak için Catherine'in kollarını tuttu. "Özür dilerim. Uyanmanı beklemesi için ikna etmeye çalıştım."

Catherine, her şeyin yolunda olduğunu belli eden bir gülümseme attı Jamie'ye.

"Giyinir giyinmez hepinizle kahvaltıda görüşeceğiz," dedi onlara. "Dün, yemek olarak yalnızca et suyu içtim ve açlıktan ölmek üzereyim."

Ailesiyle birlikte masada oturmanın doğallığı, Catherine'in yüreğine su serpti. Diğerleri çoktan yemiş olmasına rağmen aşçı, ekmek ve etle dolu tabaklar ve kâselerin içinde pişmiş kayısıyla şekerli fındıklar göndermişti. Catherine yemek yerken Jamie de ona Jacob'la nasıl saklandıklarını ve damda gördüğü kedi yavrularını anlattı. Neyse ki Jamie, bütün bu olanları bir oyun sanmıştı.

William'ın işaretiyle Jamie'nin bakıcısı, çocuğun ilgisini kendi üstüne çekti. "Ama şimdi köpekler, kedileri kısıkanıyor," dedi. "O kadar mutsuzlar ki kuyruklarını sallamayı kestiler."

"Hayır, kesmediler!" diye karşı çıktı Jamie ama yine de bakıcısıyla gitmek için ayağa fırladı.

Gittiklerinde, "Çocuğa çok fazla şey anlatmamanın en iyisi olacağını düşündüm," dedi William.

Catherine başını salladı. Catherine'in varlığı, Jamie'yi rahatlatmaya yeterdi. Ama kocasının gözlerinin altındaki mor halkalara ve kaşlarının arasındaki kırııklığa bakılırsa onun ihtiyacı olacaktı.

William'ın karşı çıkmalarına rağmen Catherine, Stephen'a önceki gece onların neler yaşadığını sordu.

Stephen anlatmayı bitirdiğinde, "Tüneli akıl edecek kadar zekisin," dedi Catherine.

Stephen, bu övgüyle kızardı.

Catherine, Stephen'ın kolunu okşadı. "Ve bu sırnı Jacob'dan gizleyecek kadar. Eminim daha önce kimse bunu başaramamıştır."

Stephen gittikçe kızarıyordu. Ağabeyine göz ucuyla bir bakış attı. William, bir şeyler anlatırcasına kafasını kapıya

doğru yöneltti. Neyi kastettiğini anlayan Stephen, ayağa kalktı.

Başını, Catherine'e doğru yönelterek, "Seni güvende ve sağlıklı görmek bana keyif veriyor," dedi Stephen. Ardından odayı terk etti.

Catherine gülümseyerek başını salladı. "Bu çocukta, iki kişiye yetecek kadar nezaket ve cazibe var. Tanrı yardımcımız olsun."

William'ın, kardeşiyle ilgili bir konuşmaya girme gibi bir niyeti yoktu.

"Dinlenme zamanın geldi." Ayağa kalktı ve elini Catherine'e uzattı. "Haydi, yukarıya çıkmaya yardım edeyim."

"Ama daha kalkalı bir saat bile olmadı," diye karşı çıktı.

Sonunda teslim oldu ve yukarı çıktı fakat inatla yatağa girmeyi reddediyordu. William, onu pencerenin önündeki koltuğa yerleştirdi. Ayağının altına bir tabure koydu ve bir battaniyeyle her yerini sıkıca örttü.

Bir kolunu örtünün içinden kurtardı ve yanındaki boşluğa vurdu. "Biraz benimle otur."

Kendini William'ın kollarındaki şefkate bıraktı ve başını, omzuna dayadı. Bir süre sonra, "Neler olduğunu bilmek istiyor olmalısın," dedi.

William'ın yüzünün keskin hatlarına baktı ve çenesinin kasılıp gevşediğini gördü.

"Eğer ki sen konuşmak istiyorsan," dedi. Gözleri uzakta bir noktaya sabitlenmişti. "Hazır olduğunda; şimdi değil."

"Olanları düşünüp duruyorum," dedi Catherine. "Sana anlatmak belki de bunları geride bırakmama yardımcı olur."

William kafasını salladı ve elini tuttu. "Eğer ki yardımı olacaksa..."

Anlatmaya başladığında duramadı. Olan felaketi tümüyle aktardı; her bir sözü, her bakışı, her dokunuşu... Anlatmak Catherine'i rahatlatırken William'a işkence ediyordu. William'ın bunları duyması gerektiğini biliyordu. Bu kâbusu Catherine'le tekrardan yaşamak, William'ın kendini affetmeye başlaması ve günahlarını affettirebilmesi için ihtiyaç duyduğu şeydi.

Öfkesini, özenli bir maskenin ardında gizliyordu. Fakat Catherine onu ilk bıçakladığında Edmund'un ona ne yapmakta olduğunu ve suratına yediği tokatla ne kadar korktuğunu anlatınca William ayağa fırladı. Yumruklarını sıkarak yan odaya koştu ve küfürler yağdırmaya başladı.

Ardından Catherine'in yanına çöktü ve elleriyle yüzünü kapattı, "Edmund'u savaşıırken defalarca gördüm," diye fısıldadı. "Ona ikinci bir şans tanıyıp da hayatta kalanını görmedim."

Catherine'i tekrardan kollarının arasına aldı. "Edmund'la ilgili fikirlerini görmezden gelmek kibirli ve aptalca bir davranıştı."

Ah, evet, Catherine'i dinlemiş olmalıydı.

"Edmund, arkadaşındı," dedi Catherine. William'a bakmak için geri uzandı. "Bunu yapacağını bilemezdin."

"Seni koruyacağıma yemin etmiştim ama bir değil, iki kere çuvalladım." Bir an için durakladı ve sonra devam etti. "Beni nasıl affedebilirsin, hiç bilmiyorum."

"Kendi kendimi kurtarmış olmaktan memnunum."

"Lütfen, Catherine. Başarısızlıklarına bahane bulmak için yalan söyleme."

Catherine dudaklarını ısırdı. William'ın anlayabileceği şekilde anlatmaya çalışıyordu. "Rayburn'le yaşadıklarımın en kötü yanı kendimi çok çaresiz hissetmemdi. Edmund'la olanlarsa farklıydı. Korkmuş olmama rağmen hiçbir zaman güçsüz hissetmedim. Onun icabına bakabileceğime inandım ve bunu yapmakta kararlıyım.

"Kendimi kurtarabilecek kadar güçlü ve akıllı olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Bu, bütün olanların üstesinden gelmemi kolaylaştıracak ve korkmamamı sağlayacak."

Başını, William'ın omzuna koydu. Geçen gecenin travmatik olaylarını tekrardan yaşamak onu yormuştu. William, Catherine'i başının üzerinden öptü ve güvenli kollarının arasında tuttu.

"Kocam olmandan çok memnunum William," diye mıldandı.

Catherine'in nefesi düzene girip de yumuşak bir şekilde çıkmaya başlayınca verdi William cevabını.

"Fakat hâlâ kendini korumak zorunda kalıyorsun."

Birkaç günlük dinlenmenin ardından Catherine, günlük işlerine geri döndü. Edmund'un saldırısı her zaman için kötü bir anı olarak kalacaktı, fakat hiçbir şekilde hayatını mahvetmesine izin vermeyecekti. Evin işlerini yürütmeyi seviyordu. Çok fazla iş vardı, tabii. Şimdi bir de her arkasını döndüğünde yoluna çıkıp ona dinlenmesini söyleyen bir William vardı.

İlk bir iki gün her baktığında onu görmek Catherine'i rahatlatıyordu. Fakat birkaç gün sonra etrafında dolanmasından deliye döneceğini biliyordu. William, Catherine'i bir dakika bile olsun gözünün önünden ayırmaya niyetli değildi.

William'dan bir saatliğine olsun kurtulabilmek için akşamüstü odasına gidip örgü işlerine koyulmuştu. Kapının sesiyle, kasnağı kucağına düşürdü. Tabii ki William'dı.

"Sabahtan akşama kadar bana göz kulak olmana gerek yok," dedi. Sesini kontrol etmeye çalışmıyordu. "Avlanmaya git ya da çocukları alıp ata binin ya da başka bir şeyler yap!"

"Seninle birlikte burada olmaktan mutluyum," dedi sakin bir sesle.

"Fakat ben bundan yoruldum, kocacığım," diye sertçe cevap verdi ve ardından huysuz kadınlar gibi davrandığından bıkkınlıkla iç çekti. "İyi olmaya çalıştığını biliyorum ama bir anlığına beni korumayı bırakırsan paramparça olacaktım gibi davranıyorsun. Geceleri bana dokunmuyorsun bile."

İşte, söylemişti ve pişman olmayacaktı.

"Sana, şeyi hatırlatırım diye korktum, şeyi..." Kendini durdurdu. Catherine de domuz Edmund'un ona yaptıklarını düşünmeyi kaldıramayacağını biliyordu.

"Daha erken olduğunu düşündüm," diye cevap verdi zayıfça.

"Kim için erken, William?" diye sordu Catherine. "Edmund'un ellerini üzerimde düşündükçe bana dokunamayan sen misin yoksa?"

Kasnağını masaya fırlattı. Yatak odasına koşup kapıyı arkasından çarptı. Catherine kapıyı tekrar açtığı anda William hâlâ bakıyordu.

"Beni böyle üzmen bebek için de iyi değil," diye bağırdı Catherine ve kapıyı tekrardan çarptı.

Yüce Tanrım! Ne yapmıştı şimdi? William arkaya çöktü. Tanrı'ya şükür, arkasında duran banka oturdu. Dirseklerini

dizlerine dayayıp ellerini defalarca yüzünde ve saçlarında gezindirdi.

Yanına mı gitmeliydi yoksa onu yalnız mı bırakmalıydı? Ne yaparsa yapsın mutlaka yanlış olacaktı.

Kapıdan gelen yumuşak bir tıklama, kafasını dağıttı.

"Lanet olsun!" dedi kısık bir sesle. Kapıyı açtı ve karşısına kim çıkarsa bütün hüsrânını onun üzerine yağdırmaya hazırlandı.

"Hiç düşünmez misin sen?" dedi Stephen'a bakarak. "Catherine dinleniyor olabilirdi!"

Sesinin tonu duyan herkese felaket bir korku salabilirdi, fakat kendi kardeşine değil. Stephen'a iyice bir bakmak için durakladı. Stephen, kıyafetiyle oynayıp duruyor, sağa sola sallanıyordu.

Bu, her zamanki Stephen değildi.

"Ne oldu?" diye sordu William.

Stephen, biraz daha kıyafetleriyle oynadı. William, cevabı zorla alması gerektiğini düşündü.

"Bir ziyaretçimiz var," dedi Stephen sonunda.

"Catherine, ziyaretçiler için hazır değil," dedi William. "Gönder gitsinler." Kapıyı kapatmak için hazırlandı, fakat Stephen'ın hiç hareket etmediğini görünce durdu.

Stephen'a sert bir bakış atıp "Sorun nedir kardeşim?" dedi.

"Gönderemem."

"Peki, o neden?" diye sordu William sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Çünkü ziyaretçi, annemiz "

Onuz . Altıncı . Bölüm

William, Stephen'ı bileğinden yakaladı ve odaya çekti. "Ne dedin sen?"

"Annemiz burada, büyük salonda," dedi Stephen. "Gelinini görmek için geldiğini söyledi."

William'ın başı ani bir baş ağrısıyla zonklamaya başladı. O kadar ağrıyordu ki gözleri acımaya başladı. Annesi, önceden oğlunu ziyaret etme zahmetine hiç girmemişti. Ama geleceğini tahmin etmeliydi. Elbette, artık toprak sahibi ve kralın gözde adamlarından biri olduğu için gelecekti.

"Bekletebildiğim kadar beklettim," dedi Stephen. "Ama artık aşağı gelip onu görmem lazım."

Ne olacaksa hemen olsun diye düşündü William. Kapıdan çıktı, savaşa hazırды.

Catherine'in kulağı kapıya dayalı olduğundan, Leydi Eleanor'un ziyaretini, William'ın öğrendiği anda öğrenmişti. Edmund'un saldırısından beri vücudunu esir alan öfke ve rahatsızlık kaybolmuş, bir anda yerini baş edilemez bir merak bırakmıştı. Ve bir heyecan kıvılcımına...

Kayınvalidesi, onun için bir gizemdi. William da Stephen da, Leydi Eleanor'u kuvvetli iradesi olan ve çıkarıcı biri olarak anlatmıştı. Fakat William, annelerine sevgisizliğini

ve güvensizliğini dile getirirken, Stephan'sa annesine karşı güçlü bir sevgi duyuyordu.

Catherine, Leydi'yle ilgili iyi düşünmek istiyordu. Başarısızlıkları ne olursa olsun, bütün kalbiyle sevdiği iki oğlan doğurmuştu.

Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu. William'ın kاپıyı kapattığını duyar duymaz üzerini değiştirmesine yardım etmesi için hizmetçiyi çağırırdı. Amaç, özen gösterilmiş gibi durmadan en iyi hâliyle görünmekti.

Gözlerinin rengini ortaya çıkaran gümüşü mavi elbiseye karar verdi. Gittikçe büyüyen bedenine uyum sağlaması için dikilen elbise, omuzlarını sıkıca saran bir yelekten göbeğinin üzerine yumuşak dökümlerle iniyordu. Gümüş kurdele, boyun çizgisini, bileklerini ve belinin üst kısmını süslüyordu. Başlığı da aynı gümüşü maviden ve iki yandaki örgülerini gümüş bir filenin içinde topluyordu.

Parlak çelik aynasına son bir kez daha baktıktan sonra hızlıca merdivenlerden aşağı indi. Konuşmanın gidişatını kestirebilmek için salonun girişinde durakladı.

"Ziyaretin uygunsuz bir zaman denk geldi," dedi William. Kibardı ama sertçe söylüyordu.

"Stephen, son zamanlarda burada yaşanan talihsizliklerden bahsetti." Kadının sesi güçlü ama kısıktı. "Çok üzül-düm. Karın nasıl?"

Kadının son sözüyle Catherine odaya girdi.

"Leydi Eleanor," diye başladı ama selamlama sözlerini bitirmeden durdu. "Ama... Çok güzelsiniz!"

Catherine daha önce hiç bu denli nefesini kesen bir kadın görmemişti.

Dolgun kahverengi gözleri, kestane rengi saçları ve Stephan'inkinin aynı ama daha narin ve kadınsı süt beyazı bir teni vardı. Leydi kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı fakat on, hatta on beş yaş genç gösteriyordu. Vücudunu saran elbisesi, vücudunun baş döndüren bütün hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Selamlamak için eğilirken, bütün bu sözleri yüksek sesle söylediğin fark etti ve kızardı. "Sonunda sizinle tanışmak güzel," dedi. Utanmasına rağmen Leydi Eleanor'a samimi bir şekilde gülümsedi. "Geldiğiniz için müteşekkirim."

Leydi Eleanor kahkaha attı ve ellerini Catherine'e dayadı. "Teşekkürler hayatım," dedi Catherine'in yanaklarını öperek. "Oğullarımın beni nasıl anlattıklarını merak ettirdin bana." Gözlerini William'a dikip, "İğrenç ve küstah, öyle mi?" dedi.

Catherine, William ve Stephen'a bakmak için döndü. Ne yazık ki William, ayakta ve kollarını birleştirmiş şekilde duruyordu. Öfkeyle dolup taşmış gibiydi. Stephen da şömineye kadar gerilemiş, alev almak üzereydi.

"Evliliğinizi tebrik etmek isterim," dedi Leydi Eleanor. Catherine'in üzerine diktği bakışlarını ayırdıktan sonra ekledi. "Ve tabii yakında gelecek olan bebeğinizi! Yanaklarının sağlıktan kızardığını görmek ne iyi. Harika görünüyorsun hayatım."

"Teşekkürler. Daha iyi hissedemezdim"

"Ben de tam Leydi Eleanor'a ziyaretçi kabul etmek için pek de uygun bir zaman olmadığını söylüyordum," dedi William.

Kabalığı, Catherine'i sarsmıştı. "Buna katılamayacağım " dedi ve hoşnutsuzluğunu destekler bir bakış attı. "Daha iyi bir zamanlama olamazdı. Noel'e bir ay var."

"İyileşme dönemindeyken misafirlerle ilgilenmek sana yük olur." Bakışlarını Catherine'in göbeğine devirerek "Sağlığına dikkat etmelisin," diye ekledi.

"Annen bana asla yük olmaz," dedi gergin bir gülümsemeyle. Eleanor'a dönüp "Ziyaretiniz son zamanlarda yaşadığım kötü olayları unutmama yardımcı olacak. Başka bir kadının arkadaşlığı hoşuma gidecektir."

William köşeye sıkışmıştı. Suratındaki teslimiyetçi ifadeden belli oluyordu.

Eğer ki William, karısını görmek istiyorduysa, annesinden kurtulmaması gerekiyordu. William'ın düşündüğünün aksine bu iki kadın, birbirine eşlik etmekten son derece hoşlanmıştı. Eleanor'un evdeki varlığının Catherine'i rahatlatmaya yardımcı olduğunu kabul etmeliydi. Yanlarından her geçişinde gülüşüklerini duyuyordu.

Fakat Catherine'in William'a olan kızgınlığı dinmek bilmiyordu. Öfkesini sonuna kadar hak ettiğini düşündüğünden William, söylenmeden her şeyi kabul ediyordu. Fakat hangi sebepten ötürü gün geçtikçe Catherine'in ona olan kızgınlığının daha da arttığını anlayamıyordu. Catherine'in güvende ve rahat hissetmesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Adamlarını, Grey'i topraklarından sürdürmek için göndermişti. Catherine'i yatakta, hareketsiz ve kana bulanmış gördüğü günden beri kaleyi terk etmemişti. Bu görüntü, akıldan hiç gitmeyecekti. Dikkatini Catherine'in üzerinden

çekerse birinin gelip de tekrardan onu kollarından alacağını korkusuyla yaşayacaktı hep.

Annesinin varlığı ve Catherine'in gerginliğinin yanı sıra bitmek tükenmek bilmeyen bir hoşnutsuzluk içindeydi. Uykusuzluk, ona hiç yardımcı olmuyordu. Geceleri onu ayakta tutan suçluluk duygusu ya da endişe değildi. Ulu Tanrım, yalnızca karısını istiyordu.

Onu yaralayıcı bir istekle arzuluyordu, geçmiş özlemiyle doluydu. Ona dokunmanın, tekrardan o anılarını canlandırmasından korkuyordu. Catherine'in, evlilik ilişkilerini devam ettirebileceğinin sinyallerini açık açık vermesine rağmen William, bu riski göze alamayacaktı.

Bir akşam geç vakitlerde evdeki herkes yattıktan sonra Catherine'i salonda tek başına otururken buldu. Uzun zamandır ilk defa onu yanında Eleanor olmadan, yalnız bulunduğuna sevinmişti.

Dikkatli bir şekilde yaklaştı. "Yorgun görünüyorsun," dedi. İlgilendiğini belli etmeye çalışıyordu. "Belki de dinlenmelisin?"

"Zerre kadar yorgun değilim," diye çıktı.

Catherine'in yanındaki sandalyeye oturdu ve söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştı.

"Arazidekileri ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu" dedi Catherine. "Yarın beni araziye götürmeni istiyorum."

İsteği o kadar beklenmedikti ki sabrını korumada ve onu kızdırmamadaki kararlılığını unuttu.

"Buna izin veremem," dedi net bir ses tonuyla. "Kale duvarlarının ötesinde bir sürü tehlike var."

Catherine, okuduğu dua kitabını çarparak kapattı ve masaya vurdu.

"Beni yatak odama mı kilitleyeceksin kocacığım?" Gözleri, William'ı delip geçiyordu. "Gal rehincilerimden daha da berbatsın!"

Catherine' gözlerini aniden masaya çevirdi ve William daha fark edemeden bir sürahiyi kapıp William'a fırlattı. Salondan rüzgâr gibi çıktı. O kadar kızgındı ki hemen oradaki girişte duran Eleanor'a görünmeden kaçtı.

William, sürahiyi yakalamıştı ama elma sırası kıyafetlerinin her yerine bulaşmıştı ve ellerinden damlıyordu. Ellerini sallarken kafasını kaldırdı ve salonun girişinde onu izleyen Eleanor'u gördü. Eleanor, tek kaşını havaya kaldırdı.

"Ne zamandır oradasın?" dedi William.

"Bütün her şeyi mahvedişini görmeye yetecek kadar"

Eleanor, William'a doğru yürüdü ve masadan bir bez uzattı. "Belki de seni babanın yanına çok erken yolladım," dedi başını sallayarak. "Kadınlarla ilgili ne kadar az şey bildiğin göze çarpıyor, en azından evli olduğun kadınla ilgili."

William, kendini temizleyebildiği kadar temizledi ve bezi masaya attı.

"Gel, otur," dedi Eleanor şöminenin yakınındaki sandalyeleri göstererek. "Sana yardım edeyim."

Annesi, kendi hayatıyla ilgili çok büyük hatalar yapmıştı. Bugüne kadar da William'ın hayatında acı ve sorundan başka bir şeye sebep olmamıştı. Annesinin vereceği tavsiyeleri dinlemek istiyor oluşu, William'ın ne kadar çaresiz olduğunun göstergesiydi.

Ateşin önüne kurulduklarında annesi, "Kiminle evli olduğunu unutuyorsun," dedi. "Krala casusluk yapmak için kendi kocasını ezen bir kadın, diğer hiçbir kadına benzemez."

"Elbette, diğer kadınlara benzemiyor," diye homurdandı William.

"Küçük bir çocukla evli değilsin. Bu yüzden de karın ona öyleymiş gibi davrandığında hoşlanmıyor."

"Ona çocuk gibi davranmıyorum," dedi sıkıktığı dişlerinin arasından. "Ben yalnızca onu güvende tutmak istiyorum."

"Çok anlamış gibi görünmüyorsun ama Catherine, gücünden gurur duyuyor," dedi Eleanor. "Senin de buna değer vermen, Catherine için çok önemli."

"Bir anda istedi diye bu hamile hâliyle bütün şehri gezmesine izin vermemi mi söylüyorsun?"

Annesi derin bir nefes aldı ve oğluna, sabrının tükenmekte olduğunu açıkça belli etti. "Söylemeye çalıştığım şey onun üzerine titrememen. Eğer yaparsan, sana karşı çıkmanın bir yolunu bulacaktır. Ya da daha kötüsü, buna razı gelecek ve âşık olduğun kadından tamamen farklı bir kadına dönüşecektir. Her iki şekilde de onu mutsuz etmiş olacaksın."

William, kaleyi devralmak için geldiği günü düşündü. Catherine, o gün muhteşemdi. Onları karşılamak için asma köprüye tek başına gelirken bir mermi kadar cesurdu.

"Cesaretine ilk zamandan beri tapıyorum," dedi William.

"O zaman bunu ona da söyle," dedi annesi. "Bir kadın görünüşünün, cazibesinin kendinde değer verdiği özelliklerin ona söylenmesini sever. Haydi, yanına git," dedi dizini ovuşturarak. "Seni seviyor. İşleri yoluna koymak o kadar da zaman almaz."

Küçüklüğünden beri ilk defa William, annesinin yanaklarını öptü. Oğlu odadan çıktığından beri Eleanor gözlerini ateşe dikmiş, parmaklarıyla oğlunun dudaklarının dokunduğu yeri okşuyordu.

William, odaları aradı ama Catherine hiçbir yerde yoktu. Annesinin, Catherine'in ona karşı koymanın bir yolunu bulacağı uyarısı kulaklarından hiç gitmediğinden, yatak odasını daha dikkatle aradı. Alelacele toplanıp gittiğine dair hiçbir iz yoktu. Manastıra kaçtığı zamanki gibi içinden elbiseler sarkan açık çekmeceler yoktu. Tanrı'ya şükür..

Ne aptaldı. Jamie'nin odasında olmalıydı. Odadan çıkmak için döndü, sonra arkasına baktı. Her şey yerindeydi...

Binici çizmeleri yoktu.

Pelerinini kaptı ve hemen merdivenlerden aşağı koştu. Kalesinin avlusunda koşarken nefesi, gecenin soğukunda beyaz bir duman olarak çıkıyordu. Catherine büyük salondan çıkmalı daha ne kadar olmuştu ki? Kaçmasına yetecek kadar zaman olmaması için dua etti.

Kapıyı geçtiğinde uzaktaki bir köşede bir lambanın parladığını gördü. Geç kalmamıştı.

Pelerinli gölgesini gördüğünde aklına Monmouth'ta ilk tanıştıkları zaman geldi. Gecenin karanlığında karşılaştığı açık sözlü ve kararlı kızı düşününce annesinin haklı olduğunu anladı.

O zamanlar daha akıllı bir adamdı. O zamanlar daha gençti ve Catherine ona tamamen bir yabancı olmasına rağmen onu anlamış ve hissettiklerini sezinleyebilmişti. O gece Catherine'in yapmak zorunda olduğunu düşündüğü şeyle William'ın onu korumadaki kararlılığı arasında bir orta yol bulabilmeyi başarmışlardı.

Bu, ona tekrardan yapabilecekleri umudunu verdi.

Ses yapmamaya özen göstererek kapıdan geçti. Tam arkasına gidip durduğu anda, "Görüyorum ki ata, karanlıkta eyer vurmaman gerektiğini hâlâ öğrenememişsin."

Catherine küçük bir çığlık atıp William'ın yüzüne bakmak için döndü.

Uzun bir andan sonra Catherine kaşını kaldırıp "Sanırım bu sefer beni yere yatırmadığın için müteşekkir olmalıyım," dedi.

"Tıpkı benim, kalbime doğrulttuğun bir hançerin olmadığı için müteşekkir olmam gibi," dedi kafasını eğerek. "Tabii, yapmak istediğin konusunda şüphelerim var," diye ekledi.

"Beni bunu yapmaya mecbur etmemen için dua ediyorum." Sesinin tonuyla William, hançeri yanına almamış olmasını umdu.

Başka bir söz etmeden Catherine, döndü ve kancasına takılı olan dizginleri aldı.

William ellerini, Catherine'inkilerin üzerine koydu. Kı sık bir sesle, "Bırak, ben yapayım," dedi.

Catherine sert bir bakış attı. Fakat William'a baktıkça ifadesi yumuşadı. "Benimle gelecek misin?"

"Ya seninle gelirim ya da sen de gitmezsin," dedi. "Tıpkı önceden olduğu gibi."

Catherine'in uzun zamandan sonra ona bahsettiği gerçek bir gülümsemeyle verdiği cevapla William'ın kalbi, göğsünün içinde sıkıştı.

Kapıdaki adamlar, William kapıyı açmalarını söylediğinde yüzlerindeki şaşkınlık ifadesini silemedi. Kendine bunun güvenli olduğunu söyleyip durarak içindeki Catherine'in atının dizginlerini kapıp onu geri döndürme

isteğini bastırdı. Tanrı aşkına, böyle soğuk bir gecede dışarıda olmak isyancılar için bile cesaret isteyen bir şeydi.

Catherine, derenin kenarındaki patikadan gitti. William, bunu görünce rahatladı. Hamileliği yüzünden atını yürütüyordu. Aralık gecesinde onu dışarı çıkarmış olmasına rağmen William, Catherine'in her zaman hassas bir kadın olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Atlardan indiler ve siyah dereyi gören yokuşu yürüdüler. Gece gökyüzünde yıldızlar ve ay parlıyordu. William pelerinini ikisinin de etrafına sarıp Catherine'i kendine yakın tuttu.

"Yeterince sıcak mı?" dedi.

"Mmm..." diye mırıldandı Catherine. Sırtını William'a dayadı.

"O gece Monmouth'ta neden benimle birlikte geldiğini biliyorum," dedi Catherine. "Beni kaleye taşırsan bağırıp tekmeleyerek yapacaklarımdan korktun."

"Ah, evet. Nedenlerden biri oydu." Hatırladı ve kıkırdadı. Çenesiyle Catherine'in başını okşadı.

"Ama sonra, yalnızca tek bir öpücükle gururumu bir kenara bırakıp seni kaçırmak istedim." William gözlerini kapadı ve Catherine'e sardığı kollarını sıktı. "Bu yüzden Jamie'nin babasıyla ilgili olanları duyunca inanmadım. Eğer ki seninle yatağa girmiş olsam, Rayburn'ün yaptığı gibi seni asla terk edemezdim. Eğer gerekirse Rayburn'ü öldürür ve krala da karşı gelirdim ama ondan sonra başka bir adamın seni almasına izin vermezdim."

Bir süre sonra Catherine, "Bu sefer neden benimle geldin? Beni kalede tutmayla ilgili fikirlerini değiştiren ne oldu?" diye sordu.

William derin bir nefes alıp verdi. "Güçsüz olduğumu düşündüğüm için başında dikilmiyordum," dedi kabullenmek zor olsa da. "Başında dikilip durdum, çünkü güçsüz olduğumu biliyordum."

Catherine, William'a bakmak için kafasını çevirdi. "Vücudunda güçsüz bir kemik bile yok, William FitzAlan. Sen neden bahsediyorsun?"

"Edmund, seni alıkoyana kadar gerçek korku nedir bilmezdim. Ama sonra, sonra seni yatakta kanlar içinde görünce... ve öldüğünü sandım." Hatırasının hoşnutsuzluğuyla yutkundü. "Karanlığın içinde öyle bir kayboldum ki bir daha geri dönemeyeceğim sandım. Dönsem de bir şey fark etmezdi."

Catherine, William'ın elini tuttu ve yanağına götürdü. "Beni o hâlde bulmanın senin için de ne kadar zor olduğunu bilmem gerekirdi."

"Seni, olduğun güçlü ve sert kadından başka bir şeye dönüştürmek istemiyorum ama bana yardımcı olmak zorundasın," dedi. Derdini Catherine'e anlatmaya çalışıyordu. "İki kere seni kaybetmenin eşiğine geldim. Böyle bir felaketin başına tekrardan geleceği korkusuyla yaşıyorum ve eğer böyle bir şey olursa, seni tekrardan hayal kırıklığına uğratacağım."

"Sen iyi bir adamsın, William, gururlu bir adamsın..." Catherine, kollarıyla William'ın belini sardı ve başını, William'ın göğsüne dayadı. "Tanrı, seni kocam yaparak beni kutsamayı neden seçti bilmiyorum ama bu durumdan çok memnunum."

Kaleye geri dönerlerken William, üzerinden bir yük kalkmışçasına hafif hissediyordu. İçinde, mutluluk duygusu

yeniden filizleniyordu. Nehre son bir kez bakmak için atlarını düzlüğe çektiler. Catherine kollarını gökyüzüne doğru açıp da William'ın hissettiği kadar büyük bir neşeyle kaha kaha attığında William, bütün istediğinin bu olduğunu anlamıştı.

Ellerini ısıtmak için büyük salondaki şöminenin önünde durdular. Catherine, ellerini ve ayaklarını tekrardan hissetmeye başlayınca tek kaşını kaldırdı ve kafasıyla merdivenleri işaret etti.

Odaya ulaştıklarında William, Catherine'in pelerini çıkardı ve omuzlarına bir battaniye örttü.

"Geç oldu," dedi. Catherine'i alnından öpüp "Yorulmuş olmalısın," dedi.

Catherine, William'ın yanından çekildi ve kapının sürgüsünü çekmek üzere kapıya yöneldi. William'a döndü ve en şeytani gülüşlerinden birini attı.

"Bu ne için?" diye sordu William.

Catherine, gözlerini devirerek William'a baktı. Adam tam bir kalın kafalıydı.

Gözlerini William'ınkilerden ayırmayarak battaniyeyi omuzlarından attı ve battaniye ayaklarına düştü. Elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözmeye başladı. William yardım etmek için geldiğinde Catherine, onu yeleşinden yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Öp beni," dedi. Bu bir rica değildi.

William hafifçe gülümsedi. Ardından dudaklarını, Catherine'inkiler üzerinde gezdirmeye başladı.

Catherine, istediğini alamıyordu. Ellerini William'ın boynunun arkasında birleştirdi ve ona her şeyi hatırlatmak için bir öpücük daha verdi. Nefes almak için ayrıldıklarında Catherine, William kurtulmadan önce kemerini yakaladı. Kemerini çözdü ve ellerini William'ın gömleğinin içine soktu. Elleri sıcak tenine ve sert kıllarına değdiğinde Catherine, gülümsedi.

Zafer, ellerinin arasındaydı.

William, durdurmak için Catherine'in bileklerini yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana yardımcı olmam gerektiğini söylemiştin," dedi. Gülmesine engel olmaya çalışarak, "Ama bu kısmı hatırlayacağını düşünmüştüm."

William, bileklerini serbest bıraktı ve Catherine'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunun için hazır olduğunu düşünmüyorum aşkım."

"Ama hazırım." William'ın, savaşıma isteğini kaybettiğinden emin olarak kafasını geri çekti ve William'ı öpmeye hazırlandı.

William'ın bu öpücükle kendinden geçtiğini fark edince Catherine, elini William'ın pantolonunun ağma dayadı. William yutkundu ve geri çekilmeye çalıştı. Catherine, dudaklarını daha da bastırdı ve William'ın elini, göğüslerine kaldırdı.

Neyse ki daha fazla yönetilmeye ihtiyacı kalmamıştı.

William, onu çevirip düğmelerini çözme işini bitirmek üzere saçlarını havaya kaldırdığında Catherine nefessiz kaldı. Boynunu öptü. Catherine'in vücudu ürperiyordu.

"Emin misin?" diye fısıldadı Catherine'in tenine doğru.

"Ah, evet," dedi Catherine. William düğmeleri çözmeye devam ederken, "Seni beklemekten ağaç oldum," dedi.

William kıkırdadı ve Catherine'in omzunu öpmek için elbiseyi sıyırdı. Sabırsız bir şekilde elbiseyi Catherine'in beline doğru çekti.

Ne tereddüt kalmıştı ne de çekingen tavırlar. Tutkusu patlak vermişti. Catherine'i kendine doğru sıkıca çekti. Is-lak ve sıcak ağzı boynunda, elleriyse göğüslerindeydi. Catherine gözlerini kapattı ve başını, William'ın omzuna dayamak için geri attı. Edmund'un dokunuşlarıyla dolu o kötü hatıraları silmek için ihtiyacı olan tek şey buydu.

William, Catherine'i kucakladı ve yatak odasına taşıdı. O gece tekrar tekrar Catherine, onu sevdiğini söyledi.

Ve artık, Catherine ona inanıyordu.

Sen Söz

1417

William, parmağını Catherine'ın kolunda gezdirdi. "Çocukların ayakaltında olmadığı koskoca bir gece var. Hep-sini, onları konuşarak mı geçirmek istersin?"

Catherine güldü ve William'ın elini sıktı. On iki seneden sonra birbirlerine duydukları aşk ve tutku hâlâ güçlüydü.

"Tanrı bizi gerçekten kutsadı," dedi.

"Bugünkü kutsaması, çocukların gitmiş olması," dedi Catherine'i ayağa kaldırırken.

Onlar daha merdivenlere bile gelmemişken Catherine arkalarında erkek kahkahaları duydu ve aniden Stephen'la Jamie büyük salona daldı.

"Ne güzel bir sürpriz!" dedi Catherine onları karşılamaya giderken. "Sizi iki hafta daha beklemiyorduk."

"Sizi, bekleyemeyecek kadar çok özledik," dedi Stephen. Catherine'in yanaklarını öpmek için eğildi.

"Sanırım avludaki bütün hanımlar yalanınıza inandı," diye azarladı. "Daha sonra sizi eve erken getiren şeyin ne olduğunu bana anlatacaksınız."

Herkesi şöminenin önüne oturttu şarap almak için gitti.

"Kralın, Carleton ailesi topraklarını sana vermeyi planladığından eminim," dedi William. "Nişanını ayarlamayı geciktirmek için bir sebep göremiyorum."

Catherine iç çekti. Daha şarap bile konmadan William'ın bu konuyu açmasına gerek var mıydı? Catherine ve William için Stephen'ın kendi düzenini kurması o anda ihtiyaç duydukları bir şeydi, fakat Catherine, Stephen'la baş başa konuşmak için sakın bir zamanı beklerdi.

"Acele etmek için de bir sebep yok," dedi Stephen. Sesi sakın geliyordu, fakat Catherine, gözlerindeki inatçı ifadeyi fark etmişti.

"Ama," diye ekledi Catherine, "yine de konuşmaktan zarar gelmez."

"Ufaklıklar için hediyeler getirdim," dedi Stephen. Bariz bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "Nereye sakladın onları?"

"Başrahibeyi ziyarete gittiler." Catherine, kollarını birleştirdi. "Şimdi, Stephen—"

"Gerçekten, Catherine, düşünmemi söylediğin bütün hanımlar inanılmaz derecede sıkıcı." Catherine'i kızdırmak için Jamie'ye döndü ve fısıldar gibi ama yüksek bir sesle, "Ve olabilecek bütün kötü özelliklere sahipler," dedi.

"Bu nişanı bizim ayarlamamızı önceden kabul edecektin," dedi William. "Artık annemle başrahibe Talcott da kafasını buna takmış durumda."

"Annemin yeni kocasının onu yeterince oyalayacağını düşünmüştüm," diye homurdandı Stephen. Leydi Eleanor, Stephen'ın babasının ölümünden sonra kendinden on iki yaş küçük bir adamla evlenmişti.

William'ın gözleri parladı. "Kafanı bir an önce toplanı öneririm yoksa ikisi, kendi uygun buldukları birini ayarlamaya kesin kararlı."

"Sana çok uzun zaman önce söyledim," dedi Stephen. Catherine'e göz kırptı. "Bana, seninki gibi bir kadın bulursan evlilik ilanı gelir gelmez evlenirim."

Catherine, gözlerini devirdi ve ilgisiz bir surat ifadesiyle elini salladı. "Sahte yalakalığını, zamanını birlikte geçirdiğini duyduğum salak kızlara sakla."

Erkekler konuşurken Catherine, dudaklarını ısırды ve gözünü ateşe dikti. Evlenebilecek yaşta olan kızların, Stephen'ın canını sıkacağını bilmeliydi. Belki de yabancı bir gelin, Stephen'ın ilgisini çekebilirdi. Ya da genç bir dul...

Stephen'a tekrardan baktığında, ifadesindeki bir şeyin Stephen'ın suratını astığını fark etti. Catherine, Leydi Elenor ve başrahibenin birlikte oluşturabileceği bir birlikten daha zorlu bir rakipti. Bunu Stephen da biliyordu.

"Haberlerimiz var," dedi Jamie. "Maredudd Tudor, bağışlanmak için ortaya çıktı."

"Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi Catherine. Elini göğsüne koydu. Sekiz sene önce Harlech yıkılıp da isyan bocalayınca Maredudd, gizlenmeye başlamıştı. "Zavallı Marged. Bütün bu geçen yıllar onun için çok zor olmuştur."

"Maredudd yeterince bekledi," dedi Stephen. "Harry dört sene önce kral olduğunda Glyndwr ve diğer Gal isyancıları bağışladı."

"Eğer ki Maredudd, oğluna yardım etmek istiyorsa oğlunu bizimle birlikte Normandiya seferine göndermeli," dedi William. "Fransızlarla savaşması, kraliyete gösterdiği itaatsizliğin unutulmasında büyük rol oynar."

Catherine, elini William'ın koluna koydu. "Hemen mi olacak? Harry'nin bir başka çıkarma yapmadan önce bir yıl daha beklemesini umuyordum."

"Kral, bütün kış boyunca hazırlandı," dedi William yumuşak bir sesle. "Eski krallarımızın Fransa'ya kaptırdığı

toprakları geri almak için bir yaz daha bekleyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Saraydaki herkes bunu konuşuyordu,” dedi Jamie gözlerini düşürerek. “Kralın, bütün adamlara birkaç hafta içinde toplanma emrini verdiğini size iletmek için geldik”

Catherine, gözlerini kapadı. İki sene önce ilk sefere gittiklerinde çok zor olmuştu.

“Jamie,” dedi Stephen kısık bir sesle, “gel kardeşlerini manastırdan alalım.”

Stephen’la Jamie, salondan kaçarken ayak sesleri salonun her köşesinde yankılandı.

William, Catherine’i kucığına doğru çekti. “Bize bir zarar gelmeyecek,” dedi. “Ne kadar azılı bir üçlü olduğumuzu unutuyorsun. Fransızlar, bizi gördüğünde tavuk gibi kaçacak.”

Lütfen Tanrım, adamlarımla savaştan çıkıp da eve gelmesine izin ver.

Tek günlük olaylarla hayatının akışını nasıl değiştiğini düşündü. Hem de defalarca... William, onu ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın, tekrardan değişebilirdi.

Ama şimdi, buna da şükredecek ve William’la birlikte geçirdiği her an için müteşekkirecekti.

Bir günü bile heba etmeyecekti.

“William, beni yukarı çıkar.” Ayağa kalktı ve elini kocasına uzattı.

Çok sonra, William’ın göğsünde yatarken çocuklarının salona girdiğini duydu. Onların gülüşü ve kocasının, göğsünde düzenli ve sertçe atan kalbiyle huzur doldu.

Tarihi Not

. / İtî yüz sene önceki Gal isyanıyla ilgili daha çok okudukça hem Gal isyancıların lideri Prens Owain Glyndwr'i (endure [İngilizcede dayanmak, sürdürmek anlamına gelir.] kelimesiyle uyaklı), hem de gençliğinin çoğunu isyanı bastırmaya çalışarak geçiren Prens Harry'yi daha çok takdir ediyorum.

Glyndwr, tüm Galler'in kontrolünü eline aldı ve on yıllık bir isyanı başlattı. Bu sayede yabancı ülkeler tarafından da tanındı ve ileriye düşünen bir reform gündemi oluşturdu. Benim kişisel eğilimim isyancıların tarafını seçmek olurdu ama tarih, buna karşı.

Beşinci Henry (kitapta Prens Harry olarak geçer) aynı zamanda birçok büyüleyici başarılar elde etmiştir. Harry'den genç bir adam olarak bahsederken, Shakespeare'in anlattığı akıllı havada adamı göremedim. Daha on sekiz yaşında Gallerle savaşılan İngiliz kuvvetlerinin yönetimini elinde tutan deneyimli bir komutandı. Kral olarak da elde ettiği bütün başarıları, çalışmalarına borçludur. İkinci Richard ve Dördüncü Henry'nin talihsiz hükümdarlıklarından sonra hem sevilen bir savaşçı kral hem de yetenekli ve yorulmaz bir yönetici olarak İngiltere'yi birleştirmeyi başarmıştır. Farklı soylu gruplar arası arabuluculuk yapmış, İngilizceyi saray dili yaparak milliyetçiliği sınıflar arası yaygınlaştırmış ve

kararlılıkla, Fransa'yla yapılan Yüzyıl Savaşları'nda olayları lehine çevirmiştir.

Kitaptaki bir diğer ilginç tarihi karakter de Gal isyancının oğlu Owain (ya da Owen) Tudor'dur. Beşinci Henry 1422'de öldükten sonra Owain, kraliçenin yanında basit bir kâtiplik işi yapmıştır. Lancasters'a felç geçirten, kralın genç yaşta dul bıraktığı kadınla bir ilişkileri olmuş ve beş çocukla sonuçlanmıştır. Gal isyancıların torunu ve Beşinci Henry'nin Fransız prensesinin 1485'te tahtı ele geçirip Tudor hanedanını başlatması da son derece ironiktir.

Bahsettiğim kişilerin ve diğer tarihi kişilerin özelliklerini edindiğim bilgiler doğrultusunda aktardım ve geri kalanların karakterlerini kendim yarattım. Özel olarak Gal isyancı Rhys Gethin'in akrabalarından, hikâyemi devam ettirmek adına onu nahoş bir karaktere bürüdüğüm için özür diliyorum.